autorul bestsellerului nr. 1 *Călugărul care și-a vând*

ROBIN SHARM

FII STĂPÂN PE DIMINEAȚA

FĂ-ȚI VIAȚA MAI BUNĂ

Polliton

ROBIN SHARMA

CLUBUL 5 A.M.

Fii stăpân pe dimineaţa ta! Fă-ţi viaţa mai bună!

Traducere din limba engleză de

DANA DOBRE

Editura ACT şi Politon

2019

Robin Sharma

THE 5AM CLUB. Own Your Morning. Elevate Your Life

Copyright © 2018

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollinsPublishersLtd, Toronto, Canada

© 2019 Editura ACT şi Politon pentru prezenta ediţie românească

Editura ACT şi Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România, C.P. 050202.

tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Dana Dobre**

Redactor: **Ines Simionescu**

Editor: **Maria Nicula**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SHARMA, ROBIN

Clubul 5 a.m. / Robin Sharma; trad.: Dana Dobre. - Bucureşti: ACT şi Politon, 2019

ISBN 978-606-913-524-2

I. Dobre, Dana (trad.)

159.9

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărţi nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine şi tuturor normelor şi principiilor etice şi sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreţi să o transmiteţi mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate şi lipsă de respect faţă de autor şi faţă de toţi cei care au contribuit la crearea acestei cărţi, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtăşiţi cu ceilalţi informaţiile importante, valorile şi lecţiile pe care le-aţi aflat din acest material, într-un mod corect şi responsabil.

De asemenea, de Robin Sharma

The Monk Who Sold His Ferrari (Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul)

The Greatness Guide (Ghidul măreţiei)

The Greatness Guide, Book 2 (Ghidul măreţiei, Cartea a doua)

The Leader Who Had No Title (Lider fără funcţie)

Who Will Cry When You Die?

Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Atinge măiestria în leadership cu călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul)

Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Învăţături spirituale pentru familia ta. De la călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul)

Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari (Descoperă-ţi destinul cu călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul)

The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari (Scrisorile secrete ale călugărului care şi-a vândut Ferrari-ul)

The Mastery Manual

Little Black Book for Stunning Success

The Saint, the Surfer, and the CEO (Sfântul, surferul şi CEO-ul)

MESAJ DIN PARTEA AUTORULUI ŞI DEDICAŢIE

Sunt extrem de recunoscător că această carte se află în mâinile tale. Sper din toată inima că te va ajuta să îţi exprimi pe deplin şi minunat înzestrările şi talentele. Şi că va genera revoluţia unor transformări eroice ale creativităţii, productivităţii, prosperităţii şi sprijinului adus comunităţii.

Clubul 5 a.m. se bazează pe un concept şi o metodă pe care le predau, de peste 20 de ani şi cu un succes extraordinar, unor antreprenori renumiţi, unor directori executivi de companii

legendare, unor superstaruri din sport, unor idoli din muzică şi unor membri ai caselor regale.

Am scris această carte în decursul a patru ani petrecuţi în Italia, Africa de Sud, Canada, Elveţia, Rusia, Brazilia şi Mauritius. Uneori cuvintele au curs fără efort, de parcă mă împingea din spate o briză uşoară de vară, pe când alteori m-am zbătut să merg mai departe. Uneori am vrut să flutur steagul alb al epuizării imaginaţiei, însă, în alte perioade ale acestui proces spiritual intens, o responsabilitate mai înaltă decât propriile mele nevoi m-a încurajat să continui.

Am dat tot ce am avut de dat în scrierea acestei cărţi pentru tine. Şi le mulţumesc din inimă tuturor oamenilor foarte buni de pe toată planeta care au stat alături de mine până am terminat de scris.

Şi astfel, din toată inima, îţi dedic smerit această carte ţie, cititorule. Lumea are nevoie de mai mulţi eroi, dar de ce să îi aşteptăm, când ai tot ce îţi trebuie pentru a deveni unul dintre ei?

Cu dragoste şi respect,

„Vom avea la dispoziţie o eternitate pentru a sărbători victoriile, dar numai câteva ore înainte de apus pentru a le câştiga.” Amy Carmichael

„Din punctul meu de vedere, niciodată nu este prea târziu sau, în cazul meu, prea devreme să fii cine vrei să fii... sper că trăieşti o viaţă de care eşti mândru. Dacă

descoperi că nu eşti, sper să ai tăria de a o lua de la capăt.” F. Scott Fitzgerald

„Iar cei care au fost văzuţi dansând au fost consideraţi nebuni de către cei care nu puteau să audă muzica.” Friedrich Nietzsche

Capitolul 1

Un act periculos

O armă ar fi prea violentă. Un ştreang ar fi prea demodat. Şi o lamă de cuţit pe încheietura mâinii ar fi prea tăcută. Aşadar, întrebarea a devenit: Cum s-ar putea pune capăt rapid şi precis unei vieţi altădată glorioase, cu un deranj minim, dar cu un impact maxim?

Cu numai un an în urmă, împrejurările fuseseră considerabil mai pline de speranţă. Antreprenoarea fusese sărbătorită în stil mare ca un titan al industriei sale, un lider al societăţii şi un filantrop. Se apropia de patruzeci de ani şi conducea o companie tehnologică pe care o fondase în camera ei de cămin, în timpul facultăţii, companie pe care o adusese la un nivel din ce în ce mai mare de dominare a pieţei, fabricând produse pe care clienţii săi le adorau.

Cu toate acestea, acum era luată pe neaşteptate de o lovitură josnică şi alimentată de gelozie, care avea să îi slăbească participaţia la firma pe care o clădise investind în ea cea mai mare parte a vieţii, obligând-o să îşi găsească o nouă slujbă.

Cruzimea acestei întorsături uimitoare a evenimentelor s-a dovedit a fi de nesuportat pentru antreprenoare. Dincolo de expresia ei de obicei glacială, bătea o inimă plină de afecţiune, compasiune şi extrem de iubitoare. Simţea că viaţa însăşi o trădase. Şi că merita mult mai mult.

S-a gândit să înghită un flacon uriaş cu somnifere. Periculosul act ar fi mai curat astfel. Le-ar lua pe toate odată şi ar termina repede treaba, s-a gândit ea. Trebuie să scap de durerea asta.

Apoi, a zărit ceva pe dulapul elegant de stejar din dormitorul în întregime alb: un bilet la o conferinţă de dezvoltare personală pe care i-l dăduse mama ei. Antreprenoarea râdea de obicei de oamenii care participau la asemenea evenimente, numindu-i oameni cu „aripile frânte” şi spunând că încercau să găsească răspunsuri la un pseudoguru, când tot ce le trebuia pentru a avea o viaţă rodnică şi plină de succes se afla deja în ei.

Poate că era momentul să îşi schimbe părerea. Nu vedea prea multe opţiuni. Fie se ducea la seminar şi trăia o schimbare care avea să îi salveze viaţa. Fie avea să îşi găsească pacea. Printr-o moarte rapidă.

Capitolul 2

O filosofie zilnică pentru a deveni legendar

„Nu-ţi lăsa flacăra să piară, cu fiece scânteie de neînlocuit, în smârcurile deznădejdii lui nu chiar, nu încă şi deloc. Nu-ţi lăsa eroul din suflet să piară singur şi frustrat din cauza vieţii pe care ai meritat-o şi nu ai putut să o ai. Lumea pe care o doreşti poate fi câştigată. Este reală. Este posibilă. Este a ta.” – Ayn Rand

Era unul dintre cei mai buni oratori. Un adevărat Vrăjitor.

La cei peste 80 de ani ai lui, se apropia de sfârşitul unei cariere fabuloase şi devenise renumit în toată lumea ca un mare maestru al inspiraţiei, o legendă a leadershipului şi un politician sincer, care îi ajuta pe oamenii obişnuiţi să îşi valorifice cele mai mari înzestrări.

Într-o cultură încărcată de volatilitate, incertitudine şi insecuritate, evenimentele organizate de Vrăjitor atrăgeau un număr de fiinţe umane care ar fi umplut un stadion şi care tânjeau nu numai să ducă o viaţă magistrală, plină de creativitate, productivitate şi prosperitate, dar şi să trăiască în aşa fel încât să înalţe cu pasiune umanitatea. Astfel încât, la sfârşit, să creadă cu tărie că au lăsat o moştenire minunată şi că şi-au pus amprenta asupra generaţiilor ce vor urma.

Munca acestui om era unică. Amesteca revelaţii care îl întăresc pe războinicul existent în caracterul nostru cu idei care îl cinstesc pe poetul sentimental ce ne sălăşluieşte în inimă. Mesajul său le arăta oamenilor obişnuiţi cum să reuşească la cel mai înalt nivel în domeniul afacerilor, recâştigând totodată magia unei vieţi trăite din plin. Aşadar ne întoarcem la sentimentul de uimire pe care l-am cunoscut cândva, înainte ca lumea dură şi rece să ne înrobească geniul natural, printr-o orgie a complexităţii, a superficialităţii şi a distragerii prin tehnologie.

Deşi Vrăjitorul era înalt, îndelungaţii lui ani îl încovoiaseră uşor de spate. Când se mişca pe podium, păşea atent, dar cu graţie. Costumul ce i se potrivea perfect, de culoare gri-închis, cu dungi albe, subţiri, îi dădea o înfăţişare elegantă. Iar perechea de ochelari cu reflexii albăstrii îi adăuga un aer sofisticat exact cât trebuie. Viaţa este prea scurtă ca să nu profitaţi de talentele voastre, spunea Vrăjitorul în faţa unei săli în care se aflau mii de oameni. V-aţi născut atât cu oportunitatea, cât şi cu responsabilitatea de a deveni legendari. Aţi fost creaţi ca să realizaţi proiecte la nivel de capodoperă, meniţi să îndepliniţi ţeluri neobişnuit de importante şi construiţi pentru a fi o forţă a binelui pe această mică planetă. Aveţi în voi posibilitatea să recâştigaţi suveranitatea asupra măreţiei voastre primordiale, într-o civilizaţie care a devenit cât se poate

de necivilizată. Să vă recuperaţi caracterul nobil, într-o comunitate globală în care majoritatea oamenilor cumpără pantofi frumoşi şi lucruri scumpe, dar rareori investesc pentru a deveni mai buni. Leadershipul vostru personal vă cere – nu, vă ordonă – să nu mai fiţi nişte cyberzombi atraşi necontenit de dispozitive digitale şi să vă restructuraţi viaţa, pentru a întruchipa măiestria, a da dovadă de decenţă şi a renunţa la egoismul care îi limitează pe oamenii buni. Toţi oamenii mari ai omenirii, femei sau bărbaţi, au dăruit, nu au luat. Lepădaţi-vă de iluzia obişnuită conform căreia câştigă cei care adună cel mai mult. Faceţi în schimb o muncă eroică, una care să uimească piaţa atât prin calitatea originalităţii, cât şi prin utilitatea pe care o furnizează. Şi în tot acest timp, vă recomand să vă creaţi o viaţă privată cu o etică puternică, plină de o frumuseţe uimitoare şi neclintită atunci când vine vorba de protejarea păcii voastre lăuntrice. Doar astfel, dragi prieteni, veţi porni în zbor alături de îngeri. Şi veţi păşi alături de zei.

Vrăjitorul făcu o pauză. Trase o gură de aer, mare cât un munte. Începu să respire din ce în ce mai greu şi se auzi un şuierat când trase aerul în piept. Privi în jos la ghetele lui negre şi elegante care fuseseră lustruite ca la armată.

Cei din primul rând văzură o lacrimă prelingându-i-se pe faţa marcată de timp, dar frumoasă cândva.

Privirea îi rămăsese în pământ. Tăcerea era asurzitoare. Vrăjitorul părea să se clatine pe picioare.

După câteva momente încărcate de tensiune care îi făcură pe câţiva din public să se foiască în scaun, Vrăjitorul lăsă jos microfonul pe care îl ţinuse în mâna stângă. Îşi strecură mâna rămasă liberă într-un buzunar de la pantaloni şi scoase o batistă de olandă apretată. Îşi şterse obrazul. Fiecare dintre voi are o chemare în viaţă. Fiecare are un instinct al excelenţei în spirit. Nimeni din această sală nu trebuie să stagneze într-un nivel mediu şi să cedeze în faţa mediocrităţii comportamentale de masă, evidentă în societate odată cu deprofesionalizarea colectivă a afacerilor, atât de evidentă în industrie. Limitarea nu este decât o mentalitate pe care prea mulţi oameni buni o practică zilnic, până ajung să o considere o realitate. Mi se rupe

sufletul să văd cum atâtea fiinţe umane potenţial puternice rămân blocate într-o poveste care spune că nu pot să fie extraordinare, nici profesional, nici personal. Trebuie să vă aduceţi aminte că scuzele voastre sunt nişte mari seducători, temerile sunt nişte mari mincinoşi, iar îndoielile adevăraţi hoţi.

Mulţi dădură aprobator din cap. Câţiva bătură din palme. Apoi aplaudară mai mulţi. Vă înţeleg. Chiar vă înţeleg, continuă Vrăjitorul. Ştiu că aţi avut momente dificile în viaţă. Cu toţii am avut. Înţeleg că s-ar putea să simţiţi că lucrurile nu au ieşit aşa cum credeaţi atunci când eraţi copii, plini de ardoare, dorinţă şi uimire. Nu aţi plănuit ca fiecare zi să arate la fel, nu-i aşa? Că veţi avea o slujbă care s-ar putea să vă înăbuşe spiritul. Că veţi avea de-a face cu griji stresante şi responsabilităţi nesfârşite care vă vor sufoca originalitatea şi vă vor fura energia. Că veţi râvni la ţeluri lipsite de importanţă şi că veţi fi însetaţi după satisfacerea instantanee a unor dorinţe mărunte, conduşi adesea de o tehnologie care ne înrobeşte în loc să ne elibereze. Că veţi trăi aceeaşi săptămână de câteva mii de ori şi că veţi numi asta viaţă. Trebuie să vă spun că prea mulţi dintre noi mor la 30 de ani şi sunt îngropaţi abia la 80. Aşa că vă înţeleg. Aţi sperat că lucrurile vor fi diferite. Mai interesante. Mai palpitante. Mai pline de satisfacţii, mai speciale şi magice.

Vocea Vrăjitorului tremură când rosti ultimele cuvinte. O clipă se chinui să respire. Un aer de preocupare îi făcu o sprânceană să se încreţească. Se aşeză pe un scaun de culoare crem, care fusese aşezat cu grijă la marginea scenei, de către unul dintre asistenţii lui. Şi, da, sunt conştient că sunt mulţi în această sală care duc în prezent o viaţă pe care o iubesc. Voi reprezentaţi un succes epic pe lumea asta, sunteţi implicaţi cu totul în jocul vostru şi vă îmbogăţiţi familia şi comunitatea cu o energie vecină cu supranaturalul. Bună treabă! Bravo! Însă şi voi aţi trecut prin perioade în care v-aţi simţit pierduţi în recea şi periculoasa vale a întunericului. Şi voi aţi cunoscut prăbuşirea atât a măreţiei voastre creatoare, cât şi a eminenţei voastre productive, în micul cerc al confortului, al fricii şi amorţelii care a trădat palatele măiestriei şi rezervele de curaj dinlăuntrul vostru. Şi voi aţi fost dezamăgiţi de iernile sterpe ale unei vieţi

trăite şovăind. Şi vouă vi s-au refuzat multe dintre cele mai însufleţite visuri ale copilăriei. Şi voi aţi fost răniţi de oamenii în care aţi avut încredere. Şi vouă v-au fost distruse idealurile. Şi vouă v-a fost pustiită inima inocentă, alegându-vă cu o viaţă decimată, ca o ţară ruinată după ce a fost încălcată de invadatori străini ambiţioşi.

Imensa sală de conferinţe era extrem de tăcută. Indiferent unde vă aflaţi pe calea vieţii, nu lăsaţi, vă rog, ca durerea unui trecut imperfect să constituie o piedică în faţa gloriei unui viitor fantastic. Sunteţi mult mai puternici decât înţelegeţi acum. Victorii splendide – şi binecuvântări depline – vă vor ieşi în cale. Sunteţi exact acolo unde trebuie să fiţi, astfel încât să aveţi parte de dezvoltarea necesară pentru a duce acea viaţă neobişnuit de productivă, extrem de prodigioasă şi excepţional de influentă pe care aţi câştigat-o după cele mai aspre încercări. În acest moment, totul este în regulă, chiar dacă aveţi impresia că totul se destramă. Dacă vi se pare că viaţa voastră este vraişte în prezent, e numai din cauză că temerile sunt doar ceva mai puternice decât încrederea pe care o aveţi. Prin exerciţiu, puteţi să diminuaţi vocea sinelui vostru speriat şi să amplificaţi tonul celei mai triumfătoare laturi existente în voi. Adevărul este că fiecare eveniment dificil pe care l-aţi trăit, fiecare persoană nocivă pe care aţi întâlnit-o şi toate încercările pe care le-aţi îndurat până acum au constituit o pregătire perfectă pentru a deveni ceea ce sunteţi acum. Aţi avut nevoie de aceste lecţii pentru a activa acele comori, talente şi puteri care acum se trezesc la viaţă în voi. Nu a fost nimic accidental. Nu s-a pierdut nimic. Cu siguranţă, vă aflaţi exact acolo unde trebuie să fiţi, pentru a începe viaţa visurilor voastre supreme. O viaţă care vă poate face atât să clădiţi imperii, cât şi să schimbaţi lumea. Şi poate chiar să faceţi istorie. E uşor să spui toate astea, dar mult mai greu să le faci, strigă un bărbat cu o şapcă roşie de baseball, aşezat pe al cincilea rând. Purta un tricou gri cu Metallica şi blugi zdrenţuiţi, de genul celor pe care poţi să îi cumperi gata rupţi de la mall. Deşi izbucnirea sa ar fi putut să pară lipsită de respect, tonul cu care vorbise şi limbajul trupului arătau o admiraţie veritabilă pentru Vrăjitor. Sunt de acord cu

tine, minunată fiinţă umană, răspunse Vrăjitorul, iar farmecul său îi învălui pe toţi participanţii şi vocea îi răsună oarecum mai puternic, în timp ce se ridică de pe scaun. Ideile nu valorează nimic dacă nu sunt susţinute de practică. Cele mai mărunte fapte valorează întotdeauna mai mult decât cele mai măreţe intenţii. Căci, dacă ar fi uşor să fii o persoană minunată şi să îţi faci o viaţă legendară, toată lumea ar reuşi. Înţelegeţi? Sigur, frate, răspunse bărbatul cu şapcă roşie, frecându-şi buza de jos cu degetul. Societatea ne-a vândut o serie de neadevăruri, continuă Vrăjitorul. Plăcerea este de preferat adevărului terifiant, dar măreţ conform căruia toate posibilităţile necesită multă muncă, o permanentă reinventare şi o dăruire la fel de profundă ca adâncurile mării, pentru a ieşi zilnic în larg din portul nostru sigur. Cred că, în fond, seducţia mulţumirii de sine şi a unei vieţi uşoare este de o sută de ori mai brutală decât o viaţă în care pui totul în joc şi iei o poziţie de nezdruncinat ca să-ţi aperi cele mai luminoase visuri. Excelenţa de talie mondială începe acolo unde se termină zona de confort, iată regula pe care şi-o amintesc mereu persoanele cu cel mai mult succes, cele mai influente şi mai fericite.

Bărbatul dădu din cap aprobator. Mai multe grupuri din public făceau la fel. Încă de la o vârstă fragedă suntem programaţi să credem că trecerea prin viaţă cu loialitate faţă de valorile perfecţiunii, ingeniozităţii şi decenţei nu ar trebui să necesite prea mult efort. De aceea, atunci când drumul se îngreunează şi e nevoie de răbdare, credem că nu suntem pe calea cea bună, comentă Vrăjitorul apucând braţul unui scaun de lemn şi aşezându-şi pe el trupul firav. Am încurajat o cultură a oamenilor lipsiţi de tărie, slabi şi firavi, care nu pot să îşi ţină promisiunile, care evită angajamentele şi care renunţă la aspiraţiile lor imediat ce apare cel mai mic obstacol.

Oratorul oftă apoi zgomotos. Dacă e greu, înseamnă că e bine. Adevărata măreţie şi împlinirea geniului vostru înnăscut trebuie să fie un sport dificil. Numai cei suficient de devotaţi pentru a ajunge până la marginile mistuitoare ale limitelor lor vor putea să le depăşească. Suferinţa resimţită pe parcursul călătoriei în care lăsaţi să se materializeze forţa voastră

specială, cele mai puternice calităţi şi cele mai însufleţite ambiţii este una dintre cele mai mari surse ale satisfacţiei omeneşti. O cheie majoră către fericire şi pace interioară este să ştii că ai făcut tot ce a fost nevoie pentru a-ţi câştiga răsplata şi că ai investit cu pasiune îndrăzneala formidabilă, pentru a deveni cel mai bun. Figura de legendă a jazzului, Miles Davis, a depus un efort cumplit, dincolo de ceea ce era considerat normal în domeniul său, pentru a-şi exploata pe deplin potenţialul magnific. Michelangelo a sacrificat enorm din punct de vedere mental, emoţional, fizic şi spiritual, ca să creeze remarcabila lui artă. Rosa Parks, o simplă croitoreasă cu un curaj extraordinar, a îndurat o umilinţă dură atunci când a fost arestată fiindcă nu a cedat locul în autobuz în perioada segregaţiei rasiale, declanşând mişcarea pentru drepturile civile. Charles Darwin a demonstrat genul de hotărâre de care are nevoie virtuozitatea studiind crustaceele – da, crustaceele – timp de opt ani încheiaţi, perioadă în care şi-a formulat celebra Teorie a evoluţiei. Acest gen de dăruire faţă de optimizarea competenţei ar fi etichetată în prezent drept „nebunie” de către majoritatea lumii noastre moderne, care îşi petrece o enormă parte din această viaţă de neînlocuit uitându-se la şiruri întregi de selfie-uri, la ce mănâncă dimineaţa prietenii lor virtuali şi la jocuri video violente, remarcă Vrăjitorul, înconjurând sala cu privirea, de parcă era hotărât să se uite direct în ochii fiecărui participant.

Stephen King a fost profesor de scriere literară într-un liceu şi a lucrat într-o spălătorie industrială înainte să vândă Carrie, romanul care l-a făcut celebru, continuă bătrânul prezentator. A, şi să ştiţi, vă rog, că a fost atât de descurajat de respingeri şi refuzuri încât a aruncat la gunoi manuscrisul pe care l-a scris în rulota lui dărăpănată, abandonând lupta. Doar după ce soţia lui, Tabitha, a descoperit lucrarea, în timp ce el era plecat, a şters-o de scrumul de ţigară, a citit-o şi i-a spus că este genială, a trimis-o King spre publicare. Chiar şi aşa, avansul pentru drepturile de autor ale ediţiei cartonate a constat în neînsemnata sumă de 2.500 de dolari. Vorbiţi serios? murmură o femeie aşezată lângă scenă. Purta o pălărie extravagantă, de

culoare verde, cu o pană mare, purpurie înfiptă în ea şi era clar mulţumită să se vadă că ea e altfel decât restul lumii. Da, spuse Vrăjitorul. Iar Vincent van Gogh, deşi a creat în timpul vieţii nouă sute de picturi şi peste o mie de desene, a început să fie celebru abia după moarte. Imboldul său de a crea nu a fost inspirat de alimentarea egoului şi de aplauzele populare, ci de instinctul mai plin de înţelepciune care l-a convins să vadă câtă putere creatoare putea să descătuşeze, indiferent câte greutăţi a trebuit să îndure. Nu e niciodată uşor să devii legendar. Dar aş prefera această călătorie în locul suferinţei de a rămâne blocat în banalul cu care numeroşi oameni cu potenţial eroic au de-a face în permanenţă, rosti ferm Vrăjitorul.

Oricum, daţi-mi voie să spun că punctul în care se găseşte cel mai mare disconfort al vostru este şi punctul în care se află cea mai mare oportunitate. Convingerile care vă tulbură, sentimentele care vă ameninţă, proiectele care vă descurajează şi desfăşurarea talentelor voastre, căreia partea voastră nesigură îi opune rezistenţă, sunt exact locul spre care trebuie să vă îndreptaţi. Îndreptaţi-vă spre aceste porţi, ca să ajungeţi la măreţia creatorului, căutător al libertăţii personale şi al posibilităţilor. Şi îmbrăţişaţi apoi aceste convingeri, sentimente şi proiecte, în loc să vă structuraţi viaţa într-un mod conceput să le ignore. Modalitatea de a vă revendica puterea uitată este să vă implicaţi chiar în lucrurile care vă sperie. Şi astfel vă recăpătaţi inocenţa şi uimirea pe care le-aţi pierdut odată cu copilăria.

Brusc, pe Vrăjitor îl apucă tuşitul. Uşor la început. Apoi violent, de parcă era posedat de un demon hotărât să se răzbune.

În culise, un bărbat într-un costum negru, cu o tunsoare scurtă şi agresivă, vorbi într-un microfon plasat discret în manşeta cămăşii. Luminile începură să licărească, apoi să se estompeze. Câteva persoane din public care se aflau lângă podium se ridicară, neştiind exact ce să facă.

O femeie de o frumuseţe rară, cu părul prins într-un coc cârlionţat, cu buzele încleştate într-un zâmbet şi o rochie mulată de culoare neagră, cu guler alb brodat, se grăbi să urce pe

scara metalică pe care urcase Vrăjitorul la începutul discursului. Avea într-o mână un telefon şi în cealaltă un carneţel uzat. Tocurile ei înalte şi roşii făceau „clic, clac, clic, clac” în timp ce alerga către angajatorul ei.

Însă femeia ajunse prea târziu.

Vrăjitorul se prăbuşi la podea ca un boxer ameţit de lovitură, cu o inimă mare, dar lipsit de talent, în runda finală a unei cariere cândva glorioase, pe care ar fi trebuit să o încheie în urmă cu mulţi ani. Bătrânul prezentator zăcea nemişcat. Un firişor de sânge se prelingea dintr-o tăietură suferită la cap când căzuse. Ochelarii se aflau alături. Avea încă batista în mână. Ochii lui mai înainte strălucitori rămaseră închişi.

Capitolul 3

O întâlnire neaşteptată cu un necunoscut surprinzător

„Nu trăi de parcă ţi-au mai rămas încă zece mii de ani. Soarta atârnă deasupra ta. Atâta timp cât mai trăieşti, atâta timp cât mai exişti pe acest pământ, străduieşte-te să devii o persoană cu adevărat extraordinară.” – Marc Aureliu, împărat roman

Antreprenoarea îi minţea pe oamenii întâlniţi la seminar, spunându-le că se afla în sală pentru a învăţa celebrele formule ale Vrăjitorului referitoare la o productivitate exponenţială, dar şi pentru a descoperi neuroştiinţa aflată la baza măiestriei personale, pe care acesta o împărtăşise liderilor din domeniu. Se gândea că lucrul la care se aştepta ea era ca metodologia maestrului să îi dea firmei ei un avantaj de neegalat în faţa concurenţei, care să îi permită afacerii să ajungă rapid la o dominaţie indisputabilă. Dar tu ştii adevăratul motiv pentru care se afla acolo: avea nevoie să spere din nou. Şi să îşi salveze viaţa.

Artistul venise la eveniment pentru a înţelege cum să îşi alimenteze creativitatea şi să îşi amplifice talentul, ca să lase o amprentă trainică în domeniul său prin picturile cărora le dădea naştere.

Iar bărbatul fără adăpost părea să se fi strecurat în sala de conferinţe atunci când nu se uita nimeni.

Antreprenoarea şi artistul fuseseră aşezaţi unul lângă altul. Era prima oară când se întâlneau. Crezi că a murit? întrebă ea, în timp ce artistul se juca nervos cu şuviţele în stil Bob Marley, ce se legănau în toate părţile.

Antreprenoarea avea o faţă osoasă şi prelungă. O mulţime de riduri, mai mici şi mai mari, se întindeau pe fruntea ei, ca brazdele pe câmpul proaspăt arat. Părul şaten era de lungime medie şi fusese aranjat într-un stil care spunea: „Sunt foarte serioasă, să nu îndrăzneşti să te pui cu mine”. Era zveltă, ca un alergător pe distanţe lungi, cu braţe subţiri şi picioare suple ce îi ieşeau de sub o fustă decentă, la modă, de culoare albastră. Ochii ei păreau trişti din cauza unor suferinţe vechi, care nu se vindecaseră niciodată. Şi din cauza haosului actual care îi molipsea iubita companie. Nu sunt sigur. E bătrân. A căzut rău de tot. Doamne, ce nebunie! N-am mai văzut aşa ceva, spuse neliniştit artistul trăgându-se de un cercel. Nu îi cunosc opera. Nu mă interesează genul ăsta de lucruri, îi explică antreprenoarea. Rămase aşezată, cu braţele încrucişate peste bluza de culoare crem cu o fundă uriaşă, de culoare neagră, agăţată elegant de guler. Dar mi-au plăcut multe dintre

informaţiile sale despre productivitate, în epoca asta a gadget-urilor care ne distrag atenţia şi capacitatea de a gândi profund. Cuvintele lui m-au făcut să îmi dau seama că trebuie să îmi păzesc atuurile cognitive mult mai bine, a continuat ea, destul de formal. Nu era deloc interesată să spună prin ce trecea şi dorea în mod evident să îşi protejeze imaginea de femeie de afaceri strălucită, gata să se ridice la nivelul următor. Mda, e fără îndoială popular, spuse artistul, părând neliniştit. M-a ajutat atât de mult! Nu-mi vine să cred că a căzut pur şi simplu. Ireal, nu?

Era pictor. Şi era la curent cu opera Vrăjitorului, deoarece voia atât să îşi perfecţioneze meşteşugul, cât şi să îşi îmbunătăţească viaţa personală, Dar, dintr-un oarecare motiv, demonii dinăuntrul lui păreau să îi controleze esenţa superioară. Îşi sabota, prin urmare, inevitabil ambiţiile herculeene şi ideile extraordinar de originale.

Artistul era un tip masiv. Din vârful bărbiei îi se iţea un barbişon mic şi ascuţit. Purta un tricou negru şi pantaloni care îi treceau dincolo de genunchii noduroşi. Ghetele negre cu talpă de cauciuc, de genul celor purtate de australieni, îi completau ţinuta plină de imaginaţie. O cascadă fascinantă de tatuaje se revărsa pe ambele braţe şi pe piciorul stâng. Unul spunea: „Oamenii bogaţi sunt nişte şarlatani”. Pentru altul furase o replică a lui Salvador Dalí, celebrul artist spaniol, care spunea pe şleau: „Nu folosesc droguri, sunt un drog”. Salut, băieţi. Bărbatul fără adăpost vorbi nepotrivit de tare, de la câteva rânduri în spatele antreprenoarei şi artistului. Sala continua să se golească şi echipa responsabilă cu audiovizualul desfăcea podiumul cu zgomot. Personalul responsabil cu evenimentul se apucase să dea cu mătura. Pe fundal, se auzea încet o melodie a celor de la Nightmares on Wax.

Cele două proaspete cunoştinţe s-au întors şi au dat cu ochii peste dezordinea încâlcită din capul unui tip ce părea sălbatic, cu un chip care arăta de parcă nu mai fusese bărbierit de decenii şi o adunătură zdrenţăroasă de haine îngrozitor de pătate. Da? întrebă antreprenoarea pe un ton la fel de rece ca

un cub de gheaţă de la Polul Nord. Pot să vă ajut cu ceva? Hei, frate, care-i treaba? încercă artistul mai plin de compasiune.

Bărbatul fără adăpost se ridică şi veni să se aşeze lângă cei doi. Credeţi că tipul a mierlit-o? întrebă el trăgând de o crustă aflată pe una dintre încheieturi. Nu sunt sigur, răspunse artistul răsucind altă şuviţă. Sper că nu. V-a plăcut seminarul? Credeţi ce a zis moşul? continuă necunoscutul zdrenţăros. Sigur, spuse artistul. Îmi place mult ce a scris. Mi-e greu să trăiesc exact aşa, dar ce spune e profund. Şi plin de forţă. Eu nu sunt aşa de sigură, zise pe un ton cinic antreprenoarea. Îmi plac multe dintre cele auzite astăzi, dar nu sunt convinsă de toate lucrurile. Voi avea nevoie de ceva timp ca să reflectez la tot. Ei bine, eu cred că e numero uno[1], afirmă bărbatul fără adăpost, râgâind. Eu am făcut avere datorită învăţăturilor Vrăjitorului. Şi m-am bucurat de o viaţă frumoasă, excelentă, tot datorită lui. Majoritatea oamenilor îşi doresc să li se întâmple lucruri nemaipomenite. El m-a învăţat că cei care se descurcă excepţional fac să li se întâmple lucruri nemaipomenite. Şi treaba extraordinară e că mi-a oferit nu numai o filosofie secretă, ca să-mi realizez marile visuri, dar m-a învăţat şi procesul tehnologic – metodele şi instrumentele – , ca să transform informaţia în rezultate. Doar informaţiile lui revoluţionare cu privire la felul în care să instituie o rutină matinală extrem de productivă au schimbat impactul pe care l-am avut asupra pieţei.

O cicatrice în zigzag brăzda fruntea bărbatului fără adăpost, chiar deasupra ochiului drept. Barba lui ameninţătoare era de culoarea cenuşii. La gât, purta un colier cu mătănii, precum cele pe care le poartă călugării indieni în temple. Deşi felul hiperbolic în care vorbise îl făcea să pară labil, iar înfăţişarea să pară că trăia pe străzi de mulţi ani, vocea lăsa impresia unei autorităţi ieşite din comun. Iar în ochi i se citea încrederea unui leu. Complet trăsnit, îi şopti antreprenoarea artistului. Dacă el are o avere, eu sunt Maica Tereza. De acord. Pare nebun, răspunse artistul. Uită-te însă la ceasul lui enorm.

---

[1] „Numărul unu”, în limba italiană în original. (n.tr.).

La încheietura mâinii stângi a bărbatului fără adăpost, care părea să se apropie de 70 de ani, se afla unul dintre ceasurile acelea masive pe care managerii britanici ai fondurilor de investiţii au obiceiul să le poarte atunci când ies la cină în Mayfair. Avea cadranul metalic cenuşiu, înconjurat de o margine din oţel inoxidabil, limba mare subţire ca un ac, de culoare roşie, şi limba mică de nuanţa asfinţitului portocaliu. Această notabilă insignă de onoare era legată cu o curea lată de cauciuc negru, care împrumuta întregii ei înfăţişări luxoase un aspect de scafandru. O sută de mii de dolari, pe puţin, spuse discret antreprenoarea. Câţiva dintre oamenii din firma mea şi-au cumpărat ceasuri ca ăsta la o zi după ce am fost listaţi la bursă. Din păcate, preţul acţiunilor noastre a căzut brusc. Dar ei şi-au păstrat afurisitele alea de ceasuri. Deci ce v-a plăcut cel mai mult din discursul Vrăjitorului? întrebă vagabondul, scărpinându-şi mai departe încheietura mâinii. Toate chestiile despre psihologia geniului cu care a început? Sau poate modelele acelea incredibile despre care a vorbit cu privire la trucurile miliardarilor pentru productivitate pe care le-a băgat la mijloc? Poate că aţi fost încântaţi de toată neurobiologia care creează performanţa de vârf. Sau poate că aţi fost de acord cu teoria lui referitoare la responsabilitatea noastră de a atinge un nivel legendar, servind totodată ca instrument în beneficiul umanităţii, teorie pe care ne-a explicat-o înainte de finalul acela dramatic? Bărbatul le făcu apoi cu ochiul. Şi aruncă o privire la ceasul cel mare. Păi mi-a părut bine, fraţilor. Dar timpul este una dintre mărfurile cele mai valoroase pe care am învăţat să le protejez. Warren Buffett, genialul investitor, a spus că bogaţii investesc în timp. Săracii investesc în bani. Aşadar nu mai pot să stau cu voi prea mult, oameni buni. Am o întâlnire cu un avion şi o pistă. Înţelegeţi?

Pare să delireze, se gândi antreprenoarea. Tot Buffett a mai spus: „Eu îmi cumpăr costume scumpe. Dar pe mine arată ieftin”. Poate o să ţineţi minte şi citatul ăsta. Şi, continuă ea, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea înţeleg cum aţi intrat aici. Habar nu am de unde aţi făcut rost de ceasul ăla baban sau despre ce avion vorbiţi. Dar vă rog să nu mai vorbiţi

aşa cu privire la ce s-a întâmplat la prezentare. Nu e deloc amuzant. Serios, nu sunt sigură dacă domnul mai respiră. Chiar aşa, fu de acord artistul mângâindu-şi barbişonul. Nu e în regulă. Şi de ce vorbeşti ca un surfer? Hei, băieţi, liniştiţi-vă, zise bărbatul fără adăpost. În primul rând sunt surfer. Mi-am petrecut anii adolescenţei pe o placă în Malibu. Mă dădeam cu placa lângă un promontoriu în care sunt valuri excelente. Acum fac surfing pe valurile mai mici din golful Tamarin, un loc în care voi, pisoilor, n-aţi fost probabil niciodată. N-am auzit în viaţa mea de el. Sunteţi de-a dreptul scandalos, spuse cu răceală antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost era de neoprit. Şi în al doilea rând, am avut mare succes în lumea afacerilor. Am creat câteva companii care sunt extrem de profitabile în epoca aceasta în care firmele au venituri de milioane, dar niciun profit. Ce glumă! Lumea a cam turbat. Prea multă lăcomie şi insuficient bun-simţ. Şi în al treilea rând, dacă îmi permiteţi, adăugă el în timp ce vocea gravă îi devenea mai puternică, chiar mă aşteaptă un avion. Pe o pistă de decolare din apropiere. Aşa că, înainte să plec, vă întreb din nou, pentru că vreau să ştiu. Ce v-a plăcut cel mai mult din prezentarea Vrăjitorului? Cam totul, răspunse artistul. Mi-a plăcut totul atât de mult încât am înregistrat fiecare cuvânt pe care l-a rostit bătrânul ăsta legendar. Este ilegal, îl atenţionă bărbatul fără adăpost, încrucişându-şi ferm braţele. Ai putea să ai necazuri serioase cu avocaţii, fiindcă ai făcut asta. Chiar este împotriva legii, confirmă antreprenoarea. De ce ai făcut-o? Pentru că aşa am vrut. Aşa am simţit eu, pur şi simplu. Eu fac ce vreau să fac. Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, ştiţi? Picasso a spus că ar trebui să înveţi regulile ca un profesionist, ca să poţi să le încalci ca un artist. Trebuie să fiu eu însumi, nu o oaie fără curaj care se ia orbeşte după turmă, pe o cărare ce nu duce nicăieri. Majoritatea oamenilor, mai ales cei cu bani, nu sunt nimic altceva decât nişte escroci, declară artistul. E aşa cum spune uneori Vrăjitorul: „Poţi să te integrezi. Sau poţi să schimbi lumea. Nu se poate să le faci pe amândouă”. Aşa că am înregistrat totul. Împuşcaţi-mă. Iar închisoarea ar fi interesantă. Aş cunoaşte probabil nişte oameni grozavi acolo. Mmm, bine,

spuse bărbatul fără adăpost. Nu-mi plac deciziile tale. Dar îmi place pasiunea ta. Dă-i drumul, deci. Pune înregistrarea. Pune partea care ţi s-a părut cea mai interesantă. Ce am înregistrat eu o să vă dea pe spate!

Artistul îşi ridică braţul, dezvăluind un tatuaj detaliat al talentatului chitarist Jimi Hendrix. Pe chipul superstarului decedat apărea expresia: „Atunci când puterea iubirii va învinge iubirea de putere, lumea va cunoaşte pacea”. Sunteţi pe cale să ascultaţi ceva special, adăugă el. Bine, dă-i drumul şi pune părţile care ţi-au plăcut, îl încurajă antreprenoarea ridicându-se. Nu era chiar sigură de ce, dar încet-încet ceva începea să se schimbe adânc în esenţa ei. Poate că viaţa m-a distrus, se gândi ea. Ca să pot să mă schimb cumva în bine.

Faptul că se afla la evenimentul acesta, că îl întâlnise pe artist, că auzise cuvintele Vrăjitorului, chiar dacă nu era de acord cu tot ce spusese, îi dădea sentimentul că ceea ce trăia la firmă putea să fie o formă de pregătire necesară pentru măreţia ei. Antreprenoarea era încă sceptică. Dar simţea că se deschide. Şi că probabil se dezvoltă. Aşa că îşi promise că va urma în continuare acest proces în loc să se retragă. Felul în care trăise până atunci nu îi mai era de folos. Era timpul pentru o schimbare.

Antreprenoarea se gândi la un citat al lui Theodore Roosevelt, care îi plăcea: „Nu criticul contează; nu omul care arată cum se împiedică un om puternic sau unde s-ar fi putut descurca mai bine cel care îndeplineşte faptele. Meritul aparţine omului care se află într-adevăr în arenă, a cărui faţă este năclăită de praf, sudoare şi sânge; care se luptă cu vitejie; care greşeşte, care nu îşi atinge scopul în repetate rânduri, pentru că nu există efort fără greşeli şi lipsuri. Dar care se străduieşte din răsputeri să îndeplinească faptele; care cunoaşte un entuziasm şi o dăruire extraordinare; care se sacrifică pentru o cauză ce merită; care, în cel mai bun caz, cunoaşte la sfârşit triumful realizărilor înalte şi care, în cel mai rău caz, dacă eşuează, eşuează cel puţin îndrăznind foarte mult, astfel încât locul lui nu va fi niciodată printre acele suflete reci şi timide care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea”.

Îşi aminti şi expresia pe care o învăţase din discursul Vrăjitorului, ceva de genul: „Momentul în care simţi cel mai tare că vrei să renunţi este clipa când trebuie să găseşti resursele interioare pentru a merge mai departe”. Prin urmare, femeia de afaceri sondă până în adâncul sufletului ei şi îşi jură să continue căutarea pentru a găsi răspunsurile, pentru a-şi rezolva problemele şi pentru a trăi zile mult mai bune. Speranţa ei creştea din ce în ce mai mult, iar grijile se împuţinau încetul cu încetul. Iar glasul mic şi calm al sinelui ei cel mai bun începea să-i spună şoptit că o aventură foarte specială era pe cale să înceapă.

Capitolul 4

Cum să laşi în urmă mediocritatea şi tot ce este obişnuit

„Uneori reuşeam să cred câte şase lucruri imposibile înainte de micul dejun.” – Lewis Carroll, Alice în Ţara Minunilor

Tu eşti pictor, nu? întrebă bărbatul fără adăpost jucându-se cu un nasture descusut de la cămaşa lui ponosită. Mda, mormăi artistul. Unul cam frustrat. Sunt bun, dar nu extraordinar. Am multe opere de artă în apartamentul meu din Zürich, continuă bărbatul, zâmbind înţelegător. Am cumpărat un apartament chiar pe Bahnhofstrasse, cu puţin înainte ca preţurile să explodeze. Am învăţat cât de important este să mă înconjor numai de lucruri de cea mai bună calitate, oriunde mă duc. Este una dintre mişcările câştigătoare cele mai bune pe care le-am

făcut, ca să-mi creez viaţa pe care o am. În afacerile mele nu admit decât jucători de top, deoarece nu poţi să ai o companie de nota 10 cu angajaţi de nota 7. Nu lansăm decât produse care revoluţionează total piaţa, schimbând apoi cu totul şi domeniul prin valoarea lor. Întreprinderile mele nu oferă decât servicii care îi fac pe clienţi să progreseze din punct de vedere etic, furnizează utilizatorilor o experienţă ce-ţi taie respiraţia şi dau naştere unor adepţi fanatici care nu şi-ar putea imagina să mai cumpere din altă parte. Şi în viaţa mea personală este la fel: nu mănânc decât cele mai bune alimente, deşi nu mănânc mult. Nu citesc decât cărţile cele mai originale şi mai profunde, îmi petrec timpul în spaţiile cele mai pline de lumină şi inspiraţie şi vizitez cele mai încântătoare locuri. Şi atunci când vine vorba de relaţii, nu mă înconjor decât cu oameni care îmi stimulează voioşia, îmi asigură pacea şi mă stimulează să devin un om mai bun. Viaţa este prea valoroasă ca să ţi-o petreci cu oameni care nu te înţeleg. Cu care pur şi simplu nu rezonezi. Care au valori diferite de ale tale şi standarde mai scăzute. Care sunt diferiţi din punctul de vedere al valorilor gândirii, inimii, sănătăţii şi sufletului. Este un mic miracol felul atât de puternic şi de profund în care influenţele şi mediul ne modelează atât productivitatea, cât şi impactul pe care îl avem. Interesant, remarcă antreprenoarea, în timp ce se uita la telefon. Pare că ştie despre ce vorbeşte, îi şopti ea încet artistului, cu ochii tot la ecran.

Pânza de păianjen pe care o formau ridurile de pe faţa ei se întinse şi mai tare. La încheietura unei mâini se legănau două brăţări de argint pur. Pe una era gravată propoziţia: „Transformă-l pe nu pot în pot”, în vreme ce pe cealaltă se putea citi: „Terminat este mai bine decât perfect”. Antreprenoarea îşi făcuse singură aceste cadouri atunci când compania ei se afla în faza de startup[2], iar ea era într-o dispoziţie extrem de încrezătoare.

[2] Firmă de obicei nou-înfiinţată, cu o dezvoltare foarte rapidă, care vine în întâmpinarea unei cerinţe a pieţei prin crearea sau oferirea unui produs, proces sau serviciu inovator. (n.tr.)

De valorile gândirii ştiu, spuse artistul. N-am auzit niciodată de valorile inimii, sănătăţii şi sufletului, omule. Vei auzi, sugeră bărbatul fără adăpost. Şi odată ce vei auzi, felul în care creezi, produci şi te afişezi în lume nu va mai fi niciodată la fel. Concepte cu adevărat revoluţionare pentru orice făuritor de imperii şi orice creator. Şi sunt atât de puţini oameni de afaceri, şi oamenii în general de pe planetă, care ştiu în prezent despre ele. Dacă ar şti fiecare element important al vieţii lor s-ar dezvolta rapid. Deocamdată vreau doar să mă concentrez în continuare pe angajamentul luat faţă de cea mai bună calitate privitor la tot ce mă înconjoară. Fiindcă mediul chiar îţi modelează percepţiile, inspiraţia şi modul în care aplici. Arta îmi hrăneşte sufletul. Cărţile extraordinare îmi întăresc speranţa. Conversaţiile fertile îmi amplifică creativitatea. Muzica minunată îmi înalţă inima. Priveliştile frumoase îmi fortifică spiritul. Şi să ştiţi că nu este nevoie decât de o singură dimineaţă plină de optimism pentru a da naştere unei descărcări monumentale de idei inedite, capabile să înalţe o întreagă generaţie. Şi trebuie să vă spun că ridicarea omenirii este principalul sport al afacerilor, pe care îl practică cei din Topul primilor 5%. Adevărata scop al comerţului nu este doar să îţi aducă o avere personală. Adevărata raţiune pentru care te afli în joc este să fii util societăţii. Principala mea preocupare în afaceri este să fiu de folos. Banii, puterea şi prestigiul sunt produse secundare inevitabile, care au apărut pe parcurs. Un prieten vechi şi remarcabil m-a învăţat acest mod de operare atunci când eram tânăr. Iar asta mi-a schimbat cu totul specificul prosperităţii şi importanţa libertăţii mele personale. De atunci această filosofie contradictorie în afaceri a dominat modul în care realizez lucrurile. Cine ştie, poate cândva vă voi face cunoştinţă cu mentorul meu.

Vagabondul se opri. Îşi studie ceasul mare. Apoi închise ochii şi spuse aceste cuvinte: „Fii stăpân pe dimineaţa ta! Fă-ţi viaţa mai bună!”. Ca prin minune, o bucată de hârtie destul de mică şi groasă îi apăru în palma stângă întinsă. Era un truc straşnic. Ai fi fost extrem de impresionat dacă te-ai fi aflat alături de aceste trei fiinţe.

Iată cum arăta:

Antreprenoarea şi artistul rămăseseră cu gura căscată, părând atât derutaţi, cât şi vrăjiţi. Fiecare dintre voi doi aveţi un erou în lăuntrul vostru. Aţi ştiut asta în copilărie, înainte ca adulţii să vă spună să vă limitaţi puterile, să vă încătuşaţi geniul şi să vă trădaţi adevărul din inimă, le spuse bărbatul fără adăpost, iar vorbele lui sunau foarte asemănător cu ale Vrăjitorului.

Adulţii sunt nişte copii deterioraţi, continuă el. Când eraţi mult mai mici, înţelegeaţi cum să trăiţi. Vă simţeaţi plini de încântare dacă vă uitaţi la stele. Alergatul prin parc vă făcea să vă simţiţi vii. Şi vă inunda bucuria când alergaţi după fluturi. Oh, cât ador fluturii! Apoi, pe măsură ce aţi crescut, aţi uitat cum să fiţi oameni. Aţi uitat cum să fiţi îndrăzneţi şi entuziaşti, plini de

iubire şi de viaţă. Preţioasele voastre rezerve de speranţă au scăzut. A devenit acceptabil să fiţi obişnuiţi. Lumina creativităţii, optimismului şi intimităţii voastre cu măreţia a slăbit în intensitate pe măsură ce a început să vă preocupe cum să vă integraţi, să aveţi mai mult decât alţii şi să fiţi populari. Ei bine, iată ce spun eu: nu luaţi parte la lumea adulţilor amorţiţi, cu lipsa, apatia şi limitările ei. Vă invit să pătrundeţi într-o realitate secretă, cunoscută numai adevăraţilor maeştri, marilor genii şi veritabilelor legende ale istoriei. Pentru a descoperi în voi puteri primordiale pe care nu aţi ştiut niciodată că le aveţi. Puteţi crea magie în muncă şi în viaţa privată. Eu mi-am creat-o, indiscutabil. Şi sunt aici pentru a vă ajuta să faceţi la fel.

Înainte ca antreprenoarea şi artistul să mai poată rosti vreun cuvânt, bărbatul fără adăpost îşi continuă discursul. Vorbeam despre importanţa artei. Şi despre ecosistemul în care este inclusă viaţa voastră. Asta mă face să mă gândesc la extraordinarele cuvinte ale scriitorului portughez Fernando Pessoa: „Arta ne eliberează în mod iluzoriu de acel lucru sordid care este faptul de a exista. Cât timp percepem răul şi nenorocirile de care are parte Hamlet, prinţ al Danemarcei, nu le simţim pe ale noastre – mizerabile fiindcă sunt ale noastre şi mizerabile fiindcă sunt prin natura lor mizerabile”[3]. Îmi reaminteşte, de asemenea, de ceea ce a spus Vincent van Gogh: „În ceea ce mă priveşte, nu ştiu nimic cu certitudine, dar priveliştea stelelor mă face să visez”.

Bărbatul fără adăpost înghiţi cu greutate. Privirea îi fu atrasă în altă parte. Îşi drese glasul nervos. Am trecut prin multe, băieţi. Viaţa a dat cu mine de pământ şi m-a trimis de colo până colo de nenumărate ori. Am fost bolnav. Atacat. Abuzat. Folosit. Hei, parcă ar aş cânta un cântec country. Dacă iubita m-ar înşela şi mi-ar muri câinele, aş avea un hit.

Bărbatul fără adăpost râse. Un râs ciudat, gutural, ca de clovn de la circ care a luat LSD. Apoi continuă. Oricum, totul e bine. Durerea este poarta către profunzime. Mă înţelegeţi? Şi tragedia este cea mai bună modalitate a naturii de a te purifica.

---

[3] Fernando Pessoa, Cartea neliniştirii, traducere de Dinu Flămând, Editura Humanitas, Bucureşti, 2012, p. 306. (n.tr.)

Ea arde falsitatea, frica şi aroganţa care aparţin egoului. Ne face să ne întoarcem la sclipirea şi geniul nostru, dacă avem curajul să ne ocupăm de ceea ce ne răneşte. Suferinţa aduce multă răsplată, inclusiv empatie, originalitate, capacitatea de a te identifica cu oamenii şi autenticitate. Jonas Salk a spus: „Am avut vise şi am avut coşmaruri, dar mi-am înfrânt coşmarurile cu ajutorul visurilor”, adăugă melancolic vagabondul neinvitat. E superciudat. Incredibil de excentric. Dar are ceva special, recunoscu antreprenoarea încet către artist, înlăturând încă puţin din armura de cinism care o protejase de-a lungul strălucitei sale cariere. Ceea ce a spus e exact ceea ce aveam nevoie să aud. Văd că arată de parcă ar trăi într-o cutie de carton pe stradă. Ascultă-i, însă, vorbele. Uneori se exprimă ca un poet. Cum e posibil să fie atât de elocvent? De unde îi vine profunzimea aceasta? Şi cine este acest „prieten vechi” despre care spune că l-a învăţat atât de multe? Are şi o căldură care îmi aduce aminte de tatăl meu. Încă îmi este dor de el. Era confidentul meu. Cel mai mare suporter. Şi cel mai bun prieten. Mă gândesc la el în fiecare zi. Bine, îi spuse artistul străinului ciudat. M-ai întrebat ce mi-a plăcut cel mai mult din discurs. Mi-a plăcut fără îndoială partea în care Vrăjitorul a vorbit despre crezul războinicilor spartani care spune că „cel care asudă mai mult la antrenamente sângerează mai puţin în război”. Şi mi-a plăcut replica lui: „O victorie remarcabilă se câştigă la ceas de dimineaţă, când nu te vede nimeni şi toată lumea doarme”. Învăţăturile lui despre valoarea unei rutine matinale formidabile au fost minunate.

Antreprenoarea aruncă o privire în jos către gadgetul ei. Am luat câteva notiţe bune. Dar nu am prins aceste perle, spuse ea scriind ceea ce tocmai auzise. Nu auzim decât ceea ce suntem pregătiţi să auzim, băgă de seamă cu înţelepciune bărbatul fără adăpost. Toată învăţătura ne găseşte exact acolo unde suntem. Şi pe măsură ce ne dezvoltăm mai mult, înţelegem mai bine.

Vocea Vrăjitorului răsună brusc. Ochii bărbatului fără adăpost păreau enormi ca Taj Mahalul. Se vedea că era teribil de surprins de faimosul timbru. Se întoarse, căutând sursa. Imediat, totul deveni limpede.

Artistul pusese înregistrarea făcută ilegal la seminar. Iată partea care îmi place cel mai mult, ca să îţi răspund în întregime la întrebare, frate, afirmă el uitându-se direct în ochii vagabondului zdrenţăros.

Într-o cultură de cyberzombi dependenţi de distracţie şi afectaţi de factori ce distrag atenţia, cel mai înţelept mod de a vă asigura că produceţi în mod consistent rezultate de nivel optim în cele mai importante domenii ale vieţii voastre profesionale şi personale este să recurgeţi la o rutină matinală formidabilă. Victoriile se câştigă chiar de la start. Iar erou devii în primele ore.

Purtaţi un război împotriva slăbiciunii şi lansaţi o campanie împotriva spaimei. Puteţi cu adevărat să vă treziţi devreme. Şi este o necesitate să faceţi astfel dacă vă aflaţi în căutarea extraordinară a unui statut legendar.

Aveţi mare grijă de prima parte a zilei, şi restul ei se va rezolva aproape de la sine. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună!

Se putea auzi respiraţia şuierată a Vrăjitorului, precum a unui înotător începător care s-a dus prea departe în larg, prea repede. Artistul continuă să arate ce înregistrase, dând volumul mai tare, până când sunetul deveni asurzitor.

Iată preţiosul secret pe care titanii industriei, artiştii remarcabili şi oamenii cu ultra-succes ai omenirii nu vi-l vor împărtăşi niciodată: rezultatele de ordin gargantuesc au mai puţin de-a face cu trăsăturile genetice moştenite şi mult mai mult cu obişnuinţele voastre zilnice. Iar ritualul de dimineaţă este de departe cel mai important de stabilit. Şi apoi de automatizat. Singurul comportament uman care le va dezvolta pe toate celelalte este să vă alăturaţi Clubului 5 a.m.

Atunci când vedem aceste figuri emblematice în acţiune, puternica iluzie ce ni se vinde de către civilizaţia în care trăim este aceea de a crede că au fost dintotdeauna atât de extraordinare. Că s-au născut excepţionale. Că au câştigat biletul norocos la loteria genetică. Că geniul lor a fost moştenit. Însă, adevărul este că le vedem în această glorie deplină după ani întregi de urmare a unui proces, unul care a presupus nesfârşite ore de exerciţiu. Atunci când îi observăm pe aceşti jucători magnifici în afaceri, sport, ştiinţă şi arte, observăm de fapt rezultatele obţinute printr-o concentrare obsesivă asupra unui singur interes, o axare extremă pe o singură abilitate, o intensitate a sacrificiului în vederea unui

singur scop, un nivel neobişnuit de pregătire serioasă şi o cantitate enormă de mare răbdare. Ţineţi minte, fiecare profesionist a fost cândva un amator şi fiecare maestru a pornit ca ucenic. Oamenii obişnuiţi pot să realizeze fapte extraordinare odată ce şi-au făcut o rutină din obişnuinţele potrivite. Ce tare e tipul ăsta! spuse bărbatul fără adăpost şi bătu din palmele lui murdare ca un copil într-un parc de distracţii. Se mai uită o dată la ceas. Apoi începu să îşi târşâie picioarele, legănându-şi şoldurile înainte şi înapoi. Îşi flutura mâinile în aer şi pocnea din degete, cu ochii închişi. Dintre buzele crăpate ieşeau nişte sunete asemănătoare cu cele pe care le scoteau rapperii la începuturi, când nu aveau casetofoanele lor gălăgioase. Ai fi fost uimit să îl vezi în acţiune. Ce naiba faci, strigă artistul? Dansez, îi răspunse bărbatul, mişcându-se încântător. Mai pune-mi să ascult ideile astea excelente. Socrate a spus că „educaţia este îmblânzirea unei flăcări”, iar Isaac Asimov a scris că „autoeducaţia este, cred, singurul fel de educaţie care există”. Aşa că mai pune vorbele bătrânului maestru, omule. Sunt marfă!

> Luptaţi din toate puterile să nu vă fie furată măiestria de către lumea aceasta care vă tentează până la distragere şi vă provoacă demenţă digitală. Forţaţi-vă atenţia să se întoarcă la potenţialul uriaş ca Everestul care tânjeşte să se exprime deplin şi eliberaţi-vă chiar azi de toate motivele care alimentează stagnarea punctelor voastre forte. Începeţi să fiţi imaginativi: să fiţi unii dintre indivizii aceia rari care se conduc după nobleţea viitorului, nu după gratiile închisorii trecutului. Fiecare dintre noi este însetat după zile încărcate de mici izbucniri de miraculos. Fiecare dintre noi îşi doreşte să fie stăpân pe eroismul său şi să apuce pe calea excepţionalului neîngrădit. Toate fiinţele umane aflate în viaţă în acest moment au o nevoie psihologică primitivă de a produce capodopere care să stârnească entuziasmul, trăiesc zilnic în mijlocul unei uimiri neobişnuite şi ştiu că într-un fel ne petrecem ceasurile astfel încât să îmbogăţim viaţa celorlalţi. Poetul Thomas Campbell a exprimat minunat acest lucru atunci când a constatat că „a trăi în inimile pe care le lăsăm în urmă înseamnă a nu muri”.

Fiecare dintre noi a fost creat – cu adevărat – pentru a face istorie, într-un fel unic şi autentic. Pentru unii, asta ar putea să însemne să fie nişte programatori excelenţi sau profesori minunaţi care să instruiască minţile tinere. Pentru alţii, această oportunitate ar putea să însemne să devină mame nemaipomenite sau manageri excelenţi, iar pentru alţii un astfel de noroc ar putea să însemne să îşi dezvolte o afacere minunată sau să fie

reprezentanţi de vânzări fantastici, care îşi servesc minunat clienţii. Această şansă de a fi ţinuţi minte de generaţiile viitoare şi de a duce o viaţă care să conteze cu adevărat nu este o platitudine. Este, de fapt, un adevăr. Şi totuşi, atât de puţini dintre noi au descoperit şi şi stabilit să recurgă la acele mentalităţi, obiceiuri matinale şi condiţii consecvente care să garanteze apariţia acestor rezultate. Cu toţii vrem să accesăm din nou dreptul din naştere la un talent impozant, la o bucurie fără limite şi la eliberarea de frică, dar puţini dintre noi sunt dispuşi să facă lucrurile care ar face ca geniul nostru ascuns să apară. Ciudat, nu? Şi foarte trist. Majoritatea am fost hipnotizaţi să ne îndepărtăm de luminozitatea în care constă esenţa noastră. În epoca aceasta, cei mai mulţi dintre noi ne petrecem ceasurile cele mai preţioase fiind ocupaţi. Alergând după preocupări triviale şi amuzament artificial, în timp ce neglijăm să trăim o viaţă adevărată. Este chiar formula pentru a sfârşi cu inima frântă. Ce rost are să vă petreceţi cele mai bune dimineţi şi probabil cele mai productive zile căţărându-vă pe munţi despre care, atunci când ajungeţi firavi şi zbârciţi, vă daţi seama că nu erau cei care trebuie? Foarte trist. Partea aceasta mi-e cunoscută, interveni antreprenoarea, un pic tulburată. Eu sunt categoric dependentă de tehnologie. Nu pot să mă abţin să nu verific totul. E primul lucru pe care îl fac dimineaţa şi ultimul pe care îl fac seara. Îmi seacă puterea de concentrare. Abia pot să mă concentrez pe obţinerea rezultatelor la care eu şi echipa mea ne-am angajat. Şi tot acest zgomot din viaţă îmi ia din energie. Totul pare atât de complicat! Simt că nu mai am timp pentru mine. Toate astea te copleşesc de-a dreptul: toate mesajele şi notificările, reclamele şi modalităţile de distragere a atenţiei. Ceea ce a spus Vrăjitorul îmi este de folos, deoarece îmi cresc standardele de lider. M-am lovit de un zid, într-un fel. Compania mea a crescut mai rapid decât m-am aşteptat. Am avut mai mult succes decât mi-am imaginat. Dar sunt câteva lucruri care îmi creează foarte mult stres. Îşi întoarse privirea şi îşi încrucişă iar braţele.

Nu pot să le spun cu ce mă confrunt, se gândi antreprenoarea. Apoi continuă: Am fost nevoită să concediez oameni care îmi plăceau foarte mult, deoarece mi-am dat seama că cei care sunt potriviţi într-o anume etapă a unei afaceri s-ar putea să nu mai fie atunci când firma evoluează. A fost greu. Au fost angajaţii potriviţi în perioada de început, dar acum nu îşi mai au locul acolo. Iar în firma mea se petrec acum nişte lucruri care mi-au dat viaţa peste cap. Chiar nu vreau să

intru în amănunte. Doar că este o perioadă foarte instabilă pentru mine. Păi, în ceea ce priveşte cizelarea jocului tău de leadership, răspunse bărbatul fără adăpost, ţine minte că treaba liderului este să îi ajute pe cei care nu cred în el să îi îmbrăţişeze viziunea, pe cei lipsiţi de putere să îşi depăşească slăbiciunile şi pe cei lipsiţi de speranţă să capete încredere. Cât despre ceea ce ai spus referitor la concedierea angajaţilor care ţi-au plăcut, dar care nu se mai potriveau afacerii tale în stadiul în care a ajuns acum, e o etapă normală în dezvoltarea unei afaceri. Şi a apărut tocmai pentru că aceşti oameni nu s-au dezvoltat pe măsură ce proiectul tău a evoluat. Au început să se bazeze pe meritele din trecut. Nu au mai învăţat, nu au mai inovat şi nu au reuşit să facă mai bune decât fuseseră acele lucruri de care se ocupau. Prin urmare, au încetat să mai fie incubatoare de valoare extraordinară pentru compania ta. Probabil că te-au învinuit pe tine. Dar şi-au făcut-o cu mâna lor, arătă necunoscutul neinvitat, surprinzându-şi ascultătorii prin rafinamentul cunoştinţelor despre cum să-ţi consolidezi echipa şi cum să câştigi în comerţ. Ah, exact, răspunse antreprenoarea. Aşa că a trebuit să renunţăm la ei, pentru că nu mai dădeau rezultatele pentru care îi plăteam. De multe ori mă trezesc la 2 noaptea, leoarcă de o sudoare fierbinte. Poate că e aşa cum a spus Mario Andretti, pilotul de Formula 1: „Dacă totul pare să fie sub control, înseamnă că nu mergi destul de repede”. Aşa par să mă simt în cele mai multe zile. Ne depăşim atât de repede indicatorii principali de performanţă încât mă cuprinde ameţeala: colegi noi pe care trebuie să îi învăţ, mărci noi de gestionat, pieţe noi pe care să pătrundem, furnizori noi pe care să îi urmărim, produse noi pe care să le perfecţionăm, investitori şi acţionari noi de impresionat, precum şi o mie de noi responsabilităţi de care trebuie să mă ocup. Am senzaţia că e într-adevăr prea mult. Am o capacitate enormă de a mă ocupa de lucruri importante, dar am multe pe umeri.

Antreprenoarea îşi încordă braţele şi se încruntă cu un aer preocupat, apoi îşi relaxă din nou braţele încrucişate. Buzele ei subţiri se strânseră ca o anemonă de mare care se închide când simte un prădător letal. Iar ochii ei sugerau că suferă. Intens. Iar

în privinţa faptului că eşti dependentă de tehnologie, ţine minte că, atunci când este folosită inteligent, încurajează progresul uman. Folosind tehnologia cu înţelepciune, viaţa noastră devine mai bună, cunoaşterea mai bogată, iar minunata noastră lume, mai mică. Folosirea greşită a tehnologiei este cea care distruge mintea oamenilor, dăunează productivităţii şi distruge însăşi structura societăţii noastre. Telefonul te poate costa averea, ştiai? Dacă te joci pe el toată ziua. Cât despre ceea ce ai spus referitor la întreaga presiune pusă pe umerii tăi, să ştii că e fantastic. „Presiunea este un privilegiu", a spus Billie Jean King, legenda tenisului. Ai ocazia să te dezvolţi. Şi una dintre cele mai inteligente modalităţi de a-ţi petrece restul vieţii este să te dezvolţi ca persoană. Cu fiecare provocare vine minunata ocazie de a accede la următorul nivel ca lider, executant şi fiinţă umană. Obstacolele nu sunt altceva decât nişte teste menite să măsoare cât de serios doreşti răsplata pe care o caută ambiţiile tale. Apar pentru a stabili cât de dispusă eşti să te perfecţionezi, ca să devii acel gen de persoană care poate să aibă un succes atât de mare. Eşecul nu înseamnă decât dezvoltare deghizată. Şi aproape nimic nu este mai important în viaţă decât dezvoltarea personală, desfăşurarea potenţialului tău. Tolstoi a scris: „Toată lumea se gândeşte să schimbe lumea, dar nimeni nu se gândeşte să se schimbe pe sine". Devino o persoană mai bună şi vei deveni în mod automat un lider mai bun; plus că vei produce mai mult. Şi da, sunt de acord că dezvoltarea poate să te sperie. Dar mentorul meu m-a învăţat odată că „acea parte din tine care se agaţă de frică trebuie să sufere un fel de crucificare, tocmai pentru ca aceea care merită mari onoruri să treacă printr-un fel de reîncarnare". Acestea sunt exact cuvintele pe care mi le-a spus. Ciudat şi profund, nu? spuse vagabondul trecându-şi încă o dată degetele peste mătăniile de călugăr.

Continuă fără să mai aştepte un răspuns. Excepţionalul meu profesor mi-a mai spus şi că „pentru a ajunge la sinele tău cel mai bun trebuie să renunţi la sinele fals". Iar asta se întâmplă doar prin perfecţionare neobosită, reflecţie continuă şi sondare permanentă. Dacă nu te înalţi zilnic, vei ajunge să te blochezi în

viaţa pe care o ai definitiv. Mă face să mă gândesc la ceea ce a spus jurnalistul Norman Cousins: „Tragedia vieţii nu este moartea, ci ceea ce lăsăm să moară în noi cât trăim”.

Bărbatul fără adăpost îşi ridică glasul răguşit şi remarcă: Excepţionalul meu profesor m-a învăţat că, odată ce ne transformăm relaţia primară cu noi înşine, vom descoperi că relaţiile cu ceilalţi oameni, munca noastră, venitul şi influenţa pe care o avem se vor transforma. Majoritatea oamenilor nu pot să se suporte pe ei înşişi. Aşa că nu pot să stea niciodată singuri, în liniște. Au nevoie să fie în permanenţă înconjuraţi de oameni, ca să scape de sentimentul că se urăsc din cauza potenţialului irosit, ratând minunile şi înţelepciunea pe care le aduc singurătatea şi liniştea. Sau se uită la nesfârşit la televizor, fără să îşi dea seama că asta le macină imaginaţia şi le goleşte totodată contul din bancă. Viaţa mea pare atât de complicată. Mă simt atât de copleşită. Nu am timp pentru mine, repetă antreprenoarea. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu viaţa mea. Lucrurile au devenit pur şi simplu dificile. Te înţeleg, zise artistul punând un braţ pe umărul noii sale prietene. Intuiţia îmi spune că treci prin mai multe greutăţi decât ne spui. Şi este în regulă. Ştii, în unele zile viaţa mi se pare atât de confuză, încât nu pot să mă ridic din pat. Nu fac decât să zac, frate. Închid ochii şi îmi doresc ca ceaţa din creier să dispară odată. Măcar pentru o zi. Câteodată nu pot să gândesc cum trebuie. Şi în acele zile, în inima mea nu mai e nicio speranţă. E naşpa. Însă şi mulţi oameni sunt naşpa, frate. Nu sunt antisocial. Sunt doar anti-tâmpiţi. Prea mulţi oameni proşti în zilele noastre. Îşi fac fotografii stupide la modă, ţuguindu-şi buzele, în haine pe care nu pot să şi le permită. Îşi petrec timpul cu oameni de care nici măcar nu le place. Aş prefera să trăiesc o viaţă contemplativă. O viaţă riscantă. O viaţă adevărată. O viaţă de artist. Mă înnebuneşte cât de superficiali au devenit oamenii.

Artistul izbi apoi cu pumnul în cealaltă palmă. De-a lungul maxilarului îi apărură nişte cute rigide, iar pe gâtul gros îi pulsă o venă albastră. De acord. Te înţeleg, spuse bărbatul fără adăpost. Viaţa nu este uşoară, oameni buni. În cea mai mare parte a timpului, este o muncă grea şi anevoioasă. Dar după

cum a spus John Lennon: „Totul va fi bine la sfârşit. Şi dacă nu este bine, atunci nu este sfârşitul”, încercă el binevoitor, declamând încă un citat din rezerva aparent nelimitată pe care o avea în cap.

Artistul se înmuie instantaneu, zâmbind într-un fel care părea aproape dulce. Respiră adânc. Îi plăcuse ce auzise. Şi, continuă vagabondul, această ascensiune spre atmosfera rarefiată a măiestriei personale şi profesionale la care ne-am înscris în mod evident noi trei nu este pentru cei slabi de înger. Îmbunătăţirea vieţii astfel încât să cunoşti adevărata fericire şi optimizarea abilităţilor astfel încât să fii stăpân pe domeniul tău pot fi adesea inconfortabile. Trebuie să fiu sincer. Iată însă un fapt esenţial pe care l-am învăţat: suferinţa de a te dezvolta este mult mai puţin costisitoare decât preţul devastator al regretului. Unde ai învăţat asta? îl întrebă artistul, notându-şi repede cuvintele în carneţel. Nu pot să îţi spun. Nu încă, îi răspunse bărbatul fără adăpost, sporind misterul cu privire la locul în care descoperise cea mai mare parte a cunoştinţelor.

Antreprenoarea se întoarse cu spatele la artist. Îşi notă şi ea o parte a gândurilor în gadgetul ei. Bărbatul fără adăpost îşi strecură apoi mâna într-un buzunar al cămăşii în carouri pline de găuri şi scoase un fel de fişă extrem de uzată. Apoi, o ridică, aşa cum face un copil de grădiniţă la activitatea „Arată şi spune”. Mi l-a dat o persoană distinsă când eram mult mai tânăr şi îmi fondam prima companie. Semănam mult cu voi, pisoilor: plin de visuri şi gata să îmi pun amprenta asupra lumii. Însetat să mă afirm. Plin de energie să domin jocul. În primii 50 de ani din viaţă este vorba, în principal, despre căutarea legitimităţii, să ştiţi. Tânjim după aprobare socială. Vrem ca semenii noştri să ne respecte. Ne dorim ca vecinii să ne placă. Cumpărăm tot felul de lucruri de care nu avem nevoie realmente şi suntem obsedaţi să facem bani de care nu ne bucurăm cu adevărat. Ai dreptate în totalitate, murmură artistul, dând nervos din cap şi schimbându-şi vizibil poziţia corpului, în timp ce şuviţele groase i se legănau pe umeri.

Sala în care avusese loc evenimentul era acum goală. Dacă avem curajul să privim în noi, descoperim că facem asta fiindcă

avem acolo o mulţime de găuri. Credem în mod fals că materia exterioară va umple ceea ce este gol înăuntru. Însă nu va umple găurile niciodată. Niciodată! Oricum, atunci când mulţi dintre noi ajungem la jumătatea vieţii, ne întoarcem la 90 de grade. Începem să ne dăm seama că nu vom trăi pentru totdeauna şi că zilele noastre sunt numărate. Şi astfel intrăm în legătură cu caracterul nostru muritor. E o idee importantă. Ne dăm seama că vom muri. Ne concentrăm mult mai bine pe ceea ce este cu adevărat important. Devenim mai contemplativi. Începem să ne întrebăm dacă ne-am respectat talentele, dacă am fost credincioşi valorilor noastre şi dacă am avut succes din acele puncte de vedere care ni se par corecte. Şi ne gândim la ce vor spune despre noi după moarte cei pe care îi iubim cel mai mult. În acest punct, mulţi dintre noi fac o schimbare enormă: trec de la căutarea legitimităţii în societate la construirea unei moşteniri însemnate. Aşadar, în ultimii 50 de ani este mai puţin vorba despre mine şi mai mult despre noi. Mai puţin despre egoism şi mai mult despre cum să fii util comunităţii. Încetăm să mai adăugăm lucruri în viaţă şi începem să scădem – şi să simplificăm. Învăţăm să ne bucurăm de frumuseţea simplă, să simţim recunoştinţă în faţa micilor miracole, să apreciem valoarea inestimabilă a liniştii sufleteşti, să ne petrecem mai mult timp cultivând legăturile omeneşti şi să ajungem să înţelegem că cel care oferă cel mai mult este cel care câştigă. Şi atunci restul vieţii devine o dăruire fenomenală faţă de dragostea de viaţă însăşi, dar şi o vocaţie a bunăvoinţei faţă de cei mulţi. Iar asta ajunge să fie, potenţial vorbind, poarta ta către nemurire. E foarte special, şopti antreprenoarea. Nu m-am mai simţit de multe luni atât de plină de speranţă, de energie şi cu picioarele pe pământ. Tatăl meu mă ajuta să trec peste perioadele dificile, îi spuse ea artistului. De când a murit nu mai am pe nimeni pe care să mă pot baza. Ce s-a întâmplat cu el? o chestionă artistul. Mă sunt puţin cam vulnerabilă acum, chiar dacă în mod cert mai puternică decât eram când am intrat aici de dimineaţă. Dar nu voi spune decât că şi-a luat singur viaţa. Tata era un om remarcabil: un pionier în afaceri cu un succes imens. Pilota avioane, conducea maşini de curse, îi plăcea vinul de bună calitate şi se bucura de compania femeilor frumoase.

Era atât de plin de viaţă! Apoi, partenerul lui de afaceri i-a luat totul: un scenariu nu foarte diferit de acela îngrozitor pe care îl trăiesc eu acum. Oricum, stresul şi şocul faptului că lumea lui se prăbuşea l-au împins să facă ceea ce nu şi-ar fi imaginat niciodată. Cred că pur şi simplu n-a mai găsit nicio cale de scăpare, mărturisi antreprenoarea în vreme ce glasul i se schimba. Poţi să te bazezi pe mine, spuse cu delicateţe artistul. Îşi duse la inimă mâna cu un inel cu cap de mort pe degetul mic, în vreme ce rostea aceste cuvinte, părând atât galant, cât şi boem.

Bărbatul fără adăpost întrerupse momentul intim pe care îl împărtăşeau cei doi. Uite, citiţi asta, le spuse el când le înmână fişa aceea. Vă va fi utilă cât vă veţi ridica amândoi la următorul nivel de performanţă şi veţi avea parte de experienţa a tot ceea ce vine odată cu această aventură în conducerea oamenilor, perfecţionarea personală şi crearea unei cariere de o productivitate neobişnuită.

Cu litere roşii pe hârtia care se îngălbenise din cauza trecerii timpului scria: „Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc şi minunată la sfârşit”. Chiar aşa este, observă antreprenoarea. O informaţie valoroasă pentru mine. Mulţumesc!

Artistul lăsă apoi să se deruleze mai departe înregistrarea ilegală a prezentării Vrăjitorului:

Fiecare dintre voi poartă în inimă un geniu tăcut şi un erou triumfător. Dacă vreţi, ignoraţi aceste cuvinte ca fiind vorbele idealiste ale unui bătrân care vă inspiră. Dar eu sunt mândru să fiu un idealist. Lumea are nevoie de mai mulţi ca noi. Cu toate acestea, sunt şi realist. Şi iată care este adevărul: în prezent, majoritatea oamenilor de pe glob nu se gândesc prea mult la ei înşişi, din păcate. Îşi fixează identitatea în funcţie de ceea ce sunt la exterior. Îşi evaluează realizările în funcţie de ceea ce au acumulat, nu de caracterul pe care şi l-au cultivat. Se compară cu filmările luminoase, orchestrate – şi false – prezentate de oamenii pe care îi urmăresc. Îşi măsoară valoarea în funcţie de avere. Şi ajung să fie captivi ai falsei idei că, dacă ceva nu s-a făcut niciodată, nici nu se va face, sărăcind posibilităţile măreţe şi electrizante pe care viaţa lor este menită să le aibă. Asta explică de ce se scufundă majoritatea în nisipurile mişcătoare ale nesiguranţei, plictiselii, distragerii atenţiei şi complexităţii.

Mămici melodramatice, îi întrerupse din nou bărbatul fără

adăpost. Aşa le spun eu bărbaţilor şi femeilor care s-au molipsit de virusul victimizării. Nu fac decât să se plângă cât de prost le merge, în loc să îşi folosească puterea primordială pentru a îmbunătăţi lucrurile. Iau în loc să ofere, critică în loc să creeze şi îşi fac griji în loc să muncească. Formaţi-vă anticorpi care să lupte cu orice formă de mediocritate, şi să nu-i permită să ajungă în preajma activităţii voastre profesionale, la serviciu, sau a vieţii private, acasă. Nu fiţi niciodată mămici melodramatice.

Antreprenoarea şi artistul se uitară pe furiş unul la celălalt. Apoi chicotiră, atât din cauza termenilor pe care îi folosea străinul neobişnuit, cât şi din cauza felului în care îşi ridicase un braţ şi făcuse cu degetele semnul păcii, rostind cuvintele pe care tocmai le spusese. Dacă te-ai fi aflat cu ei, ai fi crezut şi tu că este ciudat.

Vrăjitorul se auzea rostind următoarele cuvinte, cu un talent de actor:

> Ca să fie limpede, în fiecare zi – tot restul vieţii voastre – vă veţi întâlni cu şansa de a vă demonstra talentul de lideri, oriunde aţi fi şi în tot ce veţi face. Autoritatea nu este doar pentru personalităţile emblematice de nivel mondial şi pentru giganţii de pe piaţă. Este o arenă în care toată lumea are ocazia să joace. Şi asta fiindcă atunci când este vorba despre leadership nu este vorba numai despre un titlu formal, un birou mare şi bani în bancă. Este vorba mai mult despre angajamentul pe care ţi-l iei faţă de excelenţă în tot ceea ce faci – şi în ceea ce eşti. Înseamnă să rezişti tiraniei banalităţii, să nu permiţi negativismului să îţi fure sentimentul de uimire şi să împiedici ca orice formă de sclavie faţă de mediocritate să îţi infecteze viaţa. În cazul leadershipului, se pune problema să schimbi lucrurile, chiar acolo unde te afli. În cazul unui leadership adevărat, înseamnă să depui o muncă minunată care să demonstreze geniul, să îţi revoluţioneze domeniul de activitate prin proporţiile sale, prin inovaţie şi execuţie şi care să fie sublimă într-un mod atât de uluitor încât să dureze, rezistând testului timpului, într-o epocă în care majoritatea oamenilor scot produse viabile de o calitate acceptabilă minimă, de dragul banilor obţinuţi rapid. Nu faceţi niciodată asta. Vă rog!
>
> Nu munciţi niciodată doar pentru câştig. Trudiţi ca să influenţaţi lucrurile. Faceţi ca scopul vostru principal să fie promulgarea valorii profunde reprezentată de o magie neobişnuită, vecină cu poezia.

Arătaţi care este expresia deplină a ceea ce este posibil să creeze o fiinţă umană. Dezvoltaţi-vă răbdarea de a nu vă trăda poziţia care susţine rezultate de primă clasă, chiar dacă nu creaţi decât o singură capodoperă de-a lungul vieţii. Călătoria prin viaţă va merita chiar şi pentru realizarea acestei unice fapte eroice.

Fiţi virtuozi. Ieşiţi în evidenţă. Fiţi excepţionali. Cei aflaţi printre primii 5% sunt mult mai puţin preocupaţi de faimă, bani şi aprobarea celorlalţi şi mult mai interesaţi să îşi depăşească categoria de greutate prin măiestrie, să îşi ridice nivelul de salarizare şi să creeze genul de productivitate care inspiră şi serveşte milioane de oameni. De aceea fac adesea milioane. Nu leneviţi, aşadar. Daţi mereu tot ce aveţi mai bun.

Bărbatul fără adăpost avea acum ochii închişi. Se întinsese pe podea şi făcea o serie de flotări într-un singur braţ. Şi scanda în tot acest timp: „Fii stăpân pe dimineaţa ta! Fă-ţi viaţa mai bună!”.

Antreprenoarea şi artistul clătinară amândoi din cap. Una dintre cărţile mele preferate este Profetul, spuse gânditor artistul. Este una dintre cele mai bune cărţi de poezie scrise vreodată. Am citit undeva că Khalil Gibran a purtat cu el manuscrisul patru ani îndelungaţi şi l-a cizelat în permanenţă, înainte să îl predea editurii, tocmai pentru a ajunge artă pură. Îmi aduc şi acum aminte cu precizie cuvintele pe care le-a rostit atunci când a acordat un interviu despre procesul său creator unui jurnalist, deoarece ele mă ajută mult atunci când sunt în atelier. Cuvintele lui mă fac să tind în continuare către o putere mai mare ca artist, deşi mă lupt serios cu tergiversarea. Aşa cum am spus, sunt bunicel. Dar ştiu că pot să fiu extraordinar. Dacă aş putea numai să înving acest auto-sabotaj! Şi pe demonii mei! Ce a spus? întrebă bărbatul fără adăpost, stând acum în picioare şi răsucindu-şi ceasul lui mare. Pe faţa lui colţuroasă şerpuiau broboane de sudoare. Iată exact ce a spus, cită artistul: „Am vrut să fiu sigur, foarte sigur, că fiecare cuvânt scris era cel mai bun pe care îl puteam găsi”. Marfă! replică bărbatul fără adăpost. Acesta este standardul pe care îl respectă întotdeauna cei mai buni.

Dintr-odată, pe înregistrarea audio se auzi cum tuşeşte Vrăjitorul. Comentariile care urmară păreau să iasă chinuit, ca

un prunc ce se împotriveşte aprig să părăsească siguranţa pântecului cald şi sigur al mamei lui iubitoare.

Oricine poate deveni un lider de zi cu zi dacă se prezintă aşa cum vă încurajez eu. Atunci când este uşor, dar mai ales atunci când este dificil. Începând de astăzi. Şi dacă faceţi astfel, victoria garantată se întrevede în viitorul vostru. Trebuie să adaug că nu există vreo persoană în viaţă astăzi care să nu îşi poată îmbogăţi în mod magnific gândirea, performanţa, vitalitatea, prosperitatea şi fericirea de o viaţă, dacă se apucă serios să practice o serie de ritualuri zilnice şi să se ţină de ele până îi devin o a doua natură. Şi asta mă aduce la singurul şi cel mai important principiu al discursului meu: cel mai bun punct de plecare pentru a câştiga în ceea ce faceţi şi pentru a vă face o viaţă minunată este să vă alăturaţi Clubului 5 a.m. Cum să ajungi vreodată să fii formidabil, dacă nu-ţi faci timp în fiecare dimineaţă pentru a te transforma într-o persoană formidabilă?

Antreprenoarea îşi lua acum notiţe cu o concentrare maximă, nevăzută până atunci. Chipul artistului avea un zâmbet care spunea: „Asta mă face să mă simt puternic”. Bărbatul fără adăpost râgâi. Apoi se lăsă la podea şi făcu un plank, genul de exerciţiu preferat de profesioniştii din fitness, pentru a-şi clădi un trunchi puternic.

Vrăjitorul se auzea tuşind şi mai tare. Urmă o pauză bruscă – şi prelungită.

Apoi, rosti aceste cuvinte, cu pauză între ele. Respiraţia îi şuiera clar. Vocea începu să îi tremure ca unui reprezentant de vânzări din telemarketing aflat la prima convorbire telefonică.

Trezirea la ora 5 dimineaţa este mama tuturor obişnuinţelor. Acest regim reprezintă impulsul suprem pentru a vă transforma într-un model de neînvins al posibilităţilor. Modul în care vă începeţi ziua determină într-adevăr măsura concentrării, energiei, entuziasmului şi a excelenţei pe care le aduceţi. Fiecare dimineaţă reprezintă o pagină din povestea care va deveni moştenirea voastră. Zorii fiecărei zile reprezintă o altă şansă pentru a da frâu genialităţii, pentru a vă descătuşa forţa şi pentru a juca în liga superioară a rezultatelor de excepţie. Aveţi în voi o mare putere şi ea se dezvăluie cel mai bine la primele raze ale răsăritului. Vă rog să nu permiteţi suferinţei din trecut şi frustrărilor din prezent să vă diminueze gloria, să vă înăbuşe caracterul invincibil şi să îl sugrume pe căutătorul de posibilităţi nelimitate care se ascunde în sinele vostru suprem. Într-o lume care caută să vă menţină jos, ridicaţi-vă.

Într-o epocă ce ar vrea să rămâneţi în întuneric, păşiţi în lumină. Într-o perioadă care vă vrăjeşte ca să vă uitaţi talentele, redobândiţi-vă geniul. Lumea noastră o cere fiecăruia dintre noi. Să fim campioni în meseria noastră, războinici în lupta propriei dezvoltări şi gardieni ai iubirii necondiţionate, pentru toată omenirea.

Daţi dovadă de respect şi compasiune pentru toţi cei care ocupă această planetă micuţă, indiferent de credinţa, culoarea sau statutul lor. Ridicaţi-i, în această civilizaţie în care mulţi îşi obţin energia trăgând-i pe alţii în jos. Ajutaţi-i să simtă minunile adormite înlăuntrul lor. Arătaţi-le virtuţile pe care ne-am dori cu toţii să le practice mai multă lume. Tot ce spun se adresează acelei laturi necorupte din voi, acelei laturi care era extrem de plină de viaţă înainte să învăţaţi cum să vă temeţi, cum să adunaţi cât mai mult, cum să vă strângeţi în voi şi să nu mai aveţi încredere. Este treaba voastră, ca lideri ai propriei vieţi, ca oameni de acţiune creatori porniţi să schimbaţi cultura şi ca cetăţeni ai Pământului, să vă găsiţi această dimensiune. Şi odată ce aţi reuşit să o faceţi, să vă petreceţi restul zilelor în strânsă legătură cu ea.

Acceptaţi această oportunitate de găsire a excelenţei umane şi vă promit că restul vieţii voastre se va umple cu o simultaneitate de succese, dar şi cu o magie orchestrată, aflată dincolo de graniţele logicii. Îngerii supremi ai potenţialului vostru superior vor începe să vă viziteze zilnic. De fapt, o serie sistematică de miracole aparent imposibile vor descinde asupra visurilor voastre cele mai sincere, făcându-le pe cele mai bune să se împlinească. Şi voi veţi evolua, devenind unele dintre acele spirite rare şi minunate care înnobilează întreaga lume doar prin simplul fapt că păşiţi printre noi.

Sala de conferinţe era cufundată acum în întuneric. Antreprenoarea scoase un suspin mare cât Ciudad de México. Artistul rămăsese nemişcat. Bărbatul fără adăpost începu să plângă.

Se aşeză apoi pe un scaun, îşi ridică braţele ca un predicator şi rosti răspicat cuvintele dramaturgului irlandez George Bernard Shaw:

Aceasta este adevărata bucurie a vieţii: să fii folosit pentru un scop pe care îl recunoşti ca fiind măreţ; să fii o forţă a naturii, nu un mănunchi micuţ şi agitat de suferinţe şi nemulţumiri care se plânge că lumea nu se va devota să-l facă fericit.

Sunt de părere că viaţa mea aparţine întregii comunităţi şi atâta timp cât trăiesc este un privilegiu pentru mine să fac pentru ea tot ce pot.

Vreau să fiu epuizat cu totul atunci când voi muri. Căci cu cât muncesc mai mult, cu atât trăiesc mai din plin. Pentru mine viaţa nu este doar o lumânare care arde. Este un fel de torţă minunată pe care momentan o am în mână. Şi vreau să o fac să ardă cât mai strălucitor cu putinţă, înainte să o înmânez generaţiilor viitoare.

Bărbatul fără adăpost căzu apoi în genunchi. Îşi sărută mătăniile. Şi continuă să plângă.

Capitolul 5

O aventură bizară pentru o dimineaţă perfectă

„Fiecare îşi ţine soarta în propriile mâini, aşa cum ţine un sculptor materialul brut pe care îl va preschimba într-o figură... Priceperea de a modela materialul după cum vrem trebuie învăţată şi cultivată cu atenţie.” – Johann Wolfgang von Goethe

Dacă sunteţi interesaţi, spuse bărbatul fără adăpost, aş fi fericit să petrec câteva dimineţi instruindu-vă în complexul meu de pe malul oceanului. V-aş arăta care este rutina mea de dimineaţă şi v-aş explica de ce configurarea precisă, până în cel mai înalt grad, a modului în care vă derulaţi prima oră din zi este esenţială pentru excelenţă personală şi performanţă extraordinară în afaceri. Daţi-mi voie să fac asta pentru voi, pisoilor. Viaţa voastră va începe să arate glorios, într-un timp destul de scurt. Iar călătoria cu mine va fi distractivă. Nu va fi mereu uşoară, după cum am auzit şi de la bătrânul de pe scenă.

Dar va fi încărcată de valoare, prolifică şi frumoasă. Poate chiar la fel de minunată precum bolta Capelei Sixtine. Prima dată când am văzut-o am plâns, spuse artistul mângâindu-şi barbişonul. Michelangelo a fost un tip rău. Şi spun asta într-un sens bun, zise bărbatul fără adăpost, jucându-se şi el cu barba lui neîngrijită. Îşi ridică apoi cămaşa pentru a etala nişte muşchi abdominali demni de un zeu grec. Degetul lung al unei mâini tuciurii se mişcă peste contururi, cum coboară şerpuind o picătură de ploaie pe tulpina unui trandafir, după o aversă de mai. Măi, să-mi trag una! strigă artistul cu entuziasmul unei pisici căreia i s-a dat drumul într-un magazin cu papagali. Cum naiba i-ai făcut? Cu siguranţă, nu cu un aparat de plastic pentru abdomene vândut de vreo emisiune TV noaptea târziu. Prin muncă am făcut muşchii ăştia supli şi cizelaţi. Multe flotări, tracţiuni, plank-uri, abdomene şi sesiuni de exerciţii cardio extrem de extenuante, deseori pe plaja mea privată. Bărbatul fără adăpost scoase un portofel de piele, în mod evident scump, din care extrase cu grijă o bucată de plastic cu un desen pe ea. Iată cum arăta, ca să vezi şi tu exact ce vedeau în acel moment antreprenoarea şi artistul:

Fără să permită vreun răspuns de la cei doi ascultători ai săi, vagabondul răvăşit continuă să vorbească. Dăruire, disciplină, răbdare şi muncă. Valori în care puţini mai cred în prezent, când atât de mulţi au o mentalitate potrivit căreia li se cuvine totul, aşteptându-se ca o viaţă bogată, productivă şi plină de satisfacţii să apară din senin într-o zi, ca o vrabie la început de primăvară. Şi aşteptându-se ca toată lumea din jurul lor să depună efortul pe care sunt responsabili să îl depună ei înşişi. Unde este leadershipul în acest mod de operare?

O societate de adulţi care se comportă ca nişte copii răsfăţaţi, uneori eu aşa văd lumea noastră acum. Nu judec, doar spun şi eu. Nu mă plâng, doar constat. Hei, pisoilor, iată ce încerc eu să vă spun lăsându-vă să vă uitaţi la muşchii mei abdominali sculptaţi: Nimic nu e bun pentru cei care nu fac nimic bun[4]. Mai puţină vorbă şi mai multe fapte, asta spun eu. Şi ia fiţi atenţi.

Vagabondul se întoarse şi îşi descheie cămaşa plină de găuri. Pe spatele lui drept şi striat avea tatuate cuvintele: „Victimelor le place să se distreze. Învingătorii adoră să înveţe”. Veniţi să staţi cu mine în casa mea pe care o am pe o insulă micuţă şi fermecătoare din mijlocul unui ocean fantastic, la cinci ore de coasta oraşului Cape Town. Îi înmână antreprenoarei cardul de plastic cu cocotierul scrijelit pe el. Aceştia sunt delfinii mei, spuse el indicând fericit imaginea prost desenată.

Călătoria va merita cu vârf şi îndesat, continuă. Aventura vieţii voastre, cu siguranţă. Unele dintre momentele voastre cele mai valoroase şi mai senzaţionale se vor desfăşura acolo. Trebuie să aveţi încredere în ce vă spun, oameni buni. Vă voi învăţa tot ce ştiu despre un ritual matinal de mare clasă. Vă voi ajuta să ajungeţi amândoi membri ai Clubului 5 a.m. Veţi învăţa să vă treziţi devreme cu regularitate, aşa că veţi face până la prânz mai mult decât realizează majoritatea oamenilor într-o săptămână şi astfel vă veţi optimiza sănătatea, fericirea şi sentimentul de pace interioară. Există un motiv pentru care atât de mulţi dintre cei cu cele mai bune rezultate din lume se

[4] Joc de cuvinte în original: Nothing works for those who don’t do the work. (n.ed.)

trezesc înainte de răsăritul soarelui: este cea mai specială parte a zilei. Vă voi explica cum am folosit această metodă revoluţionară pentru a-mi clădi imperiul. Şi ca să fie clar, imperiile vin sub multe forme – cel economic este doar unul dintre ele. Poţi să creezi şi imperii ale artei, productivităţii, omeniei, filantropiei, libertăţii personale şi chiar spiritualităţii. Vă voi învăţa cam tot ce am fost binecuvântat să învăţ de la mentorul meu, care mi-a transformat viaţa. Veţi descoperi atât de multe! Veţi fi mişcaţi până la cel mai adânc nivel. Veţi vedea lumea cu alţi ochi. Veţi mânca şi cele mai alese mâncăruri şi veţi privi cele mai spectaculoase apusuri. Puteţi să înotaţi în ocean, să vă scufundaţi cu delfinii şi să zburaţi cu elicopterul meu peste tulpinile de trestie-de-zahăr care dansează în vânt. Şi dacă veţi accepta invitaţia de a mă vizita, pe care vi-o fac cu toată inima, insist să staţi în casa mea. Doamne, glumeşti, nu? bubui glasul artistului.

Devenea din ce în ce mai evident că, asemenea multora din domeniul lui, era foarte emotiv, foarte puţin prevăzător şi avea o sensibilitate care se trăgea dintr-o durere latentă. Cei care simt mai mult decât majoritatea oamenilor cred uneori că au fost blestemaţi. De fapt, li s-a dat un dar: unul care le permite să simtă ceea ce le scapă altora, să trăiască plăcerile pe care alţii le neglijează şi să observe măreţia în momente obişnuite. Într-adevăr, asemenea oameni sunt mai uşor de rănit, dar tot ei sunt cei care creează simfonii minunate, proiectează clădiri impresionante şi găsesc leacuri pentru bolnavi. Tolstoi observa cândva că „numai oamenii care sunt capabili să iubească puternic pot să sufere o mare durere”, în vreme ce poetul sufit Rūmī scria: „Trebuie să-ţi forţezi neîncetat inima până se deschide”. Artistul părea să fie exemplul perfect al acestor păreri. Nu. Foarte serios, băieţi, vorbi cu entuziasm bărbatul fără adăpost. Am o casă nu departe de un sat numit Solitude. Şi, credeţi-mă, i-au dat un nume corect. Numai atunci când scapi de zgomot şi de neplăceri şi stai în tăcere şi linişte îţi aminteşti cine eşti şi tot ceea ce trebuie să fii. Spuneţi da vieţii. Hai să facem asta! După cum a spus maestrul de pe scenă, magia va apărea odată ce începeţi să exploataţi tot mai mult

ocaziile minunate care apar în calea voastră ca din întâmplare. Nu poţi să câştigi un joc în care nu joci, nu-i aşa? Realitatea este că viaţa vă susţine, chiar şi atunci când nu pare s-o facă. Dar trebuie să vă jucaţi rolul şi să puneţi totul în joc atunci când apare câte o oportunitate. Iar dacă veniţi în casa mea de pe insulă, singurul lucru pe care vi-l cer este să staţi suficient cât să vă învăţ filosofia şi metodologia pe care mentorul meu secret mi le-a împărtăşit. E nevoie de ceva timp pentru a vă alătura Clubului 5 a.m.

Bărbatul fără adăpost făcu o pauză înainte să adauge: Voi avea grijă de toate cheltuielile voastre. Totul este plătit. Am să trimit chiar şi avionul meu privat să vă ia, dacă sunteţi de acord.

Antreprenoarea şi artistul se uitară unul la altul, amuzaţi, încurcaţi şi cu totul nesiguri. Te deranjează dacă eu şi prietena mea stăm de vorbă câteva clipe singuri, frate? îi ceru artistul, cu carneţelul încă în mână. Bineînţeles. Sigur. Staţi cât vreţi. Eu am să mă întorc la locul meu acolo şi am să dau câteva telefoane echipei mele executive, spuse bărbatul fără adăpost îndepărtându-se. E absurd. De-a dreptul stupid, îi zise artistul antreprenoarei. Sunt categoric de acord cu tine că are ceva special. Poate chiar magic. Ştiu cât de nebunesc sună. Şi sunt fascinat de acest mentor pe care îl tot aminteşte, acest profesor care pare un fel de maestru al zilelor noastre. Are nişte idei extraordinare, cu siguranţă. Şi pare în mod evident că are multă experienţă. Dar uită-te şi tu la el! Doamne, tipul arată ca şi cum ar fi sărac lipit, vai de capul lui. Nu cred că a făcut un duş de săptămâni întregi. Are hainele rupte. Este mai mult decât ciudat. Şi uneori vorbeşte numai prostii. Habar nu avem cine este. Toată situaţia ar putea fi periculoasă. El ar putea fi periculos. Da. Categoric mai mult decât ciudat. Tot ce s-a întâmplat aici astăzi este mai mult decât ciudat, confirmă prietena sa. Chipul uscăţiv al antreprenoarei se înmuie apoi. Ochii ei păreau însă tot melancolici. Mă aflu într-un moment în viaţă în care trebuie să fac nişte schimbări majore, mărturisi ea. Pur şi simplu nu mai pot să continui aşa. Înţeleg ce spui tu. Nu am avut încredere aproape în nimeni şi în nimic de când mi-am pierdut tatăl, la 11 ani. Este incredibil de înspăimântător să fii

fată şi să creşti fără tată. Ca să fiu sinceră, am rămas cu nişte sechele în urma acestei traume emoţionale. Mă gândesc în fiecare zi la el. Am avut câteva relaţii intime proaste. M-am luptat mult cu stima de sine scăzută şi am făcut câteva alegeri îngrozitoare în relaţiile pe care le-am avut.

Cam în urmă cu un an, am început să merg la un psiholog care m-a făcut conştientă de motivele pentru care mă comportam aşa cum mă comportam, continuă antreprenoarea. Psihologii îl numesc „sindromul fiicei fără tată”. Aveam în adâncul sufletului o frică uriaşă de abandon şi toate sentimentele de nesiguranţă care vin odată cu această suferinţă. Da, asta m-a făcut extraordinar de dură la suprafaţă. Şi fără scrupule, într-un fel. Problema pierderii tatălui mi-a dat un impuls şi ambiţie. Totuşi m-a lăsat goală pe dinăuntru. Am aflat că am încercat să umplu vidul pe care l-a lăsat, atunci când s-a dus, adâncindu-mă până la epuizare în munca mea, crezând că, atunci când voi avea şi mai mult succes, voi găsi iubirea pe care am pierdut-o. Am tot încercat să îmi umplu golurile emoţionale vânând mai mulţi bani, aşa cum dependentul de heroină are nevoie de doza lui. Am tânjit după un statut social şi după aprobarea celor din industria mea, evadând online pentru plăceri distractive rapide, când aş fi putut să fac lucruri importante. După cum am spus, îmi dau seama că o mare parte a comportamentului meu a fost determinată de teama creată de provocările de început cu care m-am confruntat ca femeie tânără. M-am simţit inspirată atunci când Vrăjitorul a vorbit despre faptul că nu trebuie să facem ceva pentru bani, ci să tindem către statutul de lider şi de persoană formidabilă pentru însemnătatea pe care ne-o oferă, pentru ocazia de a ne dezvolta pe care ne-o acordă şi pentru o şansă de a schimba lumea. Cuvintele sale m-au făcut să mă simt plină de speranţă. Vreau să trăiesc aşa cum a spus el, dar nu sunt deloc aproape de acel punct. Iar de curând s-a întâmplat ceva în compania mea care m-a adus pe muchie de cuţit. Chiar nu mi-e bine în acest moment. Am venit la întâlnirea aceasta doar pentru că mama mi-a cumpărat un bilet. Şi sunt atât de disperată după o schimbare!

Antreprenoarea inspiră adânc. Îmi pare rău, se scuză ea, părând jenată. De abia te cunosc, aşa că nu sunt sigură de ce îţi mărturisesc toate astea. Cred că pur şi simplu mă simt în siguranţă în prezenţa ta. Nu sunt sigură de ce. Îmi pare rău dacă ţi-am dat prea multe detalii. Nicio problemă, spuse artistul. După limbajul corporal părea că este interesat. Nu se mai juca neliniştit cu barbişonul şi cu şuviţele de păr. Suntem atât de sinceri atunci când stăm de vorbă cu şoferii de taxi şi cu alţi oameni pe care nu îi cunoaştem bine, nu-i aşa? continuă antreprenoarea. Tot ce încerc să spun este că sunt gata pentru o schimbare. Şi instinctul meu îmi zice că omul ăsta sărac lipit, care vrea să ne înveţe cum poate o rutină matinală excelentă să creeze imperii creative, productive, financiare şi ale fericirii, are posibilitatea să mă ajute cu adevărat. Şi să ne ajute. Nu uita de ceasul lui, adăugă ea. Îmi place de el, rosti artistul. Este un personaj aparte. Îmi place mult cum se exprimă atât de poetic uneori şi e atât de plin de pasiune în faţa altora. Gândeşte cu atâta vioiciune şi îl citează pe George Bernard Shaw ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta. Foarte tare! Dar tot nu am încredere cu adevărat în el, spuse artistul dând din nou cu pumnul în palmă. Probabil că a şterpelit ceasul de la vreun idiot bogat. Uite ce e, înţeleg ce simţi, îi răspunse antreprenoarea. Şi eu mă simt la fel în mare măsură, iar noi doi abia ne-am cunoscut. Nu sunt sigură cum ar fi să merg în călătoria asta cu tine. Sper să nu te superi că spun asta. Pari un tip tare drăguţ. Un pic cam dur poate. Cred că înţeleg de unde vine acest lucru. Dar în adâncul sufletului eşti bun. Ştiu asta.

Artistul păru plăcut surprins. Aruncă o privire la bărbatul fără adăpost care mânca felii de avocado dintr-o pungă de plastic. Va trebui să văd dacă pot să îmi aranjez programul astfel încât să plec de la birou ca să putem petrece un timp cu el, îi zise antreprenoarea, arătând înspre bărbatul fără adăpost. Acesta îşi lua gustarea în timp ce vorbea la o relicvă de telefon mobil şi se uita fix în tavan. Începe să îmi placă ideea de a petrece un timp lângă un sat numit Solitude, pe o insulă micuţă, mâncând mâncăruri fantastice şi înotând cu delfinii. Presimt că va fi o aventură fenomenală. Încep să mă simt mai plină de viaţă. Păi,

acum că o spui aşa, îmi place şi mie cum sună, spuse artistul. Încep să cred că în toate astea este o nebunie delicioasă. O ocazie specială de a accesa un univers cu totul nou al originalităţii. Ar putea să fie cel mai bun lucru de până acum pentru arta mea. Mă face să mă gândesc la ce a spus scriitorul Charles Bukowski: „Unii oameni nu o iau razna niciodată. Ce viaţă cu adevărat îngrozitoare trebuie să aibă!” Şi Vrăjitorul ne-a încurajat să părăsim graniţele vieţii noastre normale, ca să ne putem dezvolta înzestrările, talentele şi punctele forte. Un anume instinct îmi spune şi mie să fac asta. Aşa că, dacă mergi tu, o să merg şi eu. Ei bine, ştii ce? O să o fac. M-am hotărât. Sunt dispusă să merg până la capăt. Hai! se hotărî antreprenoarea. Până la capăt, fu de acord artistul.

Se ridicară amândoi şi se îndreptară către bărbatul fără adăpost care stătea acum cu ochii închişi. Acum ce faci? îl întrebă artistul. Vizualizez intens tot ceea ce vreau să fiu şi viaţa superioară pe care îmi doresc să o creez. Un pilot de vânătoare turc mi-a spus odată că, înainte de fiecare zbor, el „zboară înainte să zburăm noi”. Sugera că o repetare meticuloasă, pe scena imaginaţiei, a modului în care doreau el şi echipa lui să se desfăşoare misiunea îi pregătea să execute realmente acea viziune a excelenţei. Modul tău de gândire este un instrument extrem de puternic pentru măreţia personală, o productivitate uimitoare şi victorii creative – alături de valorile inimii, sănătăţii şi sufletului. Vă voi învăţa totul despre aceste concepte remarcabile, dacă îmi acceptaţi invitaţia. Să ne întoarcem însă la motivul pentru care am închis ochii. Aproape în fiecare dimineaţă îmi imaginez realizările ideale pentru ziua care este pe cale să înceapă. De asemenea, îmi sondez adânc emoţiile, ca să simt cum va fi atunci când voi obţine victoriile pe care am planificat să le câştig. Mă închid într-o stare de spirit extrem de încrezătoare şi nicio formă de eşec nu intră în sfera posibilităţilor. Apoi ies şi fac tot ce se poate pentru a trăi ziua perfectă. Interesant! Antreprenoarea era fascinată. Asta este doar una dintre PSO-urile pe care le derulez ca să rămân în vârf. Date ştiinţifice solide confirmă că această practică mă ajută să îmi reglez pozitiv genomul, făcând să se exprime genele care

erau mai înainte adormite. ADN-ul nu reprezintă destinul vostru, să ştiţi. Nu vă faceţi griji, pisoilor! Veţi învăţa despre domeniul revoluţionar al epigenezei[5] când veţi fi pe insulă. Veţi învăţa şi nişte date minunate din neuroştiinţe care să vă ajute să vă amplificaţi succesul în această epocă a atenţiei împrăştiate, astfel încât armele de distragere în masă să nu vă distrugă caracterul extraordinar. Vă voi dezvălui tot ce am descoperit despre crearea unor proiecte care sunt atât de măiestrit realizate încât rezistă testului timpului. Veţi afla despre modalităţi fantastice de a vă mări concentrarea mentală şi de a vă proteja energia fizică. Veţi descoperi cum clădesc cei mai buni oameni de afaceri din lume firme care domină piaţa şi veţi învăţa un sistem calibrat pe care cele mai voioase fiinţe omeneşti de pe planetă îl aplică în fiecare dimineaţă pentru a-şi crea o viaţă învecinată cu magia. O, şi în caz că vă întrebaţi, PSO înseamnă Procedura de Operare Standard. O expresie pe care o folosea mentorul meu atunci când vorbea despre structurile zilnice necesare pentru a găsi triumful în jocul vieţii. Presupun că veniţi?

Da. Venim, confirmă antreprenoarea pe un ton bine dispus. Mulţumim pentru invitaţie. Mda, mulţumim, omule, adăugă artistul, părând mai liniştit acum. Te rugăm, spuse cu sinceritate antreprenoarea, învaţă-ne tot ce ştii despre cum să îţi creezi rutina matinală a unui lider cu mare influenţă şi a unui om de afaceri cu un succes suprem. Vreau cu disperare să îmi îmbunătăţesc performanţa şi productivitatea zilnică. Voi avea, de asemenea, nevoie de ajutorul tău pentru a-mi reorganiza viaţa. Ca să fiu sinceră, de mult timp nu am mai simţit atâta speranţă. Dar nu sunt în cea mai bună stare de spirit. Mda, frate, spuse artistul. Spune-ne care sunt secretele tale pentru a avea o rutină matinală epică, care să mă ajute să devin cel mai bun pictor – şi cel mai bun om – posibil. Şi îşi flutura în aer carneţelul în vreme ce vorbea. Trimite-ne avionul. Du-ne în satul tău. Dă-ne nişte nuci de cocos. Lasă-ne să îţi călărim delfinii. Şi

[5] Epigeneză – Concepţie biologică după care embrionul se formează treptat, prin diferenţieri succesive de părţi noi, pe baza informaţiei genetice. (n.ed.)

îmbunătăţeşte-ne viaţa. Suntem dispuşi să mergem până la capăt. Nimic din ceea ce veţi descoperi nu se referă la motivaţie, observă bărbatul uscăţiv cu un grad de seriozitate pe care nu îl mai manifestase până atunci. Toate aceste lucruri se vor referi categoric la transformare. Şi sunt susţinute de date solide, de cele mai recente cercetări şi de tactici extrem de practice care au fost testate în tranşeele dure din domeniu. Pregătiţi-vă pentru cea mai mare aventură pe care voi, pisoilor, o veţi trăi vreodată! Excelent, declară antreprenoarea întinzându-se pentru a strânge mâna călită a străinului. Trebuie să recunosc că tot acest scenariu a fost extrem de ciudat pentru amândoi, dar, din nu se ştie ce motiv, amândoi avem încredere în tine. Şi da, suntem pe de-a-ntregul deschişi la această experienţă nouă. Eşti foarte amabil că faci asta pentru noi. Îţi mulţumim, îi scăpă artistului. Părea oarecum surprins de cât de mare era bunăvoinţa sa. Grozav! Inteligentă decizie, băieţi, veni răspunsul prietenos. Vă rog ca mâine dimineaţă să fiţi lângă sala aceasta de conferinţe. Aduceţi cu voi haine pentru cel puţin câteva zile. Asta-i tot. După cum am spus, sunt încântat să mă ocup eu de restul. Am eu grijă de toate cheltuielile. Vă mulţumesc. De ce ne mulţumeşti? se miră antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost zâmbi cu delicateţe şi se scărpină gânditor în barbă. În ultima sa predică înainte să fie asasinat, Martin Luther King Jr. a spus: „Fiecare om poate să fie extraordinar pentru că fiecare poate să fie de folos. Nu trebuie să ai diplomă de facultate pentru a fi de folos. Nu trebuie să faci acordul între subiect şi predicat pentru a fi de folos. Nu trebuie să ştii despre Platon şi Aristotel pentru a fi de folos. Nu trebuie să cunoşti teoria relativităţii a lui Einstein pentru a fi de folos. Nu trebuie să ştii a doua lege a termodinamicii şi fizicii pentru a fi de folos. Nu ai nevoie decât de o inimă plină de bunăvoinţă. Şi de un suflet care a crescut din iubire”.

Vagabondul îşi şterse o bucăţică de avocado din colţul gurii, apoi continuă ce avea de spus. Una dintre lecţiile importante pe care le-am învăţat de-a lungul anilor este că darul făcut altor oameni este un dar pe care ţi-l faci singur. Sporeşte-le celorlalţi bucuria şi vei primi şi tu mai multă bucurie. Îmbunătăţeşte

starea semenilor tăi şi fiinţa ta se va înălţa de la sine. Succesul este grozav. Dar este impresionant să ai o semnificaţie. Generozitatea – nu zgârcenia – este trăsătura tuturor marilor bărbaţi şi femei care ne-au înnobilat lumea. Şi avem nevoie mai mult ca niciodată de lideri, de lideri desăvârşiţi, şi nu de narcisişti obsedaţi de propriile interese personale.

Bărbatul fără adăpost se uită încă o dată în jos la ceasul lui mare. Când mori, nu poţi să iei cu tine titlul, averea şi jucăriile sofisticate, ştiaţi? N-am văzut încă un camion pentru mutări care să meargă în urma unui coşciug pe drumul către groapă.

Chicoti. Cei doi ascultători zâmbiră. E o adevărată comoară, şopti antreprenoarea. Sigur că este, recunoscu artistul. Nu mai spune mereu sigur, zise antreprenoarea. Devine enervant.

Artistul păru cam şocat. În regulă. Tot ceea ce contează în ultima voastră zi pe acest pământ este potenţialul pe care l-aţi utilizat, eroismul pe care l-aţi demonstrat şi vieţile omeneşti pe care le-aţi înfrumuseţat, spuse elocvent bărbatul fără adăpost. Apoi deveni tăcut. Şi expiră adânc. În fine. E incredibil că veniţi. Ne vom distra de minune. Pot să îmi aduc pensulele? întrebă artistul politicos. Doar dacă vrei să pictezi în paradis, veni răspunsul bărbatului fără adăpost, făcându-i cu ochiul. Şi la ce oră ar trebui să ne întâlnim mâine-dimineaţă în faţa acestui loc? întrebă antreprenoarea, punându-şi geanta pe unul dintre umerii ei slabi şi osoşi. La 5 dimineaţa, îi anunţă bărbatul fără adăpost. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună!

Apoi dispăru.

Capitolul 6

Un zbor către productivitatea,

virtuozitatea şi invincibilitatea maximă

„Timpul tău este limitat, aşa că nu îl irosi trăind viaţa altcuiva. Nu te lăsa blocat de dogmă – adică nu trăi după rezultatul gândirii altor oameni. Nu lăsa ca zgomotul opiniilor celorlalţi să acopere vocea ta lăuntrică. Şi mai ales, ai curajul să îţi urmezi inima şi intuiţia. Cumva ele ştiu deja ce vrei să devii cu adevărat.” – Steve Jobs

Sunt atât de obosită, murmură antreprenoarea, cu energia unei ţestoase bătrâne într-o zi de vacanţă, ţinând în mână un pahar enorm de cafea. S-ar putea ca această călătorie să fie mai dificilă decât am crezut. Încep să mă simt de parcă aş intra într-o lume cu totul nouă. Sunt entuziasmată. Aşa cum ţi-am spus şi ieri, după seminar, sunt în mod clar gata să mă schimb. Pregătită pentru un nou început. Dar mă simt şi neliniştită în privinţa tuturor acestor lucruri. Nu am dormit prea mult azi-noapte. Nişte vise atât de ciudate şi uneori violente. Şi da, experienţa aceasta cu care am fost de acord ar putea fi periculoasă. Păi şi eu mă simt ca naiba, frate, spuse artistul. Nu-mi place deloc să mă trezesc aşa devreme. A fost o idee îngrozitoare.

Cele două fiinţe curajoase stăteau pe trotuar, lângă sala unde Vrăjitorul îşi pusese în acţiune abilităţile şi distrusese multe inimi prin prăbuşirea sa, cu o zi înainte.

Era ora 4:49. N-o să apară, mârâi aspru artistul. Era îmbrăcat în negru, iar la încheietura braţului stâng avea legată o bandană rubinie cu buline. Aceleaşi ghete ca şi ieri. Cele australiene. Zvârli un scuipat mare pe strada pustie. Se uită la cer cu ochii mijiţi. Apoi îşi încrucişă braţele tatuate.

Antreprenoarea avea pe umăr o geantă mare de nailon. Purta o bluză de mătase cu mâneci extravagante, blugi de firmă şi o pereche de sandale cu toc înalt, de genul celor pe care le poartă top-modelele cu ochelari de soare de dimensiunile unui apus pe o insulă grecească, atunci când nu lucrează. Îşi strânsese buzele şi liniile chipului păreau aranjate într-o serie de intersecţii interesante. Pun pariu că bărbatul fără adăpost ne-a tras clapa, spuse ea cu un rânjet. Nu mă interesează ceasul lui. Nu contează că poate să fie foarte expresiv. Nu mai înseamnă nimic pentru mine acum că mi-a reamintit de tatăl meu. Doamne, sunt epuizată. Probabil era la seminar fiindcă avea nevoie de un loc unde să se odihnească vreo câteva ore. Şi poate că ştia despre toată treaba cu rutina fiindcă auzise partea aceea – şi o furase – din prezentarea Vrăjitorului. Iar avionul privat despre care vorbea face probabil parte din halucinaţia lui preferată.

Antreprenoarea se întorsese la scepticismul familiar şi se ascundea în fortăreaţa care o proteja. Era limpede că speranţa din ziua trecută dispăruse.

Chiar atunci, o pereche de faruri cu halogen surprinzător de puternice străpunseră zidul întunericului.

Cei doi tovarăşi se uitară unul la altul. Antreprenoarea reuşi să zâmbească. În regulă. Poate că într-adevăr instinctul este mult mai inteligent decât raţiunea, îşi şopti ea.

Un Rolls-Royce strălucitor, de culoarea cărbunelui, opri lângă bordură. Cu o eficienţă rapidă, un bărbat într-o uniformă albă şi curată sări din limuzină şi îi salută pe cei doi cu o politeţe de modă veche. Bună dimineaţa, doamnă. Şi dumneavoastră la fel, domnule, pronunţă el cu un accent britanic, punându-le bagajul în maşină dintr-o singură mişcare abilă. Unde este vagabondul? întrebă artistul cu tactul unui ţărănoi care nu părăsise niciodată pădurea.

Şoferul nu se putu abţine să nu râdă. Îşi recăpătă repede stăpânirea de sine. Îmi pare rău, domnule. Da, domnul Riley se îmbracă în ţinute foarte modeste, ca să zic aşa. Face asta atunci când simte nevoia să „dea de greu”, după cum denumeşte el această practică. Duce o viaţă remarcabil de exclusivistă în cea

mai mare parte a timpului şi este un om obişnuit să obţină orice îşi doreşte. Tot ce îşi doreşte, ca să fiu mai precis. Aşa că, din când în când, face diverse lucruri pentru a se asigura că îşi controlează modestia şi smerenia. Face parte din farmecul lui ciudat, aş putea adăuga. Domnul Riley mi-a cerut să vă dau asta.

Şoferul scoase două plicuri, făcute din hârtie de cea mai bună calitate. Când le deschiseră, antreprenoarea şi artistul văzură următoarele cuvinte:

> Hei, pisoilor! Sper că vă simţiţi extraordinar. Nu am vrut să vă sperii ieri. Aveam nevoie, pur şi simplu, să mă menţin cu picioarele pe pământ. Epictet, unul dintre filosofii mei preferaţi, scria: „Însă niciun taur, niciun om cu spirit nobil nu ajunge să fie tot ceea ce este dintr-odată; trebuie să treacă printr-o pregătire aspră iarna, să se pregătească şi să nu se avânte în pripă în ceea ce nu i se potriveşte".
>
> Disconfortul voluntar, fie îmbrăcându-mă aşa cum am făcut-o, fie postind o dată pe săptămână, fie dormind pe podea o dată pe lună, mă menţine puternic, disciplinat şi concentrat pe cele câteva priorităţi centrale în jurul cărora mi-am construit viaţa. Oricum, să aveţi un zbor extraordinar şi să ne vedem curând în paradis. Vă îmbrăţişez.

Şoferul continuă: Vă rog să ţineţi minte că aparenţele pot fi înşelătoare, iar hainele nu spun nimic despre caracterul cuiva. Aţi întâlnit ieri un om extraordinar. Înfăţişarea nu dezvăluie cu adevărat calitatea unei persoane. Cred că nici bărbieritul, declară artistul lovind cu gheata neagră sigla strălucitoare Rolls-Royce din centrul uneia dintre roţi. Domnul Riley nu v-ar spune niciodată ceea ce sunt pe cale să vă spun eu, deoarece este mult prea politicos şi decent. Dar domnul la care vă referiţi sub numele de „vagabond" este din întâmplare unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Vorbeşti serios? întrebă antreprenoarea, şi ochii i se făcură mari. Bineînţeles. Şoferul zâmbi politicos, deschizându-le uşa şi făcându-le un semn cu mâna în mănuşă albă să poftească amândoi în maşină.

Scaunele aveau acel miros minunat de mosc pe care îl are pielea nouă. Lambriul de lemn părea că fusese confecţionat manual, de către o familie mică de meşteşugari exigenţi care şi-

au clădit reputaţia în jurul acestei obsesii unice. Domnul Riley a făcut avere în urmă cu mulţi ani, prin diferite acţiuni comerciale. A investit, de asemenea, la început în ceea ce a devenit acum o companie admirată la nivel internaţional. Discreţia nu îmi permite să îi menţionez numele, iar dacă domnul Riley ar afla că discut chestiuni financiare cu dumneavoastră, ar fi extrem de dezamăgit. Instrucţiunile sale au fost să vă tratez cu cea mai mare grijă şi să vă asigur de sinceritatea şi seriozitatea sa. Şi să vă duc în siguranţă la Hangarul 21. Hangarul 21? întrebă artistul în vreme ce se lăsă apatic în maşina opulentă ca un star rock obişnuit cu acest mijloc de transport sau ca un artist de hip-hop gata de o plimbare în weekend. Acolo îşi ţine flota de avioane domnul Riley, răspunse scurt şoferul. Flotă? îl chestionă antreprenoarea, cu ochii ei căprui şi frumoşi treziţi la viaţă de o privire foarte curioasă. Da, a fost singurul răspuns pe care îl acordă şoferul.

Era linişte în timp ce şoferul gonea pe străzi în această dimineaţă devreme. Artistul se uita pe geam răsucind o sticlă de apă într-o mână, neatent. Nu mai văzuse de mulţi ani soarele răsărind. Foarte special. Cu adevărat frumos, recunoscu el. Totul este atât de liniştit în acest moment al zilei. Niciun zgomot. Atâta linişte. Chiar dacă mă simt obosit acum, pot să gândesc cu adevărat. Lucrurile par mai clare. Atenţia mea nu e praf. Parcă restul lumii doarme. Cât calm!

Un şuvoi de raze subţiri de culoarea ambrei, paleta diafană a zorilor şi liniştea acestui moment îl aduseră într-o stare de veneraţie. Şi inspiraţie.

Antreprenoarea îl studie pe şofer. Spune-mi mai multe despre şeful tău, îi ceru ea, jucându-se neliniştită cu telefonul în timp ce vorbea. Nu pot să vă spun mai mult. Are o avere de mai multe miliarde de dolari. Şi-a donat cea mai mare parte a banilor pentru acţiuni caritabile. Domnul Riley este persoana cea mai fascinantă, mai generoasă şi mai plină de compasiune pe care o cunosc. Are, de asemenea, o putere de voinţă incredibilă, pe lângă faptul că are nişte valori clare, cum ar fi cinstea, empatia, integritatea şi loialitatea. Şi, bineînţeles, este şi un adevărat excentric, dacă îmi este permis să spun asta. Aşa

cum sunt mulţi dintre cei foarte, foarte bogaţi. Am remarcat, fu de acord antreprenoarea. Sunt interesată totuşi. Ce te face să spui că este excentric? Veţi vedea, veni scurt răspunsul.

Rolls-ul ajunse în curând pe un aeroport privat. Nici urmă de domnul Riley. Şoferul acceleră până ajunseră la un avion de culoarea fildeşului care arăta impecabil întreţinut. Singura pată de culoare de pe el apărea pe coadă. Într-o nuanţă portocaliu-mandarină erau scrise patru semne grafice: „5AM”. Ce înseamnă „5AM”? întrebă antreprenoarea încordată, ţinându-şi strâns telefonul în mână. Clubul 5 a.m. „Fii stăpân pe dimineaţa ta! Fă-ţi viaţa mai bună!” Este una dintre maximele după care şi-a condus multe interese de afaceri. Oricum, cu părere de rău, aici trebuie să vă spun adio. Au revoir[6], zise el înainte să care bagajul la aeronava strălucitoare.

Doi membri prezentabili ai echipajului stăteau de vorbă lângă scara metalică ce ducea în cabină. O stewardesă blondă şi rafinată le înmână antreprenoarei şi artistului prosoape fierbinţi şi le oferi cafea pe o tavă de argint. Dobroe utro[7], îi întâmpină ea pe cei doi cu un accent rusesc. A fost o mare plăcere să vă cunosc, strigă şoferul spre avion, în timp ce se întorcea la maşină. Vă rog să îi transmiteţi cele mai bune urări domnului Riley de îndată ce îl vedeţi. Şi distracţie plăcută în Mauritius. Mauritius? exclamară cei doi tovarăşi, la fel de surprinşi ca un vampir care dă peste un căţel de usturoi. Toate astea sunt incredibile, spuse artistul urcând în cabină. Mauritius! Mereu am vrut să merg pe insula asta şi am citit câte ceva despre ea. E un loc frecventat de oameni cu clasă. Cu un aer franţuzesc. De o frumuseţe nemaipomenită. Şi, din câte se spune, acolo trăiesc mulţi dintre cei mai primitori şi mai fericiţi oameni de pe Pământ. Şi eu sunt copleşită, spuse antreprenoarea în vreme ce sorbea din cafea şi aruncă o privire în cabina pilotului. Îi studia pe piloţi în timp ce aceştia îşi făceau pregătirile de dinainte de zbor. Şi eu am auzit că Mauritius este splendidă şi că oamenii

---

[6] „La revedere”, în limba franceză în original. (n.tr.)

[7] „Bună dimineaţa”, în limba rusă în original. (n.tr.)

sunt extrem de prietenoşi, săritori şi avansaţi din punct de vedere spiritual.

După o decolare perfectă, avionul de clasa întâi se ridică în aer, spre nori. Odată ajuns la altitudinea de croazieră, li se servi şampanie de cea mai bună calitate şi li se recomandă caviar, precum şi o gamă întreagă de feluri principale fantastice. Antreprenoarea se simţea destul de mulţumită şi mult mai puţin supărată de încercarea nemiloasă a investitorilor ei de a-i lua compania. Adevărat, poate că nu era momentul ideal să îşi ia o vacanţă ca să înveţe despre filosofia Clubului 5 a.m. şi despre metodologia de la baza lui, care serviseră ascensiunii domnului Riley la rangul de titan al afacerilor şi de filantrop global, ca un combustibil de rachetă. Sau poate că exact acesta era momentul perfect să scape de realitatea ei obişnuită, pentru a descoperi cum îşi încep ziua oamenii cu cel mai mare succes, cei mai influenţi şi mai fericiţi de pe planetă.

După ce sorbi din şampanie, antreprenoarea se uită la un film. Apoi se cufundă într-un somn adânc. Artistul avea o carte întitulată Michelangelo Fiorentino şi Rafael da Urbino: maeştri ai artei Vaticanului. Citi ore întregi din ea. Poţi să îşi imaginezi cât de fericit se simţea.

Traiectoria de zbor a avionului se întindea peste mai multe continente şi pe deasupra unui relief variat. Piloţii pilotau cu meticulozitate, iar aterizarea a fost la fel de lină pe cât de minunată fusese întreaga experienţă. Bienvenue au Île Maurice[8], anunţă căpitanul la microfon, în timp ce aeronava rula pe pista recent pavată. Merci beaucoup[9]. Bine aţi venit în Mauritius şi pe aeroportul internaţional Sir Seewoosagur Ramgoolam, continuă el, rostind cuvintele cu încrederea binemeritată a cuiva care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în aer. A fost un privilegiu să avem două VIP-uri cu noi. Ne vom vedea din nou peste câteva zile, după cum ne-a informat asistentul personal al domnului Riley cu privire la itinerarul

[8] „Bine aţi venit pe Insula Mauritius”, în limba franceză în original. (n.tr.)

[9] „Vă mulţumesc mult”, în limba franceză în original. (n.tr.)

dumneavoastră. Vă mulţumim din nou că aţi zburat cu noi şi sperăm că această călătorie a fost elegantă, excelentă şi, mai presus de toate, sigură.

O maşină de teren lucioasă, de culoare neagră, sclipea pe pista de aterizare în timp ce stewardesa îşi conducea pasagerii speciali din avion către vehiculul cu motorul pornit. Bagajul vă va urma în scurt timp. Nu vă faceţi griji: va fi adus în camerele de oaspeţi din conacul de la malul mării al domnului Riley. Spasiba[10], adăugă ea pe un ton politicos şi le făcu din mână cu vioiciune. Este de clasa întâi, observă antreprenoarea făcându-şi fericită câteva selfie-uri, ţuguindu-şi buzele în mod neobişnuit, ca o fashionistă. Sigur, răspunse artistul, băgându-se în poza ei şi scoţând limba aşa cum a făcut Albert Einstein în celebra fotografie care îi trăda seriozitatea de om de ştiinţă şi îi dezvăluia sentimentul nediminuat de mirare al unui copil.

În timp ce Range Rover-ul rula pe autostradă, tulpini înalte de trestie-de-zahăr se legănau în briza parfumată care bătea dinspre Oceanul Indian. Şoferul tăcut purta o şapcă albă, de genul celor purtate de băieţii de serviciu din hotelurile de cinci stele, şi o uniformă gri-închis, călcată la dungă, care sugera un profesionalism discret, dar rafinat. Încetinea de fiecare dată când scădea limita de viteză şi se asigura că semnalizează ori de câte ori urma să schimbe direcţia. Deşi era evident că bărbatul este mai în vârstă, se deplasa cu maşina cu precizia unui novice tânăr dedicat să devină incontestabil cel mai bun. Pe parcursul călătoriei, concentrarea îi rămase fixată asupra şoselei din faţa sa, într-un fel de transă menită să îi menţină pe pasageri în siguranţă, dar să îi ducă la destinaţie cu o eficienţă plăcută.

Trecură prin câteva sate mici în care atmosfera părea atemporală. Pe marginea drumurilor creştea bougainvillea[11], pe linia de mijloc stăteau câini sălbatici cu o atitudine de regi ai

---

[10] „Vă mulţumesc”, în limba rusă în original. (n.tr.)

[11] Bougainvillea – Plantă agăţătoare, originară din America, cultivată ca ornamentală pentru bracteele mari, roşii-violacee strălucitoare, ce înconjură florile mici, tubulos-campanulate, aurii-deschis. (n.ed.)

şoselelor, înfruntând maşina de teren într-un joc mortal de care pe care, iar copiii se jucau pe peluze mici şi înverzite, cu o degajare lipsită de griji. Din când în când, puteau auzi cocoşii cântând, în timp ce bătrâni cu pălării simple de lână, cu dinţi lipsă în gură şi pielea de culoarea castanelor stăteau pe bănci de lemn decolorate de vreme. Arătau de parcă aveau prea multe ceasuri de pierdut în acea zi, obosiţi de greutăţile vieţii, dar în acelaşi timp înţelepţi datorită zilelor trăite din plin. Coruri de păsări vesele cântau melodic, iar pretutindeni păreau să dea din aripi fluturi coloraţi.

Într-o comunitate micuţă prin care se strecură maşina de teren, un băiat subţire, cu picioare ce păreau prea lungi pentru corpul lui, pedala pe o bicicletă pentru copii cu un scaun aşezat prea sus pe cadrul metalic care scârţâia. În alta, un grup de adolescente în maiouri, pantaloni scurţi şi şlapi mergeau târându-şi picioarele pe drumul îngust, dar bine întreţinut, urmând un bărbat cu pantaloni scurţi de un verde milităresc care purta un tricou ce avea imprimat pe spate: „Cel mai bun pui fript pe flacără”.

Totul părea să se mişte după timpul insulei. Oamenii păreau voioşi. Radiau o vitalitate luminoasă care nu se vede în mod obişnuit în viaţa programată excesiv, dominată de maşini şi câteodată lipsită de suflet pe care o trăiesc atât de mulţi dintre noi. Plajele erau nespus de frumoase. Grădinile erau absolut splendide. Şi toată această scenă care părea pictată de Gauguin era încadrată de o serie de munţi care arătau de parcă fuseseră ciopliţi de un sculptor florentin din secolul al XVI-lea. Vedeţi structura aceea acolo, sus? spuse şoferul, rupând tăcerea pe care şi-o impusese singur şi arătând spre o formaţiune de stânci de pe vârful unei culmi muntoase, care semăna cu o figură omenească. Se numeşte Pieter Both. Este al doilea munte ca înălţime din Mauritius. Vedeţi vârful de acolo? Seamănă cu un cap de om, nu? arătă el cu degetul către stânci. Chiar seamănă, răspunse artistul. Când eram la şcoala primară, continuă şoferul, ni s-a spus povestea unui bărbat care a adormit la poalele muntelui. Auzind sunete ciudate, s-a trezit şi a văzut zâne şi îngeri care dansau peste tot în jurul lui. Aceste fiinţe l-au

pus să nu spună niciodată nimănui ceea ce tocmai văzuse, că altfel se va transforma în stană de piatră. El s-a învoit, dar apoi, din cauza entuziasmului datorat experienţei mistice la care tocmai participase, şi-a încălcat promisiunea şi le-a spus multora despre norocul lui. Supăraţi, îngerii şi zânele l-au transformat într-o stâncă. Iar capul i s-a umflat în asemenea măsură încât s-a ridicat, ca să ajungă să stea pe vârful muntelui maiestuos la care vă uitaţi voi acum, reamintindu-le tuturor celor care îl văd să îşi respecte promisiunile. Şi să se ţină de cuvânt.

Maşina de teren şerpui printr-un alt sat. Dintr-o boxă mică aflată pe o verandă se auzea muzică, în timp ce doi adolescenţi şi trei adolescente cu flori albe şi roz în păr dansau veseli. Un alt câine lătra nu prea tare în fundal. Minunată poveste, remarcă antreprenoarea. Geamul de pe partea ei era deschis, iar părul şaten şi ondulat flutura în vânt. Chipul ei, de obicei plin de linii subţiri, părea acum complet neted. Acum, pronunţa cuvintele mai încet. O pace fără precedent îi răzbătea din voce. Una dintre mâini i se odihnea pe scaun – nu prea departe de locul în care se afla mâna artistului, care avea tatuaje gravate fin pe degetele mijlociu şi arătător. Purta şi acum inelul cu craniu şi oase. Şi şuviţele i se revărsau la fel din creştet. Mark Twain a scris că „mai întâi a fost creată insula Mauritius şi abia apoi raiul; şi că raiul a imitat insula Mauritius”, le zise şoferul, devenind acum mai cald, după ce fusese cam reţinut la început. Radia la fel de mândru ca un preşedinte la Ceremonia de Învestire[12], după ce a spus asta. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, zise artistul, iar ostilitatea lui gotică împletită cu furia era înlocuită acum cu o atitudine mai calmă, mai lipsită de griji şi mai relaxată. Iar atmosfera pe care o simt aici îmi trezeşte ceva profund creativ în suflet.

Antreprenoarea se uită la artist un pic mai mult decât ar fi fost acceptabil din punctul de vedere al politeţii. Apoi îşi întoarse privirea către mare. Deşi şovăielnic, nu se putu abţine să nu zâmbească uşor.

---

[12] Inauguration Day, în original. (n.ed.)

Şoferul putea fi auzit şoptind prin staţia maşinii de teren: „Suntem la cinci minute distanţă”. Apoi le înmână fiecăruia dintre cei doi pasageri câte o tăbliţă lucrată manual, care părea făcută din aur. Vă rog să le studiaţi, spuse el.

Pe metalul aparent preţios erau gravate fin cinci enunţuri. Iată cum arătau tăbliţele:

REGULA NR. 1

Dependența față de distracție reprezintă sfârșitul crea
Creatorii de imperii și cei care fac istorie își rezervă o oră
înainte de răsărit, în liniștea aflată dincolo de ghearele
pentru a se pregăti de o zi formidabilă.

REGULA NR. 2

Scuzele nu dau naștere geniului. Doar pentru că nu ți-ai f
obiceiul de a te trezi devreme nu înseamnă că nu poți să
Renunță la justificări și ține minte că măruntele îmbunătă
dacă sunt efectuate consecvent în timp, duc la rezulta

REGULA NR. 3

Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie
mijloc și minunată la sfârșit. Tot ce ți se pare acum ușor ț
la început. Prin exercițiu constant, la un moment dat ți se
să te trezești odată cu soarele. Și automat

Maşina încetini mult pe când trecea pe lângă un şir ordonat de case de pe plajă de un alb decolorat. O camionetă era parcată pe aleea prăfuită a unei case. Curtea din faţă a alteia era înţesată cu echipament pentru scufundări. În faţa ultimei case, se juca un cârd de copii, râzând în hohote în vreme ce se distrau cu jocul lor.

Apăru oceanul, verde şi albastru în acelaşi timp, cu valuri înspumate pe margini care scoteau sunete şuierătoare înainte să se lovească de malul nisipos. Aerul mirosea a vieţuitoare marine, însă avea o dulceaţă de nectar, cu un iz neaşteptat de scorţişoară. De pe un doc din scânduri late, un bărbat slăbănog cu o barbă de Moş Crăciun şi pantaloni kaki suflecaţi pescuia în picioarele goale, ca să pună familiei ceva pe masă. Pe capul lui bătrân avea cocoţată o cască de motocicletă.

Soarele începea să apună, o sferă încântătoare de lumină orbitoare care radia unde şi reflexii lichide aurii în apa primitoare întinsă în faţa lui. Păsările ciripeau încă. Fluturii mai zburau. Toate acestea erau cu adevărat magice. Am ajuns, anunţă şoferul vorbind într-un interfon aşezat lângă un gard de metal care părea să fi fost ridicat mai mult pentru a ţine animalele sălbatice afară decât pentru a împiedica intrarea răufăcătorilor.

Poarta se deschise. Încet.

Maşina de teren coborî pe un drum şerpuit, înţesat pe margini de bougainvillea, hibiscus, frangipani şi boucle d’oreille, floarea naţională a insulei Mauritius. Şoferul deschise geamul, invitând înăuntru briza mării încărcată de un parfum învolburat care mai conţinea şi iasomie proaspătă amestecată cu aroma puternică a trandafirilor. Grădinari într-o ţinută cam elegantă pentru lucrul în grădină le făceau din mână cu bucurie nedisimulată. Unul strigă „bonjour” în timp ce maşina trecea pe lângă el. Un altul spuse „bonzour” în vreme ce doi porumbei dolofani, mari cât un pumn de camionagiu, ţopăiau pe o alee de piatră.

Casa miliardarului nu era ostentativă. Avea o arhitectură în genul caselor şic de pe plajă. Îţi lăsa impresia unui melanj între

o vilă din Martha’s Vineyard şi o fermă suedeză. Era senzaţional de frumoasă şi realmente privată.

În spatele casei, o verandă enormă se întindea deasupra oceanului. O bicicletă încărcată de noroi era sprijinită de un zid. Aproape de capătul aleii se afla o placă de surf. Ferestrele enorme de la podea şi până în tavan reprezentau singura podoabă arhitecturală extravagantă. Alte flori preţioase erau aranjate meticulos de-a lungul unei terase, unde îi aştepta un cărucior pe care se aflau adevărate opere de artă, brânzeturi asortate şi un serviciu cu ceai proaspăt de lămâie, cu felii de ghimbir tăiate la milimetru. Scări decolorate de soare şerpuiau în jos, către o plajă atât de frumoasă încât îţi tăia răsuflarea, de genul celor din revistele pentru călătorii pe care le citesc cu plăcere bogaţii.

În mijlocul acestei întregi splendori, o siluetă izolată stătea pe nisipul de culoarea laptelui. Nu făcea nicio mişcare. Era complet împietrit.

Bărbatul era înalt ca Turnul Eiffel, fără cămaşă şi bronzat, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi lejeri cu model de camuflaj. Sandalele de un galben-aprins şi ochelarii de soare extrem de eleganţi, de genul celor pe care îi poţi cumpăra de pe Via dei Condotti, în Roma, completau o înfăţişare de surfer zen amestecată cu cea a unui dichisit din Soho. Se uita atent către mare, dar rămânea la fel de nemişcat ca o stea de pe cerul uriaş al Africii. Acolo, spuse antreprenoarea arătând cu degetul. Am ajuns în sfârşit să ne întâlnim gazda. Pe ilustrul domn Riley, remarcă ea plină de însufleţire, mărind pasul în timp ce se grăbea să coboare scările de lemn ce duceau către malul mării. Uită-te la el! Stă pur şi simplu lângă apă, absorbind razele soarelui şi bucurându-se deplin de viaţă. Ţi-am spus că este deosebit. Sunt atât de fericită că am avut încredere în instinctul meu şi am fost de acord cu escapada asta minunată. S-a ţinut de cuvânt, într-o lume în care mulţi oameni afirmă că fac lucruri pe care nu le întreprind niciodată şi fac promisiuni pe care nu şi le ţin. El a fost foarte consecvent. Ne-a tratat atât de bine! Nici măcar nu ne cunoaşte, şi cu toate acestea încearcă să ne ajute. Nu mă îndoiesc că ne sprijină. Nu vrei să te grăbeşti un pic? îl

îndemnă pe tovarăşul ei care se mişca încet, făcându-i un semn încurajator din mână. Vreau să îl îmbrăţişez zdravăn pe domnul Riley.

Artistul râse în vreme ce un pui de gecko traversă o scândură lată. Îşi scosese tricoul negru în soarele orbitor, lăsând să iasă la iveală un abdomen mare cât al lui Buddha şi un piept lăsat ca două fructe cărnoase de mango. Şi eu. Chiar face ce spune. Doamne, trebuie să mă bronzez un pic, murmură pictorul, grăbindu-se să ţină pasul cu femeia. Respira greu.

Pe când cei doi oaspeţi se îndreptau spre bărbatul aflat pe ţărmul acestei adevărate Nirvana de la ocean, observară că nu se vedea nicio casă în jur. Nici măcar una. Doar câteva bărci de pescuit din lemn, cu vopseaua scorojită de trecerea anilor, erau legate în apele puţin adânci de lângă mal. Şi în afara creatorului de imperii cu ochelari de soare italieneşti care venera soarele, nu mai era prezentă nicio fiinţă umană. Nicăieri. Domnule Riley, strigă artistul, aflat acum pe nisip şi trăgând însetat aer în plămânii lui extrem de mici.

Silueta zveltă rămase la fel de nemişcată ca o strajă de la palat care aşteaptă sosirea alaiului regal. Domnule Riley, repetă antreprenoarea plină de însufleţire.

Niciun răspuns. Bărbatul se uita în continuare spre mare şi la navele cu containere mari cât nişte stadioane de fotbal care erau împrăştiate la orizont.

Artistul ajunse în curând în spatele umerilor puternic bronzaţi ai bărbatului şi îl bătu de trei ori pe cel stâng. Acesta se întoarse imediat. Cei doi vizitatori rămaseră cu gura căscată. Antreprenoarea îşi duse o mână subţire la gură. Artistul sări în spate, instinctiv, înainte să cadă în nisip.

Amândoi erau uluiţi de ceea ce văzuseră.

Era Vrăjitorul.

Capitolul 7

Pregătirea pentru transformare începe în paradis

„Copilului nu îi este greu să creadă incredibilul, aşa cum nu îi este nici geniului, nici lunaticului. Numai tu şi cu mine, cu creierul nostru mare şi inima noastră mică, ne îndoim, gândim prea mult şi ezităm” – Steven Pressfield

Ăăă. Uau! exclamă antreprenoarea cu un zâmbet strâmb care exprima pe jumătate surpriză şi pe jumătate încântare. Am fost la seminarul dumneavoastră. Ăăă. Aţi fost genial pe scenă, reuşi ea în cele din urmă să îngaime, trecând în mod impresionant de la şoc la atitudinea de stăpână a universului, specifică în lumea afacerilor, cu care era mai obişnuită. Conduc o companie tehnologică. Suntem ceea ce experţii din domeniul nostru numesc „rachetă”, datorită creşterii exponenţiale pe care am înregistrat-o. Lucrurile mergeau fantastic de bine până de curând... Glasul antreprenoarei se stinse.

Îşi întoarse privirea de la Vrăjitor şi se uită fix la artist. Pentru o clipă se jucă nelinişitită cu brăţările. Liniile de pe faţă îi deveniră mai vii. În acel moment, pe plaja aceea spectaculoasă, chipul îi trăda privirea grea, obosită şi rănită. Ce s-a întâmplat? întrebă Vrăjitorul. Cu afacerea ta. Unii dintre oamenii care au investit în firma mea au fost de părere că am prea multe acţiuni. Doreau mai multe pentru ei. Oameni extrem de lacomi. Aşa că mi-au manipulat echipa de conducere, i-au convins pe angajaţii-cheie să se ralieze împotriva mea şi acum încearcă să mă dea afară din firmă. Firma asta e viaţa mea. Femeii i se frânse vocea.

Un banc de peşti tropicali cu o bogăţie de culori înota prin apa puţin adâncă de la marginea nisipului. Era cât pe ce să îmi

iau viaţa, continuă ea. Dar am venit la seminarul dumneavoastră. Multe dintre perlele dumneavoastră de înţelepciune mi-au dat speranţă. Multe dintre cuvintele dumneavoastră m-au făcut să mă simt din nou puternică. Nu sunt sigură ce a fost exact, dar m-aţi făcut să cred în mine şi în viitorul meu. Nu vreau decât să vă mulţumesc. Îl îmbrăţişă pe Vrăjitor. M-aţi făcut să pornesc în călătoria de a-mi face o viaţă mai bună. Mulţumesc foarte mult pentru cuvintele tale generoase, răspunse Vrăjitorul, părând să arate cu totul diferit faţă de ultima oară când îl văzuseră antreprenoarea şi artistul. Nu numai că avea strălucirea aceea sănătoasă pe care o capătă oamenii stând la soare, dar se ţinea bine pe picioare şi părea că se îngrăşase puţin.

Sunt recunoscător pentru ceea ce ai spus, continuă Vrăjitorul. Dar adevărul este că nu eu te-am determinat să porneşti în aventura de a-ţi îmbunătăţi viaţa. Tu însăţi îţi schimbi viaţa începând procesul de aplicare a informaţiilor şi metodelor mele – punând în practică învăţăturile mele. Foarte mulţi oameni vorbesc convingător despre ei. Îţi spun despre toate ambiţiile pe care le au şi despre toate aspiraţiile pe care plănuiesc să le ducă la îndeplinire. Nu îi judec. Constat doar. Nu mă plâng, spun doar că majoritatea oamenilor rămân la fel întreaga lor viaţă. Prea înspăimântaţi să renunţe la metodele după care au acţionat ieri. Aliaţi cu mulţumirea de sine a oamenilor obişnuiţi şi nedespărţiţi de cătuşele conformismului, rezistând în faţa ocaziilor de a se dezvolta, de a evolua şi de a se înălţa din punct de vedere personal. Foarte multe suflete bune aflate printre noi sunt atât de speriate încât refuză chemarea vieţii, aceea de a se avânta în oceanul albastru de posibilităţi, acolo unde îi aşteaptă excelenţa, demnitatea curajului şi autenticitatea îndrăznelii. Tu ai avut înţelepciunea să acţionezi în baza unor informaţii pe care le-am împărtăşit la conferinţă. Eşti unica dintr-o minoritate de oameni aflaţi astăzi în viaţă care sunt dispuşi să facă ce este nevoie pentru a deveni lideri, producători şi fiinţe umane mai bune. Bravo ţie! Ştiu că transformarea nu este un joc uşor. Însă viaţa omizii trebuie să se încheie pentru ca gloria fluturelui să se manifeste cu plenitudine. Vechiul „tu” trebuie să moară

înainte ca cel mai bun „tu” să se poată naşte. Eşti foarte deşteaptă că nu ai aşteptat să ai condiţii ideale ca să avansezi către o viaţă profesională şi privată de o excelenţă impecabilă. Printr-un simplu start se dezlănţuie o putere extraordinară. Atunci când începi să închizi bucla deschisă de aspiraţiile tale supreme, transformându-le în realitate, se dezvăluie în tine o forţă eroică secretă. Natura îţi observă acţiunile pline de efort, se mobilizează şi răspunde dăruirii tale fidele printr-o serie de victorii neanticipate. Puterea voinţei tale se intensifică. Încrederea în tine creşte. Peste un an vei fi foarte fericită că ai început de azi. Mulţumesc, spuse antreprenoarea. Am auzit un om care afirma că trebuie să slăbească înainte să se apuce de alergat. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Să slăbească ca să poată să-şi facă din alergat o obişnuinţă. E ca şi cum un scriitor ar aştepta să-i vină inspiraţia ca să înceapă să scrie o carte, un manager ar aştepta o promovare pentru a prelua conducerea în domeniu sau un start-up ar aştepta o finanţare integrală înainte să lanseze un produs care ar revoluţiona situaţia actuală. Cursul vieţii răsplăteşte acţiunea pozitivă şi pedepseşte ezitarea. În orice caz, sunt încântat că am contribuit la ascensiunea ta, într-o mică măsură. Se pare că te afli într-un moment dificil, dar interesant, al aventurii tale personale. Te rog să reflectezi la faptul că o zi proastă pentru egoul tău este o zi minunată pentru sufletul tău. Şi ceea ce glasul fricii afirmă că este o perioadă jalnică, lumina înţelepciunii ştie că reprezintă un dar minunat. Am crezut că aţi murit, declară antreprenoarea, fără să se gândească. Slavă Domnului că sunteţi bine! Şi apreciez cât de modest sunteţi. Cred că cel mai modest este cel mai bun. Liderii adevăraţi se simt atât de siguri în propria piele încât misiunea lor principală este să-i înalţe pe ceilalţi. Au atâta respect de sine, veselie şi pace interioară încât nu au nevoie să îşi trâmbiţeze succesul faţă de societate în încercarea firavă de a se simţi un pic mai bine. Ar trebui să adaug, dacă-mi permiteţi, că există o mare diferenţă între puterea adevărată şi puterea falsă, explică Vrăjitorul, adâncindu-se şi mai mult în ipostaza de guru care îl făcuse atât de renumit în toată lumea.

Cultura noastră ne spune să alergăm după titluri şi zorzoane, după aplauze şi aprecieri, după bani şi palate. Toate acestea sunt în regulă – chiar sunt – atâta timp cât nu ajungi să fii îndoctrinat să îţi defineşti valoarea ca fiinţă umană prin aceste lucruri. Bucură-te de ele, dar nu te ataşa de ele! E bine să le deţii, dar nu îţi baza identitatea pe ele. Apreciază-le, dar nu le considera necesare. Acestea sunt doar forme de falsă putere pe care civilizaţia noastră ne programează să credem că trebuie să le urmărim pentru a avea succes – şi a fi senini. Adevărul este că, dacă ai pierde oricare dintre aceste lucruri, puterea surogat obţinută din ele se evaporă. Dispare într-o clipă, dezvăluind iluzia din spatele lor. Mai spuneţi-ne! vă rog. Femeia îi sorbea cuvintele. Puterea reală nu provine niciodată din ceva extern, continuă Vrăjitorul. O mulţime de oameni cu foarte mulţi bani nu sunt foarte avuţi. Puteţi să luaţi acest enunţ ca fiind sigur, afirmă Vrăjitorul scoţându-şi şlapii de un galben-aprins şi aşezându-i frumos pe nisipul granulat. Puterea veritabilă – materialul din care sunt create legendele – nu se ridică din ceea ce eşti şi din ceea ce deţii la suprafaţă. Lumea este pierdută în acest moment. Puterea adevărată şi de durată se exprimă atunci când intri în legătură cu înzestrările tale originale şi îţi dai seama de talentele cele mai generoase ca fiinţă umană. Ar trebui să mai spun că bogăţiile reale provin din faptul că trăieşti după virtuţile nobile ale productivităţii, autodisciplinei, curajului, cinstei, empatiei şi integrităţii, dar şi că poţi să îţi trăieşti zilele după cum consideri de cuviinţă, nu să te supui orbeşte, aşa cum au fost educaţi să devină mulţi din societatea noastră bolnavă. „Turmă”, asta au ajuns aceşti oameni îndoctrinaţi. Vestea bună este că această putere despre care vorbesc este disponibilă oricui trăieşte astăzi pe planetă. S-ar putea să fi uitat şi să fi abandonat această formă de forţă pe care o avem, pe măsură ce viaţa ne-a rănit, ne-a dezamăgit şi ne-a bulversat. Dar ea există încă, aşteptându-ne să clădim o relaţie împreună cu ea. Şi să o dezvoltăm. Toţi marii maeştri din istorie au deţinut foarte puţine lucruri, să ştiţi. Când a murit, Mahatma Gandhi avea aproximativ zece lucruri, inclusiv sandalele, un ceas, ochelarii şi un bol simplu din care să mănânce. Maica Tereza, cu o inimă atât de mare şi înzestrată din plin cu o putere autentică de a

influenţa milioane de oameni, a murit într-o cameră micuţă, în care nu se afla aproape niciun bun lumesc. Atunci când călătorea, îşi ţinea toate lucrurile într-un sac de pânză albă. De ce au atât de puţine bunuri mulţi dintre eroii omenirii? întrebă artistul care se relaxa acum pe nisip. Pentru că au atins un nivel de maturitate individuală care le-a permis să vadă cât de inutil este să îşi petreacă zilele vânând obiecte care nu au nicio valoare în final. Şi şi-au cultivat caracterul într-o asemenea măsură încât nu au mai avut obişnuita nevoie a majorităţii de a-şi umple golurile din ei cu distracţii, atracţii, escapade şi lux. Cu cât li s-a diminuat mai mult apetitul pentru bunuri superficiale, cu atât au devenit mai doritori de preocupări substanţiale, cum ar fi să îşi respecte viziunea creatoare, să îşi exprime geniul înnăscut şi să trăiască conform unui plan moral superior. Au înţeles visceral că a fi o inspiraţie pentru ceilalţi, a fi competent şi neînfricat sunt sarcini care se îndeplinesc înlăuntru. Şi odată ce ai accesat această adevărată putere, surogatele externe pălesc în comparaţie cu sentimentele de împlinire pe care le furnizează această comoară. A, iar atunci când aceşti oameni de categorie grea ai istoriei şi-au descoperit natura supremă, au ajuns să îşi dea seama că una dintre ţintele principale ale unei vieţi minunat făurite este să îţi aduci contribuţia. Să ai influenţă. Să slujeşti. Este vorba de ceea ce oamenii de afaceri ar numi „deblocarea valorii părţilor interesate”. Aşa cum am sugerat la seminarul meu înainte să cad, „să conduci înseamnă să serveşti”. Filosoful Rūmī a menţionat ideea mult mai bine decât aş putea-o face eu vreodată, atunci când a remarcat: „Renunţă să mai fii o picătură, devino oceanul însuşi”. Mulţumesc pentru cele spuse, zise cu sinceritate antreprenoarea, aşezată pe nisip lângă artist şi cu una dintre mâini pusă oarecum intenţionat la mică distanţă de a lui. Mă bucur să văd că sunteţi mai bine, remarcă artistul, scoţându-şi ghetele. Nu avea şosete.

În timp ce stătea relaxat sub razele puternice ca o pisică la soare, întrebă: Ce naiba vi s-a întâmplat totuşi? Epuizare, le mărturisi Vrăjitorul. Prea multe oraşe. Prea multe avioane. Prea multe apariţii în mass-media. Prea multe prezentări. Nu fac decât să muncesc fără întrerupere, urmărindu-mi misiunea de

a-i ajuta pe oameni să îşi accentueze capacităţile de lideri, să îşi activeze înzestrările şi să devină eroi ai propriei vieţi. Ştiu eu ce vorbesc.

Vrăjitorul îşi scoase ochelarii de soare eleganţi şi întinse mâna către cei doi elevi ai săi. Mă bucur mult să vă cunosc pe amândoi. Şi noi, frate, răspunse artistul. Opera ta m-a ajutat să trec peste nişte perioade dificile.

Pe când rostea aceste cuvinte, artistul zări un catamaran plin până la refuz cu turişti îmbrăcaţi festiv care se deplasa cu viteză în depărtare. Un alt banc de peşti, numiţi capitaine[13], se puteau vedea înotând de zor în apa limpede. Vrăjitorul se uită pe furiş la ei, zâmbi larg şi apoi continuă: Vă întrebaţi, probabil, de ce sunt aici, afirmă el. Da, spuse antreprenoarea dându-şi sandalele jos şi răsucindu-şi picioarele în nisipul alb, alături de tovarăşul ei. Ei bine, îl consiliez pe domnul Riley de când avea 33 de ani. Toţi sportivii profesionişti au antrenori ca să obţină o performanţă de vârf şi la fel au şi oamenii de afaceri extraordinari. Pur şi simplu, nu poţi să ajungi la statutul unei figuri emblematice de unul singur. Era abia la început când ne-am cunoscut, dar chiar şi atunci a înţeles că, pe măsură ce înveţi mai mult, poţi să obţii şi mai mult. Dezvoltarea personală este adevăratul sport pe care îl practică cei mai buni, în fiecare zi. Educaţia este într-adevăr un remediu împotriva problemelor. Şi pe măsură ce devii mai bun, vei avea rezultate mai bune, în toate domeniile vieţii tale. Eu numesc asta modul de gândire 2 x 3: să îţi dublezi venitul şi impactul şi să îţi triplezi investiţiile în două domenii fundamentale: excelenţa personală şi capacităţile profesionale. Îmi place, remarcă artistul, scărpinându-şi abdomenul lipsit de fermitate. Apoi trase de o unghie ruptă de la picior. Domnul Riley a înţeles de la început că, pentru a te ridica la un nivel de talie mondială, trebuie să ai un sprijin de

[13] Se mai numeşte şi Bibanul de Nil, Luo, Mbuta... are multe denumiri, poate ajunge la dimensiuni impresionante, iar arealul său se întinde din bazinul fluviului Senegal până în Lacul Victoria şi chiar mai departe spre Est. Ştiinţific se numeste Lates niloticus şi este considerat de specialişti o specie invazivă, şi nu una oarecare, ci în primele 100 (n.ed.)

talie mondială. Am devenit prieteni buni de-a lungul anilor. Am împărtăşit împreună bucurii nemaipomenite, cum ar fi nişte prânzuri lungi de câte cinci ore, cu salată din inimi de palmier, creveţi proaspeţi la grătar şi vin franţuzesc excelent, pe plaja asta privată a lui.

Vrăjitorul îşi întinse mâinile în aer. Se uită la munţii grandioşi. Rămase tăcut câteva momente. Însă am trecut împreună şi prin tristeţi adânci, cum ar fi perioada în care amicul meu s-a îmbolnăvit de cancer, imediat după aniversarea celor 50 de ani. Părea că are tot ce şi-ar putea dori un om. Dar, fără sănătate, şi-a dat seama că nu are nimic. Asta l-a schimbat. Sănătatea este coroana de pe capul omului care se simte bine şi pe care numai omul bolnav poate să o vadă, ştiaţi asta? Sau, după cum spune tradiţia, atunci când suntem tineri ne sacrificăm sănătatea de dragul averii, iar atunci când îmbătrânim şi devenim mai înţelepţi ne dăm seama ce este cel mai important şi suntem dispuşi să ne sacrificăm toată averea pentru o singură zi în care să fim sănătoşi. Nu vreţi să fiţi cea mai bogată persoană din cimitir, să ştiţi.

L-a învins, însă, adăugă repede Vrăjitorul, uitându-se lung la turiştii gălăgioşi care petreceau pe catamaran. Exact aşa cum se apără de tot ceea ce încearcă să îi distrugă visurile. Stone este un tip uimitor. Îl iubesc ca pe un frate.

Ei bine, mă bucur într-adevăr că v-am cunoscut pe amândoi, continuă Vrăjitorul. Am auzit că veniţi. Domnul Riley este extrem de entuziasmat să vă spună tot ce a promis că vă va spune despre cum să atingeţi o productivitate maximă, cum să menţineţi o performanţă excepţională şi cum să vă creaţi viaţa pe care o doriţi, programându-vă o rutină matinală superioară. Sunt încântat că transmite acest lucru mai departe şi dezvăluie ceea ce l-am învăţat eu, ca mentor. Veţi adora toate informaţiile şi modelele de învăţare care vă aşteaptă. Clubul 5 a.m. va fi ceva revoluţionar pentru amândoi. Ştiu că sună ciudat şi incredibil, dar faptul că veţi face cunoştinţă cu metodologia pe care Stone este pe cale să v-o predea va aduce transformări extraordinare în adâncul vostru. Numai faptul de a face

cunoştinţă cu informaţia va fi suficient ca să trezească ceva special în voi.

Vrăjitorul îşi puse ochelarii lui şic. Oricum, domnul Riley mi-a cerut să vă spun să vă simţiţi ca acasă în următoarele câteva zile. Nu mă veţi vedea prea mult, deoarece eu voi face scufundări, voi naviga şi voi pescui în cea mai mare parte a timpului. Vin în Mauritius nu numai pentru a îndruma fiinţa extraordinară şi bună pe care o veţi întâlni în curând. Vin aici ca să mă regenerez şi să scap de această lume prea complicată în care trăim, plină de dificultăţi, economii distruse, industrii saturate şi dezastre ecologice, pentru a nu menţiona decât câţiva dintre factorii care ameninţă să ne micşoreze creativitatea, energia, performanţa şi fericirea în viaţă. Vin aici ca să mă reînnoiesc şi să prind puteri noi. Rezultatele de excepţie fără vacanţe liniştite duc la o epuizare de durată. Odihna şi recuperarea nu sunt un lux pentru cei dăruiţi măiestriei – sunt o necesitate. Am predat acest principiu mulţi ani, şi cu toate acestea l-am uitat chiar eu şi am plătit preţul la ultima conferinţă. Am mai aflat că inspiraţia se hrăneşte din izolare, departe de distragerile digitale neîncetate şi de comunicarea excesivă lipsită de raţiune care stăpâneşte timpul majorităţii oamenilor în ziua de azi. Şi să ştiţi că geniul vostru natural se face simţit atunci când sunteţi cel mai fericiţi. Ne vin idei care schimbă lumea atunci când suntem odihniţi, relaxaţi şi plini de bucurie. Acest loc micuţ din Oceanul Indian mă ajută să intru din nou în legătură cu ce am mai bun în mine. Este şi un adevărat sanctuar de siguranţă, frumuseţe uimitoare şi gastronomie extraordinară, cu oameni afectuoşi care au încă inima deschisă. Îi ador pur şi simplu pe oamenii din Mauritius. Cei mai mulţi dintre ei apreciază încă minunea plăcerilor simple ale vieţii. Cum ar fi să ia masa în familie sau să meargă să înoate cu prietenii, după care să ia o cină cu pui prăjit de la Super U şi cu o cutie de Phoenix rece ca gheaţa. Phoenix? întrebă artistul. Este berea din Mauritius, răspunse Vrăjitorul. Şi trebuie să recunosc că plec mereu de pe insulă de o sută de ori mai puternic, mai rapid, mai concentrat şi mai plin de energie. Muncesc din greu în viaţa de zi cu zi. Sper să nu sune a

vanitate, dar sunt foarte preocupat să ridic societatea şi sunt foarte dedicat să îmi aduc contribuţia în ceea ce priveşte reducerea lăcomiei, a urii şi a conflictelor din cadrul ei. Faptul că vin aici mă reface. Mă pune din nou în legătură cu ceea ce este important. Astfel pot să mă întorc şi să muncesc pentru lumea întreagă. Cu toţii muncim pentru lume, ştiaţi? Oricum, distracţie din plin, bine? Şi vă mulţumesc din nou că aţi venit la conferinţă şi pentru cuvintele voastre de apreciere. Pentru mine înseamnă mai mult decât vă puteţi imagina. Oricine poate să critice. Este nevoie de curaj ca să încurajezi. Nu este nevoie să fii o persoană lipsită de respect pentru a fi un lider cu influenţă puternică. Aş vrea ca mai mulţi lideri să înţeleagă acest principiu. A, şi încă ceva, adăugă Vrăjitorul scuturându-şi nisipul de pe pantalonii scurţi cu model de camuflaj. Ce anume? întrebă antreprenoarea pe un ton respectuos. Vă rog să veniţi aici pe plajă mâine-dimineaţă. Pregătirea voastră va începe atunci. Sigur, fu de acord antreprenoarea. La ce oră? La 5 fix, veni răspunsul. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună!

Capitolul 8

Metoda 5 dimineaţa: rutina matinală a celor care fac istorie

„E bine să te scoli înainte să se crape de ziuă, deoarece asemenea obişnuinţe contribuie la sănătate, avere şi înţelepciune.” – Aristotel

Bine aţi venit la Clubul 5 a.m.! strigă miliardarul coborând în salturi scările casei de pe plajă. Bonzour! Aşa se spune „bună

dimineaţa” în limba creolă. Aţi sosit exact la timp! Minunat! Punctualitatea este o caracteristică a regalităţii. Cel puţin după părerea mea. Mă numesc Stone Riley, spuse el întinzând politicos mâna pentru a-i întâmpina pe cei doi oaspeţi.

Hainele vechi şi jerpelite fuseseră înlocuite cu o pereche de pantaloni scurţi de alergat de culoare neagră, cu o croială perfectă, şi un tricou imaculat de culoare albă, pe care era inscripţionat: „Merge să spui habar n-am doar până te apuci de treabă”. Era desculţ şi bărbierit îngrijit, părea într-o formă fizică excelentă şi etala un bronz minunat; toate acestea îl făceau să arate cu mulţi ani mai tânăr decât păruse să aibă la conferinţă. Pe cap purta o şapcă de baseball neagră, întoarsă invers.

Ochii lui verzi erau tot neobişnuit de limpezi. Şi zâmbetul era uimitor de radiant. Da, acest bărbat avea ceva extrem de special, după cum simţise antreprenoarea.

Un porumbel alb plană deasupra magnatului, plutind în aer cam zece secunde, de parcă ar fi rămas suspendat ca prin farmec. Apoi zbură mai departe. Poţi să îţi imaginezi? Era un lucru miraculos să vezi aşa ceva. Daţi-mi voie să vă îmbrăţişez, dacă nu vă supăraţi, se entuziasmă miliardarul, trecându-şi braţele lungi în jurul antreprenoarei şi artistului în acelaşi timp, fără să aştepte un răspuns. Doamne, ce curaj aveţi! Da, chiar aveţi, medită el. Aţi avut încredere într-un bătrân neîngrijit. Cu totul şi cu totul străin. Ştiu că arătam ca un vagabond alaltăieri. Hei, nu e ca şi cum nu mi-ar păsa cum arăt. Doar că nu îmi pasă prea mult, spuse el, râzând de propria lui lipsă de jenă. Îmi place doar să fiu realist. Frumos şi simplu. Extrem de autentic. Mă face să mă gândesc la acea observaţie veche: faptul că ai foarte mulţi bani nu te face diferit. Te face să fii şi mai mult cel care erai înainte să câştigi banii.

Miliardarul privi către ocean şi se lăsă scăldat de primele raze ale noului răsărit de soare. Închise ochii şi inspiră adânc. Conturul muşchilor abdominali bine reliefaţi se putea observa prin tricou. Scoase apoi o floare din buzunarul de la spate al pantalonilor lui negri. Nici antreprenoarea şi nici artistul nu mai văzuseră vreodată o floare ca aceasta. Şi nici măcar nu se ofilise, deşi stătuse în buzunarul miliardarului. Straniu. Florile

sunt foarte importante pentru oricine intenţionează în mod serios să creeze ceva magic în muncă şi în viaţa privată, vorbi mogulul mirosind petalele. Oricum, voiam să menţionez că tatăl meu era fermier. Înainte să ne mutăm în sudul Californiei, am crescut la o fermă. Gândeam simplu, vorbeam simplu, mâncam simplu şi trăiam simplu. Poţi să scoţi băiatul de la ţară din mediul lui, dar nu poţi să scoţi mediul de la ţară din băiat, adăugă el, dând dovadă de un entuziasm contagios în timp ce privirea îi era aţintită asupra magnificei ape.

Antreprenoarea şi artistul îi mulţumiră cu efuziune. Îi explicară că aventura lor de până atunci fusese fantastică şi menţionară cu toată sinceritatea că insula şi plaja lui exclusivistă erau mai frumoase decât orice văzuseră până atunci. O Ţară a Utopiei, nu-i aşa? spuse miliardarul. Sunt binecuvântat, cu siguranţă. Sunt atât de bucuros că aţi venit, pisoilor. Aşadar, tatăl a fost cel care v-a format obişnuinţa de a vă trezi odată cu soarele? întrebă artistul în timp ce se plimbau pe malul apei.

Un crab micuţ trecu pe lângă ei, în timp ce trei fluturi zburau pe deasupra lor.

În mod uimitor, miliardarul începu să se învârtească asemenea unui derviş. În timp ce se răsucea, începu să strige aceste cuvinte: Am să pun să fie scris pe perdelele din camera voastră: „Dacă nu vă treziţi devreme, nu puteţi face niciun progres!”. Ăăă, ce faceţi? îl întrebă femeia. Este un citat minunat din William Pitt, conte de Chatham. Din nu se ştie ce motiv, simt în acest moment nevoia să îl împărtăşesc. Oricum, daţi-mi voie să răspund la întrebarea despre tatăl meu, se destăinui stângaci miliardarul.

Da şi nu. În copilărie, îl vedeam trezindu-se devreme în fiecare dimineaţă. La fel ca în cazul oricărui obicei bun, l-a practicat de atâtea ori încât i-a devenit imposibil să renunţe la el. Dar, ca majoritatea copiilor, am refuzat să fac ce voia tatăl meu. Am avut mereu o formă de rebeliune în mine. Sunt ca un pirat, într-un fel. În loc să ducă zilnic un mic război cu mine, m-a lăsat, nu se ştie de ce, să fac ce vreau. Aşa că dormeam. Până târziu. Grozav tată, vorbi antreprenoarea, care era îmbrăcată în

echipament de yoga în această dimineaţă şi avea la ea telefonul pentru a lua atent notiţe. Da, afirmă miliardarul, punându-şi braţele în jurul elevilor lui cu căldură, în vreme ce continuau să se plimbe pe plaja neatinsă.

Domnul Riley continuă: Vrăjitorul a fost de fapt cel care m-a învăţat Metoda 5 dimineaţa. Eram tânăr atunci când l-am întâlnit prima oară. Tocmai îmi lansasem prima companie. Aveam nevoie de cineva care să mă îndrume, să mă provoace şi să mă dezvolte ca antreprenor, ca învingător de talie înaltă, ca lider. Toată lumea spunea că este de departe cel mai bun coach din lume pentru directorii executivi. Avea o listă de aşteptare de trei ani. Aşa că l-am sunat în fiecare zi până când a fost de acord să devină mentorul meu. Şi el era destul de tânăr pe atunci. Dar învăţăturile lui aveau o profunzime a înţelepciunii, o puritate a puterii şi o influenţă ingenioasă remarcabil de avansate pentru vârsta lui. Iar disciplina trezitului devreme a fost utilă? interveni artistul.

Miliardarul îi zâmbi. Şi se opri din mers. A fost singura practică ce a schimbat – şi a îmbunătăţit – toate celelalte practici. Acum, cercetătorii numesc acest gen de comportament fundamental, care îţi multiplică toate celelalte tipare obişnuite de performanţă, „obişnuinţă de bază”. A fost nevoie de ceva efort pentru a-l întipări sub formă de cale neurală bine stabilită, de un pic de suferinţă pe parcurs şi de cel mai tare angajament pe care îl puteam face. Voi fi sincer cu voi: în procesul prin care mi-am automatizat această rutină, au existat zile în care am fost irascibil, zile în care m-a durut capul de parcă aveam un picamăr în el şi dimineţi în care nu doream decât să dorm. Dar, odată ce am stabilit ferm să mă trezesc la ora 5 dimineaţa cu regularitate, ziua mea s-a îmbunătăţit sistematic – şi imens –, iar asta a fost cel mai bun lucru din tot ce am trăit vreodată. Cum? se întrebară ambii ascultători cu voce tare, la unison.

Antreprenoarea atinse afectuos braţul artistului cu unul dintre degete, de parcă dorea să sugereze că sunt împreună în această experienţă, că sunt o echipă şi că îi vrea numai binele. Artistul se uită în ochii ei. Şi zâmbi cu duioşie.

Miliardarul continuă: În această perioadă de schimbări foarte rapide, distrageri copleşitoare şi programe pline până la refuz, antidotul meu faţă de mediocritate a fost să mă trezesc la ora 5 dimineaţa şi să aplic regimul matinal învăţat de la Vrăjitor. Gata cu graba de dimineaţă! Imaginaţi-vă ce contribuţie aduce doar acest lucru la calitatea unei zile! Să îţi începi ziua savurând din plin liniştea pe care doar începutul dimineţii îl oferă. Să îţi începi ziua simţindu-te puternic, calm şi liber. Am descoperit că mintea mea devenea spectaculos mai concentrată pe măsură ce zilele treceau. Fiecare performer extraordinar, fie că vorbim despre un sportiv campion, un director executiv de nivel înalt, un arhitect celebru sau un violoncelist respectat, şi-a dezvoltat capacitatea de a se concentra pe optimizarea abilităţii sale particulare pe perioade lungi şi neîntrerupte de timp. Această capacitate este unul dintre factorii speciali care le permite să genereze rezultate de o calitate atât de înaltă într-o lume în care prea mulţi oameni îşi îngustează lărgimea benzii cognitive şi îşi fragmentează atenţia, acceptând performanţe slabe şi realizări obişnuite, în timp ce duc o viaţă de o mediocritate dezamăgitoare. Sunt întru totul de acord, afirmă artistul. Este atât de rar în zilele noastre să vezi pe cineva că îşi concentrează atenţia pe arta lui timp de mai multe ore. Vrăjitorul a avut dreptate atunci când i-a numit pe oamenii dependenţi de dispozitivele lor „cyberzombi”. Îi văd în fiecare zi. De parcă nu ar mai fi fiinţe umane reale. Seamănă mai mult cu nişte roboţi, lipiţi de ecranele lor. Nu sunt prezenţi. Şi nu îşi trăiesc viaţa decât pe jumătate. De acord cu tine, spuse miliardarul. Exact aşa trebuie să munceşti dacă intenţionezi serios să îţi domini domeniul şi să fii învingător în meseria ta, luând măsuri să nu îţi fie distrasă atenţia. Specialiştii în neuroştiinţe numesc această stare mentală de vârf despre care vorbim, în care percepţia se intensifică, ideile originale devin mai accesibile şi accesăm un nivel cu totul nou de capacitate de procesare, „flux”. Iar starea de flux este obţinută din plin de trezirea la 5 dimineaţa. A, şi trezindu-mă înainte să se crape de ziuă – în timp ce aproape toţi cei din jur dorm –, creativitatea mea a luat şi ea avânt, energia mi s-a dublat categoric, iar productivitatea mi s-a triplat cu siguranţă... Vorbiţi serios? îl

întrerupse antreprenoarea, fără să îşi poată stăpâni fascinaţia faţă de ideea că o simplă transformare în direcţia unei rutine matinale personalizate ar putea să reorganizeze cu totul o viaţă de om. Absolut. Sinceritatea a fost una dintre convingerile mele fundamentale în toţi anii în care m-am ocupat de afaceri. Nimic nu se compară cu a merge devreme la culcare în fiecare seară, cu o conştiinţă nepătată şi o inimă senină. Face parte, cred, din firea mea de băiat de la ţară, observă miliardarul.

Pe neaşteptate, telefonul antreprenoarei semnală primirea unui mesaj urgent. Îmi pare rău. Am spus echipei mele să nu mă sune aici. Am fost foarte clară. Nu pot să îmi imaginez de ce mă deranjează acum, spuse ea în timp ce se uita la ecran.

Cu litere mari apărură următoarele cuvinte:

DISPARI DIN COMPANIE. DACĂ NU, O SĂ MORI!

Antreprenoarea ţinea cu stângăcie telefonul, aşa că îl scăpă din greşeală în nisip. În scurt timp respira cu greutate. Ce s-a întâmplat? întrebă repede artistul, simţind că e vorba de o problemă.

Văzând că prietena lui se îngălbeneşte la faţă şi că mâinile îi tremură, repetă mai înflăcărat şi cu mai multă empatie: Ce s-a întâmplat?

Miliardarul păru şi el îngrijorat. Eşti bine? Vrei nişte apă sau altceva? Tocmai am primit o ameninţare cu moartea. Din partea... ăăă... investitorilor... mei. Îmi vor firma. Încearcă... ăăă... să mă dea afară, deoarece sunt de părere că am prea multe acţiuni. Tocmai mi-au spus că, dacă nu mă retrag, mă vor – ăăă – omorî.

Miliardarul îşi scoase ochelarii de soare şi îi ridică în aer, făcând o mişcare circulară. Câteva secunde mai târziu, din spatele unui grup de palmieri, doi bărbaţi masivi cu căşti în ureche şi înarmaţi alergară către malul mării la fel de repede ca un ciclist care a luat steroizi. Eşti bine, şefu’? întrebă încordat cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi masivi. Da, veni răspunsul încrezător şi calm cu privire la siguranţa sa. Dar vreau să verificaţi ceva imediat – şi se uită la antreprenoare –, evident

dacă este în regulă pentru tine. Pot să te ajut să rezolvi problema.

Miliardarul mormăi apoi ceva ca pentru sine. Şi un stol de porumbei se ridică în zbor. Sigur. Da. Aş aprecia ajutorul, răspunse femeia, cu vocea tremurând încă şi cu broboane de transpiraţie pe frunte, în zona în care avea câteva riduri. Lasă asta în seama noastră, spuse miliardarul. Vorbi apoi cu oamenii de la pază, politicos, dar cu un aer de autoritate indiscutabilă. Se pare că oaspetele meu este hărţuit serios de nişte golani care speră să preia controlul asupra firmei sale. Vă rog să aflaţi exact ce pun la cale şi apoi să îmi spuneţi ce soluţie aveţi. Nu îţi face griji, îi spuse el antreprenoarei. Băieţii mei sunt cei mai buni din domeniu. Nu va fi o problemă. Domnul Riley articulă această ultimă propoziţie într-o manieră care accentua fiecare cuvânt, astfel că efectul era impresionant. Mulţumesc foarte mult, răspunse antreprenoarea, părând extrem de uşurată.

Artistul îi ţinea mâna cu tandreţe. Pot să continui? întrebă miliardarul în vreme ce soarele se ridica mai sus pe cerul tropical încântător.

Oaspeţii dădură din cap afirmativ.

Un servitor cu o ţinută impecabilă ieşi dintr-o colibă aşezată mai sus pe plajă. Era vopsită în verde şi alb. În scurt timp, omul le servea cea mai tare şi mai delicioasă cafea pe care antreprenoarea şi artistul o băuseră în viaţa lor. Potenţează fantastic capacităţile cognitive dacă este consumată cu moderaţie în fiecare dimineaţă, le explică miliardarul sorbind din ea. Şi este plină de antioxidanţi, aşa că încetineşte şi îmbătrânirea. Oricum, unde rămăseserăm? Vă spuneam despre avantajele extraordinare de care am beneficiat după ce m-am alăturat Clubului 5 a.m. şi am practicat metodologia matinală pe care mi-a dezvăluit-o Vrăjitorul. Se numeşte Formula 20/20/20 şi, credeţi-mă, imediat ce înveţi acest concept şi îl aplici constant, productivitatea, prosperitatea, performanţa şi influenţa îţi vor creşte exponenţial. Nu pot să mă gândesc la un alt ritual care să fi contribuit atât de mult la succesul şi bunăstarea mea. Sunt extrem de reţinut în privinţa a ceea ce am reuşit să realizez în carieră ca om de afaceri. Am privit

mereu lăudăroşenia ca pe un defect major de caracter. Cu cât este mai influentă o persoană, cu atât are mai puţină nevoie să o promoveze. Şi cu cât este mai puternic un lider, cu atât are mai puţină nevoie să o declare. Vrăjitorul a vorbit puţin despre ce aţi reuşit să realizaţi, încercă antreprenoarea, părând mai relaxată acum. Iar felul nebunesc în care v-aţi îmbrăcat la conferinţă a confirmat clar asta, interveni artistul, aruncând un zâmbet larg care etala câţiva dinţi stricaţi. Principala practică ce a făcut posibile toate acestea a fost să mă trezesc la ora 5 în fiecare dimineaţă. Mi-a permis să devin un gânditor vizionar. Mi-a oferit un spaţiu de reflecţie necesar pentru a-mi dezvolta o viaţă interioară amplă. Disciplina m-a ajutat să intru într-o formă fizică extraordinară, cu toate acele îmbunătăţiri financiare, dar şi cu o creştere a calităţii stilului de viaţă care vin odată cu o excelentă stare de sănătate. Faptul că mă trezesc devreme m-a făcut şi un lider uimitor. Şi m-a ajutat să devin o persoană mult mai bună. Chiar şi atunci când cancerul de prostată a încercat să mă distrugă, rutina mea matinală a fost cea care m-a protejat. Şi chiar m-a protejat! Vă voi prezenta Formula 20/20/20 într-o lecţie viitoare, ca să ştiţi exact ce să faceţi pentru a obţine rezultate uimitoare din momentul în care vă treziţi. Nici n-o să vă vină să credeţi ce putere şi ce valoare are informaţia care urmează, pisoilor. Sunt atât de încântat pentru voi. Bine aţi venit în Paradis! Şi bine aţi păşit în prima zi a unei vieţi substanţial mai bune.

———

Antreprenoarea dormi în acea noapte pe insulă mai adânc decât dormise de ani de zile. În ciuda ameninţării primite, combinaţia dintre instrucţiunile date pe scurt ale miliardarului, măreţia naturii înconjurătoare, puritatea aerului oceanului şi ataşamentul ei din ce în ce mai mare faţă de artist au făcut-o să lase în urmă multe îngrijorări. Şi să redescopere o stare de calm pe care o uitase de mult.

Apoi, fix la ora 3:33, auzi o bubuitură în uşă.

Ştia cât era ceasul, fiindcă aruncase o privire la ceasul de pe noptiera de lemn din eleganta casă pentru oaspeţi în care aranjase gazda să stea. Femeia presupuse că era artistul, care se confrunta cu diferenţa de fus orar sau cu insomnia, după o cină excelentă, dar copioasă, pe care o savuraseră împreună. Fără să întrebe cine este, deschise uşa.

Nu era nimeni. E cineva? strigă ea către cerul plin de stele.

Valurile se loveau uşor de mal lângă căsuţa ei şi în briză se simţea parfumul de trandafiri, tămâie şi santal. E cineva acolo?

Tăcere.

Antreprenoarea închise cu grijă uşa. De data aceasta o încuie cu cheia. Când se îndreptă către patul ei acoperit cu lenjerie de bumbac egiptean şi rufărie englezească, se auziră în uşă trei bubuituri zdravene. Da? strigă antreprenoarea, alarmată acum. Da? V-am adus cafeaua de dimineaţă pe care aţi comandat-o, doamnă, răspunse o voce răguşită.

Chipul antreprenoarei se umplu din nou de riduri. Inima începu să îi bată puternic. Deveni foarte stresată, iar stomacul i se strânse în nişte noduri uriaşe ca Alpii. Îmi aduc cafeaua la ora asta nebunească? Incredibil!

Se întoarse la uşa casei de oaspeţi, descuie şi deschise şovăielnic.

Un bărbat îndesat cu o chelie respingătoare şi un ochi ce părea deplasat de la locul lui stătea rânjind în prag. Purta un hanorac roşu şi blugi care abia îi treceau de genunchi. La gât avea un şnur subţire albastru. Agăţat de el era o fotografie laminată cu chipul unei persoane.

Femeia miji ochii, ca să distingă mai bine chipul pe întuneric. Văzu imaginea unui bărbat mai în vârstă. Unul pe care îl cunoştea foarte bine. Unul pe care îl iubea foarte tare. Unul care îi lipsea considerabil.

Imaginea pe care o studia era a tatălui ei, care murise. Cine eşti? ţipă antreprenoarea îngrozită. De unde ai fotografia asta? Am fost trimis de partenerii tăi de afaceri. Ştim tot ce se poate şti despre tine. Tot. Ţi-am urmărit toate datele personale. Ţi-am accesat toate fişierele. Ţi-am investigat întregul trecut. Cheliosul cu hanorac băgă mâna sub curea, în faţă, şi scoase un

cuţit, pe care îl ridică până la câţiva centimetri de gâtul subţire, străbătut de vene al antreprenoarei. Acum nu poate să te apere nimeni. Avem o întreagă echipă care se ocupă de tine. N-am să-ţi fac rău... încă. De data aceasta nu vreau decât să demonstrez o idee. Să îţi transmit un mesaj în persoană... Părăseşte compania. Renunţă la acţiunile tale. Şi spune la revedere. Sau o să te alegi cu cuţitul ăsta înfipt în gât. Atunci când te aştepţi mai puţin... când crezi că eşti în siguranţă. Poate când eşti cu prietenul ăla durduliu al tău, pictorul...

Bărbatul retrase cuţitul şi îl băgă la loc sub curea. Să aveţi o noapte bună, doamnă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Ştiu că ne vom revedea în curând. Apoi se aplecă în faţă şi trânti uşa.

Femeia, profund şocată, căzu în genunchi. Te rog, Doamne. Ajută-mă. Nu mai suport! Nu vreau să mor.

În uşă se mai auziră trei lovituri. Mai uşoare de data asta. Hei, eu sunt. Deschide uşa, te rog.

Bătăile o făcură să tresară. Şi o treziră. Ciocănitul continuă. Deschise ochii, privi încordată prin camera întunecată şi îşi dădu seama că visase urât.

Femeia de afaceri se ridică din pat, traversă podeaua de stejar cu scânduri late şi deschise uşa, ştiind că era artistul, fiindcă îi recunoscuse vocea de-acum familiară. Tocmai am avut cel mai nebunesc vis, spuse femeia. A venit aici un bărbat brutal, care avea atârnată la gât o bucată de plastic cu fotografia tatălui meu şi m-a ameninţat că mă înjunghie cu un cuţit dacă nu renunţ la firmă în favoarea investitorilor mei. Eşti bine acum? întrebă artistul cu blândeţe. Voi fi. Şi eu am avut un vis ieşit din comun, îi explică artistul. Nu am mai putut să dorm după aceea. M-a făcut să mă gândesc la numeroase lucruri. La calitatea artei mele. La profunzimea sistemului meu de gândire. La nesăbuinţa scuzelor mele. La atitudinea mea cinică. La agresivitatea mea. La cum mă sabotez singur şi cum amân totul la infinit. M-am apucat să-mi analizez obiceiurile de zi cu zi. Şi felul în care îmi voi petrece restul vieţii. Hei, eşti bine? o chestionă artistul, dându-şi seama că vorbea despre el şi nu empatiza cu tovarăşa lui speriată. Sunt bine. Mai bine acum, că eşti aici. Eşti sigură? Da. Mi-a fost dor de tine, spuse artistul. Te

deranjează dacă îţi spun mai multe despre visul meu? Dă-i drumul! îl încurajă antreprenoarea. Ei bine, eram copil, la şcoală. Şi în fiecare zi mă prefăceam că sunt două lucruri: un uriaş şi un pirat. Cât era ziua de lungă, credeam că am puterea unui uriaş şi atitudinea de superioritate a unui pirat care poate încălca regulile. Le spuneam profesorilor că eu sunt aceste două personaje. Iar acasă le spuneam părinţilor acelaşi lucru. Profesorii râdeau de mine şi mă criticau, zicându-mi să fiu mai realist, să mă port asemenea celorlalţi copii şi să încetez cu visurile astea ridicole. Părinţii tăi ce spuneau? Erau mai îngăduitori cu tine? întrebă antreprenoarea, stând acum pe canapea cu picioarele încrucişate în poziţie de yoga. Acelaşi lucru ca profesorii. Îmi spuneau că nu sunt un uriaş. Şi că, fără îndoială, nici pirat nu sunt. Îmi reaminteau că sunt doar un băieţel. Şi îmi spuneau că, dacă nu îmi limitez imaginaţia, nu îmi înăbuş creativitatea şi nu pun capăt fanteziilor, mă vor pedepsi. Şi ce s-a întâmplat? Am făcut ce mi s-a spus. Am cedat. Am adoptat atitudinea adulţilor. M-am făcut mai mic, nu mai mare, ca să fiu băiat bun. Mi-am sufocat speranţele, înzestrările şi puterile în efortul de a mă conforma: aşa cum fac majoritatea oamenilor în fiecare zi din viaţă. Încep să îmi dau seama că am fost hipnotizaţi ca să ne îndepărtăm de sclipirea noastră şi că ni s-a spălat creierul ca să uităm de geniul nostru. Vrăjitorul şi miliardarul au dreptate. Mai spune-mi despre visul tău, îl îndemnă antreprenoarea. Am început să mă modelez conform sistemului. Am început să-i devin adept. N-am mai crezut că sunt la fel de puternic ca un uriaş şi la fel de îndrăzneţ ca un pirat. Am mers cu turma, devenind ca toţi ceilalţi. În cele din urmă, m-am transformat într-un bărbat care cheltuia bani pe care nu îi avea, cumpărând lucruri de care nu avea nevoie, ca să impresioneze oameni care nu îi plăceau. Ce mod de viaţă jalnic! Am şi eu câteva dintre caracteristicile astea în prezent, recunoscu antreprenoarea. Învăţ atât de mult despre mine datorită acestei călătorii foarte ciudate şi extrem de utile. Încep să îmi dau seama cât de superficială am fost, cât de egoistă sunt şi cât de multe lucruri bune am de fapt în viaţă. Mulţi oameni n-ar putea nici măcar să îşi imagineze toate lucrurile cu care sunt eu binecuvântată. Te înţeleg, spuse artistul. În visul

meu am devenit contabil. M-am căsătorit şi am avut o familie. Locuiam într-o casă cu curte. Şi conduceam o maşină bună. Aveam o viaţă destul de frumoasă. Câţiva prieteni adevăraţi. Un serviciu care îmi plătea ipoteca şi un salariu care avea grijă de facturile mele. Dar fiecare zi arăta la fel. Cenuşie, lipsită de culoare. Plictisitoare, în loc să fie încântătoare. Când am mai îmbătrânit, copiii au plecat de acasă ca să-şi vadă de viaţa lor. Am îmbătrânit, energia mi-a scăzut. Şi, din păcate, soţia mea din vis a murit. Pe măsură ce am înaintat şi mai mult în vârstă, a început să mă lase vederea, să îmi slăbească auzul şi să-mi scadă serios memoria. Asta mă face să mă simt tristă, rosti antreprenoarea cu vulnerabilitate. Şi când am îmbătrânit foarte tare, am uitat realmente unde locuiesc, nu îmi mai aminteam cum mă cheamă şi habar nu aveam ce însemnam pentru comunitate. Dar, fii atentă, am început să îmi amintesc cine sunt cu adevărat din nou. Un uriaş. Şi un pirat. Nu? Exact! răspunse artistul. Visul m-a făcut să înţeleg că nu mai pot să amân să mă apuc de o treabă cu adevărat măreaţă. Că nu mai pot să evit să îmi îmbunătăţesc sănătatea, fericirea, încrederea în mine şi viaţa amoroasă. Serios? întrebă antreprenoarea melancolic. Serios, răspunse artistul.

Apoi, se întinse spre ea şi o sărută pe frunte.

Capitolul 9

O schemă pentru exprimarea măreţiei

„Oamenii extraordinari trăiesc cu ceea ce este substanţial, nu se mulţumesc cu ceea ce este superficial; ei rămân în planul realităţii, nu într-al ostentativului. De ceea ce alţii se îndepărtează, ei rămân ataşaţi.” – Lao Zi, filosof

Hei, pisoilor, bubui vocea miliardarului. Aţi ajuns exact la timp, ca de obicei. Bună treabă!

Era ora 5 dimineaţa şi silueta subţire a lunii zăbovea încă pe cer, în timp ce razele unei zile noi le întâmpinau pe cele trei fiinţe umane aflate pe plaja perfectă.

Briza parfumată a oceanului era plină de izul florilor de hibiscus roşu, de cuişoare şi tuberoze. Un vindereu de Mauritius, cel mai rar şoim din lume, zbura pe deasupra lor, iar un porumbel roz – cei mai rari porumbei de pe planetă – îşi vedea de treabă lângă un pâlc luxuriant de palmieri. O familie de gecko trecu iute prin apropiere, în drum către acel loc important în care trebuiau să ajungă, iar o broască-ţestoasă gigantică se târa pe un banc de nisip înierbat, aflat deasupra ţărmului. Toată această splendoare naturală le făcea să le crească bucuria şi să le electrizeze spiritul celor trei membri ai Clubului 5 a.m. care stăteau pe nisip.

Miliardarul le arătă o sticlă ce plutea în ocean. Când îşi mişcă degetul dintr-o parte în alta, sticla se mişcă şi ea la fel. Când răsuci degetul, sticla din apă se roti odată cu el. Iar când ridică uşor mâna, sticla păru că se ridică deasupra suprafeţei oceanului.

În curând, recipientul fu adus de ape pe nisipul ud şi îşi dădură seama că un petec de mătase fusese făcut sul înăuntrul lui. Imaginează-ţi cât de misterioase păreau toate acestea. Un mesaj într-o sticlă, declară miliardarul voios. Începu să bată din palme ca un ţânc. Era cu siguranţă un personaj anormal şi cu totul minunat. Asta dă tonul foarte bine sesiunii de mentorat pe care o am cu voi în dimineaţa asta, adăugă el.

Industriaşul ridică apoi recipientul, desfăcu dopul şi scoase ţesătura pe care era cusută schema de mai jos:

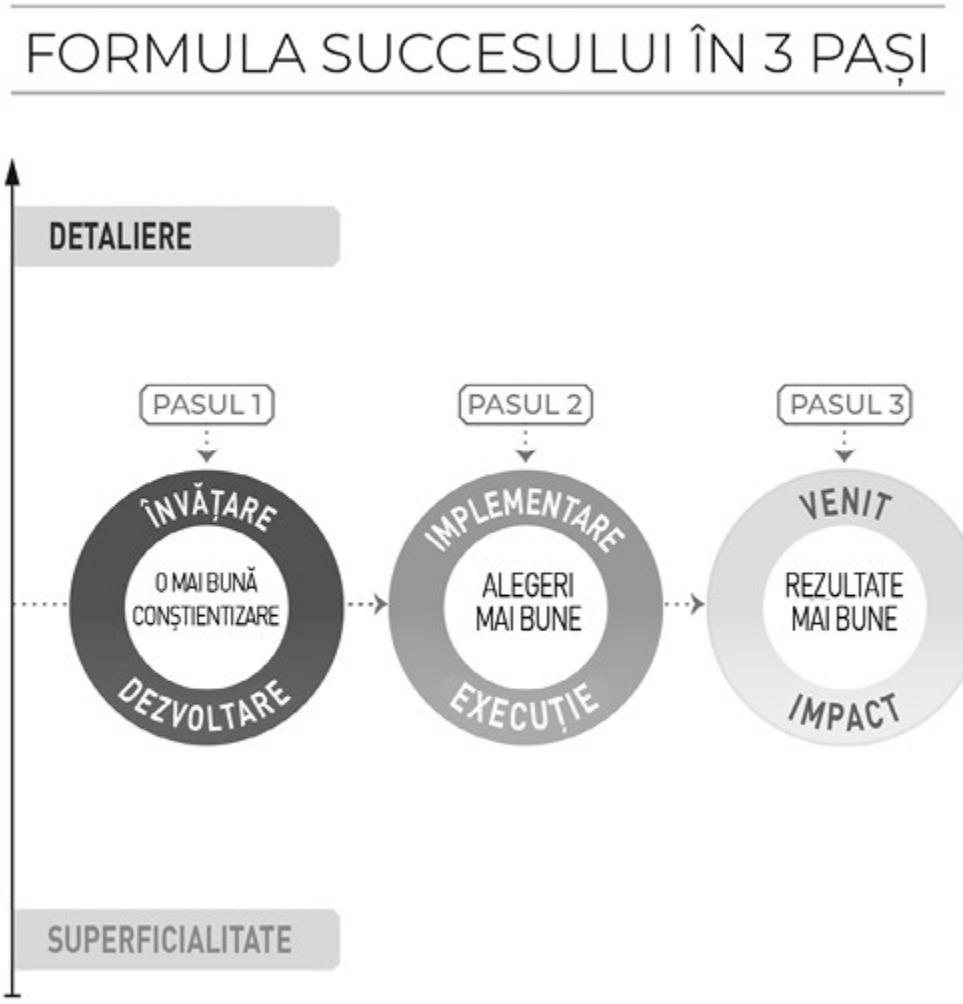

Acesta este unul dintre cele mai simple modele de învăţare, dar şi cel mai fain totodată, pe care mi l-a împărtăşit Vrăjitorul în tinereţe, pe vremea când a început să mă îndrume, comentă miliardarul, exprimându-se iar ca un surfer. El o să vă furnizeze contextul necesar pentru toate învăţăturile ce vor urma. Aşa că vreau să îl înţelegeţi bine. La prima vedere, pare un model

foarte simplu. Dar, pe măsură ce vi-l veţi însuşi, veţi vedea cât este de profund.

Domnul Riley închise apoi ochii, îşi acoperi urechile cu mâinile şi declamă următoarele:

> Începerea transformării reprezintă o sporire a percepţiei. Pe măsură ce vedeţi mai mult, puteţi să materializaţi mai mult. Şi odată ce ştiţi mai mult, puteţi să realizaţi lucruri mai mari. Marii oameni ai lumii, femei şi bărbaţi – cei responsabili pentru simfoniile magice, pentru mişcările frumoase, pentru dezvoltarea ştiinţei şi progresul tehnologiei –, au început prin a-şi reproiecta gândirea şi a-şi reinventa conştientizarea. Prin aceasta, au intrat într-un univers secret pe care majoritatea oamenilor nu pot să îl perceapă. Iar acest lucru le-a permis să facă alegeri zilnice pe care puţini aleg să le facă, ceea ce le-a oferit, în mod automat, rezultate pe care puţini au ocazia să le obţină.

Magnatul redeschise ochii. Ridică la buze degetul arătător, de parcă ar fi fost cufundat într-o revelaţie extraordinar de importantă. Privind cu atenţie la schema întipărită pe mătase, continuă: Eroii, titanii şi personajele emblematice au cu toţii o trăsătură personală pe care cei cu rezultate mediocre nu o prezintă. Care anume? întrebă artistul, care era îmbrăcat caraghios într-un tricou mulat şi un costum de baie Speedo. Rigoarea, răspunse miliardarul. Cei mai buni oameni din lume au profunzime. Exponenţii majorităţii rămân adesea blocaţi într-o concepţie a superficialului în munca lor. Întreaga lor abordare este lipsită de substanţă. Lipsită de o pregătire adevărată. Foarte puţină contemplare şi apoi stabilirea unei viziuni impozante pentru rezultatul dorit, alături de o reflectare atentă la ordonarea paşilor ce trebuie executaţi şi care vor avea ca urmare un rezultat extraordinar. 95% dintre performeri nu investesc o atenţie minuţioasă în cele mai mici detalii şi nu reuşesc să cizeleze până în cele mai mărunte detalii, aşa cum fac marii maeştri. Adevărul este că în cazul majorităţii oamenilor nu este vorba decât despre calea care opune cea mai mică rezistenţă. Să facă repede ce trebuie să facă şi să se furişeze. Să lenevească în loc să accepte provocarea. Minoritatea celor cu rezultate excepţional de creative acţionează în conformitate cu o filosofie complet diferită.

Spuneţi-mi, îi ceru intrigat artistul. Ei pun în practică o mentalitate a detalierii, nu o concepţie a superficialităţii. Şi-au statornicit minuţiozitatea ca valoare a vieţii şi pun un mare accent pe măreţie în tot ceea ce fac. Oamenii excepţionali înţeleg pe deplin că rezultatele lor creatoare – indiferent dacă sunt zidari sau brutari, directori de creaţie sau fermieri care produc lactate, astronauţi sau casieri – reprezintă însăşi reputaţia lor. Cei mai buni, în orice iniţiativă, apreciază că renumele tău este întipărit în orice lucru pe care îl realizezi. Şi înţeleg că nu poţi să pui o etichetă de preţ pe faptul că oamenii spun lucruri minunate despre tine.

Miliardarul îşi trecu degetele peste sticlă. Apoi o ridică şi privi prin ea ultimele urme ale lunii care dispărea, înainte să îşi continue discursul: Dar nu este vorba numai despre aprobarea socială, arătă industriaşul. Calitatea muncii pe care o oferi lumii reflectă tăria respectului pe care îl ai faţă de tine. Cei cu o stimă de sine profundă nu ar îndrăzni să ofere ceva mediocru. Le-ar diminua prea mult valoarea.

Dacă vreţi să fiţi primii în domeniul vostru, continuă domnul Riley, deveniţi performeri şi oameni ai profunzimii, întări el. Luaţi-vă angajamentul să deveniţi fiinţe umane extrem de neobişnuite, nu unul dintre acele suflete timide care se comportă la fel ca toţi ceilalţi, trăind o viaţă dezordonată în locul uneia magnifice, o viaţă care imită, nu una originală. Profund, adăugă artistul, dând dovadă de mare exuberanţă în timp ce îşi scotea tricoul ca să se bronzeze. În munca lor, maeştrii măiestriei sunt extraordinar de atenţi. Se gândesc cu precizie la ceea ce fac. Îşi ridică munca la cele mai înalte standarde şi dau dovadă de răbdare pentru a o realiza până în cele mai mici detalii, aşa cum a făcut maestrul sculptor Gian Lorenzo Bernini, atunci când a creat Fontana dei Quattro Fiumi – Fântâna celor patru râuri –, capodopera care stă glorioasă în centrul Pieţei Navona din Roma. Asemenea creatori sunt meticuloşi şi făuresc lucruri aproape de perfecţiune. Şi, chiar dacă pare un truism, chiar le pasă foarte, foarte mult. Dar în ziua de azi, oamenii au multe de făcut într-o zi, interveni antreprenoarea. Nu mai suntem în anii 1600. Inbox-ul meu este

plin. Programul este încărcat. În cele mai multe zile am întâlniri una după alta. Trebuie să fac prezentări. Am senzaţia că nu pot să ţin pasul cu tot ce apare. Nu este uşor să cauţi să obţii măiestria. Înţeleg, răspunse cu blândeţe miliardarul. Mai puţin înseamnă mai mult. Tu încerci să faci prea mult. Geniile ştiu că este mai inteligent să creezi o capodoperă decât o mie de piese obişnuite. Unul dintre motivele pentru care îmi place să am în jurul meu cele mai frumoase opere de artă este acela că sistemul de gândire, inspiraţia emoţională şi modul de lucru al acelor mari virtuozi mi se transmit şi mie. Şi pot să vă spun cu o certitudine absolută că aceşti performeri epici au locuit într-un univers cu totul diferit de cel pe care îl populează astăzi majoritatea oamenilor de afaceri şi din societate, după cum am sugerat.

Chiar atunci, un fluture minunat colorat se aşează chiar pe vârful urechii stângi a lui Stone Riley. El zâmbi şi spuse: Hei, amice, mă bucur să te văd din nou. Atunci când analizaţi cum au realizat superstarurile, virtuozii şi geniile ceea ce au realizat, vă veţi da seama că doar conştientizarea intensificată a oportunităţilor de măreţie a fost cea care i-a inspirat să facă alegeri zilnice mai bune, care au dat rezultate zilnice mai bune, adăugă apoi magnatul.

Domnul Riley arătă către modelul de învăţare. Aceasta este puterea autoeducaţiei, continuă el. Pe măsură ce învăţaţi idei noi, veţi creşte şi ca producători şi ca persoane. Pe măsură ce vă intensificaţi dezvoltarea personală şi profesională, va creşte şi nivelul la care vă puneţi în practică minunatele ambiţii. Şi bineînţeles, pe măsură ce capacitatea voastră de a vă transpune visurile şi viziunile în realitate sporeşte, veţi fi răsplătiţi cu un venit mai mare şi cu un impact superior. De aceea a fost o mişcare atât de inteligentă să vă daţi acceptul pentru acest training cu mine. Iar schema de aici este concepută să vă înveţe acest lucru.

Miliardarul îşi scărpină abdomenul zvelt şi inspiră adânc aerul oceanului. Pot să vă spun că, datorită modului în care oamenii remarcabili au văzut lumea şi s-au comportat când a venit vorba despre produsele muncii lor, precum şi datorită faptului

că şi-au trăit viaţa atât de diferit de felul în care o făceau mare parte din omenire, au fost numiţi ţăcăniţi. Inadaptaţi. Ciudaţi. Nu erau! exclamă cu înfocare miliardarul. Doar că au jucat la un nivel mult mai înalt: în stratosferă. Au dat dovadă de rigoare în ceea ce au făcut. Au petrecut săptămâni, luni şi câteodată ani perfecţionând ultimele detalii. S-au forţat să-şi continue munca chiar şi atunci când s-au simţit singuri, speriaţi sau plictisiţi. Au stăruit în transpunerea viziunii lor eroice în realitatea zilnică, atunci când au fost înţeleşi greşit, ridiculizaţi şi chiar atacaţi. Doamne, cât le admir pe marile genii ale lumii! Chiar le admir. Cu cât o societate se îndepărtează mai mult de adevăr, cu atât îi va urî mai tare pe cei care îl exprimă, spuse succint artistul.

Antreprenoarea se uită la el şi începu să se joace cu o brăţară de la încheietura mâinii. George Orwell a spus asta, declară el. Şi ori de câte ori creezi frumuseţe în jurul tău, îţi înfrumuseţezi şi sufletul, continuă artistul. Alice Walker a spus asta. Maeştrii creează într-un mod pe care oamenii care muncesc în mod obişnuit l-ar numi „obsesiv”, explică industriaşul. Dar remarcabilul înseamnă că ceea ce 95% dintre performeri numesc „comportament pretenţios” când este vorba despre un proiect important, primii 5% dintre creatori înţeleg că este doar preţul plătit pentru a fi recunoscut la nivel mondial. Uitaţi-vă din nou la model, ca să pot să vă lămuresc şi mai bine referitor la felul în care să îl înţelegeţi, îi instrui miliardarul atingând diagrama de pe bucata de mătase.

Majoritatea oamenilor aflaţi astăzi pe planetă sunt realmente blocaţi în superficialitate, confirmă el. O înţelegere superficială a puterii lor de a se ridica. O legătură superficială cu posibilităţile potenţialului lor. O cunoaştere superficială a neurobiologiei măiestriei, a obiceiurilor zilnice ale celor care creează lumea şi a ambiţiilor în funcţie de care vor să îşi prioritizeze restul vieţii. Majoritatea sunt blocaţi într-o gândire vagă şi imprecisă. Iar o gândire vagă şi imprecisă duce la rezultate vagi şi imprecise. Iată un exemplu rapid: cereţi unei persoane obişnuite indicaţii cu privire la un loc în care vreţi să ajungeţi şi veţi descoperi că indicaţiile sunt neclare. Este din cauză că felul în care gândeşte e neclar, spuse miliardarul luând

un băţ de jos şi îndreptându-l către cuvântul „detaliere” de pe schemă.

Oamenii de succes remarcabili sunt total diferiţi. Ei înţeleg că un nivel de conştientizare de amator nu va duce niciodată la cele mai înalte rezultate profesionale. Iată şi un alt exemplu care sper să adauge mai multe explicaţii cu privire la această informaţie importantă. Sunt un mare fan al curselor de Formula 1. Recent, am fost invitat să stau puţin cu echipa mea preferată la boxe. Atenţia oamenilor din echipă faţă de cele mai mici detalii, dăruirea cu care îşi demonstrau suprema excelenţă şi dorinţa de a face tot ce trebuie pentru a realiza lucrurile minunat nu numai că mi-au confirmat ceea ce credeam, dar au fost şi pline de inspiraţie pentru mine. Încă o dată, unei persoane obişnuite i se pare ciudată atât sugestia de a acorda o atenţie obsesivă chiar şi celor mai mărunte detalii precum şi faptul că este importantă o abordare extrem de riguroasă în viaţa profesională şi privată. Dar când mă gândesc la echipa aceea de Formula 1! Reglarea perfectă a maşinii, viteza supraomenească în executarea opririi la standuri şi chiar modul în care au curăţat boxele cu aspiratorul industrial după ce maşina s-a îndepărtat uruind, ca să nu mai rămână nici pic de mizerie pe nicăieri, au fost fantastice. Asta vreau să spun. Primii 5% intră în detalii, nu aplică o concepţie superficială în atitudinile, comportamentele şi activităţile zilnice. Lucrează atât de mult la detalii încât au făcut curat după ce a plecat maşina de la stand? întrebă fascinat artistul. Mda, remarcă miliardarul. Au măturat şi au dat cu aspiratorul prin tot standul. Şi când i-am întrebat de ce au făcut-o, mi-au spus că, dacă intră fie şi numai un fir de praf în motorul maşinii, s-ar putea să-i coste victoria. Sau şi mai rău: s-a putea să aibă drept consecinţă pierderea unei vieţi. De fapt, cea mai mică lipsă de precizie din partea oricărui membru al echipei ar putea să ducă la o tragedie. Un şurub lăsat nestrâns de un membru neatent al echipei ar putea conduce la o nenorocire. Un element din lista cu lucruri de verificat pe care vreun coleg distrat l-a scăpat din vedere poate să provoace o catastrofă. Sau o măsurătoare trecută cu vederea de către un partener al echipei, care a alocat o parte din atenţia

lui preţioasă telefonului pe care se juca înainte de oprirea la standuri, i-ar putea costa victoria. Încep să fiu de acord cu dumneavoastră că abordarea despre care vorbiţi este importantă, recunoscu antreprenoarea. Foarte puţini oameni de afaceri, dar şi din alte domenii, cum ar fi arta, ştiinţa şi sportul, mai gândesc şi se mai poartă astfel. Cred că înainte era un lucru normal. Să ne dezvoltăm o conştientizare superioară cu privire la lucrurile pe care le facem şi o abordare minuţioasă pentru ca munca noastră să fie perfectă. Să perfecţionăm detaliile. Să lucrăm cu migală chiar şi la lucrurile mărunte. Să producem cu precizie, nu să fim neprofesionişti şi indolenţi. Să promitem puţin şi să oferim mai mult. Să ne mândrim cu meşteşugul nostru. Şi, ca să folosesc cuvintele dumneavoastră, Să ne aplecăm asupra detalierii şi să ne-o însuşim, în locul superficialităţii. Trebuie să recunosc meritul acolo unde îl văd, spuse cu modestie miliardarul. Acest limbaj şi acest model le-am învăţat de la Vrăjitor. Dar aşa este. Lucrurile mărunte contează atunci când vine vorba de măiestrie. Am citit undeva că dezastrul navetei spaţiale Challenger, care a frânt atâtea inimi, a fost provocat de defecţiunea unui singur inel de etanşare pe care unii experţi l-au evaluat la 70 de centi. Câteva vieţi sfârşite îngrozitor din cauza defectării unui lucru care părea un detaliu lipsit de importanţă. Toate acestea mă fac să mă gândesc la genialul olandez Vermeer, observă artistul. A fost un pictor care a căutat să realizeze o operă de cea mai înaltă calitate. A experimentat diferite tehnici, care au permis luminii naturale să cadă în aşa fel încât arta lui să pară tridimensională. Ceea ce a creat el avea o nespusă profunzime. Atâta farmec în fiecare tuşă şi atâta rafinament în fiecare mişcare! Aşadar sunt şi eu de acord: artistul obişnuit demonstrează în pictură o abordare lipsită de substanţă, elementară şi plină de nerăbdătoare. Se concentrează mai mult pe bani decât pe măiestrie. Atenţia lui este orientată asupra faimei, nu a îndemânării. Cred că din această cauză nu îşi formează niciodată o conştientizare şi o perspicacitate mai mari, care să îl ajute să facă alegeri mai bune, de natură să îi aducă rezultatele cele mai bune şi să îl transforme într-o legendă în domeniu. Încep să înţeleg cât de eficient este acest model simplu. Îmi

place mult Femeie în albastru citind o scrisoare şi, bineînţeles, Fata cu cercel de perlă, îi informă miliardarul, confirmând că apreciază arta de excepţie. Îmi plac informaţiile pe care ni le împărtăşiţi, remarcă femeia cu ochii măriţi. Îl apucă apoi de mână pe artist. Domnul Riley le făcu cu ochiul. Ştiam eu că asta urmează, mormăi el cu o mulţumire evidentă văzând legătura romantică din ce în ce mai strânsă dintre ei. Închise încă o dată ochii. Fluturele era tot pe urechea magnatului excentric. În timp ce dădea din aripile lui colorate exotic, domnul Riley rosti aceste cuvinte ale marelui poet Rūmī:

Riscă totul din dragoste, dacă eşti o fiinţă omenească adevărată. Dacă nu, părăseşte această adunare. Jumătăţile de măsură nu duc la măreţie. Pot să vă pun o întrebare? întrebă antreprenoarea. Bineînţeles, răspunse miliardarul. Cum se manifestă această filosofie a rigorii şi detalierii în relaţiile personale? Nu prea bine, fu răspunsul sincer al magnatului la bustul gol. Vrăjitorul m-a învăţat un concept numit „Dezavantajul geniului”. În esenţă, ideea este că felul în care acţionezi într-un domeniu este cel în care te vei comporta în oricare altul. Dar asta nu înseamnă decât că eşti aşa cum eşti. Realitatea este că mulţi dintre aceşti mari virtuozi ai lumii au avut o viaţă personală complicată. Însuşi talentul de a avea o viziune pe care puţini alţii puteau să o aibă, de a se ridica la cele mai înalte standarde, de a fi fericiţi singuri pentru perioade lungi de timp în care lucrau ca nişte maniaci, detaliind cele mai banale elemente ale proiectelor lor, de a lucra necontenit pentru a-şi duce la bun sfârşit capodoperele, de a se purta cu o disciplină de sine rar întâlnită şi de a-şi asculta inima, ignorându-i în acelaşi timp pe critici, le-au făcut dificile relaţiile personale. Au fost înţeleşi greşit şi consideraţi „dificili” şi „diferiţi”, „rigizi” şi „dezechilibraţi”.

Miliardarul se aruncă apoi pe nisip şi începu să facă alte flotări într-un ritm înfiorător. Apoi, uitându-se la un porumbel alb care plana deasupra acoperişului casei sale de pe malul oceanului, făcu 20 de exerciţii burpee. Şi multe dintre aceste legende ale creativităţii, productivităţii şi performanţei de talie mondială chiar au fost lipsite de echilibru, afirmă magnatul. Au fost perfecţionişti, rebeli şi fanatici. Acesta este Dezavantajul geniului. Înseşi lucrurile care te fac să te pricepi de minune în

arta ta pot să îţi distrugă viaţa de acasă. Nu fac decât să vă spun adevărul, pisoilor, observă miliardarul sorbind dintr-o sticlă cu apă pe care scria ceva cu litere mici. Dacă te-ai fi uitat de aproape şi cu atenţie, iată ce ai fi putut citi:

> Filip al Macedoniei într-un mesaj către Sparta: „Sunteţi sfătuiţi să vă predaţi fără întârziere, deoarece, dacă îmi aduc oastea pe teritoriul vostru, vă voi distruge fermele, vă voi ucide oamenii şi vă voi şterge oraşul de pe faţa pământului".

Răspunsul spartanilor: „Dacă". Însă doar fiindcă înzestrările voastre au dezavantaje, nu înseamnă că nu ar trebui să le arătaţi, explică plin de energie miliardarul. Trebuie doar să vă dezvoltaţi conştientizarea cu privire la situaţiile în care pot să vă aducă necazuri în viaţa personală şi apoi să faceţi faţă acelor capcane. Şi asta mă aduce înapoi la modelul de învăţare din această dimineaţă care pregăteşte terenul pentru tot ceea ce veţi învăţa despre valoarea revoluţionară a Clubului 5 a.m. şi despre cum să v-o însuşiţi ca pe o obişnuinţă de durată.

Industriaşul se aplecă apoi, luă un băţ şlefuit de apele mării şi atinse cu el petecul de mătase. Vă rog să ţineţi minte maxima fundamentală a performanţei de elită de la care s-a creat această schemă a măreţiei personale: printr-o conştientizare zilnică mai bună puteţi să faceţi alegeri zilnice mai bune, iar prin alegeri zilnice mai bune veţi începe să obţineţi rezultate zilnice mai bune. Vrăjitorul o numeşte Formula Succesului în 3 Paşi. Vedeţi voi, conştientizându-vă din ce în ce mai bine capacitatea naturală de a realiza lucruri extraordinare, de exemplu, sau cum se va îmbunătăţi productivitatea voastră dacă veţi pune în practică Metoda 5 a.m. în rutina matinală, vă veţi înălţa din comunitatea superficialităţii, care domină în prezent planeta, intrând într-o societate a detaliilor. Acest nivel superior de înţelegere şi conştientizare vă va optimiza apoi deciziile zilnice. Şi, în mod logic, odată ce faceţi alegeri zilnice bune, vă veţi accelera spectaculos leadershipul, realizările şi impactul. Deoarece deciziile pe care le luaţi sunt cele care vă aduc rezultatele.

Eu şi cu Vrăjitorul ne-am întâlnit la Lucerna, în Elveţia, pentru una dintre sesiunile noastre de coaching, continuă miliardarul,

un oraş atât de frumos, aşezat pe malul unui lac minunat, înconjurat de nişte munţi care îţi taie respiraţia. Genul de loc desprins parcă din poveşti. Oricum, într-o dimineaţă, el a comandat o cană mare cu apă fiartă şi nişte felii de lămâie ca să-şi prepare ceaiul de lămâie pe care îi place să îl bea în mai toate dimineţile. Uite care-i treaba... Ar trebui să fie interesant, îl întrerupse artistul scărpinându-şi braţul pe care avea un tatuaj cu un citat din Andy Warhol, care spunea: „Nu cred că oamenii mor vreodată. Doar se duc la magazin”. A ajuns tava, continuă miliardarul. Argintărie impecabilă. Porţelan excelent. Totul aranjat într-o ordine perfectă. Şi fiţi atenţi: omul care tăiase lămâile la bucătărie dăduse dovadă de o rigoare extraordinară, esenţială măiestriei autentice, căci făcuse un efort suplimentar şi scosese sâmburii. Uimitor, nu?

Miliardarul începu să danseze din nou acelaşi dans ciudat pe care îl dansase la centrul de conferinţe. Apoi se opri. Antreprenoarea şi artistul clătinară din cap. Un nivel de preocupare şi atenţie pentru detalii destul de neobişnuit într-o lume de o asemenea superficialitate, cu performeri cuprinşi de apatie, spuse antreprenoarea, prefăcându-se că dansul mogulului nu îi distrăsese atenţia. Vrăjitorul numeşte acest fenomen, care se răspândeşte şi în comerţ în prezent, „pierderea colectivă a profesionalismului în afaceri”, adăugă miliardarul. Oamenii care ar trebui să muncească, să îi bucure pe clienţi, să etaleze priceperi extraordinare, să aducă o valoare fantastică organizaţiei lor, astfel încât atât ei, cât şi firmele lor să aibă succes, se uită la videoclipuri stupide pe telefon, cumpără pantofi online sau verifică ce a mai apărut nou pe reţelele de socializare. N-am mai văzut oameni atât de dezinteresaţi la serviciu, atât de absenţi şi de epuizaţi. Şi nu am văzut oameni care să facă atât de multe greşeli!

Miliardarul indică iar cu băţul strâmb Formula Succesului în 3 Paşi. Scoaterea sâmburilor din feliile de lămâie este o metaforă bună pentru a vă provoca să faceţi complet schimbarea, trecând de la superficialitate la detaliere. O rigoare reală din punctul de vedere al felului în care abordaţi nu numai ceea ce faceţi la muncă, ci şi a modului în care acţionaţi în viaţa privată.

Profunzime adevărată, deoarece este legată de modul cum gândiţi, cum vă comportaţi şi vă îndepliniţi promisiunile. Ceea ce vă sugerez vouă, oameni buni, aici pe această plajă extraordinară, este un perfecţionism sănătos: să căutaţi cu fermitate să deveniţi cei mai buni posibil. Asta vă va oferi ceea ce Vrăjitorul numeşte „ACU: Avantaj Competitiv Uriaş”. În afaceri, nu a fost niciodată atât de uşor ca astăzi să controlezi jocul, deoarece sunt puţini actorii care fac lucrurile necesare pentru a ajunge să domine industria. Măiestria este o raritate, iar oamenii care joacă la nivel genial sunt puţini. Aşa că terenul este al vostru! Dacă vă prezentaţi cum vă încurajez eu. Iată o informaţie eficientă: la nivel obişnuit, există o competiţie acerbă, dar la nivel extraordinar nu este aproape deloc. Nu a existat niciodată o ocazie atât de minunată să deveniţi unici, deoarece atât de puţini oameni sunt dedicaţi performanţei de talie mondială în această epocă a atenţiei împrăştiate, a valorilor erodate şi a credinţei deteriorate în noi înşine şi în puterea primordială pe care o avem. Cât de des întâlneşti pe cineva, la magazin sau într-un restaurant, care să fie prezent pe deplin, uimitor de politicos, neobişnuit de informat, plin de entuziasm, incredibil de muncitor, extrem de plin de imaginaţie, remarcabil de inventiv şi demn de laudă în munca pe care o face? Aproape niciodată, nu? Da, recunoscu antreprenoarea. Ar trebui să intervievez mii de oameni ca să găsesc o asemenea comoară. Voi, pisoilor, aveţi aşadar un ACU! Ce norocoşi! strigă miliardarul. Practic, puteţi să vă dominaţi domeniul, pentru că prea puţini oameni sunt astfel în ziua de azi. Întăriţi-vă angajamentul. Ridicaţi-vă standardele. Şi apoi ocupaţi-vă intens să vă configuraţi acest tipar ca fiind o opţiune implicită. Şi iată ce este foarte important: trebuie să optimizaţi zilnic. Consecvenţa este într-adevăr ADN-ul măiestriei. Iar îmbunătăţirile mărunte, zilnice şi aparent nesemnificative dau rezultate uimitoare, atunci când sunt făcute consecvent de-a lungul timpului. Vă rog să nu uitaţi că marile companii şi viaţa minunată nu apar printr-o revoluţie neaşteptată. Nu. Se materializează printr-o evoluţie treptată. Micile victorii zilnice şi lucrurile care se repetă se acumulează, devenind rezultate excelente pe termen lung. Dar puţini dintre noi au în prezent

răbdarea de a rezista în acest joc îndelungat. Prin urmare, mulţi dintre noi nu devin niciodată legende. Toate aceste informaţii sunt fantastice. Şi atât de preţioase pentru arta mea, înţelese artistul punându-şi la loc cămaşa. Mă bucur mult să aud asta, recunoscu miliardarul. Uite, ştiu că amândoi aţi primit o mulţime de informaţii într-un timp foarte scurt. Înţeleg că trezitul de dimineaţă este o deprindere nouă pe care încercaţi să o adoptaţi şi tot ce aţi auzit despre urmărirea măreţiei, ieşirea din mulţime, abandonarea mediocrităţii şi renunţarea la obişnuit este probabil copleşitor. Aşa că respiraţi şi relaxaţi-vă, vă rog. Excepţionalul este o călătorie. Virtuozitatea este un voiaj. Roma nu s-a construit într-o zi, nu? Corect, încuviinţă artistul. Sigur, acceptă antreprenoarea. Şi înţeleg, de asemenea, că este un proces incomod şi înspăimântător să vă ridicaţi la nivelul suprem al punctelor voastre forte superioare şi al celor mai ilustre talente omeneşti. Am trecut prin el şi ştiu că recompensele care vă aşteaptă, dacă rămâneţi dedicaţi învăţării Metodei 5 a.m., valorează mai mult decât orice sumă de bani, celebritate sau putere materială pe care o veţi avea vreodată. Iar ceea ce v-am învăţat astăzi este o componentă necesară a sistemului, pentru a vă trezi înainte să se crape de ziuă şi pentru a vă pregăti ca persoane cu rezultate de elită şi ca fiinţe umane strălucite, aspecte în care vom pătrunde mai adânc la sesiunile următoare. Cred că ceea ce vreau să spun cu adevărat, înainte să vă dau drumul în această dimineaţă şi să puteţi merge să vă distraţi, este că, deşi dezvoltarea ca producător şi ca persoană poate să fie grea, ea reprezintă cu adevărat cel mai bun lucru pe care poate să îl facă vreodată o fiinţă umană. Şi ţineţi bine minte că trăiţi cel mai intens atunci când inima voastră bate cel mai repede. Şi că suntem foarte prezenţi atunci când temerile noastre strigă cel mai tare în noi. Aşadar, trebuie să mergem înainte, nu? confirmă antreprenoarea în timp ce briza plăcută a oceanului îi trecea prin părul castaniu. Bineînţeles, remarcă magnatul. Umbrele nesiguranţei se dizolvă în strălucirea caldă a persistenţei. Bun. Şi iată un ultim exemplu despre cum să vă însuşiţi o abordare riguroasă în viaţa profesională şi în cea privată şi să câştigaţi un ACU, devenind foarte amănunţiţi în proiectele importante, în

privinţa abilităţilor esenţiale şi în timpul activităţilor semnificative. După aceea, mi-ar plăcea să înotaţi, să mergeţi cu scuterul acvatic şi să faceţi plajă. Să vedeţi ce prânz pe cinste v-a pregătit echipa mea! Eu trebuie să merg la Port Louis pentru o întâlnire, dar sper din toată inima ca amândoi să vă simţiţi ca acasă. Aşa că...

Domnul Riley se opri o clipă, se aplecă şi îşi atinse degetele de la picioare de patru ori murmurând următoarea mantră: „Astăzi este o zi glorioasă şi o voi trăi perfect, cu un entuziasm fără margini şi o integritate fără limite, fidel viziunilor mele şi cu inima plină de iubire”. Îmi aduc aminte că am citit un articol, continuă miliardarul, în care directorul executiv al Moncler, o companie de modă italiană, a fost întrebat care este mâncarea lui preferată. El a răspuns că spaghetele pomodoro. Apoi a mărturisit că, deşi acest fel de mâncare pare uimitor de simplu de preparat, deoarece se pun doar paste făinoase, roşii proaspete, ulei de măsline şi busuioc, este nevoie de o pricepere neobişnuită şi o îndemânare deosebită pentru a nimeri „dozarea” corectă. Este important ca noi trei să ţinem minte acest cuvânt în timp ce ne îmbunătăţim jocul, ne mărim performanţa şi ne accelerăm contribuţia faţă de întreaga lume: dozare. Să vă formaţi cele mai bune atitudini şi să perfecţionaţi cele mai mici detalii, despre asta este vorba în detaliere şi în ascensiunea pe orbita geniului vostru înnăscut şi a unei vieţi trăite magic.

Apoi, excentricul magnat puse bucata de mătase găsită în sticlă într-un buzunar al pantalonilor săi scurţi. Şi se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 10

4 lucruri aflate în centrul atenţiei celor care fac istorie

„Viaţa care ne este dată e scurtă prin natura sa, dar amintirea unei vieţi trăite cum trebuie nu se sfârşeşte niciodată.” – Cicero

Într-un răsărit orbitor, antreprenoarea şi artistul mergeau ţinându-se de mână pe malul mării, ca să se întâlnească cu miliardarul la locul stabilit pentru cursul de mentorat din această dimineaţă.

Domnul Riley era deja acolo atunci când au ajuns ei, aşezat pe nisip, cu ochii închişi, aflat într-o meditaţie adâncă.

Era fără cămaşă, cu nişte pantaloni scurţi cu model de camuflaj, asemănători celor cu care era îmbrăcat Vrăjitorul în ziua în care apăruse pe plajă, şi o pereche de cipici de cauciuc pentru scufundări, cu emoticoane cu feţe zâmbitoare împrăştiate pe ei. Ai fi fost mai mult decât amuzat dacă l-ai fi văzut în ei.

Un asistent ieşi grăbit din casa miliardarului în momentul în care acesta ridică o mână spre cer, arătând semnul universal al victoriei. Trei pagini impecabile de hârtie fură scoase eficient dintr-un săculeţ de piele neagră lucioasă şi înmânate titanului din industrie fără să se audă nicio vorbă. Stone Riley făcu doar un semn uşor cu capul în semn de mulţumire. În schimb, dădu câte o foaie fiecăruia dintre elevii lui.

Era 5 dimineaţa fix.

Miliardarul luă apoi o scoică şi o aruncă în apă, făcând unde. În această dimineaţă arăta de parcă era preocupat de ceva. Obişnuita lui nonşalanţă, veselia şi caraghioslâcurile ciudate dispăruseră. Sunteţi bine? îl întrebă antreprenoarea atingându-şi o brăţară pe care erau gravate cuvintele: „Sari direct la luptă. Trezeşte-te şi munceşte pe rupte. Voi dormi când voi muri”.

Magnatul citi cuvintele de pe brăţara rigidă. Îşi puse un deget pe buze. Cine va plânge când veţi muri? întrebă el. Ce? bubui vocea artistului. Ce vor şopti cei care vă cunosc despre cum aţi trăit după ce nu veţi mai fi aici? Miliardarul pronunţă clar întrebarea, ca un actor priceput. Trăiţi de parcă aţi fi destinaţi să trăiţi de-a pururi, nu vă trece prin minte niciun gând referitor la fragilitatea voastră, nu ţineţi seama de cât timp a trecut deja. Pierdeţi timpul de parcă l-aţi extrage dintr-un rezervor plin şi îmbelşugat, deşi în tot acest timp, ziua pe care o acordaţi unei persoane sau unui lucru este poate ultima voastră zi. Sunt ideile dumneavoastră? Geniale, afirmă artistul.

Miliardarul păru un pic ruşinat. Aş vrea eu. Nu, aparţin filosofului stoic Seneca. Sunt din tratatul lui, Despre scurtimea vieţii. Dar de ce discutăm despre moarte în această dimineaţă frumoasă? întrebă antreprenoarea, puţin tulburată. Deoarece noi, majoritatea celor care trăim în prezent, ne dorim să fi avut mai mult timp. Şi cu toate acestea irosim timpul pe care îl avem. Gândul la moarte ne face să ne concentrăm mai bine pe ceea ce contează cel mai mult. Nu veţi mai permite distragerilor digitale, amuzamentului cibernetic şi mesajelor agresive din mediul online să vă fure orele de neînlocuit din această binecuvântare care este viaţa însăşi. Nu vă recuperaţi niciodată zilele, ştiaţi? spuse miliardarul prietenos, dar ferm. Am recitit ieri Chasing Daylight (Urmărind lumina zilei), după întâlnirea din oraş. Este povestea lui Eugene O’Kelly, un director executiv cu foarte multă putere, căruia i s-a spus că mai are doar câteva luni de trăit atunci când medicul a descoperit că are trei tumori pe creier. Şi ce a făcut? întrebă încet artistul. Şi-a organizat ultimele zile cu aceeaşi dăruire faţă de ordine cu care şi-a desfăşurat viaţa în afaceri. O’Kelly a încercat să se revanşeze pentru concertele de la şcoală pe care le ratase, pentru ieşirile

cu familia peste care sărise, precum şi pentru prieteniile pe care le uitase. Într-un fragment din carte, a mărturisit că i-a cerut unui prieten să iasă la o plimbare în natură, spunând că asta „era nu numai ultima oară când aveau să mai facă o plimbare atât de plăcută împreună, ci şi prima oară”. Trist, adăugă antreprenoarea jucându-se nelinişitită cu brăţara. Cutele de îngrijorare de pe frunte îi reapărură în toată gloria lor. Apoi m-am uitat aseară la The Diving Bell and the Butterfly (Scafandrul şi fluturele), unul dintre filmele mele preferate, continuă miliardarul. Este tot o poveste adevărată despre un bărbat care se afla şi el în vârful piramidei, redactor-şef al revistei Elle din Franţa. Jean-Dominique Bauby avea totul, când a suferit un accident vascular cerebral care l-a lăsat incapabil să-şi mai mişte vreun muşchi din corp, cu excepţia pleoapei stângi. Boala se numeşte dezaferentare. Mintea îi funcţiona însă perfect. Dar era ca şi cum corpul i-ar fi fost închis într-un clopot pentru scufundări, total paralizat. Trist, spuse artistul, ca un ecou al tovarăşei sale. Fiţi atenţi, adăugă domnul Riley. Terapeuţii pentru recuperare l-au învăţat o metodă de comunicare numită „alfabetul tăcut”, care i-a permis să formeze literele clipind. Cu ajutorul lor, a scris o carte despre experienţa lui şi despre semnificaţia esenţială a vieţii. A fost nevoie de 200.000 de clipiri, dar a terminat cartea. N-am de ce să mă plâng, spuse încet antreprenoarea. A murit la scurt timp după ce cartea a fost publicată, menţionă miliardarul. Dar ideea pe care încerc să v-o transmit prin toate acestea este că viaţa e foarte, foarte fragilă. Sunt oameni care astăzi se vor trezi, vor face duş, se vor îmbrăca, îşi vor bea cafeaua, îşi vor mânca cerealele, după care vor fi ucişi într-o coliziune cu un vehicul în drum spre birou. Pur şi simplu, aşa se întâmplă în viaţă. Prin urmare, sfatul meu pentru voi, două fiinţe omeneşti speciale, este să nu amânaţi să faceţi ceea ce este nevoie pentru a vă exprima geniul natural. Trăiţi aşa cum vi se pare potrivit şi fiţi atenţi la micile miracole pe care le aduce fiecare zi. De acord, comentă artistul aşezându-şi o şuviţă şi potrivindu-şi pălăria de panama pe care alesese să o poarte la sesiunea de coaching din această dimineaţă. Şi eu sunt de acord, afirmă serioasă antreprenoarea. Să ne bucurăm de fiecare sandvici, adăugă artistul. O idee

foarte înţeleaptă, spuse domnul Riley. Nu este a mea, răspunse cu sfială artistul. Sunt cuvintele compozitorului Warren Zevon. Le-a rostit după ce a descoperit că are o boală fatală. Fiţi recunoscători pentru fiecare moment. Nu fiţi timizi când vine vorba despre ambiţiile voastre. Nu mai pierdeţi timpul cu lucruri incredibil de triviale. Şi făceţi-vă o prioritate din a vă recăpăta creativitatea, focul şi potenţialul pe care le aveţi în stare latentă. Este foarte important să faceţi asta. De ce credeţi că a spus Platon: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”? El a înţeles foarte bine că avem rezerve vaste de capacităţi care trebuie accesate în mod obligatoriu şi apoi aplicate pentru a duce o viaţă plină de energie, bucurie, linişte sufletească şi însemnătate. Să neglijăm această forţă ascunsă din interiorul nostru înseamnă să creăm un teren fertil pentru potenţialul nefolosit, pentru frustrarea adusă de faptul că nu ne îmbrăţişăm cutezanţa şi pentru letargia determinată de faptul că nu ne explorăm măiestria.

Pe lângă ei trecu în goană un tip care făcea kitesurfing. Şi un banc de peşti Sargocentron Diadema trecu prin apa la fel de curată precum conştiinţa lui Abe Lincoln. Asta ne aduce la subiectul pe care voiam să vi-l prezint în această dimineaţă. Vă rog să aruncaţi o privire la foaia de hârtie, îi instrui miliardarul.

Iată modelul de învăţare pe care îl văzură cei doi elevi:

4 LUCRURI AFLATE ÎN CENTRU
ATENȚIEI CELOR CARE FAC ISTOR

1. CAPITALIZAREA INTELIGENȚEI
2. ELIBERAREA DE DISTRAGERI
4 LUCRURI AFLATE ÎN CENTRUL ATENȚIEI CELOR CARE FAC ISTORIE
4.ACUMULAREA ZILELOR
3. EXERSAREA MĂIESTRIEI PERSONALE

Primul lucru aflat în centrul atenţiei celor care fac istorie: capitalizarea inteligenţei

Mogulul le-a explicat conceptul capitalizării inventat de eminentul psiholog James Flynn. Valoroasa idee pe care a conceput-o este că ceea ce îl face atât de bun pe un performer legendar nu este gradul de talent cu care se naşte, ci măsura în care îşi împlineşte şi îşi capitalizează acest potenţial. Mulţi dintre cei mai buni sportivi din lume, observă domnul Riley, au avut mai puţin talent înnăscut decât competitorii lor. Dar ceea ce i-a făcut să devină emblematici a fost dedicarea lor excepţională, dăruirea şi dorinţa de a-şi dezvolta la maximum punctele forte. Este ca în vechea zicală care spune că „nu contează mărimea câinelui care luptă, ci mărimea spiritului lui de luptă”, declară miliardarul scărpinându-şi abdomenul ferm şi punându-şi o altă pereche de ochelari, de genul celor pe care îi poartă un surfer din sudul Californiei. Vrăjitorul m-a învăţat încă de la început că, alăturându-mă Clubului 5 a.m., voi avea în fiecare dimineaţă o ocazie unică extraordinară să îmi cultiv atuurile cele mai înalte, să îmi fac timp pentru mine şi să fac pregătirile de care am nevoie pentru a transforma fiecare zi într-o mică bijuterie. M-a ajutat să înţeleg că oamenii de succes îşi folosesc dimineaţa aşa cum trebuie şi că, trezindu-mă înainte de răsărit, voi câştiga o primă victorie care mă va pregăti pentru o zi triumfătoare. Se pare că nu am niciodată timp pentru mine, interveni antreprenoarea. Agenda mea este mereu atât de încărcată, repetă ea. Mi-ar plăcea să am un timp în fiecare dimineaţă ca să-mi reîncarc bateriile şi să fac câteva dintre lucrurile care mă vor face o persoană mai fericită şi mai bună. Exact, remarcă miliardarul. Atât de mulţi dintre noi ducem o viaţă lipsită de timp. Trebuie să avem cel puţin o oră dimineaţa devreme în care să ne alimentăm cu energie, să ne dezvoltăm şi să devenim mai sănătoşi şi mai liniştiţi. Veţi obţine un avans extraordinar în programul zilnic, dacă vă treziţi la 5 dimineaţa şi aplicaţi Formula 20/20/20 pe care o veţi învăţa în curând. Veţi putea să vă concentraţi pe activităţi cu valoare mare, nu să lăsaţi ziua să pună stăpânire pe voi. Veţi simţi o energie pe care nu aţi ştiut niciodată că o aveţi. Voioşia

recăpătată vă va da pe spate. Şi sentimentul de libertate personală va prinde aripi realmente.

Domnul Riley se întoarse apoi, etalând un tatuaj temporar pe spatele său musculos. Era un citat din filosoful francez Albert Camus care spunea: „Singura modalitate în care poţi să faci faţă unei lumi subjugate este să devii atât de liber încât însăşi existenţa ta să fie un act de rebeliune”.

Sub aceste cuvinte, pe spatele industriaşului se afla desenul schematic al unui omuleţ cu braţele ridicate şi cu aripi de fenix, ridicându-se din cenuşă. Arăta exact aşa:

Am mare nevoie de asta, spuse antreprenoarea. Ştiu că productivitatea, recunoştinţa şi calmul meu s-ar îmbunătăţi cu mult, dacă aş avea ceva timp pentru mine în fiecare dimineaţă, înainte ca totul să devină atât de agitat. Şi eu, spuse artistul. O oră pentru mine în fiecare dimineaţă, pentru a reflecta şi a mă pregăti, ar fi de-a dreptul revoluţionar pentru arta mea. Şi pentru viaţa mea. Vrăjitorul m-a învăţat încă de la început că investirea a 60 de minute în dezvoltarea sinelui meu profund şi a celor mai extraordinare abilităţi ale mele, pe parcursul a ceea ce el numea „Ceasul Victoriei”, ar schimba cu totul felul în care s-ar desfăşura restul vieţii mele, din punct de vedere mental,

emoţional, fizic şi spiritual. Mi-a promis că îmi va da unul dintre acele Avantaje Competitive Uriaşe despre care am discutat ieri. Şi asta va duce la formarea unor adevărate imperii ale creativităţii, banilor, fericirii şi utilităţii pentru omenire. Trebuie să spun că a avut dreptate întru totul.

Oricum, ciripi miliardarul, să ne întoarcem la conceptul capitalizării şi la importanţa exploatării inteligente a înzestrărilor primordiale ce v-au fost dăruite. Prea mulţi dintre noi au crezut în hipnoza colectivă conform căreia cei cu abilităţi extraordinare sunt croiţi dintr-un alt aluat şi au fost binecuvântaţi prin puterea divină a Zeilor Talentului Excepţional. Da' nu-i deloc aşa, observă miliardarul, punând în practică o fărâmă din exprimarea sa de băiat de la ţară. Dăruirea şi disciplina înving oricând genialitatea şi înzestrările. Iar jucătorii de marcă nu au noroc. Îşi fac norocul. De fiecare dată când rezistaţi unei tentaţii şi urmăriţi optimizarea, vă fortificaţi eroismul. În fiecare moment în care faceţi ceea ce ştiţi că este corect, iar nu ceea ce simţiţi că ar fi uşor, vă facilitaţi intrarea în galeria celor cu rezultate legendare.

Miliardarul urmări cu privirea un pescăruş gigantic ce îşi căra micul dejun alunecos în gheare. Apoi dădu drumul unui râgâit zgomotos. Ups. Scuze, rosti el pe un ton care cerea iertare. După cum am menţionat mai devreme, multe dintre cele mai noi cercetări apărute despre oamenii de succes confirmă că povestea noastră personală referitoare la propriul potenţial reprezintă indicatorul de performanţă fundamental care arată dacă ne exploatăm sau nu acel potenţial. Ce vreţi să spuneţi? întrebă antreprenoarea, imediat ce se opri din luatul notiţelor pe telefon, ca să se uite fix în ochii miliardarului, care îşi pusese acum un tricou strâmt pe care scria: „Victimele au televizoare mari. Liderii, biblioteci uriaşe". Păi, dacă folosiţi o naraţiune mentală care spune că nu aveţi ce vă trebuie pentru a fi lideri minunaţi în afaceri sau experţi apreciaţi în meseria voastră, atunci nici măcar nu veţi porni în aventura de a ajunge acolo, nu-i aşa? Iar să ajungi la nivelul excelenţei este un proces, nu un eveniment. Dacă folosiţi un program psihologic limitator care spune că „oamenii obişnuiţi nu pot să ajungă extraordinari" sau

că „te naşti geniu, nu devii geniu”, asta vă va face să credeţi că ar fi o totală pierdere de vreme să studiaţi, să puneţi în practică şi să vă aranjaţi programul zilnic în funcţie de cele mai profunde dorinţe. Ce rost ar avea să investiţi toată această muncă, energie şi timp şi să faceţi toate sacrificiile necesare, dacă rezultatele de nivel expert sunt imposibile pentru persoane ca voi, conform sistemului vostru de credinţe? Şi atunci, deoarece comportamentul zilnic este întotdeauna în raport cu convingerile voastre cele mai profunde, însăşi percepţia voastră privind propria incapacitate de a obţine victoria devine reală, remarcă miliardarul. Fiinţele umane sunt configurate să se poarte întotdeauna în conformitate cu identitatea lor de sine. Nu vă veţi ridica niciodată mai sus de ceea ce vă spune povestea personală. Iată o idee importantă!

Se uită apoi atent către ocean, la o barcă mică de pescuit cu o plasă întinsă la capăt. Un pescar cu o cămaşă roşie fuma o ţigară în timp ce cârmuia ambarcaţiunea departe de un recif de corali periculos. Miliardarul murmură o altă mantră: Sunt recunoscător. Sunt iertător. Dăruiesc. Viaţa mea este frumoasă, plină de creativitate, productivă, prosperă şi magică.

Apoi continuă discuţia despre valorificare. Psihologii pozitivişti numesc „Profeţie autoîmplită” modul în care îmbrăţişăm o poveste despre cine suntem şi ce putem obţine, după care ne purtăm în aşa fel încât acea fantezie să devină realitate. Ne obişnuim cu un tipar de gândire învăţat de la oamenii care ne influenţează cel mai mult de la vârstă fragedă. Părinţii, profesorii şi prietenii. Apoi ne purtăm în consecinţă. Şi cum ceea ce facem duce la rezultatele pe care le vedem, povestea personală, în general incorectă, devine o realitate pe care o creăm singuri. Uimitor, nu? Dar aşa acţionează majoritatea dintre noi pe parcursul celor mai buni ani din viaţă. Lumea este o oglindă, iar de la viaţă nu obţinem ceea ce ne dorim, ci ceea ce suntem. Şi cred că, cu cât acceptăm mai mult acea convingere fundamentală despre incapacitatea noastră de a avea rezultate excelente în ceea ce sperăm să realizăm, cu atât o consolidăm mai tare, astfel încât devine o convingere sigură, care ne întăreşte comportamentul ce îi este asociat,

până devine o obişnuinţă, declamă artistul, de parcă era profesor, şi nu un boem, în aerul pur al dimineţii. Minunat spus, replică miliardarul cu entuziasm. Îmi place ideea „convingerii sigure”. Este bună. Ar trebui să îi spui şi Vrăjitorului expresia asta, dacă te întâlneşti cu el azi. Cred că a ieşit la pescuit, dar, după cum îl cunosc eu, va face plajă aici mai târziu în dimineaţa aceasta.

Miliardarul continuă. Fiecare fiinţă umană are un instinct pentru măreţie, o dorinţă pentru fapte de eroism şi o nevoie psihică de a se ridica spre cele mai înalte culmi ale celui mai mare talent, indiferent dacă ne amintim acest lucru în mod conştient sau nu. Mulţi dintre noi am fost subestimaţi şi umiliţi atât de mult de influenţele întunecate şi toxice din jurul nostru, încât am uitat cu totul cine suntem cu adevărat. Am devenit maeştri ai compromisului, tolerând încet şi sigur din ce în ce mai multe aspecte ale mediocrităţii, până când am ajuns într-un punct în care acesta a devenit sistemul nostru de operare standard. Adevăraţii lideri nu îşi negociază niciodată standardele. Ştiu că întotdeauna este loc de mai bine. Înţeleg că avem cea mai puternică legătură cu natura noastră suverană, atunci când tindem să fim cât putem noi de buni. Alexandru cel Mare a spus odată: „Nu mă tem de o armată de lei condusă de o oaie; mă tem de o armată de oi condusă de un leu”.

Miliardarul inspiră zgomotos. Un fluture dădu din aripi în apropiere. Şi un crab trecu rapid pe lângă el. Sunt aici ca să vă aduc aminte, continuă el, că fiecare dintre noi are înlăuntrul lui o competenţă deosebită pentru leadership. Şi după cum ştiţi acum, nu vorbesc despre leadership în sensul deţinerii unui titlu, a unei poziţii înalte sau în sensul nevoii de autoritate formală. Mă refer la ceva mult mai serios şi mai rafinat de atât. Este vorba despre adevărata putere a unei inimi omeneşti prin comparaţie cu puterea trecătoare oferită de un birou mare, o maşină rapidă şi un cont considerabil în bancă. Mă refer la puterea de a face o muncă atât de extraordinară încât pur şi simplu lumea să nu îşi poată lua ochii de la tine. Capacitatea de a crea o valoare enormă pe piaţă. Capacitatea de a influenţa şi de a revoluţiona o întreagă industrie. Şi puterea de a trăi cu

cinste, mărinimie, îndrăzneală şi integritate. Astfel încât să profiţi de ocazia de a face istorie, în modul tău original. Nu contează dacă eşti director executiv sau om de serviciu. Un miliardar sau om care sapă şanţuri. Un star de cinema sau un student. Dacă trăieşti în ziua de azi, ai capacitatea să conduci fără a avea un titlu şi să îţi laşi amprenta asupra lumii, chiar dacă nu crezi în prezent că poţi, din cauza limitelor percepţiei actuale. Percepţia voastră nu este realitatea. Pur şi simplu nu este. Fiţi buni şi ţineţi minte că nu reprezintă decât percepţia prezentă asupra realităţii. Este doar lentila prin care se întâmplă să vă uitaţi la realitate în acest moment, în timpul ascensiunii către dobândirea excelenţei. Asta mă face să mă gândesc la cuvintele filosofului german Arthur Schopenhauer, care a scris: „Majoritatea oamenilor consideră că limitele viziunii lor sunt limitele lumii. Câţiva nu cred acest lucru. Alătură-te lor”. Există deci o diferenţă mare între realitate şi percepţia noastră asupra realităţii, nu? întrebă antreprenoarea. Din ceea ce spuneţi se pare că e aproape ca şi cum am vedea lumea printr-un filtru alcătuit din programarea noastră personală. Şi executăm acest program atât de bine, încât suntem îndoctrinaţi să credem că felul în care vedem lumea este real, nu? M-aţi făcut acum să mă gândesc din nou la modul în care văd eu totul, recunoscu ea în timp ce pielea de pe frunte i se încreţi ca un trandafir care se strânge la frig.

Încep să mă îndoiesc de atâtea lucruri, continuă ea. În primul rând, de ce am început afacerea? De ce este important pentru mine statutul social? De ce am dorinţa să mănânc în cele mai elegante restaurante, să locuiesc în cele mai bune cartiere şi să conduc cele mai stilate maşini? Cred că motivul pentru care am fost atât de devastată de încercarea de preluare a companiei mele este în bună parte fiindcă îmi găsesc identitatea de fiinţă umană în statutul meu de fondator. Sincer, am fost atât de ocupată să îmi fac o carieră, încât nu m-am oprit să mai pun benzină, adică să privesc în ansamblu şi să trăiesc cu un scop. Este ca în Formula Succesului în 3 Paşi pe care ne-aţi arătat-o ieri. Pe măsură ce îmi voi conştientiza zilnic mai bine propria persoană şi motivele pentru care fac ceea ce fac, voi face

alegeri zilnice mai bune, care îmi vor aduce rezultate zilnice mai bune.

Antreprenoarea era de neoprit.

Habar nu am care îmi sunt valorile autentice, ce vreau să reprezint ca lider, de ce clădesc ceea ce clădesc, ce mă face cu adevărat fericită şi cum vreau să îşi amintească lumea despre mine atunci când nu voi mai fi aici. Povestea acelui director executiv şi accidentul vascular al redactorului-şef m-au mişcat cu adevărat. Viaţa este extraordinar de fragilă. Şi – acum că vorbesc atât de deschis – cred că am petrecut multe zile alergând după cai verzi pe pereţi. Prinsă în zgomotul complexităţii, în loc să aud semnalul acelor preocupări de maximă valoare pentru cariera şi viaţa mea personală, care ar conta realmente. Şi mă gândesc mult la trecut. La ce mi s-a întâmplat în copilărie. N-am avut timp nici pentru prietenii. Nu am pasiuni adevărate. Nu am privit niciodată cum răsare soarele, până acum. Şi nu am găsit dragostea adevărată, spuse antreprenoarea frecându-şi neliniştită brăţara.

Femeia se uită către artist. Până acum.

Ochii i se umplură de lacrimi. Sunt trilioane de planete în univers, rosti el, miliarde de oameni pe planeta noastră şi eu am fost destul de norocos să te întâlnesc pe tine.

Antreprenoarea zâmbi şi îi răspunse pe un ton blând. Sper să nu te pierd niciodată. Nu fi prea dură cu tine, o sfătui miliardarul. Cu toţii avem o cale de urmat, înţelegi ce vreau să spun? Cu toţii ne aflăm exact acolo unde trebuie să fim ca să primim lecţiile necesare dezvoltării şi pe care trebuie să le reţinem. O problemă persistă până în momentul în care primeşti învăţătura pe care ţi-o aduce. Şi sunt de acord cu tine că fiinţele umane au un obicei tragic de a ţine minte lucrurile pe care ar fi inteligent să le uite şi uită lucrurile pe care ar fi înţelept să le ţină minte. Te înţeleg, oricum. Te rog doar să ai încredere că latura ta superioară şi înţeleaptă te va conduce. Nu există accidente pe calea către un statut legendar şi spre realizarea unei vieţi care contează. Şi, dacă mă întrebi pe mine, nu este nimic în neregulă cu casele luxoase, maşinile rapide şi banii mulţi. Trebuie neapărat să mă asculţi în privinţa asta. Te rog.

Suntem fiinţe spirituale care au o experienţă umană, după cum spune vechea zicală. Şi să ai o mulţime de bani este chiar ceea ce vrea viaţa de la tine. Abundenţa este în firea naturii. Florile, lămâii şi stelele de pe cer nu sunt raritǎţi. Banii îţi permit să faci lucruri minunate pentru tine şi pentru oamenii la care ţii. Şi îţi oferă şansa să îi ajuţi pe cei aflaţi la nevoie.

Un turist care făcea schi nautic trecu zgomotos în spatele unei bărci cu motor. Puteai să îl auzi râzând încântat. Am să vă spun un mic secret, continuă magnatul. Am dăruit cea mai mare parte a vastei mele averi lichide. Da, mai am încă avioanele şi apartamentul din Zürich şi casa aceasta de pe malul oceanului. Şi deşi firmele în care am investit sunt încă evaluate la o sumă care mă face miliardar, nu am nevoie de nimic. Nu sunt ataşat de nimic din toate acestea. Am citit o poveste care cred că o să vă placă, le spuse artistul. Kurt Vonnegut, scriitorul, şi Joseph Heller, autorul romanului Catch-22, se aflau la o petrecere găzduită de un bancher renumit din Long Island. Vonnegut l-a întrebat pe interlocutorul său ce părere are despre faptul că gazda lor câştigase mai mulţi bani cu o zi înainte de gală decât câştigase el din drepturile de autor ale celei mai bine vândute cărţi a lui. Heller i-a răspuns: „Eu am ceva ce el nu va putea avea niciodată”. Vonnegut l-a întrebat: „Cam ce naiba ar fi, Joe?”. Răspunsul lui Heller a fost nemaipomenit: „Înţelegerea că am suficient”. Genial! se entuziasmă miliardarul. Îmi place! strigă el nepotrivit de tare, bătând palma cu artistul. Îşi făcu apoi din nou micul număr de dans, înainte să se lanseze într-o serie de sărituri cu forfecare. Şi le făcea cu ochii închişi. Ce trăsnit!

Artistul continuă. În orice caz, înţeleg ce ne învăţaţi în această privinţă despre capitalizare şi profeţia care se autoîmplineşte. Nu va crede nimeni în capacitatea noastră de a face lucruri extraordinare până când nu credem noi în măreţia noastră şi nu depunem efortul sincer şi riguros de a o transpune în realitate. Ştiţi ce a spus cândva Pablo Picasso? Spune-ne, te rog, îl imploră antreprenoarea, iar din postura ei se vedea că este foarte deschisă. Picasso a declarat: „Mama mi-a zis că «dacă te faci soldat, vei deveni general; dacă te faci călugăr,

veni deveni papă». În schimb, eu m-am făcut pictor, şi am devenit Picasso”. Marfă, omule, remarcă miliardarul. Uite, asta-i convingere şi încredere în propriul potenţial.

Miliardarul îşi trecu mâna făcută pumn peste bărbia bronzată, uitându-se o clipă în jos la nisipul alb. Şi nu numai părinţii noştri sunt responsabili pentru programele limitate pe care le derulează majoritatea oamenilor în minte, în timpul celor mai bune ceasuri ale celor mai extraordinare zile ale lor. Aşa cum am sugerat, mulţi profesori bine intenţionaţi consolidează fără să îşi dea seama ideea că geniile eroice din arte, ştiinţe, sport şi ştiinţele umaniste sunt „speciale” şi că noi trebuie să acceptăm că suntem „obişnuiţi”, incapabili să producem o operă impozantă care să taie răsuflarea oamenilor prin excelenţă şi să avem o viaţă fără pereche. Şi apoi avem parte de asocierea dintre prietenii noştri şi mesajele necontenite ale mass-mediei care susţin aceleaşi „realităţi”. Ajungem în esenţă la această hipnoză constantă prin care, fără ca măcar să ne dăm seama, focul geniului ce ardea cândva în noi devine din ce în ce mai slab. Şi vocile posibilităţilor, cândva pline de pasiune, devin mai tăcute. Ne oprim dezvoltarea capacităţilor şi începem un proces lung cât toată viaţa, prin care nu ne exploatăm la maximum puterile, ci construim închisori în jurul punctelor noastre forte. Încetăm să ne mai comportăm ca lideri, producători creativi şi oameni ai posibilităţilor şi începem să ne purtăm ca nişte victime. Este dezamăgitor ce se întâmplă cu atâţia oameni buni. Iar cei mai mulţi dintre noi nu pot rezista în faţa acestei hipnoze care împiedică sinele nostru profund să devină realitate, reflectă antreprenoarea. Mda, răspunse miliardarul. Chiar mai rău, trebuie să subliniez că potenţialul neexprimat se transformă în suferinţă. Ce vreţi să spuneţi prin asta? întrebă artistul, ferindu-şi privirea şi schimbându-şi oarecum nervos postura. Poate că mă sabotez să nu creez artă la fel de originală şi remarcabilă precum cea a marilor maeştri, deoarece am evitat atâta timp să îmi valorific potenţialul încât sufăr în adâncul sufletului, reflectă artistul. Păi, sinele nostru cel mai nobil ştie adevărul: fiecare dintre noi este creat să facă lucruri uimitoare cu înzestrările lui omeneşti şi să producă fapte

surprinzătoare cu talentul lui productiv. Verbul „a uimi” provine de fapt din latinescul „extonare”, care înseamnă „a rămâne ca lovit de trăsnet”. Fiecare persoană care trăieşte astăzi poartă adânc în inimă – şi în spirit – capacitatea de a face asta. Cu cât reducem mai mult volumul naraţiunii noastre dăunătoare, care, din punct de vedere neurologic, este o creaţie a sistemului nostru limbic, cu atât vom auzi mai bine această chemare sublimă de a ne ridica la înălţimea expresiei ostentative a geniului nostru superior. Acest lucru este valabil fie că eşti supervizor într-o mare organizaţie, programator într-un departament neînsemnat, profesor la o şcoală oarecare sau bucătar la vreun restaurant. Ai cu siguranţă capacitatea de a-ţi înălţa munca la nivel de artă şi poţi influenţa progresul omenirii. Numai că ne cedăm totuşi viaţa apatiei, din cauza acestei percepţii greşite referitoare la cine suntem cu adevărat şi ce putem să realizăm în realitate, rămânând blocaţi într-o viaţă trăită doar pe jumătate. Şi iată ideea într-adevăr remarcabilă: atunci când ne trădăm adevărata putere, o parte din noi începe să moară, observă miliardarul. Spectaculoasă idee, recunoscu artistul. Trebuie să fac neapărat nişte schimbări serioase. Sunt sătul să mă tot simt obosit. Şi să îmi neglijez capacităţile creatoare. Încep să înţeleg că sunt special. Eşti, afirmă antreprenoarea. Eşti, repetă ea, pe un ton plin de tandreţe. Încep să văd şi că îmi pasă prea mult de ceea ce cred ceilalţi. Unii dintre prietenii mei râd de picturile mele. Şi spun pe la spate că sunt un caraghios. Îmi dau seama că pur şi simplu nu mă înţeleg. Şi nu îmi înţeleg nici viziunea în artă. Să ştiţi că multe dintre marile genii ale lumii nu au fost apreciate decât după decenii de la moartea lor, murmură miliardarul. Şi în legătură cu ceea ce spuneai despre prietenii tăi, nu sunt prea sigur că eşti înconjurat de prietenii potriviţi. Poate că acum este momentul să faci ca tine şi să nu îţi limitezi talentul şi pofta de viaţă, deoarece eşti sedus de opiniile altora. Kurt Cobain a spus-o mai bine decât aş putea să o spun eu vreodată: „Eram sătul să mai pretind că sunt altcineva doar ca să mă înţeleg cu oamenii, doar de dragul de a avea relaţii de prietenie”. Hmm! fu singurul răspuns al artistului. Ceea ce vă spun este corect. Devenim asemenea prietenilor noştri. Şi nu veţi avea niciodată

o influenţă pozitivă în domeniul vostru şi nu vă veţi face o viaţă frumoasă, dacă vă petreceţi timpul cu oameni negativi, continuă miliardarul. Suferinţa aceea despre care vorbesc – dacă nu o rezolvaţi şi nu vă eliberaţi de ea – începe să formeze în noi un rezervor adânc de frică şi ură faţă de noi înşine. Cei mai mulţi dintre noi nu conştientizează şi nici nu posedă instrumentele pentru a ieşi din acest hău al durerii reprimate. Cei mai mulţi dintre noi nu realizează această tortură tăcută creată prin lipsa de respect pe care am arătat-o faţă de perspectivele noastre. Prin urmare, le negăm, dacă cineva le sugerează. Fugim de ele atunci când ni se oferă ocazia să le transpunem în realitate. Şi ne dezvoltăm în subconştient o serie de căi de scăpare devastatoare, pentru a evita să simţim această suferinţă generată de faptul că ne-am negat talentele. Cum ar fi? întrebă antreprenoarea. Dependenţele. Cum ar fi să ne verificăm în permanenţă mesajele sau să căutăm intenţionat „like-urile”. Sau să ne petrecem bune părţi din viaţă uitându-ne prea mult la televizor. Serialele de televiziune au devenit atât de minunate în zilele noastre, încât e uşor să cazi în patima lor. Şi când se termină un episod, pe unele platforme de vizionare, următorul începe automat. Mulţi dintre noi se îndepărtează de măreţie stând de vorbă şi bârfind la nesfârşit, fără să înţeleagă cu adevărat că este o diferenţă incredibilă între a fi productiv şi a fi ocupat.

Performerii care au mare impact şi adevăraţii constructori ai lumii nu sunt disponibili pentru cei care le caută atenţia şi le solicită timpul. Se ajunge greu la ei, irosesc puţin timp şi sunt mult mai axaţi pe întreprinderea unei munci adevărate, nu a uneia artificiale, pentru a da rezultatele spectaculoase care fac lumea să progreseze. Alte tactici de a evita suferinţa potenţialului neexprimat sunt să navighezi online timp de ore întregi, fără să acorzi prea multă atenţie, să faci cumpărături pe Internet, să munceşti prea mult, să bei prea mult, să mănânci prea mult, să te plângi prea mult şi să dormi prea mult.

Magnatul sorbi din sticla lui cu apă. O altă barcă de pescuit trecu pe lângă ei. Femeia care o conducea îi făcu din mână domnului Riley, care făcu o plecăciune adâncă în semn de

răspuns. Vrăjitorul numeşte acest fenomen „victimizare învăţată”, continuă miliardarul într-un mod minunat de exuberant. După ce ieşim din perioada tinereţii, ne lăsăm atraşi de delăsare. Începem să facem lucruri de mântuială, să ne mulţumim cu ce ne este familiar şi ne pierdem dorinţa aprinsă de a ne extinde frontierele. Adoptăm paradigma victimei. Ne găsim scuze şi le declamăm apoi de atâtea ori, încât ne învăţăm subconştientul să creadă că sunt adevărate. Dăm vina pentru problemele noastre pe alţi oameni şi pe condiţiile externe şi condamnăm pentru conflictele noastre personale evenimente din trecut. Devenim cinici şi ne pierdem curiozitatea, mirarea, compasiunea şi inocenţa pe care le-am cunoscut în copilărie. Devenim apatici. Critici. Nesimţitori. În acest ecosistem personal pe care ni-l creăm majoritatea dintre noi, mediocritatea devine acceptabilă. Şi pentru că această concepţie ne însoţeşte în fiecare zi, acest punct de vedere ni se pare foarte real. Credem cu adevărat că povestea pe care ne-o spunem arată adevărul – deoarece suntem atât de aproape de el. Aşa că, în loc să dăm dovadă de leadership în domeniul nostru, să ne stăpânim bine meseria făcând o muncă uimitoare şi să ne făurim o viaţă încântătoare, ne resemnăm la ceea ce este de nivel mediu. Vedeţi cum se întâmplă toate? Da. Cel puţin totul devine mai clar. Secretul este să ne rescriem povestea personală, nu? întrebă antreprenoarea. Bineînţeles, confirmă miliardarul. De fiecare dată când vă daţi seama că intraţi în postura de victimă şi faceţi o alegere mai curajoasă, vă rescrieţi naraţiunea. Vă ridicaţi identitatea de sine, vă înălţaţi respectul de sine şi vă îmbogăţiţi încrederea în sine. De fiecare dată când votaţi pentru sinele vostru superior, nu vă mai alimentaţi latura cea slabă, ci vă hrăniţi puterea înnăscută. Şi odată ce faceţi asta cu consecvenţa necesară măiestriei, „inteligenţa de a valorifica”, adică propria capacitate de a vă împlini înzestrările cu care v-aţi născut, nu poate decât să crească.

Miliardarul îşi invită cei doi elevi să se mute pe terasa casei sale pentru a continua lecţia din această dimineaţă despre cele patru lucruri aflate în centrul atenţiei celor care fac istorie.

Al doilea lucru aflat în centrul atenţiei celor care fac istorie: eliberarea de distrageri

Miliardarul arătă schema cu degetul mic. Vă mai amintiţi de tatuajul acela mental important al oamenilor de succes? „Dependenţa de distragere reprezintă moartea producţiei creatoare.” Ne va îndruma în această secţiune a sesiunii de mentorat de astăzi. Şi m-am hotărât să tratez serios importanţa câştigării războiului împotriva diversiunii şi a lucrurilor agasante din mediul online, deoarece este o problemă extrem de serioasă în cultura noastră. Din unele puncte de vedere, noile tehnologii şi media de socializare nu numai că ne erodează culmile potenţialului productiv glorios, dar ne învaţă şi să fim mai puţin oameni. Avem mai puţine conversaţii reale, mai puţine legături adevărate şi mai puţine interacţiuni importante. Ăă. Da, îmi dau seama de acest lucru din ce în ce mai mult pe măsură ce îmi petrec dimineţile pe plaja aceasta, recunoscu antreprenoarea. Drogul preferat al multor oameni este să îşi umple timpul preţios cu acţiuni lipsite de sens, continuă miliardarul. Din punct de vedere intelectual, ştim că nu ar trebui să ne pierdem timpul cu activităţi lipsite de valoare, dar, din punct de vedere emoţional, pur şi simplu nu putem să învingem tentaţia. Nu putem să ne luptăm cu dependenţa. Cercetările arată că într-o zi obişnuită petrecem 2,1 ore cu diverse distrageri, suntem întrerupţi la fiecare 11 minute şi sunt necesare 20 de minute pentru a ne concentra din nou la activitatea pe care o desfăşuram înainte de a fi distraşi. Acest comportament costă organizaţiile miliarde de dolari în productivitate pierdută şi calitate scăzută. După cum am sugerat mai devreme, oamenii comit mai multe greşeli în munca lor decât înainte, deoarece nu sunt prezenţi în ceea ce fac. Concentrarea lor preţioasă le-a fost deturnată prin utilizarea nesăbuită a tehnologiei, iar atenţia nepreţuită le-a fost răpită, lipsindu-i de şansa de a munci cât de bine pot şi de a-şi făuri cea mai bună viaţă.

Erau încă evidente nemişcarea şi liniştea pe care le aduc numai primele ore ale dimineţii.

Industriaşul făcu o pauză. Cercetă atent întreaga scenă, privind florile ordonate frumos în jurul casei, apoi cargoboturile

de la orizont care păreau nemişcate, iar la sfârşit oceanul. Uite ce e, pisoilor, spuse el în cele din urmă. Îmi place lumea modernă – chiar îmi place. Fără toată tehnologia asta care ne e la îndemână, viaţa ar fi mult mai grea. Afacerile mele nu ar avea succesul pe care îl au, eu nu aş fi la fel de eficient cum sunt şi probabil că nu aş fi aici cu voi doi. De ce? întrebă artistul, în timp ce un delfin trecu înotând graţios pe lângă ei. În mod uluitor, se avântă apoi în sus, ieşi din apă şi se răsuci în aer de patru ori înainte de a se întoarce în ocean, împroşcând în jur din abundenţă.

Domnul Riley păru încântat. Sunt atât de fericit că am descoperit cum să devin un magnet pentru miracole, şopti ca pentru sine. Şi abia aştept să îi învăţ pe aceşti oameni buni cum să facă şi ei la fel. Îşi continuă apoi discursul.

Inovaţiile din tehnologia medicală mi-au salvat viaţa atunci când am fost bolnav, explică miliardarul. Oricum, tehnologia utilizată aşa cum trebuie este un lucru fenomenal. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat sunt modalităţile stupide în care o aplică acum oamenii. Atâţia oameni cu potenţial de a fi extraordinari suferă de „sindromul atenţiei întrerupte”, deoarece şi-au umplut viaţa profesională şi personală cu atât de multe dispozitive, cu factori perturbatori şi cu vacarmul mediului cibernetic. Dacă vă place să câştigaţi, vă rog să îi imitaţi pe marii maeştri ai istoriei şi să scoateţi din programul zilnic complexitatea. Simplificaţi. Optimizaţi totul. Deveniţi puriști. Mai puţin chiar înseamnă mai mult. Concentraţi-vă pe câteva proiecte de activitate, ca să le faceţi uimitoare, nu vă împărţiţi atenţia la prea multe lucruri. Iar din punct de vedere social, să aveţi mai puţini prieteni, dar să aprofundaţi relaţia cu ei, ca s-o faceţi mai puternică. Acceptaţi mai puţine invitaţii, specializaţi-vă pe câteva activităţi în timpul liber, studiaţi şi stăpâniţi un număr mai mic de cărţi, nu răsfoiţi prea multe. Concentrându-se intens doar pe ceea ce contează cel mai mult, iată cum ajung perfecţioniştii la victorie. Simplificaţi. Simplificaţi. Şi iar simplificaţi.

Nu vă mai gestionaţi timpul şi începeţi să vă gestionaţi atenţia, adăugă miliardarul. Ei, ăsta da principiu pentru măreţie

şi pentru societatea asta stimulată exagerat în care trăim. Prin ceea ce ne-aţi învăţat până acum, spuse artistul, înţeleg că a fi ocupat nu înseamnă a fi productiv. Am ajuns să realizez că, atunci când lucrez la o pictură nouă, cu cât mă apropii mai tare de arta extraordinară, cu atât o latură întunecată din mine doreşte mai mult să mă distragă, ca să nu fac ceva ieşit din comun. Se întâmplă destul de des, acum că stau să mă gândesc. Mă apropii de o operă fantastică, după care brusc îmi întrerup rutina de lucru. Intru pe internet şi navighez, pur şi simplu. Dorm până târziu şi mă uit la sezoane întregi din serialele mele preferate sau joc jocuri video cu prietenii mei virtuali nopţi întregi. Uneori beau o groază de vin roşu ieftin. Cu cât te apropii mai mult de geniul din tine, cu atât te vei confrunta mai mult cu acest sabotaj al temerilor tale, observă ferm miliardarul. O să vă sperie gândul de a ieşi din rândul majorităţii şi de a fi nevoiţi să faceţi faţă însuşirilor adiacente măiestriei, cum ar fi faptul că sunteţi diferiţi de cei mai mulţi oameni, gelozia competitorilor şi presiunea de a face următorul proiect şi mai bun. Pe măsură ce vă ridicaţi către virtuozitate, veţi deveni neliniştiţi din cauza eşecului, ameninţaţi de grija că nu sunteţi destul de buni şi nesiguri în privinţa deschiderii de noi drumuri. Aşa că amigdala voastră – o masă cerebrală de materie cenuşie de forma unei migdale, care detectează frica – se va pune în mişcare. Şi veţi începe să distrugeţi productivitatea pe care aţi realizat-o. Avem cu toţii un sabotor subconştient care pândeşte în latura noastră cea mai slabă, ştiaţi? Vestea bună este că odată ce deveniţi conştienţi de această situaţie... Şi odată ce devin conştient, pot să fac alegeri zilnice mai bune care îmi vor oferi rezultate zilnice mai bune, interveni artistul cu energia unui căţeluş care îşi vede stăpânul după o zi lungă petrecută singur. Exact, spuse miliardarul. Odată ce veţi fi conştienţi de acest fapt – şi anume că, pe măsură ce vă apropiaţi de talentele voastre superioare şi de măreţia monumentală, latura speriată din voi îşi va iţi căpăţâna urâtă şi va încerca să vă strice capodoperele pe care le creaţi, ţinându-vă ocupaţi cu toate distragerile şi căile de evadare posibile pentru a evita finalizarea –, veţi putea să gestionaţi acel comportament autodistructiv. Veţi putea să vă detaşaţi de el.

Veţi putea să îl lipsiţi de putere, urmărindu-i pur şi simplu tentativele de a vă ataca măreţia. O idee foarte profundă, adăugă şi antreprenoarea. Asta explică foarte multe referitor la motivul pentru care îmi limitez productivitatea, performanţa şi influenţa în companie. Îmi stabilesc o ţintă importantă. Îmi implic echipa. Ne stabilim rezultatele-cheie. Şi apoi atenţia îmi este distrasă. Spun „da" altei oportunităţi care aduce mai multă complexitate afacerii noastre. Îmi încarc zilele cu întâlniri inutile cu oameni cărora le place să se audă vorbind. Îmi verific obsesiv notificările şi mă uit cu religiozitate la ştirile de ultimă oră. În dimineaţa asta, mi-a devenit extrem de clar cum îmi sabotez eficacitatea. Este destul de evident că sunt dependentă de prostiile digitale despre care vorbiţi. Am să fiu sinceră, nu am depăşit momentul despărţirii de unii dintre foştii mei iubiţi, deoarece este nespus de uşor să le urmăresc viaţa pe reţelele de socializare. Înţeleg acum că aş putea fi extrem de creativă în toate acele ore pe care le pierd în schimbul distracţiei online. Aşa cum aţi spus, domnule Riley, este o formă de evadare. Ştiţi, se pare că nu pot să mă opresc din a face întruna cumpărături de pe dispozitivele mele. E pur şi simplu prea uşor. Şi mă face să mă simt fericită pentru câteva minute. Înţeleg de ce Steve Jobs nu a vrut să le dea copiilor lui tocmai lucrurile pe care le vindea lumii. A înţeles cât de dătătoare de dependenţă pot să fie, dacă nu sunt folosite cum trebuie. Şi cum ne pot determina să fim mai puţin oameni şi mai puţin vii.

Miliardarul ridică o mână. Un alt servitor veni în fugă din coliba de pe plajă pe terasa scăldată acum de soare. Purta o cămaşă apretată de culoare albă, pantaloni până la genunchi de culoare gri şi sandale negre din piele, îngrijite. Poftiţi, domnule, spuse tânărul cu un accent franţuzesc, în timp ce înmâna mogulului un model miniatural al creierului uman.

Arăta exact aşa:

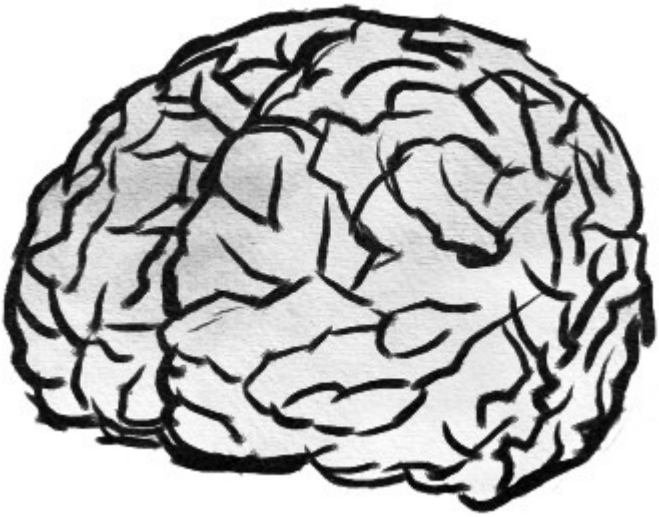

Merci beaucoup, Pierre. Şi acum haideţi să cercetăm neuroştiinţa sabotajului de sine pentru ca voi, pisoilor, să îl puteţi înţelege mai bine, şi apoi să îl învingeţi. Ţineţi minte, fiecare dintre noi are ceea ce Vrăjitorul numeşte un „creier străvechi”. Acesta este alcătuit din sistemul limbic: un set de structuri ale creierului aflate de ambele părţi ale talamusului, chiar sub creierul mare. Amigdala, despre care am vorbit acum câteva momente, face parte din el. Acest creier simplu şi cu funcţii limitate a servit pentru a ne menţine în siguranţă în urmă cu mii de ani, într-o lume primitivă plină de ameninţări neîntrerupte, precum foametea, temperaturile extreme, triburile duşmane şi tigrii preistorici. El are doar un singur rol: să menţină o stare constantă în timp ce ne avertizează de pericole, ca să supravieţuim şi să perpetuăm specia. Aţi înţeles până aici? întrebă miliardarul politicos. Am înţeles. Antreprenoarea şi artistul răspunseră amândoi la unison, în timp ce o menajeră le servea ceai proaspăt de lămâie cu bucăţi de ghimbir în el. Excelent. Una dintre trăsăturile fascinante ale creierului nostru străvechi este înclinaţia lui către negativitate. Pentru a ne menţine în siguranţă, el este mult mai puţin interesat de ceea

ce este pozitiv în mediul nostru şi semnificativ mai preocupat să ne anunţe ce este rău.

Funcţia implicită a acestui creier este să vâneze pericolele, continuă miliardarul vesel. Astfel încât, în trecut, când viaţa era mult mai brutală, să putem reacţiona rapid şi să rămânem în viaţă. Acest mecanism le-a fost extrem de folositor strămoşilor noştri. Dar în lumea de azi, cei mai mulţi dintre noi nu ne confruntăm cu moartea zilnic. Realitatea este că o persoană obişnuită duce o viaţă mult mai bună decât duceau majoritatea membrilor familiilor regale cu doar câteva secole în urmă. Gândiţi-vă, vă rog, la această binecuvântare.

Magnatul sorbi zgomotos din ceai.

Şi cu toate acestea, din cauza acestei înclinaţii către negativitate integrate în creierul străvechi, căutăm în permanenţă breşe în securitatea noastră. Suntem într-un regim de funcţionare hipervigilent, neliniştiţi şi încordaţi de cele mai multe ori, chiar şi atunci când totul merge de minune. Fascinant, nu? Explică bine de ce gândim aşa cum gândim, observă antreprenoarea, savurându-şi şi ea ceaiul. Înţeleg acum de ce mi se pare mereu că nu am făcut destul, deşi am realizat mai mult decât toată lumea pe care o cunosc, continuă antreprenoarea. Am o afacere cu atât de mult succes, un venit solid şi, înainte ca investitorii mei să devină lacomi, o viaţă chiar minunată. Şi totuşi, în ciuda a tot ce am, creierul meu pare să se concentreze mereu pe ceea ce îmi lipseşte, pe acele zone în care nu am destul şi pe faptul că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor în privinţa victoriilor. Mă înnebuneşte. Cu greu am puţină linişte sufletească. Dacă am vreodată.

Antreprenoarea îşi încrucişă braţele. Artistul îi trimise o bezea, în timp ce şuviţele lui se legănau în briza parfumată. Theodore Roosevelt a spus ceva ce cred că este important să auziţi, le explică miliardarul. Ce a spus? întrebă antreprenoarea, cu braţele strânse ferm. „Comparaţiile ne fură bucuria”, răspunse miliardarul. Cineva va avea mereu mai multă avere, mai multă faimă şi mai multe lucruri decât voi. Gândiţi-vă la ideea mea dinainte despre detaşare şi despre cunoaşterea înţelepciunii de a şti când destul e destul. Da. Îmi amintesc,

spuse politicos antreprenoarea. Foamea aceasta din ce în ce mai mare pe care o aveţi provine din sentimentele mai adânci de lipsă. Şi foarte mult din ea îşi are originea în activitatea creierului străvechi. El cercetează mediul şi activează înclinaţia spre negativitate, împiedicându-vă să vă bucuraţi de toate lucrurile bune pe care le aveţi. În regulă, zise miliardarul. Să detaliem şi mai mult. Pe măsură ce a trecut timpul, creierul nostru a evoluat. Şi s-a dezvoltat cortexul prefrontal. Aceasta este partea creierului responsabilă cu gândirea superioară. Specialiştii în neuroştiinţe îl consideră o bijuterie a raţiunii avansate. Vrăjitorul îl numeşte „Creierul măiestriei”. Dar iată care e treaba: pe măsură ce am început să visăm la scară mai mare, să învăţăm mai repede şi să ne creştem nivelul de creativitate, productivitate şi performanţă, creierul străvechi şi cel al măiestriei au intrat în conflict. Au pornit războiul. Creierul primitiv sesizează că ne dezvoltăm, ştie că părăsim adăpostul sigur a ceea ce cunoaştem şi îşi iese din fire, deoarece renunţăm la modul tradiţional de existenţă. Simte ameninţarea, chiar dacă ameninţarea este esenţială pentru ascensiunea noastră personală şi pentru progresul profesional. Trebuie neapărat să ne aventurăm în acele locuri neexplorate, unde se găsesc posibilităţile de a ne cunoaşte mai bine geniul primordial şi de a deveni tot ceea ce trebuie să devenim. Faptul că ştim că ne-au rămas de vizitat culmi mai înalte ale talentului şi curajului ne umple inima cu un entuziasm imens. Această informaţie este una dintre marile comori care fac ca viaţa să merite trăită. Renumitul psiholog Abraham Maslow a afirmat cândva: „Dacă plănuieşti să fii ceva mai puţin decât poţi să fii, vei fi probabil nefericit în fiecare zi a vieţii tale”. Dar amigdala se ambalează atunci când ieşim din familiar şi încercăm ceva nou. Nervul vag este stimulat şi se eliberează cortizol, hormonul fricii. Astfel că începem să distrugem chiar intenţiile şi practicile pe care creierul măiestriei doreşte în mod inteligent să le înfăptuim. Asta explică de ce atât de puţini oameni sunt extrem de creativi şi productivi, observă artistul. Atunci când părăsim zona de confort, se activează creierul străvechi. Când ne sporim competenţa şi ne creştem influenţa, se sperie de schimbare. Exact, aplaudă domnul Riley. Apoi este eliberat cortizolul,

percepţia ni se îngustează, respiraţia se înteţeşte şi ajungem la reacţia „luptă sau fugi”. De fapt, cele trei opţiuni pe care ţi le dă frica sunt fugi, luptă sau încremeneşte. Gândirea noastră superioară vrea să creştem, să evoluăm, să facem o muncă de maestru, să ducem o viaţă mai bună şi să inspirăm întreaga lume, continuă artistul. Dar între creierele noastre are loc o bătălie. Şi creierul străvechi, inferior – mai primitiv – din noi toţi vrea să ne stopeze evoluţia. Exact, spuse miliardarul ciocnindu-şi pumnul cu artistul. Şi astfel, vorbind despre al doilea lucru asupra căruia se concentrează cei care fac istorie din modelul pe care ni-l arătaţi – eliberarea de distrageri –, din cauza acestei frici cu care ne confruntăm, acceptăm bucuroşi cât mai multe diversiuni posibil pentru a ne face să ne simţim mai bine chiar şi un minut? întrebă antreprenoarea. Adevărat, confirmă miliardarul. Şi ca să scăpăm de disconfortul care provine din faptul că ne cunoaştem mai bine geniul înnăscut. Ce informaţie importantă pentru mine! Artistul nu putea să îşi stăpânească entuziasmul. Tocmai ne-aţi arătat de ce este cultura noastră atât de dependentă de distrageri. Şi de ce majoritatea oamenilor nu îşi trăiesc măreţia. Cred că de asta sunt oamenii creativi şi productivi adevăraţii războinici ai societăţii noastre. Nu numai că trebuie să ne confruntăm cu insultele celor care ni se opun şi cu săgeţile criticilor care nu ne înţeleg arta, dar trebuie să avem şi curajul de a depăşi semnalele de alarmă ale creierului nostru străvechi, care ne roagă să nu tindem la propria genialitate. Ce exprimare poetică, prietene! exclamă miliardarul voios. Şi se apucă din nou de dansul lui scurt. Menajera, care mătura veranda, nu făcu decât să scuture din cap.

Este nevoie de un curaj uriaş pentru a simţi teroarea adevăratei dezvoltări personale şi profesionale, şi cu toate astea să continui, chiar şi atunci când te simţi de parcă ai muri, îi învăţă titanul. Dar numai aşa devii legendă: mergând mai departe atunci când ţi-e teamă. Voi, pisoilor, sunteţi nişte făuritori, creatori ai unor lucruri extraordinare. Şi toţi creatorii îşi învinge frica în permanenţă, zilnic, pentru a ajunge la un nivel mai înalt de competenţă, de influenţă şi libertate umană. Iar

răsplata fantastică pe care o veţi primi atunci când vă veţi exprima pe deplin punctele forte şi talentele nu este numai produsul eforturilor eroice. Este însăşi persoana care veţi deveni, avansând prin focul temerilor şi prin presiunea încercărilor în procesul către măiestrie. Aveţi ocazia să aflaţi cine sunteţi, să vă vedeţi mai limpede abilităţile, încrederea în voi creşte, aveţi mult mai puţină nevoie de aprobarea mulţimii şi începeţi să trăiţi o viaţă autentică, iar nu una artificială, fabricată de o lume care nu vrea să fiţi liberi.

Miliardarul sorbi din sticla lui cu apă înainte de a continua să explice importanţa eliberării din strânsoarea letală a distragerilor dispozitivelor electronice şi diversiunilor digitale. Şi în această privinţă faptul că sunteţi membri ai Clubului 5 a.m. poate să facă minuni pentru voi, spuse el celor doi. Una dintre modalităţile prin care oamenii extraordinari ai lumii au evitat complexitatea a fost includerea unei perioade de linişte şi seninătate în prima parte a zilei. Această frumoasă disciplină le-a oferit un timp absolut esenţial în care să fie departe de stimularea excesivă, ca să se bucure de viaţa în sine, să-şi realimenteze creativitatea, să-şi dezvolte sinele suprem, să-şi perceapă avantajele şi să pună bazele virtuţilor în funcţie de care îşi vor trăi apoi zilele. Mulţi dintre oamenii care au alimentat progresul civilizaţiei noastre au avut în comun obişnuinţa de a se trezi înainte de răsărit. Aţi putea numi câţiva dintre aceşti oameni? îl întrebă antreprenoarea. John Grisham, celebrul romancier, de pildă, răspunse miliardarul. Alte personalităţi faimoase care se trezeau în zori au fost Wolfgang Amadeus Mozart, Georgia O'Keeffe, Frank Lloyd Wright şi Ernest Hemingway, care a spus că dimineaţa devreme „nu e nimeni care să te deranjeze, e răcoare sau chiar frig, dar te apuci de treabă şi te încălzeşti scriind". Beethoven se trezea în zori, spuse artistul. Toţi oamenii extraordinari petrec mult timp singuri, replică miliardarul. Solitudinea – cea pe care o poţi obţine înainte să răsară soarele – este un multiplicator de forţă al puterii, experienţei şi însăşi umanităţii voastre. Creşterea necesită izolare. Vedeţi voi, puteţi să staţi la serviciu cât e ziua de lungă, vorbind continuu la telefon despre o mie de lucruri

inutile, sau puteţi să schimbaţi lumea exploatându-vă talentul, rafinându-vă abilităţile şi fiind o lumină a ascensiunii care să ne ridice pe toţi. Dar nu puteţi să le faceţi pe amândouă. Eldar Shafir, psihologul de la Princeton, a folosit sintagma „lăţime de bandă cognitivă" pentru a explica ideea conform căreia avem o capacitate mentală limitată când ne trezim dimineaţa. Şi, în timp ce ne concentrăm atenţia asupra a numeroşi factori influenţi – care variază de la ştiri, mesaje şi platforme online până la familie, muncă, condiţie fizică sau viaţă spirituală –, lăsăm fărâme de concentrare în fiecare dintre activităţile de care ne ocupăm. Este o idee extrem de importantă de luat în considerare. Nu e de mirare că, pe la prânz, celor mai mulţi dintre noi le este greu să se mai concentreze la sarcini importante. Ne-am consumat lăţimea de bandă. Sophie Leroy, profesor de administrarea afacerilor la Universitatea din Minnesota, numeşte atenţia pe care o acordăm distracţiilor şi altor stimuli „reziduu de atenţie". Ea a constatat că oamenii sunt mult mai puţin productivi atunci când se întrerup în permanenţă, trecând de la o sarcină la alta pe parcursul zilei. Şi asta deoarece îşi fragmentează atenţia cu prea multe preocupări diferite. Soluţia este exact cea pe care o sugerez: să lucraţi doar la o singură activitate de mare importanţă odată, în loc să efectuaţi mai multe sarcini în acelaşi timp – şi să faceţi asta într-un mediu liniştit. Albert Einstein a spus-o foarte bine atunci când a scris: „Numai cel care se dăruieşte unei cauze cu toată puterea şi din tot sufletul poate fi un adevărat maestru. Din acest motiv, măiestria necesită tot ceea ce are de dat o persoană". Acesta chiar este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale experţilor şi ale celor care fac istorie. Ei nu îşi risipesc lăţimea de bandă cognitivă. Nu îşi diluează talentele creatoare urmărind orice element strălucitor de diversiune şi orice ocazie atractivă care le iese în cale. Nu, îşi exersează în schimb disciplina severă necesară pentru a face doar câteva lucruri, dar la nivelul absolut al formidabilului. Oamenii extraordinari înţeleg că este mult mai inteligent să creezi o singură operă de artă – o adevărată capodoperă – care să reziste generaţii întregi, în loc să creezi mii de proiecte care nu demonstrează geniu. Şi vă rog să mai ţineţi minte că orele pe

care le irosesc 95% dintre oameni, primii 5% le preţuiesc. Ora 5 dimineaţa este ora cu cele mai puţine distrageri, cu cea mai înaltă splendoare umană şi cea mai mare pace. Aşadar, folosiţi bine Ora Victoriei. Veţi face salturi cuantice în productivitate, dar şi în măiestria personală. Nu vreau să intru mai mult în domeniul neuroştiinţei despre care v-am vorbit în dimineaţa asta, mai ales că v-am pregătit o surpriză uimitoare. Dar mai există un concept pentru azi pe care mi-ar plăcea să vi-l împărtăşesc. Se numeşte „hipofrontalitate tranzitorie”. Hipo ce? întrebă artistul râzând.

Miliardarul se apropie de un palmier semeţ, cu un trunchi gros care îi dezvăluia vârsta colosală. Sub el se afla o masă de lemn albită de soare, cu un picior cu baza rotundă şi foarte mare. În lemn fusese cioplită meticulos o schemă. Ai fi fost foarte impresionat – şi fascinat – dacă ai fi văzut-o.

Magnatul îşi drese vocea şi luă o gură de ceai de lămâie. După câteva secunde, începu să facă gargară. Da, gargară. Atunci când vă treziţi devreme şi sunteţi cu totul singuri, departe de factori de stimulare excesivă şi de zgomot, atenţia nu vă este fragmentată de tehnologie, întâlniri şi alte forţe care pot să limiteze productivitatea maximă, reflectă miliardarul. Şi astfel cortexul prefrontal, acea parte a creierului responsabilă cu gândirea raţională, dar şi cu grijile pe care ni le facem permanent, se închide efectiv pentru scurt timp. Minunată informaţie, nu? Aceasta este partea „tranzitorie” din hipofrontalitatea tranzitorie. Are loc temporar. Încetezi să mai analizezi, să reflectezi şi să te gândeşti prea mult, stresat. Iei o pauză de la încercarea de a înţelege totul şi de la a te mai îngrijora în privinţa unor lucruri care nu se vor întâmpla probabil niciodată. Undele cerebrale trec, de fapt, din starea beta, cum sunt de obicei, în alfa şi uneori chiar în starea teta. Liniştea solitudinii şi nemişcarea zorilor declanşează şi producţia de neurotransmiţători precum dopamina, combustibilul inspiraţiei, care le serveşte atât de bine celor care produc foarte mult, şi serotonina, minunatul drog al plăcerii din creier. Intraţi în mod automat şi natural în ceea ce am denumit mai devreme „Starea de Flux”. Aceasta este starea mentală de vârf pe care o au toţi

oamenii excepţionali, precum violoniştii de marcă, sportivii fantastici, maeştrii bucătari de elită, oamenii de ştiinţă geniali, antreprenorii care clădesc imperii şi liderii legendari, atunci când realizează cele mai bune opere.

SECRETUL GENIULUI MAT

HIPOFRONTALITATEA TRANZITO

INTRAREA
ÎN STAREA
DE FLUX
CORTEXUL PREFRONTAL TACE
• ACCES LA IDEI GENIALE
• CREATIVITATE AVANSATĂ
• PERFORMANȚĂ EXCEPȚIONALĂ
ÎN CREIER ESTE STIMULATĂ O ADEVĂRATĂ FARMACIE
A MĂIESTRIEI, CARE ÎL SUPRAALIMENTEAZĂ
• SCADE NIVELUL DE CORTIZOL
• CREȘTE NIVELUL DE DOPAMINĂ
• CREȘTE NIVELUL DE SEROTONINĂ
UNDELE CEREBRALE SE SCHIMBĂ
DIN STAREA BETA > ALFA > TETA

Când beneficiaţi de darul liniştii matinale şi staţi departe de ocupaţiile obişnuite, se activează capacitatea înnăscută a fiecărui creier uman de a accesa genialitatea pură. Vestea bună pentru voi, pisoilor, este că, urmând paşii potriviţi, puteţi să intraţi în această stare a performanţei extraordinare, făcând-o să apară cu o predictibilitate absolută. Hipofrontalitate tranzitorie. O schemă foarte utilă, declară antreprenoarea punându-şi telefonul într-un buzunar de la pantalonii scurţi. Întreaga lume s-ar transforma dacă oamenii ar cunoaşte aceste informaţii, rosti artistul. Ar trebui să îi înveţe toate acestea şi pe copii la şcoală, sugeră antreprenoarea. Foarte adevărat, fu de acord miliardarul. Dar, încă o dată, trebuie să vă spun al cui este meritul pentru filosofia pe care v-o împărtăşesc şi pentru metodele de transformare pe care vi le voi arăta imediat, ca să puteţi pune în practică aceste informaţii eficiente: Vrăjitorul. El a fost cel mai bun profesor al meu. Şi fără umbră de îndoială, cea mai bună fiinţă umană pe care o cunosc. Ingeniozitatea fără integritate nu mi se pare prea impresionantă. Realizările neobişnuite lipsite de o compasiune deosebită sunt inutile. Şi, da, dacă fiecare persoană de pe planetă ar fi instruită în acest sens şi ar avea apoi dăruirea de a aplica aceste lucruri, întreaga lume ar progresa. Deoarece fiecare dintre noi am stăpâni şi am da viaţă capacităţii latente de a obţine rezultate extraordinare. Şi de a deveni oameni absolut formidabili.

Al treilea lucru aflat în centrul atenţiei celor care fac istorie: exersarea măiestriei personale

Miliardarul îi conduse pe cei doi elevi ai lui de pe terasa luxoasă, care oferea o privelişte încântătoare a oceanului, până în faţa casei. Pe alee strălucea un SUV negru, scăldat în razele soarelui de dimineaţă. Unde mergem, întrebă femeia. Păi, v-am promis amândurora, la acea întâlnire dramatică pe care am avut-o la conferinţă, că veţi înota cu delfinii, dacă veniţi să-mi faceţi o vizită în Mauritius. Aşa că mă ţin de cuvânt. Mergem în partea de vest a insulei, într-un sat micuţ de pe malul mării, numit Flic-en-Flac. Ne aşteaptă acolo doi tipi tineri şi minunaţi. Se pricep să găsească locurile unde se află delfinii. Pregătiţi-vă

să fiţi uimiţi de ceea ce veţi trăi, prieteni. Va fi ceva de neuitat pentru voi.

În scurt timp, SUV-ul vira printre orăşelele fermecătoare care înconjurau complexul industriaşului şi intră pe o autostradă perfect întreţinută. Miliardarul stătea în faţă, lângă şofer, şi îl întreba despre copii, despre lucrurile care îl interesau în ultimul timp şi despre aspiraţiile lui de viitor. Din când în când, pe parcursul călătoriei, domnul Riley îi adresa câte o întrebare bine gândită, după care se lăsa pe spate şi asculta cu atenţie. Se vedea că este un om de mare profunzime. Cu o inimă uriaşă.

Când vehiculul încetini în faţa unui port încântător, înconjurat de o plajă nisipoasă, câteva căsuţe albe, un restaurant pescăresc pitoresc şi multe bărci vechi ancorate la mal, un cocoş îşi cânta mândru imnul de dimineaţă. Pe cerul de un albastru magnific, se desfăşura miraculoasa privelişte a unui curcubeu dublu.

Doi pescari tineri îl întâmpinară cu îmbrăţişări pe miliardar. Grupul porni pe vastul Ocean Indian, căutând un grup de delfini cu care să înoate şi să se joace. Dintr-o boxă ieftină, fixată grosolan cu bandă adezivă gri pe o parte a bărcii, răsuna melodia Strength of a Woman („Puterea unei femei”) a cântăreţului jamaican Shaggy. Stropii împrăştiaţi de barca cu motor în timp ce lovea valurile scăldau feţele miliardarului, antreprenoarei şi artistului, făcându-i să chicotească asemenea unor copii ce dansează în băltoace după ploaie.

După câteva încercări, delfinii fură zăriţi înotând zglobii într-un mic golf înconjurat de stânci înalte, de genul celor pe care le poţi vedea de-a lungul autostrăzii Coastei Pacificului din California. Felul în care se bucurau aceste creaturi în timp ce alunecau pe valurile oceanului te-ar fi făcut să crezi că se aflau cu miile în golfuleţ. Nu erau însă decât vreo unsprezece.

Miliardarul îşi puse o mască pentru scufundări şi se aruncă în apă de pe o platformă din spatele bărcii cu motor. Haideţi, pisoilor, spuse el entuziasmat. Să mergem.

Antreprenoarea sări după el, cu ochii plini de viaţă şi inima bătându-i cu o exaltare pe care nu o mai avusese din tinereţe. Prin tub, respiraţia ei se auzea superficială şi iute: hâââş, hâââş.

Artistul îi urmă, plesnind apa cu burta în spatele bărcii.

Îndrumaţi de unul dintre tinerii pescari, care purta pantaloni scurţi pentru surfing, cu un imprimeu tropical colorat, şi încălţări de cauciuc, cei trei aventurieri se zbenguiră cu delfinii în timp ce aceştia înotau uşor, chiar sub suprafaţa apei. Atunci când delfinii coborau, la fel făceau şi cei trei tovarăşi euforici. Atunci când se răsuceau, la fel făceau şi membrii Clubului 5 a.m. Atunci când flirtau unul cu altul, la fel făceau şi antreprenoarea cu artistul.

Experienţa dură în jur de 15 minute. Dar fu miraculoasă. A fost incredibil, spuse artistul cu efuziune, ieşind din apă şi chinuindu-se să urce în barcă de pe platforma mică de lângă motor. Una dintre cele mai uimitoare experienţe din viaţa mea, se extazie antreprenoarea, sărutându-l cu pasiune.

Miliardarul ieşi şi el la suprafaţă. Izbucni în râs. Doamne, ce mai distracţie!

După ce se întoarseră în port, cursul de mentorat se reluă pe plajă, lângă o grămadă de pietre pe care localnicii o foloseau ca să prăjească peştele. Curcubeul dublu rămase întins pe cerul nemărginit.

Miliardarul ridică o mână către cer. De nicăieri, apărură dintr-odată patru porumbei albi. Apoi trecu pe lângă ei un grup de fluturi roz şi gălbui. Bun, anunţă magnatul. După ce tuşi sec de câteva ori, o tuse ce părea că vine tot de nicăieri, începu să indice zona de pe schema pe care o parcursese în dimineaţa aceea. Pe ea era scris „exersarea măiestriei personale”. La ce se referă? întrebă artistul, cu şuviţele picurând şi cu braţele lui groase tatuate în jurul antreprenoarei ca să o încălzească. Femeia tremura. Cum să vă instruiţi cele mai bune părţi, veni răspunsul direct. Vă mai amintiţi de crezul războinicului spartan despre care a vorbit Vrăjitorul la conferinţă? „Transpiră mai mult la antrenament, sângerează mai puţin la război.” Calitatea exerciţiului de dimineaţă determină calibrul performanţei zilnice. Bătăliile se câştigă în lumina antrenamentului intens, atunci când nu se uită nimeni. Victoriile au loc înainte ca războinicii să intre pe câmpul de luptă. Triumful îi aparţine celui care se pregăteşte cel mai mult. Este evident că, dacă vreţi să

fiţi cei mai buni din lume în afaceri, în artă, la şah, ca designeri, mecanici sau manageri, trebuie să petreceţi lungi perioade de timp pregătindu-vă, pentru a vă spori competenţa. Mai exact, un performer trebuie să investească cel puţin 2 ore şi 44 de minute în perfecţionarea zilnică a abilităţii pe care şi-a ales-o, timp de 10 ani, aşa cum ne-a învăţat eminentul psiholog Anders Ericsson, de la Universitatea de Stat din Florida, prin intermediul cercetărilor sale revoluţionare. Este timpul de exerciţiu minim necesar pentru ca primele semne de genialitate să apară în orice domeniu. Şi cu toate acestea, atât de puţini dintre noi se gândesc la importanţa de a petrece o perioadă de timp care echivalează cu 10.000 de ore de pregătire pentru a deveni fiinţe umane mai bune. De aceea atât de puţini dintre noi dezleagă acel cod care, odată descifrat, ne eliberează sinele suveran precum şi înţelepciunea, creativitatea, curajul, iubirea şi pacea interioară care vin odată cu el. Numai atunci când ne perfecţionăm, ni se perfecţionează şi viaţa, mă înţelegeţi? Ceea ce vă sugerez este că trebuie să exersaţi zilnic înaintarea către măiestria personală, la fel cum trebuie să vă dedicaţi oricărei alte abilităţi la care căutaţi să deveniţi remarcabili. Întăriţi-vă, blindaţi-vă şi cultivaţi-vă dimensiunile fundamentale ale vieţii interioare şi, credeţi-mă, veţi avea o viaţă de 100 de ori mai bună. Tot ceea ce faceţi în lumea din afară este o consecinţă incontestabilă a ceea ce se întâmplă înlăuntrul vostru. Acolo trebuie să vă faceţi adevărata pregătire, dimineaţa. Apoi veţi ieşi în lume în fiecare zi gândind, simţind şi producând la un nivel care vă va face de neînvins. Vă sunteţi datori cu acest dar. N-am crezut niciodată prea mult în auto-perfecţionare înainte de conferinţa Vrăjitorului, afirmă fără ezitare antreprenoarea. Nu mi s-a părut niciodată adevărată. Dar ai încercat-o vreodată? Adică să o practici serios o perioadă îndelungată? întrebă cu fermitate miliardarul. Încă un porumbel zboară pe deasupra lor. Şi când magnatul îşi aruncă privirea în sus către soare, norii părură să se împrăştie. Nu prea, recunoscu antreprenoarea. Până acum. Până când nu m-am alăturat Clubului 5 a.m. În regulă. Bine. Să continuăm, aşadar. Iată care este secretul, spuse miliardarul. În timpul Orei Victoriei, de la 5 la 6 dimineaţa, concentraţi-vă pe îmbunătăţirea a ceea ce Vrăjitorul numeşte

Cele 4 Imperii Interioare. Va fi cea mai inteligentă şi uneori cea mai dificilă treabă pe care o veţi face în viaţă. Să lucraţi intens cu voi înşivă. Să vă cultivaţi cele patru zone centrale interioare pe care vi le voi arăta imediat. Nu va fi uşor, şi trebuie să subliniez asta. Dar va merita cu vârf şi îndesat. De ce? întrebă antreprenoarea. Nu mai tremura din cauza apei reci a Oceanului Indian. Dar artistul o ţinea încă în braţe. Şuviţele lui picurau şi acum. Şi cocoşul rebel continua să cânte. Deoarece imperiile interioare trebuie să se dezvolte până la nivelul excepţionalului înainte să le vedeţi pe cele exterioare. Şi norocul urmează mereu curajului. O idee remarcabilă, pisoilor: influenţa voastră în lume reflectă gloria, nobleţea, vitalitatea şi luminozitatea pe care le-aţi obţinut înlăuntrul vostru. Foarte puţini oameni, în această perioadă de superficialitate şi în care fiinţele umane se comportă ca nişte maşinării artificiale, îşi aduc aminte de acest adevăr esenţial al vieţii. Ceea ce se găseşte la exterior reflectă întotdeauna ceea ce se află la interior. Creativitatea, productivitatea, prosperitatea, performanţa şi impactul vostru asupra planetei sunt întotdeauna o expresie sublimă a ceea ce se petrece în voi. De exemplu, dacă vă lipseşte încrederea în capacitatea de a vă realiza ambiţiile, nu veţi face niciodată ceea ce trebuie pentru a le înfăptui. Dacă nu consideraţi că meritaţi bunăstare, nu veţi face ceea ce este necesar pentru obţinerea ei. Şi dacă dorinţa de a vă valorifica geniul este slabă, pasiunea pentru a vă pregăti este redusă şi puterea de a optimiza este scăzută, este clar că nu vă veţi lua niciodată zborul către atmosfera rarefiată a măiestriei totale. Şi nici nu veţi domina în domeniul vostru. Ceea ce se găseşte la exterior arată întotdeauna ce este la interior. Şi pentru a construi un imperiu în viaţa exterioară, trebuie să îl construiţi mai întâi pe cel dinăuntru, sublinie miliardarul.

Începu să soarbă dintr-o sticlă cu un lichid verde, pe care i-o dăduse unul dintre pescari atunci când sărise din barca cu motor. Dacă te uitai foarte atent la textul imprimat pe sticlă, puteai citi cuvintele lui Mahatma Gandhi: „Singurii diavoli din lume sunt cei care ne aleargă prin inimă. Acolo ar trebui purtată lupta”. Pe măsură ce vă creşteţi puterea înnăscută dinăuntru,

veţi începe să vedeţi efectiv realitatea alternativă, plină de oportunităţi minunate şi posibilităţi magnifice. Veţi juca într-un univers al minunilor pe care cei mai mulţi oameni nici măcar nu îl pot percepe. Deoarece ochii lor sunt orbiţi de îndoială, neîncredere şi frică. Măreţia este un joc pentru cunoscători, afirmă miliardarul în timp ce desena pe nisip încă o schemă. Arăta astfel:

Bine, hai să detaliem această schemă pentru ca voi, pisoilor, să beneficiaţi de o conştientizare extrem de mare şi deosebit de

clară cu privire la aspectele vieţii interioare pe care trebuie să le îmbunătăţiţi în timpul Orei Victoriei. În curând, vă voi învăţa o rutină matinală completă, când vă voi preda Formula 20/20/20. Deocamdată, e de ajuns să ştiţi că există patru imperii interioare pe care trebuie să le educaţi, să le cultivaţi şi să le parcurgeţi în mod repetat înainte să răsară soarele: Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul. Aceste patru domenii personale formează fundaţia puterii primordiale care se găseşte în interiorul fiecărei fiinţe umane aflate acum în viaţă. Cei mai mulţi dintre noi au abandonat şi nu au dat crezare acestei forţe formidabile atunci când şi-au petrecut zilele urmărind lucruri din afara noastră. Dar cu toţii purtăm în noi această capacitate profundă şi strălucită. Şi cel mai bun moment pentru a vă optimiza cele patru imperii interioare este de la 5 la 6 dimineaţa. Este cel mai special moment al zilei. Stăpâniţi-vă dimineaţa şi vă veţi face viaţa mai bună! îi încurajă magnatul. A, o întrebare: Şi dacă vreau să fac asta doar cinci zile pe săptămână şi să iau pauză în weekend? Cât de strictă este Metoda 5 a.m.? întrebă antreprenoarea. Pe lângă ei trecu agale un câine bătrân, iar de la restaurantul pescăresc se auzea piesa „Occhi” a legendei muzicii italiene Zucchero. Probabil că scena ţi s-ar fi părut destul de ciudată. Dar exact aşa arăta. Este viaţa ta. Fă ce ţi se potriveşte şi ce simţi tu că e bine. Eu vă transmit informaţia pe care mi-a împărtăşit-o Vrăjitorul. Asta mi-a permis să fac avere. Şi m-a ajutat să găsesc sentimentul desăvârşit al bucuriei zilnice şi pacea nesfârşită. Toate acestea mi-au oferit într-adevăr libertate personală. Aplicaţi-le conform cu valorile, aspiraţiile şi stilul vostru de viaţă. Dar fiţi conştienţi totodată că o dăruire parţială aduce rezultate parţiale, îi informă miliardarul întorcându-se să prindă o muscă în pumn. Aţi putea, vă rog, să ne explicaţi mai amănunţit Cele 4 Imperii Interioare? îi ceru antreprenoarea. Partea asta pe care ne-o predaţi acum mă va ajuta într-adevăr să devin mult mai puternică în lupta cu investitorii aceia şi să îmi recapăt şi mai mult speranţa, fericirea şi încrederea. Nu v-am spus asta, dar în ultimele zile de când v-am cunoscut, am aplicat foarte mult din cele ce ne-aţi împărtăşit cu atâta generozitate. După cum sunt sigură că aţi văzut, la început eram foarte sceptică în privinţa filosofiei

Vrăjitorului. Să ştiţi că de fapt nici nu am vrut să mă duc la seminar. Dar cel puţin am fost deschisă la învăţăturile lui – şi la ale dumneavoastră. Disperat de deschisă. Iubesc viaţa, să ştiţi. Şi acum am de gând să trăiesc mult. Bine, spuse artistul luând o scoică în formă de inimă şi punând-o tandru în mâna femeii. Îi închise degetele în jurul ei. Şi îi apăsă mâna pe pieptul lui. Observ deja câteva îmbunătăţiri semnificative, continuă antreprenoarea. Acum, că mă trezesc la 5 dimineaţa, mă simt mai concentrată, mai puţin stresată, mai sigură şi mult mai energică. Am o perspectivă mai largă asupra tuturor aspectelor din viaţa mea. Devin mai recunoscătoare pentru toate aspectele pozitive din lumea mea, mult mai puţin îngrijorată din cauza atacului asupra companiei mele şi mult mai entuziasmată în privinţa viitorului meu. Iată cum stă treaba: investitorii aceia sunt nişte ticăloşi. Şi nu sunt încă pregătită să mă ocup de ei. Voi fi însă. Dar frica pe care am simţit-o din cauza întregii poveşti şi sentimentul întunecat al lipsei de speranţă legat de tot, ei bine, acestea s-au estompat. Marfă, spuse miliardarul folosind limbajul vechi al hipsterilor dintr-o generaţie trecută. Îşi schimbă apoi tricoul pe plajă. SUV-ul se întorsese şi şoferul parcase chiar în faţa restaurantului cu specific pescăresc. Şi eşti înţeleaptă, adăugă miliardarul. Toate aceste informaţii sunt nepreţuite. Dar – după cum constaţi – ceea ce te va face o fiinţă umană eroică, un lider care inspiră în afaceri şi o persoană care să entuziasmeze majoritatea omenirii este exersarea neîntreruptă şi aplicarea zilnică a acestor lucruri. Te felicit pentru că ai lăsat în urmă trecutul. Nu îţi sugerează nimeni să te comporţi iresponsabil şi să nu rezolvi problema cu care te confruntţi la firmă. Dar trecutul este un loc din care să înveţi, nu o casă în care să trăieşti.

Cei trei prieteni se urcară în vehiculul care aştepta şi acesta porni înapoi către domeniul eclecticei lor gazde. Hai să vorbim, aşadar, mai mult despre acest model de învăţare, deoarece este crucial pentru succesul şi fericirea voastră, comentă miliardarul în timp ce SUV-ul se deplasa lin. Mulţi guru vorbesc despre gândire. Ei arată importanţa instalării unei psihologii a posibilităţilor, ca să folosim expresia psihologului de la Harvard,

Ellen Langer. Vă îndrumă să aveţi în fiecare zi gânduri optimiste. Aceşti profesori vă spun că gândirea formează realitatea şi că, îmbunătăţindu-vă gândirea, vă îmbunătăţiţi viaţa. Optimizarea gândirii este cu siguranţă o mişcare esenţială către măiestria personală, care va conduce apoi către o realitate exterioară fabuloasă.

Dar, continuă miliardarul – şi este incredibil de important ca voi doi să înţelegeţi asta, deoarece majoritatea oamenilor nu înţeleg: Vrăjitorul m-a învăţat că îmbunătăţirea Gândirii – primul dintre cele patru imperii interioare – reprezintă doar 25% din ecuaţia măiestriei personale. Serios? întrebă artistul. Eu am crezut mereu că gândirea determină totul. Că nu mai e mare lucru în afară de asta. Toată povestea aceea cu „schimbă-ţi gândirea şi îţi vei schimba viaţa" şi „atitudinea ta determină atitudinea lucrurilor faţă de tine". Iată care-i situaţia, spuse miliardarul. Este fără îndoială adevărat că cele mai adânci convingeri ale voastre vă determină comportamentul zilnic. Ştiţi că şi eu cred asta. Şi ştiţi că sunt de acord că modul în care percepeţi lumea influenţează modul în care acţionaţi în lume. Cu toate acestea, o Gândire excelent dezvoltată, fără o Inimă magnific purificată, reprezintă un triumf lipsit de valoare. Nu veţi obţine niciodată suveranitatea deplină şi nu vă veţi exprima niciodată în mod evident geniul, dacă lucraţi doar în privinţa Gândirii, rosti elocvent industriaşul. Cred că vă înţeleg, remarcă artistul cu un rânjet mare cât Kilimanjaro. Charles Bukowski a spus: „Nu mai ţine morţiş să îţi limpezeşti mintea... Limpezeşteţi în schimb inima". Avea dreptate, fu de acord miliardarul relaxându-se şi mai mult pe scaunul luxos de piele al SUV-ului. Ajutaţi-mă să înţeleg ce este mai exact Inima? ceru antreprenoarea. Se uita la un grup de şcolari care alergau pe un teren de joacă cu o veselie nestăvilită. Gândurile îi alunecară spre copilăria ei. Inima este viaţa voastră afectivă. Chiar dacă aveţi convingerile solide şi ideile distinse ale unei Gândiri formidabile, nu veţi câştiga, dacă aveţi inima plină de furie, tristeţe, dezamăgire, resentimente şi frică. Gândiţi-vă numai: Cum poţi să realizezi o muncă uimitoare şi să obţii rezultate surprinzătoare dacă sentimentele toxice te trag în jos? Se pare

că în prezent toată lumea vorbeşte despre crearea unei Gândiri sănătoase şi invincibile. Auziţi asta peste tot. Dar nu vorbeşte nimeni despre Inimă – sau Sănătate sau Suflet. Toate aceste patru imperii interioare trebuie intens şlefuite, prin exersare matinală, pentru a cunoaşte puterea ce inspiră respect şi stă ascunsă în voi. Numai când vă veţi dezvolta şi veţi aprofunda relaţia cu această autoritate naturală ce există în inima voastră, vă veţi putea ridica pentru a ajunge în compania virtuozilor. Şi într-a zeilor. Pe măsură ce vă veţi înălţa cele patru imperii interioare, veţi începe să obţineţi succesul în lumea exterioară la un nivel pe care nu aţi crezut că îl puteţi atinge. Şi mult mai elegant decât v-aţi imaginat vreodată. Este ca şi când v-aţi dezvolta capacităţi de magician. Începeţi să sporiţi puterea celorlalţi prin simpla voastră prezenţă. Un şuvoi de miracole improbabile, dar pe care vă puteţi baza în permanenţă, va umple ceasurile voastre obişnuite. Şi o veselie prolifică, născută din realizările strălucite şi din faptul că sunteţi în serviciul lumii întregi, vă va cuprinde, ca o recompensă din partea vieţii pentru modul admirabil în care v-aţi comportat.

Domnul Riley se uită pe geamul maşinii. Apoi îşi continuă discursul. Foarte mulţi dintre noi ştiu, din punct de vedere mintal, ce ar trebui să facă, dar nu se întâmplă niciodată nimic extraordinar, deoarece viaţa afectivă rămâne un dezastru. Stăm blocaţi în trecut. Nu am iertat ceea ce nu am putut ierta. Ne-am reprimat toate acele emoţii dăunătoare provenite din ceea ce ne-a făcut rău. Sigmund Freud scria că „emoţiile neexprimate nu mor niciodată. Ele sunt îngropate de vii şi ies mai târziu la iveală, într-un mod mai urât”. Şi ne mai mirăm de ce nu funcţionează încercările noastre de a gândi pozitiv! Ceea ce vă spun explică de ce numeroasele cărţi de autoperfecţionare nu duc la o transformare de durată. Şi de ce atât de puţine conferinţe au un efect semnificativ de durată. Intenţiile noastre intelectuale sunt bune. Chiar ne dorim să devenim producători mai geniali şi oameni mai buni. Dar înţelegem informaţia numai la nivel mental. Apoi ne sabotăm aspiraţiile măreţe cu ceea ce a mai rămas din inima noastră frântă. Astfel încât nimic nu se schimbă. Astfel încât nimic nu sporeşte. Astfel încât nimic nu se

transformă. Dacă vreţi să aveţi o creştere exponenţială şi o performanţă de neegalat, trebuie să vă configuraţi o Gândire de maestru şi în acelaşi timp să vă reparaţi, să vă reconstruiţi şi să vă consolidaţi o Inimă de învingător. Astfel încât să eliminaţi toate emoţiile întunecate şi toxice din trecut. Să vă eliberaţi de ele, să vă curăţaţi şi să vă purificaţi. Pentru totdeauna. Şi astfel inima voastră, întărită de încercările vieţii, se va redeschide în toată gloria ei nobilă. Uimitoare idei! recunoscu antreprenoarea. Dar cum să fac mai exact acest lucru în timpul Orei Victoriei de la 5 la 6? Veţi învăţa cum să puneţi în aplicare Metoda 5 dimineaţa în viitorul apropiat, răspunse miliardarul. Voi doi, pisoilor, deveniţi destul de deschişi şi de puternici pentru a îmbrăţişa în curând Formula 20/20/20. Şi, după cum v-am sugerat de când ne petrecem timpul împreună, viaţa voastră nu va mai fi niciodată la fel odată ce o veţi cunoaşte şi o veţi aplica. Formula 20/20/20 schimbă total jocul. Deocamdată, vă rog doar să înţelegeţi că o Gândire minunată şi o Inimă amărâtă reprezintă un motiv foarte important pentru care oamenii ajung să nu mai încerce să ajungă măreţi.

A, adăugă miliardarul. Ar trebui să mai menţionez că, privitor la lucrul cu Inima voastră, nu este vorba doar despre eliminarea emoţiilor negative care s-au acumulat din frustrările, dezamăgirile şi greutăţile vieţii. Este vorba şi despre amplificarea celor sănătoase. De aceea dintr-un segment al rutinei voastre matinale trebuie să facă parte şi un exerciţiu de recunoştinţă. Pentru a vă hrăni sentimentul uimirii şi pentru a vă alimenta rezervele de exuberanţă. Îmi place, spuse artistul. Profunde lucruri ne dezvăluiţi. Revoluţionare, recunosc, sublinie el. Da. Categoric. Aşa m-a învăţat Vrăjitorul să lucrez serios cu Inima mea în fiecare dimineaţă, în timpul Orei Victoriei. Dar iată care-i treaba: chiar dacă vă perfecţionaţi Inima şi vă dezvoltaţi Gândirea înainte să se arate primele raze de soare, înseamnă că efectuaţi doar 50% din activitatea de măiestrie personală necesară pentru a vă materializa imperiile interioare, care vor genera imperiile exterioare ale celor mai înalte dorinţe ale voastre. După Gândire şi Inimă, trebuie să vă fortificaţi Sănătatea în fiecare dimineaţă. Un cuvânt nou pentru mine,

rosti antreprenoarea. Sănătate. Îmi place. Ei bine, asta se referă la dimensiunea fizică, explică miliardarul în timp ce SUV-ul trecu pe lângă una dintre numeroasele plantaţii de ceai din Mauritius. Unul dintre elementele principale ale ascensiunii voastre la statutul legendar este longevitatea. Iată un sfat scurt, dacă vreţi să conduceţi în domeniul vostru şi să aveţi o creştere continuă a excelenţei: nu muriţi. Nu veţi deveni niciodată titani ai industriei şi persoane emblematice care fac istorie dacă sunteţi morţi.

Atât antreprenoarea, cât şi artistul zâmbiră în timp ce miliardarul, la auzul propriilor cuvinte, începu să bată tare din palme, aparent la fel de fericit ca veveriţele care se joacă în pădure. Dar vorbesc serios. Se întâmplă lucruri frumoase odată ce vă dedicaţi serios să obţineţi o formă fizică excelentă şi insistaţi să păcăliţi bătrâneţea. Imaginaţi-vă numai cum ar fi să trăiţi câteva decenii în plus – şi să rămâneţi extraordinar de sănătoşi în acelaşi timp. Înseamnă alte câteva decenii în care să vă rafinaţi măiestria, să deveniţi lideri cu şi mai multă influenţă, să produceţi o operă de o măiestrie desăvârşită, să vă sporiţi prosperitatea şi să clădiţi o moştenire luminoasă care va îmbogăţi întreaga omenire. Oamenii de succes legendari şi marii lideri înţeleg că nu poţi să te ridici pur şi simplu la nivel de măiestrie fără să îţi exploatezi – şi apoi să îţi consolidezi – vitalitatea. Fiecare zi este spectaculos mai bună cu puţin exerciţiu fizic. Trebuie să subliniez asta, deoarece este un lucru esenţial pentru o viaţă trăită minunat: fiecare zi este pur şi simplu spectaculos mai bună cu puţin exerciţiu fizic. Şi puţine lucruri vă dau o senzaţie atât de plăcută ca o formă fizică extraordinară. Ceea ce vă spun este că Sănătatea se referă la configurarea stării voastre fizice, astfel încât creierul să opereze la cel mai înalt nivel cognitiv, energia să se declanşeze, stresul să dispară şi bucuria să crească. Pentru afacerea mea a însemnat o adevărată minune să fiu foarte sănătos şi să capăt o formă fizică excelentă, ştiaţi?

Miliardarul se opri. Îşi împreună mâinile, aşa cum este obiceiul în India, acolo unde oamenii spun „Namaste”, ceea ce în sanscrită înseamnă: „Mă plec în faţa divinităţii din tine”. Şi

asta mă aduce la Suflet, doamnă şi domnule. Am aflat că absolut fiecare dintre noi are un spirit imaculat şi un suflet fără pată care se găsesc chiar în centrul fiinţei noastre. Cei mai mulţi oameni din lume nu sunt interesaţi de şoaptele sufletului şi de necesităţile lui. Ca specie, am neglijat această latură a noastră care este cea mai înţeleaptă, minunată şi eternă. Majoritatea oamenilor, programaţi de societate, nu sunt interesaţi decât să obţină bunurile care le vor mări popularitatea, câştigând validare şi valoare socială din selfie-urile pe care le fac şi având rezultate populare care să le dea legitimitate. Însă activitatea adevăraţilor lideri nobili constă în hrănirea spiritului – zilnic. Dar spuneţi-mi, domnule Riley, atunci când vă referiţi la Suflet, despre ce vorbiţi mai exact? întrebă antreprenoarea, făcând clar progrese ca elevă a învăţăturilor Vrăjitorului. Părea, de asemenea, mai prezentă, mai puternică şi mai liberă de când o cunoscuse artistul. Mda – nici mie nu mi-e clar, frate, adăugă artistul cu sinceritate în glas, rezemat în scaunul lui în timp ce şoferul conducea automobilul pe aleea şerpuită a casei magnatului.

Mai mulţi fluturi zburară pe lângă ei. Curcubeul dublu rămăsese ţintuit pe cer. Miliardarul se uită lung la el, preocupat de acelaşi gând. Nu există frumuseţe rafinată fără o ciudăţenie a proporţiilor, observă miliardarul făcându-le cu mâna grădinarilor lui şi scoţând limba la o broască. Poetul englez Christopher Marlowe a spus asta. Şi, frate, spunea un mare adevăr. Oricum, ca să vă ajut să înţelegeţi al patrulea imperiu interior, vă rog să îmi permiteţi să rezum toate aceste învăţături spunând că, de vreme ce Gândirea se referă la psihologie, Inima la afectivitate şi Sănătatea la fiziologie, atunci Sufletul se referă la spiritualitate. Atât. Nu e nimic mistic, pe bune. Nimic religios. Nimic voodoo sau ciudat. Explicaţi-ne mai pe larg, îl presă antreprenoarea. Îmi reorganizaţi mintea cu ideile astea. Ei bine totul este opera Vrăjitorului, nu a mea, vă rog mult să nu uitaţi asta. Oricum, eu vă încurajez să deveniţi nişte spiritualişti devotaţi. Şi pentru ca termenul să nu vă sperie – şi să vă facă să nu mai fiţi receptivi la aceste învăţături –, tot ce vreau să spun este să petreceţi mai mult timp în liniştea începutului dimineţii,

ca să vă întoarceţi la curajul, convingerea şi compasiunea din voi. Tot ceea ce vă încurajez să faceţi este să vă avântaţi cu îngerii naturii voastre superioare şi să dansaţi cu zeii celor mai preţioase talente un pic înainte de răsărit, ca un tribut adus pentru ceea ce este cel mai înţelept şi mai sincer în voi. Numai atunci veţi începe să cunoaşteţi – şi să înţelegeţi – ţinuturile Shangri-la ale măreţiei şi Nirvanele luminii care se găsesc în sinele vostru suveran. Sufletul înseamnă să vă amintiţi cine sunteţi cu adevărat. Înţelepţii, sfinţii şi clarvăzătorii istoriei se trezeau cu toţii în zori, pentru a-şi făuri legături şi mai puternice cu eroul pe care îl avem cu toţii în centrul fiinţei noastre. Nesiguranţa, lipsa, egoismul şi nefericirea sunt vlăstarele fricii. Iar aceste caracteristici sunt deprinse. Nu fac parte cu siguranţă din starea naturală a omului. După ce ne naştem, începem să ne îndepărtăm de puterea spirituală şi cădem din ce în ce mai mult în ceea ce vrea lumea aceasta stricată să fim. Devenim mai interesaţi să obţinem, să strângem şi să ne comparăm, în loc să creăm, să ajutăm şi să ne aventurăm. Fiinţele umane spiritualizate lucrează pentru a-şi înălţa Sufletul în ceasurile senine dinainte de răsărit, la adăpostul solitudinii, liniştii şi nemişcării. Printr-o contemplare plină de speranţă a sinelui tău cel mai bun, fără erori în caracter. Printr-o meditaţie minunată la modul în care vrei să te prezinţi în ziua ce urmează. Analizând atent cât de trecătoare este viaţa şi cât de bruscă este moartea. Şi prin reflecţii ample la talentele pe care încerci să le materializezi, astfel încât să laşi lumea într-o stare mai bună decât ai găsit-o la naştere. Acestea sunt câteva dintre modalităţile prin care puteţi să vă îmbunătăţiţi Sufletul.

Da, continuă miliardarul, vulnerabilitatea discursului său sincer arătându-se şi mai puternică acum în glasul blând. Voi doi aveţi la bază un erou curajos, plin de iubire şi extrem de puternic. Ştiu că majorităţii oamenilor această idee le pare nebunească. Dar nu spun decât adevărul. Dedicându-vă un anumit timp pentru Suflet în timpul Orei Victoriei, vă veţi conştientiza mai bine această latură magnifică şi vă veţi îmbunătăţi relaţia cu ea. Astfel încât să serviţi consecvent societatea, în loc să satisfaceţi dorinţele egoului vostru inferior.

Şi conştientizându-ne zilnic mai bine Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul, vom face alegeri zilnice mai bune care vor garanta rezultate mai bune, nu? rosti antreprenoarea, recitând Formula Succesului în 3 Paşi pe care o descoperise într-o sesiune de mentorat anterioară. Întocmai, aplaudă miliardarul. Exact, adăugă el, dând aprobator din cap. Şi vă rog să rămâneţi mereu fideli faţă de ceea ce este cel mai important într-o viaţă trăită minunat, îi imploră miliardarul. Nu vă lăsaţi seduşi de superficialitatea care sufocă spiritul uman şi ne face să ne despărţim de ceea ce este mai bun în noi.

Scoase un portofel subţire dintr-un buzunar din faţă şi citi cuvintele lui Tolstoi de pe o bucată de hârtie zdrenţuită, care fusese împăturită într-o husă. Iată ce l-aţi fi auzit spunând cu vocea sa răguşită, dar plină de demnitate, dacă aţi fi fost în acel SUV cu ei: „O viaţă retrasă, liniştită, în pustietatea noastră de la ţară, cu putinţa de a face bine oamenilor, ceea ce nu este un lucru uşor, căci nu sunt deprinşi cu aşa ceva; apoi aveam munca, o muncă ce îmi părea folositoare. Iar ca distracţii, natura, lectura, muzica, dragostea faţă de aproapele tău... Aşa vedeam eu fericirea”[14].

Cei trei tovarăşi stăteau acum în faţa casei mogulului. Într-un lămâi era cocoţată o bufniţă. Scoase un ţipăt puternic când îl văzu pe miliardar. El îi răspunse făcându-i simplu cu mâna: Mă bucur să te văd, amice, spuse miliardarul. De ce ţi-a luat aşa de mult să vii acasă?

Al patrulea lucru aflat în centrul atenţiei celor care fac istorie: acumularea zilelor Nu uitaţi că fiecare dintre zilele voastre preţioase reprezintă viaţa voastră preţioasă în miniatură, observă miliardarul. Aşa cum vă trăiţi fiecare zi, la fel vă făuriţi şi viaţa. Suntem cu toţii atât de concentraţi să ne înfăptuim viitorul, încât ignorăm valoarea extrem de importantă a unei singure zile. Şi cu toate acestea, ceea ce facem astăzi ne creează viitorul. Este ca barca aceea cu pânze de acolo, explică domnul Riley, arătând spre o ambarcaţiune aflată în depărtare.

---

[14] Lev Tolstoi, Nuvele, „Fericirea în căsnicie”, traducere de Florin Molnar, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2012, p. 212. (n.tr.)

Câteva manevre de navigaţie, aparent irelevante şi minuscule, dacă sunt făcute consecvent pe parcursul unei călătorii îndelungate, decid dacă ajungeţi în minunata Brazilie sau în fantastica Japonie. Tot ceea ce trebuie să faceţi pentru a vă asigura în mare o viaţă cu un succes enorm şi plină de însemnătate este să Fiţi Stăpâni pe Zi. Faceţi acele schimbări şi îmbunătăţiri în proporţie de 1% în timpul celor 24 de ore pe care le primiţi zilnic, şi aceste zile se vor transforma în săptămâni, iar săptămânile în luni, iar lunile se vor transforma în ani. Vrăjitorul a numit aceste optimizări personale şi profesionale zilnice „microvictorii”. Faptul că dezvoltaţi ceva într-o zi cu numai 1%, fie că este rutina matinală, un tipar de gândire, o abilitate în afaceri şi chiar o relaţie personală, vă conferă o creştere de cel puţin 30% – da, 30% – după o lună de când aţi început. Nu abandonaţi programul şi, în doar un an, lucrul asupra căruia v-aţi concentrat s-a îmbunătăţit cu cel puţin 365%. Ideea principală pe care o afirm aici este să vă concentraţi obsesiv pe crearea unor zile extraordinare, şi ele se vor aduna rezultând o viaţă minunată. Îmbunătăţirile zilnice mărunte, aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate incredibile, întări antreprenoarea, amintindu-şi de una dintre frazele învăţate în această aventură magică. Da, declară vesel miliardarul, întinzându-se şi atingându-şi degetele de la picioare, şoptind: „Viaţa este bună şi trebuie să le ajut pe aceste două fiinţe minunate să devină extraordinare, înainte să fie prea târziu”. Iată care este adevărata idee de bază, continuă miliardarul. Producătorii de elită şi eroii de zi cu zi înţeleg că ceea ce faci zilnic contează mult mai mult decât ceea ce faci din când în când. Consecvenţa este într-adevăr un ingredient-cheie al măiestriei. Şi caracterul regulat este o necesitate, dacă sunteţi hotărâţi să faceţi istorie.

În acel moment, atenţia antreprenoarei fu atrasă de ecranul aprins al telefonului. Următoarele cuvinte apărură ca nişte stropi de sânge, făcând-o să tremure şi lăsând-o în stare de şoc:

Ucigaşul se apropie. Iubito, ce e, întrebă artistul, dezvăluind şi mai mult din intimitatea din ce în ce mai mare a relaţiei lor.

Ce s-a întâmplat? întrebă miliardarul văzând chipul alb ca varul al antreprenoarei. E... ăăă... e... păi.... e, bolborosi ea.

Căzu în genunchi, într-un rond cu flori aproape de locul în care şoferul parcase SUV-ul. Aproape la fel de repede se ridică la loc. Este o altă ameninţare cu moartea. Îmi spun că cineva vine să mă ucidă. Tot investitorii. Mă presează să părăsesc firma. Ştiţi ce, băieţi? spuse antreprenoarea, luând o postură care denota o mare încredere şi o puternică sfidare. Nu plec. Am clădit această companie. Îmi place ce fac. Aş face orice pentru echipa mea. Produsele noastre sunt incredibile. Şi este superdistractiv să dezvolt afacerea. Sunt gata să mă lupt cu ei. Să-i dăm drumul! Să văd de ce sunt în stare! Mă ocup de asta, murmură miliardarul, repetând ce spusese atunci când aflase prima oară despre situaţie. Tu doar rămâi atentă la învăţăturile pe care le dobândeşti şi cu totul prezentă în această ocazie specială de a fi membru al Clubului 5 a.m. Distrează-te în continuare cu mine, aici, în Mauritius. Continuă această mică poveste de dragoste cu prietenul meu tatuat de aici, zâmbi miliardarul. Şi fii din ce în ce mai conştientă de puterea ta naturală, ca lider, performer şi fiinţă umană. Sunt foarte fericit să văd că progresezi. Deja pari mai curajoasă, mai relaxată şi mult mai liniştită. Bravo ţie! Pe măsură ce trec zilele, îmi e tot mai uşor să mă trezesc la ora 5, spuse antreprenoarea, simţindu-se consolată şi părând să se fi calmat. Ideile pe care ni le împărtăşiţi sunt valoroase. Mă dezvolt mult. Abia aştept să intrăm în detalii despre cum să ne facem o obişnuinţă din asta şi să învăţ Formula 20/20/20, ca să ştiu exact cum să procedez în timpul Orei Victoriei. Am practicat puţină yoga şi m-am plimbat pe întuneric pe plajă, înainte să răsară soarele, dar mi-ar plăcea un pic de ajutor în privinţa unui ritual mai exact, chiar dacă filosofia de până acum a fost remarcabil de utilă. Metodele precise vor urma în curând. În acest moment, nu vreau decât să ştiţi că acel concept despre care v-am vorbit se numeşte Fundaţia Zi cu Zi. Indiscutabil că victoria este iniţiată chiar de la început. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră şi calitatea zilei va creşte exponenţial, fapt care, la rândul lui, va îmbunătăţi exponenţial calitatea vieţii. Veţi fi mult mai energici, mai

productivi, mai încrezători, mai excelenţi, mai fericiţi şi mai senini, chiar şi în cele mai dificile zile, atunci când le organizaţi chiar din start. Bun, acum duceţi-vă şi să aveţi o zi uimitoare împreună. Îmi plac cuvintele poetului John Keats, care a scris: „Aproape că îmi doresc să fim fluturi şi să nu trăim decât trei zile de vară – aş putea umple aceste trei zile cu tine cu mai multă bucurie decât ar putea să aibă în ei 50 de ani obişnuiţi”. Foarte tare, nu? Absolut, rosti artistul aşezându-şi trei şuviţe, bătându-se pe pântec şi legându-şi apoi şireturile unei ghete milităreşti de culoare neagră. Cu totul de acord. Şi la ce oră ar trebui să ne întâlnim mâine, pisoi grozavi? întrebă miliardarul, cu o privire care confirma că era destul de sigur de răspuns. La ora 5 dimineaţa, răspunseră cu entuziasm, la unison, antreprenoarea şi artistul.

Capitolul 11

Navigând pe valurile vieţii

„Cele mai bune şi mai frumoase lucruri de pe lume nu pot fi văzute şi nici măcar auzite, însă trebuie simţite cu inima.” – Helen Keller

Antreprenoarea învăţase să vâslească în copilărie. Îi plăcuse senzaţia apei sărate pe faţa ei de copil şi sentimentul de libertate pe care îl aducea spiritului ei faptul că se afla în largul mării. Se întreba de ce nu mai vâslise. În acea clipă, se întrebă de ce renunţase la atât de multe preocupări care îi aduseseră o asemenea armonie. Şi aprecie faptul că, în acest moment important, într-o mică barcă ce aluneca pe nesfârşitul Ocean

Indian, se simţea cu adevărat deschisă. Şi extrem de plină de viaţă.

Cultura noastră măsoară succesul după câţi bani avem, după câte realizări înfăptuim şi după câtă influenţă exercităm. Şi totuşi, gândi antreprenoarea, deşi atât Vrăjitorul cât şi domnul Riley sunt de acord că aceste victorii sunt importante, m-au încurajat să reflectez la cât de bine îmi trăiesc viaţa conform unui alt set de valori. Conform legăturii cu puterea mea naturală, conform familiarităţii cu autenticitatea mea, conform vitalităţii fizice şi măsurii bucuriei mele. Pare un mod mult mai bun de a privi succesul. Să fiu atât realizată în lume, cât şi liniştită în sine.

Timpul petrecut la conferinţa Vrăjitorului şi zilele minunate de pe insula aceasta neatinsă, cu oameni care îşi făceau încă timp să spună „bună dimineaţa”, să le zâmbească străinilor şi să dea dovadă de o căldură sinceră, continuau să o inspire şi să determine transformări mici şi mari în modul în care înţelegea adevărata natură a unei vieţi productive, prospere şi împlinite.

Antreprenoarea observase că seamănă din ce în ce mai puţin cu o maşină şi din ce în ce mai mult cu o fiinţă umană. Nu îşi mai verifica obsesiv dispozitivele tehnologice. Nu îşi mai amintea de când nu se mai simţise atât de creativă, atât de deschisă în faţa minunilor extraordinare ale vieţii. Nu mai fusese niciodată atât de conştientă de binecuvântările pe care le aduce fiecare zi pe Pământ. Şi nu se mai simţise niciodată atât de recunoscătoare sau cel puţin nu putea să îşi aducă aminte. Da, extrem de recunoscătoare, pentru tot ce trăise. Şi-a dat seama că momentele grele din viaţă o întăriseră şi o făcuseră mai intuitivă, mai interesantă şi mai înţeleaptă. O viaţă fascinantă şi plină de strălucire este marcată de multe cicatrici, a început ea să înţeleagă.

Şi-a promis că va exploata provocarea cu care se confrunta legată de investitorii ei pentru a-şi creşte curajul. Tentativa partenerilor de preluare nu va face decât să îi crească dăruirea de a-şi apăra eroismul natural pe care aflase că îl avem cu toţii în noi, în esenţa noastră, sub straturile de frică, nesiguranţă şi limitare, pe care le adunăm pe măsură ce înaintăm în viaţă.

Comportamentele partenerilor ei necinstiţi nu vor servi decât pentru a o face o persoană mai curajoasă, mai bună şi mai decentă. Adesea, un exemplu prost ne învaţă mai mult despre cine vrem să devenim decât ar putea s-o facă vreodată unul bun. Şi în lumea aceasta acaparată de atâtea fiinţe umane înrăite care au pierdut accesul la ceea ce sunt cu adevărat, ea a jurat să îşi trăiască zilele rămase ca un model de excelenţă, rezilienţă şi bunătate maximă.

În timp ce antreprenoarea şi artistul îşi conduceau mica ambarcaţiune de lemn pe apele limpezi ca cristalul, pe lângă recife ce s-ar fi putut dovedi fatale dacă le-ar fi lovit şi mai departe de plaja pe care miliardarul le dăduse învăţăturile matinale, antreprenoarea zări pământul îndepărtat, unde domnul Riley sugerase ca ea şi noua ei dragoste să meargă la un picnic.

Simţea o afecţiune din ce în ce mai mare pentru bărbatul masiv care stătea lângă ea. Deşi proveneau din lumi total diferite, atracţia dintre ei era indiscutabilă. Era ca şi cum s-ar fi ciocnit două galaxii. Şi chiar dacă aveau moduri diferite de acţiune, compatibilitatea lor nu se compara cu nimic din ceea ce simţise înainte. Mama ei îi spusese odată că, dacă eşti destul de norocos să te îndrăgosteşti fie şi numai de două sau de trei ori în viaţă, să faci ca fiecare dintre aceste poveşti de dragoste să conteze cu adevărat.

Capacităţile artistice ale tovarăşului ei o intrigau. O atrăgea dorinţa lui de a fi extraordinar în condiţiile stabilite de el. Latura lui dură pe care o dezvăluia din când în când o provoca. O amuza simţul umorului al acestui bărbat. Era mişcată de compasiunea lui palpabilă. Şi se topea sub ochii lui negri. A fost o idee bună, spuse artistul, în timp ce antreprenoarea potrivi poziţia pânzei şi direcţionă cu pricepere barca pe lângă nişte geamanduri puse acolo de un pescar matinal. Să venim aici, departe de toate. Aveam nevoie de o pauză de la învăţat. Îmi plac toate informaţiile. Primim atât de multe de la domnul Riley, e o comoară. Dar am capul plin. Nu vreau să mă mai gândesc o vreme. Nu vreau decât să mă distrez şi să mă bucur de viaţă. E ceva special să fiu aici, cu tine. Mulţumesc, îl răsplăti simplu

antreprenoarea în timp ce părul i se unduia jucăuş în vânt, iar ochii ei luminoşi rămaseră aţintiţi la apa din faţa ei.

Nu am mai văzut-o atât de fericită de când ne-am cunoscut la conferinţă, se gândi artistul. Îşi puse un braţ în jurul taliei ei. Ea nu se retrase, rămânând relaxată în timp ce ambarcaţiunea pictată în culori vii se aventura mai departe pe ocean.

După o vreme, mica insulă către care se îndreptau deveni mai clară. Echipa miliardarului ne-a aprovizionat pentru un picnic straşnic, remarcă antreprenoarea. Ce-ar fi să coborâm ancora în zona aceea puţin adâncă de acolo şi să luăm prânzul pe partea cu nisip alb a plajei?

Insula părea pustie, în afară de pescăruşii bine hrăniţi care se avântau pe deasupra lor, unii dintre ei cu peşti vii atârnând din ciocurile subţiri şi galbene. Şi de o ţestoasă uriaşă care se plimba agale pe ţărmul jilav, de parcă era regatul ei. Grozav, răspunse artistul. Îmi place ideea, adăugă el scoţându-şi dezinvolt tricoul şi împroşcând totul în jur în timp ce plonja în apă.

Masa delicioasă pe care o luară cei doi era formată din creveţi picanţi la grătar şi salată proaspătă de mango, alături de o bucată uriaşă de brânză pecorino adusă cu avionul în acea dimineaţă din Italia. Pentru desert li se dăduse pepene roşu, ananas şi kiwi.

În timp ce savurau mâncarea şi se relaxau în acel sanctuar al unei izolări liniştite, antreprenoarea povesti despre năzuinţa ei de a crea una dintre cele mai extraordinare companii din lume. Vorbi despre dorinţa de a crea un adevărat imperiu şi apoi de a se retrage poate în stil mare în zona rustică a insulei Ibiza. Îi destăinui, de asemenea, mai mult despre copilăria ei plină de suferinţă, începând cu îngrozitorul divorţ al părinţilor şi terminând cu trauma profundă legată de moartea violentă a iubitului ei tată. Îi dădu şi detalii suplimentare despre seria de relaţii eşuate care o făcuseră să îşi concentreze cea mai mare parte a timpului asupra muncii şi despre singurătatea pe care o simţea atunci când nu se ocupa de creşterea afacerii. Acelea nu au fost relaţii eşuate, reflectă artistul molfăind vesel o bucată de pepene. Te-au făcut ceea ce eşti, nu? Iar mie îmi place foarte

mult ceea ce eşti. De fapt, spuse sincer artistul, iubesc ceea ce eşti.

Se aplecă şi o sărută. De ce ţi-a luat atâta timp să spui asta? întrebă ea. Nu ştiu. De mult timp nu mai am prea multă încredere în mine, mărturisi artistul. Dar după ce l-am ascultat pe Vrăjitor la seminar, te-am cunoscut pe tine şi am simţit vibraţia uimitoare dintre noi, apoi am mers în această aventură cu totul nebunească, dar incredibilă... Nu ştiu. Mă face să cred mai mult în mine din nou. Toate acestea mă ajută să am iar încredere în viaţă, cred. Este minunat să mă deschid iar în faţa cuiva. Astăzi ar trebui să pictez mai târziu. Va ieşi ceva special. Pur şi simplu ştiu. Da, ar trebui, îl încurajă antreprenoarea. Şi eu simt asta. Vei fi un pictor cu un succes extraordinar şi cu adevărat legendar.

După o pauză îndelungată, adăugă: Apropo, şi eu te iubesc.

Romantismul acestui moment împărtăşit de cei doi noi membri ai Clubului 5 a.m. a fost spulberat rapid de sunetul zgomotos al muzicii hip-hop. Pe apă se vedea o siluetă care se mişca incredibil de repede: mergea când în zigzag, când gonea în linie dreaptă. În curând, îşi dădură seama cine era acest intrus zgomotos şi nepoftit: Stone Riley, călare pe un scuter acvatic modificat şi purtând un joben pe care şi-l prinsese sub bărbie. Da, un joben. Şi dacă te-ai fi uitat cu atenţie, ai fi văzut pe el un craniu şi două oase încrucişate – de genul celor care se află pe steagurile piraţilor.

În scurt timp, ajunse pe plaja virgină, la cei doi îndrăgostiţi. În scurt timp, mânca şi el creveţi şi salată de mango şi înfuleca bucăţi mari din desertul cu fructe proaspete. Şi în scurt timp, se ţinea de mâini cu antreprenoarea şi artistul.

Bărbatul era un adevărat excentric. Şi cel mai mare erou. Antreprenoarea şi artistul se uitară unul la altul în timp ce miliardarul făcu ce ştia el mai bine. Clătinară din cap, bătură din palme şi râseră fără griji. Fraţilor, strigă miliardarul de acoperi volumul asurzitor al muzicii, în timp ce scuterul lui acvatic se legăna în apa puţin adâncă, mi-a fost dor de voi. Sper că nu vă deranjează că am apărut şi eu, neinvitat, la picnicul vostru, le zise cu gura plină. Fără să mai aştepte un răspuns, dădu mai

tare volumul şi cântă şi el versurile. Marfă piesă, nu? întrebă el cu toată energia unei centrale electrice. Mda, răspunse instinctiv artistul. Categoric, adică, se corectă el.

Cei trei tovarăşi petrecură restul acelei după-amieze de neuitat înotând, cântând, dansând şi stând de vorbă. În seara aceea, miliardarul găzdui o cină magnifică pe plajă, care era luminată de torţe tiki, felinare crem şi de ceea ce păreau să fie mii de lumânări.

O masă lungă de lemn, acoperită cu cea mai bună faţă de masă, era încărcată de farfurii cu mâncare preparată excelent. Vrăjitorul apăru şi el la masă, povestind cu miliardarul tot felul de întâmplări, în timp ce alţi câţiva prieteni ai domnului Riley apărură şi ei mai târziu pentru a cânta la bongo, a se ospăta la masa fantastică şi a bea un vin bun. Chiar şi servitorii, extrem de profesionişti şi excepţional de ospitalieri, au fost încurajaţi să se alăture acestei mese festive. Totul era suprarealist. Şi special.

Pentru o clipă, antreprenoarea se gândi la cât de preţioasă era acea seară şi îşi aduse aminte de un citat pe care tatăl ei îl pusese pe frigiderul din bucătărie. Era din Dale Carnegie, autorul unor volume de self-help, şi iată ce spunea: „Unul dintre lucrurile cele mai tragice pe care le ştiu despre firea umană este că avem cu toţii tendinţa să amânăm să trăim. Visăm la o grădină vrăjită de trandafiri, aflată undeva la orizont – în loc să ne bucurăm de trandafirii care înfloresc la fereastra noastră astăzi”[15].

Antreprenoarea zâmbi în sinea ei. Îşi dădu seama că nu va mai amâna să-şi trăiască din plin viaţa. Nu numai că se îndrăgostise de un bărbat bun. Începea să simtă o dorinţă exagerată pentru viaţa în sine.

———

La ora 5 în dimineaţa următoare, sunetul unui elicopter străpunse liniştea prezentă doar la această oră din zi.

[15] Dale Carnegie, Lasă grijile, începe să trăieşti, traducere de Adriana Ciorbaru, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2000, p. 25. (n.tr.)

Antreprenoarea şi artistul aşteptau pe plajă, aşa cum îi promiseseră miliardarului. Se ţineau strâns de mână. Şi aşteptau următoarea lecţie pe care le spusese că le-o va împărtăşi. Dar miliardarul era de negăsit.

Un asistent, care purta o cămaşă impecabilă de culoarea cerului, bermude călcate de culoarea unei roşii coapte şi sandale roşii din piele în picioare, veni în fugă dinspre casa titanului industriei. Bonjour, spuse el extrem de manierat. Domnul Riley a cerut să vă însoţesc la heliport. Are un cadou minunat pentru amândoi. Dar va trebui să vă grăbiţi. Vă rog. Avem un orar strict.

Cei trei merseră foarte repede pe plajă, apoi pe o potecă amenajată ce urca printre copacii luxurianţi, pe lângă o grădină de zarzavat cu indicatoare de lemn pe care erau inscripţionate citatele unor lideri celebri, dar şi unul care spunea: „Cei care calcă straturile vor fi făcuţi compost”, şi în sfârşit ajunseră pe o pajişte imensă şi îngrijită. În centrul ei stătea un elicopter lucios, cu rotoarele huruind în strălucirea zorilor.

În aparatul de zbor se vedea un singur pilot. Purta ochelari de aviator, o şapcă de baseball cu cozorocul plat, de culoare neagră, şi o uniformă complet neagră. Când pasagerii fură conduşi înăuntru, pilotul rămase tăcut, şi notând ceva pe ceea ce părea a fi o listă detaliată de verificare, ataşată de o planşetă uzată cu clamă, cu expresia: „Treziţi-vă şi ridicaţi-vă din pat, ca să scăpaţi de suferinţa mediocrităţii”, scrisă în partea de sus, cu roşu. Sub această expresie se vedea un emoticon cu o faţă zâmbitoare. Bună dimineaţa, îi spuse antreprenoarea cu entuziasm pilotului. Unde este domnul Riley?

Pilotul ajustă un disc selector Reglă un buton. Apoi mai făcu un semn pe pagina cu lista de verificări. Noroc şi zbor în siguranţă! le ură asistentul reglându-le centurile de siguranţă şi punând pe capetele oaspeţilor săi de rang VIP nişte căşti cu un microfon ataşat. Unde naiba mergem? întrebă artistul, revenind la atitudinea lui agresivă.

Niciun răspuns. Uşa se închise cu un bufnet. Apoi se încuie cu un clic.

Zgomotul motorului se înteţi şi elicea îşi accelera rotaţiile. Făcea vâj, vâj, vâj. Pilotul, aflat se pare într-un fel de transă imperturbabilă şi cu siguranţă nu prea prietenos, împinse manşa. Elicopterul începu să se ridice deasupra terenului cu iarbă. Dintr-odată aparatul de zbor se aplecă tare spre stânga. Coborî apoi vijelios către pământ, aflat iar în cădere liberă, înainte să se înalţe din nou cu o smucitură. Un dezastru total, strigă artistul. Pilotul ăsta e incompetent. Nu-mi place de el. Respiră. Totul va fi bine, încercă să îl convingă antreprenoarea. Părea relaxată, sigură şi deţinând în întregime controlul. Pregătirea ei de dimineaţă funcţiona. Îl trase pe artist mai aproape de ea. Sunt aici. Vom fi în siguranţă. Totul se va sfârşi cu bine.

În scurt timp, elicoperul era sus în aer şi se mişca ferm, eficient şi graţios. Pilotul tăcut se jucă la cadrane şi îşi făcu de lucru cu comenzile, indiferent la faptul că avea doi pasageri. Am mai văzut ceasul acela, observă artistul studiind ceasul mare de pe încheietura subţire a pilotului. E acelaşi pe care îl avea Stone la prezentarea Vrăjitorului. Ce nebunie! rosti el cu o voce tremurată. Pictorul transpira ca un urs polar pe caniculă. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună! veni vocea cântată din partea din faţă a elicopterului. Salutare, pisoilor. Bonzour. Vă bucuraţi că sunteţi membri ai Clubului 5 a.m. în această dimineaţă? îi întrebă el pe un ton răguşit. Ah, ce-o să vă mai placă surpriza care vă aşteaptă astăzi. Altă ţară pentru altă lecţie despre rutina matinală a liderilor legendari, a geniilor creatoare şi a oamenilor extraordinari ai lumii.

Pilotul îşi întoarse capul cu totul şi îşi scoase ochelarii cu o mişcare bruscă şi precisă. Apoi scoase un râgâit enorm.

Era miliardarul! Salut, oameni buni. Nu am vrut să vă sperii pe voi, două fiinţe omeneşti minunate. Am licenţă de pilot de elicopter, ştiaţi? spuse sincer domnul Riley, aproape scuzându-se. Sigur, remarcă artistul, agăţat încă de antreprenoare ca un cartofor care ţine în mână ultimul lui jeton. Am obţinut-o cu ani în urmă, continuă miliardarul. Elicopterele sunt nemaipomenite. Dar cu toate iniţiativele mele de afaceri din prezent, nu mai am timp să pilotez aşa cum făceam înainte. Îmi pare rău pentru

decolarea dificilă. Cred că mai am nevoie de exerciţiu. Unde mergem deci? întrebă antreprenoarea relaxându-se în scaunul ei din piele fină. Agra, fu unicul răspuns al miliardarului. Ce înseamnă asta? rosti artistul. Ce e Agra? Vă duc înapoi la aeroport, spuse miliardarul. Trebuie să ne menţinem în mişcare. În aventura aceasta unică în viaţă în care ne aflăm. Plecăm din Mauritius? întrebă antreprenoarea cu dezamăgire, în timp ce brăţările i se legănară şi se loviră unele de altele. Cum rămâne cu tot ce mai aveţi să ne spuneţi? întrebă artistul. Încă nu am învăţat Formula 20/20/20 despre care spuneţi că ne va transforma viaţa. Ne-aţi zis că este în esenţă fundaţia Metodei 5 dimineaţa. Am tot aşteptat să o învăţ, susţinu artistul, dând din nou cu pumnul în palmă. Şi îmi place foarte, foarte mult Mauritius. Nu eram pregătit să plec. Şi mie, fu de acord antreprenoarea. Am crezut că ne-aţi promis că veţi detalia tacticile cu privire la ceea ce avem de făcut după ce ne trezim la 5 dimineaţa. Iar la conferinţa Vrăjitorului aţi promis că ne veţi da şi sfaturi practice pentru productivitate, ca să îmi cresc afacerea, şi câteva tehnici esenţiale ca să îmi creez averea. În schimb, eu şi iubitul meu am avut parte de un picnic împreună. La care aţi mai şi venit neinvitat, cu muzica aia asurzitoare şi cu scuterul ăla acvatic modificat.

Pentru o clipă, nu mai scoase nimeni o vorbă. Apoi, încet, toată lumea din elicopter începu să chicotească. Relaxaţi-vă, băieţi, strigă miliardarul. Casa mea e şi casa voastră. Puteţi să vă întoarceţi în Mauritius oricând vreţi. Voi trimite acelaşi şofer şi acelaşi avion şi mă voi asigura că simţiţi aceeaşi afecţiune din partea mea şi a echipei mele extraordinare. Nu vă faceţi griji. Mă bucur să ajut. Mereu.

Şi mai reglă ceva pe bord înainte să continue. Am un avion care ne aşteaptă chiar acum pe pistă. Voi, porumbeilor, aţi fost nişte elevi nemaipomeniţi. De clasa întâi, indiscutabil. Aţi îmbrăţişat cu entuziasm învăţăturile Vrăjitorului. Aşa că am vrut să vă ofer astăzi un cadou extraordinar. Un cadou? întrebă artistul. Va trebui să mă întorc cât de curând în atelierul meu de acasă. După toate astea trebuie să îmi reorganizez activitatea şi să îmi îndrept viaţa. Şi eu va trebui să ajung la firmă în curând,

spuse antreprenoarea. Câteva linii fine care arătau îngrijorare se întoarseră pe fruntea ei, în timp ce pronunţa aceste cuvinte, deşi erau mult mai puţine decât atunci când se alăturase Clubului 5 a.m. Ei bine, nu încă, băieţi. Nu încă, vă rog, insistă miliardarul. Mergem la Agra. Habar nu am unde este, recunoscu antreprenoarea. Agra este în India, explică miliardarul. Vă duc să vedeţi una dintre cele şapte minuni ale lumii. Şi să vă pregătesc pentru a învăţa despre următoarea parte a Metodei 5 dimineaţa. Tot ce aţi învăţat până acum a fost o pregătire pentru ceea ce urmează. Fiţi gata, fraţilor. Acum suntem gata să intrăm în detalii de nivel avansat, care să vă ajute să puneţi în mişcare o productivitate crescută, o performanţă maximă, un leadership legendar şi o viaţă impozantă care entuziasmează lumea. Fiţi gata să primiţi cele mai practice informaţii pe care le-aţi putea afla vreodată despre rutina matinală a celor care clădesc lumi şi fac istorie. Ce e mai bun de-abia acum urmează.

Miliardarul ateriză ca un expert lângă un avion privat imaculat ale cărui turbine erau pornite. Spre deosebire de prima, această aeronavă era în întregime neagră. Dar asemenea celei care îi dusese pe cei doi elevi în Mauritius avea şi ea inscripţionat pe coadă C5AM. Tot într-o nuanţă de portocaliu ca mandarina. Hai să mergem în incredibila Indie! exclamă miliardarul plin de energie. Să mergem atunci! răspunseră antreprenoarea şi artistul.

Una dintre experienţele cele mai preţioase ale escapadei lor extraordinare cu Stone Riley, excentricul magnat, era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 12

Clubul 5 a.m. descoperă

protocolul stabilirii obişnuinţelor

„Am urât fiecare minut de antrenament. Dar mi-am spus: «Nu renunţa. Suferă acum şi trăieşte-ţi restul vieţii ca un campion».” – Muhammad Ali

Lecţia din această dimineaţă era programată să fie despre modul în care cei mai productivi lideri şi oameni de acţiune de pe glob îşi stabilesc obişnuinţele care îi fac superstaruri. Şi trăiesc o viaţă fascinantă, aventuroasă, cu un scop. Ca răspuns la solicitarea domnului Riley, atât antreprenoarea, cât şi artistul au aranjat să îşi prelungească perioada petrecută departe de casă. Au înţeles valoarea profundă a pregătirii care li se propusese. Şi au ştiut că cea mai bună mişcare a lor era să o accepte în întregime. Salutare, pisoilor, strigă miliardarul, alergând să îşi întâmpine tovarăşii în timp ce soarele Indiei urca timid în zarea aridă şi electrizantă totodată.

Era exact ora 5 dimineaţa.

Magnatul purta o cămaşă neagră cu guler tunică, în stil Nehru[16], pantaloni până la genunchi şi sandale negre. Avea un zâmbet larg. Era încă îmbujorat la faţă de soarele de pe insulă. Iar astăzi purta un turban. În dimineaţa asta am să vă spun care sunt ideile Vrăjitorului despre cum să vă formaţi regimul specific

[16] Jawaharlal Nehru (1889-1964) a fost un om de stat indian şi prim-ministru al ţării în perioada 15 august 1947 – 27 mai 1964. A fost primul premier al Indiei de când aceasta a devenit stat independent. (n.ed.)

unei performanţe de vârf, care vă va ajuta să vă activaţi măreţia în afaceri şi în viaţă. După cum v-am mărturisit într-o lecţie anterioară, ceea ce îi face pe cei mai buni să fie cei mai buni nu sunt calităţile lor genetice, ci obişnuinţele. Nu dimensiunea talentului lor, ci o mare tărie de caracter. Lecţia de azi vă va arăta ce spun ştiinţa şi cercetarea că trebuie să facem, pentru a lăsa în urmă comportamentele care ne slăbesc şi le configura pe cele care ne vor servi. Ce e tăria de caracter? întrebă antreprenoarea, atentă la fiecare cuvânt rostit de miliardar. Astăzi avea părul prins în coadă şi pantofi simpli în picioare. Este un termen popularizat de specialista în psihologie socială Angela Duckworth, care a studiat liderii de elită din domeniile afacerilor, educaţiei, militar şi al sportului. A descoperit că ceea ce îi face pe indivizii cu rezultate bune şi cel mai mare succes să fie atât de extraordinari nu este talentul lor înnăscut, ci nivelul de angajament, disciplină, rezilienţă şi perseverenţă. „Tăria de caracter" este cuvântul folosit de ea pentru a descrie aceste trăsături. Grozav, frate, spuse artistul. Asta mă motivează să nu renunţ la pictură atunci când mă lovesc de zidul îndoielii de sine. Sau atunci când devin frustrat fiindcă nu văd niciun progres. Sau atunci când mă sperii că cei din domeniul meu vor râde, fiindcă produc o artă nouă şi originală, nu una copiată şi inspirată. Bine, răspunse miliardarul scărpinându-şi abdomenul musculos. Albert Einstein scria că „spiritele extraordinare au întâmpinat mereu o opoziţie violentă din partea minţilor mediocre. Mintea mediocră este incapabilă să îl înţeleagă pe omul care refuză să se plece orbeşte în faţa prejudecăţilor convenţionale şi alege în schimb să îşi exprime curajos şi sincer opiniile". Îmi place asta, rosti artistul exuberant, afişând o expresie ce lăsa să se vadă că este din ce în ce mai mândru pentru încrederea pe care o avea în viziunea personală, atunci când venea vorba de arta lui. Oricum, hai să ne întoarcem la ce am stabilit şi să insistăm asupra celor mai inteligente şi mai puternice modalităţi de a stabili obişnuinţe trainice, spre deosebire de cele care dispar după câteva săptămâni în care încercăm să le facem să persiste. Evident, cursul de mentorat din această dimineaţă este absolut esenţial, chiar dacă voi, băieţi, vă treziţi acum zilnic la 5 dimineaţa,

deoarece vrem ca această disciplină să devină o rutină pentru toată viaţa. A, şi o dimensiune esenţială a formării obişnuinţelor excelente presupune să învăţaţi cum îşi creează profesioniştii un control de sine remarcabil şi dezlănţuie o putere de voinţă stratosferică. Aşa că ar trebui să începem de aici.

Cei trei tovarăşi stăteau în faţa Taj Mahalului. Erau singuri. Stăteau în faţa acestei construcţii sublime şi o priveau neclintiţi, mărturie autentică a răsplăţii măiestriei arhitecturale şi inginereşti. Îmi place atât de mult India, declară miliardarul. Una dintre cele mai mari naţiuni de pe Pământ. Şi locul acesta, ei bine, are un motiv întemeiat să fie una dintre cele şapte minuni ale lumii. E atât de frumos încât îţi taie respiraţia, nu? Adevărat, recunoscu antreprenoarea sorbind din cafeaua foarte fierbinte.

Miliardarul ţinea o sticlă mare cu apă în mâna stângă. Pe ea era imprimat un text, aşa cum aveau de obicei sticlele lui, pe care îl citi bucuros celor doi elevi ai săi:

Eroul nu devine extraordinar în perioadele de tihnă. Fiinţele ilustre şi nobile din lumea noastră devin puternice, curajoase şi morale atunci când rămân de neclintit să înfrunte în faţa furtunilor necazurilor, dificultăţilor şi îndoielii. În momentul în care îţi înfrunţi cele mai adânci slăbiciuni, primeşti şansa să îţi făureşti cea mai mare putere. Putere adevărată, care nu vine dintr-o viaţă uşoară, ci dintr-una încărcată de efort intens, disciplină devotată şi care reclamă acţiune în direcţia a ceea ce sinele tău suveran ştie că este corect. Să continui atunci când tânjeşti să te opreşti. Să avansezi atunci când doreşti să renunţi. Să mergi mai departe în clipa în care eşti înclinat să renunţi înseamnă să îţi revendici statutul de membru printre marii războinici şi distinsele personaje care au condus omenirea către un loc mai bun graţie invincibilităţii pe care şi-au câştigat-o. Uau! Se miră artistul. Un mare poet a scris asta? Nu, menţionă miliardarul. Aceste cuvinte îmi aparţin.

Domnul Riley ridică o mână în aer – şi ştii ce s-a întâmplat.

Din ceaţa zorilor apăru o asistentă îmbrăcată impecabil şi foarte atrăgătoare. Suntem cu toţii foarte bucuroşi că v-aţi întors în India, domnule. Ne-a fost dor de dumneavoastră, rosti ea. Poftiţi ce aţi cerut.

Miliardarul se înclină uşor şi îi zâmbi prietenos asistentei.

Titanului îi fu înmânat un şal de pashmina spectaculos împodobit pe care acesta îl întinse în lumina dimineţii. După cum ştiţi, pashmina este un tip de lână din Caşmir. Cuvântul în

sine se traduce prin „aur moale” în limba caşmiră. Şi dacă l-ai fi văzut, ai fi fost de acord că aşa arată.

Ţesătura avea nişte cusături mărunte şi, când cei doi elevi îşi concentrară atenţia mai mult asupra ei, văzură cusut pe şal Crezul 5-3-1 al Războinicului Voinţei. Sub acest titlu se aflau o serie de afirmaţii care explicau ce înseamnă „5-3-1”. Era ceva cu totul unic.

Iată ce spuneau cusăturile de mână bogat ornamentate:

Cele 5 adevăruri ştiinţifice aflate la baza obişnuinţelor excelente

Adevărul nr. 1: Voinţa excepţională nu este un punct forte înnăscut, ci o abilitate dezvoltată prin exerciţiu neîncetat. Trezitul în zori este un antrenament perfect pentru autocontrol.

Adevărul nr. 2: Disciplina personală este ca un muşchi. Cu cât îl întinzi mai tare, cu atât devine mai puternic. Prin urmare, samuraii autoreglării îşi creează intenţionat condiţii grele pentru a-şi consolida puterea naturală.

Adevărul nr. 3: La fel ca alţi muşchi, voinţa slăbeşte atunci când oboseşte. Prin urmare, recuperarea este absolut necesară pentru exprimarea măiestriei. Şi pentru a gestiona oboseala decizională.

Adevărul nr. 4: Formarea oricărei obişnuinţe minunate urmează un tipar distinct alcătuit din patru părţi, pentru automatizarea rutinei. Urmaţi-l explicit ca să aveţi rezultate durabile.

Adevărul nr. 5: Creşterea autocontrolului într-un sector al vieţii înalţă autocontrolul în toate celelalte. De aceea intrarea în Clubul 5 a.m. este o obişnuinţă care schimbă jocul şi va schimba tot ceea ce mai faceţi.

Cele 3 valori ale celor care îşi formează obişnuinţe eroice:

Valoarea nr. 1: Victoria cere consecvenţă şi persistenţă.

Valoarea nr. 2: A duce la bun sfârşit ceea ce ai început determină dimensiunea respectului de sine generat.

Valoarea nr. 3: Aşa cum acţionezi în particular, la fel o vei face şi în public.

Prima teorie a spartanilor autodisciplinei

Făcând întotdeauna ce este greu, dar important, atunci când este cel mai incomod, aşa se nasc războinicii.

Miliardarul închise ochii şi repetă cuvintele: Nu îmi doresc o viaţă uşoară, fiindcă într-o astfel de viaţă nu îmi sporesc puterile. Dă-mi o viaţă plină de provocări: una care să dea la iveală ce este mai bun în mine. Fiindcă numai aşa se formează o voinţă de fier. Şi un caracter invincibil.

Acest şal este cadoul meu pentru voi, continuă industriaşul. Vă rog să studiaţi cele cinci adevăruri ştiinţifice şi cele trei valori împreună cu teoria generală unică, căci ele alcătuiesc Crezul 5-3-1 al Războinicului Voinţei. Vă va servi nemaipomenit, când veţi codifica obişnuinţe ce persistă.

În câteva momente, o ricşă cu motor veni în grabă dintr-o parcare goală aflată la distanţă. Din ea ieşi un tânăr fermecător, îmbrăcat elegant cu o jachetă de tip Nehru, pantaloni călcaţi la dungă şi pantofi cafenii bine lustruiţi. Namaste, Arjun, spuse miliardarul unindu-şi palmele. Salut, şefule, fu răspunsul cald al asistentului. Deşi cuvintele erau neprotocolare, felul în care le rostise demonstra un mare respect pentru angajatorul său. Voi doi cunoaşteţi povestea Taj Mahalului? întrebă miliardarul în timp ce asistentul stătea deoparte, părând gata să ofere orice ajutor solicitat de domnul Riley. Spuneţi-ne-o, vă rugăm, ceru antreprenoarea. Avea cu ea un carneţel şi un pix simplu negru – fără dispozitive electronice. Toate discursurile de la început ale miliardarului despre folosirea greşită a tehnologiei care duce la distrugerea creativităţii şi la reducere extremă a productivităţii avură un impact major asupra ei. Astăzi purta o brăţară masivă pe care erau gravate cuvintele: „Visurile nu se îndeplinesc în timp ce dormi”. Sigur, straşnică poveste! se extazie miliardarul, revenind la limbajul lui de surfer din California. Ca şi voi doi, porumbeilor, împăratul mogul Shah Jahan, care a fost creierul acestei minuni, era foarte îndrăgostit. Ca simbol al devotamentului şi adoraţiei faţă de soţia lui, Mumtaz, după moartea ei, în 1631, a început construcţia unui monument aşa

cum nu se mai văzuse în lume. Unul atât de senzaţional în extravaganţa lui, atât de incredibil de plin de inspiraţie şi excepţional din punctul de vedere al structurii, încât toţi cei care îl privesc, văzându-i splendoarea, să înţeleagă profunzimea afecţiunii acestui bărbat. Simt ceva în inimă când mă uit la el, murmură artistul, uitându-se fix la faţada din marmură care strălucea în faţa sa. Miji ochii când razele zorilor îi loviră privirea. Părea să fie într-o formă fizică mai bună, mai calm, mai încrezător şi mai echilibrat decât îl văzuse înainte antreprenoarea. Şi eu, fu de acord miliardarul cu un sentiment de melancolie în voce. Să vezi Taj Mahalul nu este doar o excursie a intelectului. Este şi o reînviere a spiritului. O face chiar şi pe cea mai amorţită persoană să devină conştientă de ceea ce noi, ca fiinţe umane, suntem capabile să producem. Dar, ca să continui, imediat ce maharajahul şi-a stabilit îndrăzneaţa intenţie, muncitorii au început procesul prin care au transpus viziunea lui măreaţă într-o realitate concretă. Deoarece, aşa cum ştiţi amândoi, ambiţia fără acţiune practică este o iluzie ridicolă. Voi doi cunoaşteţi acum mai bine ideea conform căreia orice este legendar necesită un mare volum de sârguinţă, artă şi persistenţă. Măiestria nu este ceva ce apare dintr-odată. Chiar este un proces neîntrerupt ce poate să necesite ani întregi de meşteşug atent, practică, sacrificiu şi suferinţă, înainte ca proiectul terminat să ajungă la nivelul la care să impresioneze lumea.

Acesta este încă un ACU – un Avantaj Competitiv Uriaş, continuă domnul Riley. Să rămâi loial idealului tău nobil nu numai în săptămânile care urmează elaborării visului, ci şi pe parcursul unor luni lungi, şi poate chiar al unor ani îndelungaţi, în deşertul arid al aplicării creative, cât trebuie să faci faţă respingerii, epuizării, pietrelor aruncate de semeni invidioşi, scepticismului celor dragi, atenţiei distrase de alte ocazii atractive şi găsirii drumului prin iarna singuratică a îndoielii de sine. Asta este ceea ce îi diferenţiază pe concurenţii fără succes de învingătorii legendari. Oricine poate să fie extraordinar timp de un minut. Sportul figurilor este să susţină o performanţă de nivel genial timp de o viaţă întreagă. Şi asta necesită o tărie de

caracter neobişnuită şi o răbdare rară în aceste vremuri superficiale. De genul celei pe care majoritatea societăţii nu a reuşit, din păcate, să şi-o formeze. Mă înţelegeţi?

Miliardarul era însufleţit, plin de energie şi total surescitat. Îşi ridică un braţ şi făcu semnul universal al victoriei cu două degete. Părea să recurgă la acest lucru doar pentru a-şi proteja inspiraţia. Şi pentru a izola focul care se aprinsese în inima lui. Cu multe decenii în urmă, Albert E.N. Gray le-a transmis un mesaj reprezentanţilor de vânzări din domeniul asigurărilor. L-a numit Numitorul Comun al Succesului şi rezuma ceea ce autorul descoperise, în peste 30 de ani de studiu, că este cel mai mare secret al succesului în afaceri, familie, sănătate, în viaţa financiară şi spirituală. Care este? întrebă antreprenoarea cu un interes arzător, în timp ce sorbea din cafeaua acum călduţă. Păi, începu miliardarul, din câte îmi amintesc din broşura care s-a făcut după discurs şi s-a distribuit apoi profesioniştilor de marcă din vânzări, el spunea: „Am fost crescut cu marea convingere că secretul succesului este munca grea, dar am văzut atâţia oameni muncind din greu fără să reuşească, încât am ajuns să fiu convins că nu munca grea este adevăratul secret”. Atunci care este? îl rugă artistul nerăbdător. Frate, ajung şi acolo, răspunse vesel magnatul. Aşadar, Albert Gray a spus că „numitorul comun al succesului este atât de important, atât de puternic...” Şi care este? interveni antreprenoarea, la fel de incapabilă să aştepte răspunsul. Gray a explicat că „numitorul comun al succesului – secretul succesului fiecărui individ care a avut succes vreodată – stă în faptul că şi-a format obişnuinţa de a face lucruri pe care rataţilor nu le place să le facă”. Simplu. Şi profund, observă artistul trecându-şi mâna peste o şuviţă de păr. Şi el sorbi nişte cafea rece acum. Producătorii de vârf îşi fac o obişnuinţă din a desfăşura activităţi cu o valoare înaltă pe care cei mediocri nu au chef să le facă – chiar şi atunci când nici ei nu au chef să le facă, mai zise miliardarul. Exersând comportamentul dorit în mod repetat, îşi măresc stăpânirea de sine şi disciplina personală. Astfel noua rutină devine automată.

Artistul dădu aprobator din cap şi îşi mângâie barbişonul. Se gândea la arta lui.

Chiar m-am limitat din cauza nesiguranţei, se gândi el, încă o dată. Îmi fac atâtea griji legate de ceea ce vor spune ceilalţi despre opera mea, încât nu creez destul. Şi domnul Riley are dreptate. Nu am suficientă răbdare şi nu îmi consolidez autocontrolul pe care îl aduce realizarea lucrurilor dificile, dar valoroase. Într-un fel, fac ce vreau şi când vreau. În unele zile am energie, iar altele dorm toată ziua. Câteodată sunt leneş. În unele zile muncesc din greu. Sunt ca un dop de plută care pluteşte pe apă, fără o direcţie constantă. Fără o organizare adevărată. Fără o disciplină adevărată. Uneori, joc jocuri video ore întregi. Şi am obiceiul să mă grăbesc să creez picturi care se vând repede, atunci când am nevoie de bani, în loc să o iau mai uşor şi să îmi concentrez întreaga pricepere pe opera care îmi va defini dimensiunea competenţei. Şi îmi va revoluţiona domeniul prin genialitatea ei. Deci, explică miliardarul, revenind la povestea despre construirea Taj Mahalului, timp de 22 de ani – nu 22 de zile şi nici de 22 de luni –, 22 de ani, mai bine de 20.000 de muncitori au trudit sub soarele arzător al Indiei. Cu fiecare bloc de marmură cărat de la distanţe imense, de peste o mie de elefanţi, armata de meşteri a ridicat încet-încet structura pe care o vedeţi. S-au confruntat cu obstacole de ordin arhitectural, cu condiţii meteorologice extreme şi tragedii neaşteptate pe parcurs. Au rămas, însă, concentraţi, curajoşi şi neobosiţi, de o dăruire incredibilă faţă de tot ce era necesar în vederea înfăptuirii visului minunat al împăratului. Cu adevărat incredibil, să ştiţi, spuse artistul studiind monumentul. Un fluture trecu pe lângă el. Câteva picături de ploaie îi picară pe faţă. Şi, mă credeţi sau nu, dar alţi porumbei se avântară în sus, pe deasupra capului miliardarului. Ce e cu toţi porumbeii, curcubeiele şi fluturii care par să vă înconjoare tot timpul? îl întrebă antreprenoarea aranjându-şi tricoul de pe ea. Avea pe el un citat din Oscar Wilde care părea potrivit noii înţelegeri a lucrurilor pe care o descoperise femeia de afaceri: „Fii tu însuţi. Toţi ceilalţi au fost copiaţi deja”. Cu toţii avem magia în noi. Majoritatea nu ştim cum să o folosim, fu răspunsul scurt şi

misterios al magnatului. Revenind, deci, la Taj Mahal, mausoleul a fost terminat după două decenii, spuse el în şoaptă. Şi omenirii i s-a dăruit una dintre cele mai mari opere de cutezanţă poetică pe care a primit-o vreodată. Sunt mai mult decât impresionată, mărturisi antreprenoarea. Mulţumesc mult că ne-aţi adus aici, la Agra. Sunt foarte recunoscătoare. Împăratul trebuie să fi ţinut foarte mult la soţia lui, reflectă artistul, mărturisindu-şi revelaţia profundă faţă de minunata evidenţă. Se uită apoi atent la antreprenoare. Strălucirea ei depăşea cu mult frumuseţea obişnuită a starletelor, modelelor şi femeilor foarte elegante. Farmecul ei era mai liniştit şi mai profund, un farmec din acela care face răsăriturile să fie speciale şi razele de lună încântătoare. Se gândi că magnetismul acestei femei vine din ceva mai profund decât un simplu chip atrăgător. Era un farmec născut din strădanie, o atracţie ce emana din suferinţă, o vibraţie emisă de un intelect formidabil şi o drăgălăşenie provenită din hotărârea ei fermă de a deveni o persoană cu putere, înţelepciune şi iubire adevărată. Taj Mahalul este o metaforă foarte directă la care voi, pisoilor, să vă gândiţi în legătură cu angajamentul faţă de o obişnuinţă nouă, indiferent de greutăţile ce ar putea să apară. Şi să rămâneţi credincioşi idealurilor nu numai în perioadele de tihnă, ci mai ales atunci când totul devine îngrozitor de dificil. De aceea este extrem de importantă lecţia din dimineaţa aceasta. Ceea ce sunteţi pe cale să învăţaţi vă va ajuta să aplicaţi foarte mult din filosofiile pe care vi le-am împărtăşit până acum. Vrăjitorul a elaborat cu grijă modelul pe care sunt pe cale să vi-l dezvălui, de-a lungul unui număr foarte mare de ani în care a lucrat cu oameni de afaceri, oameni cu rezultate extraordinare şi oameni care transformă lucrurile, aşa ca mine. Sesiunea de azi nu se referă numai la motivul pentru care ar trebui să adoptaţi ritualul de a vă trezi înainte de răsărit. Se referă mai mult la modul în care puteţi să o faceţi. Ca regim pentru toată viaţa, explică industriaşul frecându-şi lobul urechii, ca un copil cu imaginaţie care atinge o lampă magică. Extraordinar! spuse artistul. Am nevoie de asta. De modalităţile practice prin care să mă asigur că mă voi trezi la 5 dimineaţa şi după ce se încheie

această aventură. Grozav, spuse miliardarul. Hai să mergem atunci!

Doi agenţi de pază solizi îi conduseră apoi pe miliardar, pe antreprenoare şi pe artist printr-o intrare privată în complex, rezervată de obicei şefilor de stat, membrilor familiilor regale şi altor lideri de talie mondială. Când ajunseră în interiorul monumentului, întunecat şi liniştit, miliardarul îşi începu discursul. Aceasta este o perioadă fascinantă, captivantă, ambiguă şi interesantă din istoria lumii. Pentru cei care se arată ca nişte victime în fiecare dimineaţă şi în fiecare zi, viitorul va fi foarte greu, periculos şi înspăimântător, deoarece nu vor şti ce i-a lovit. Şi vor fi complet neprotejaţi, astfel că nu vor putea face faţă transformărilor din mediu, economice şi sociale. Cu toate acestea, pentru minoritatea dedicată, care a deprins o rutină matinală imbatabilă pentru a-şi apăra talentele, şi-a cultivat o moderaţie personală eroică şi şi-a dezvoltat un caracter puternic graţie antrenării riguroase a autodisciplinei, vremurile care vor veni vor fi fenomenal de bogate, armonioase şi extrem de productive. Cei care s-au înarmat împotriva turbulenţelor care vor veni, stabilindu-şi un ritual matinal de excepţie şi detaliat cu atenţie, se vor afla de fapt în poziţia de a profita de întreaga harababură şi de a o transforma într-o oportunitate uriaşă. Şi de a transforma confuzia într-un sentiment suprem de claritate, geniu şi calm care le va permite să câştige.

Miliardarul îşi frecă turbanul şi apoi, dintr-un motiv rămas necunoscut celor doi elevi ai săi, începu să vorbească în şoaptă. Prima informaţie pe care am să v-o ofer aici este aceea că şi creierul vostru este construit în vederea expansiunii. Da, sunt de acord că cei care sunt blocaţi în viaţa profesională şi personală şi cei care funcţionează după mentalitatea lui „nu pot”, în locul unei psihologii a posibilităţilor, vor afirma că nu au cum să facă îmbunătăţirile de care au nevoie prin configurarea unor obişnuinţe extraordinare, de exemplu prin a aceea de a fi membri ai Clubului 5 a.m. Se vor lupta până la moarte pentru a demonstra „realitatea” motivului pentru care le este imposibil să îşi accelereze creativitatea, productivitatea, prosperitatea, performanţa şi influenţa. Vor încerca fără rezerve să vă facă să

credeţi raţionamentul lor, care stipulează că nu pot să îşi construiască o carieră uimitoare şi să-şi creeze o viaţă privată splendidă. Au renunţat de atâta timp la puterea lor de a face schimbări, încât au ajuns să creadă că lipsa lor de putere reprezintă adevărul. Neglijaţi-vă puterea suficient timp şi veţi ajunge să credeţi că nu aveţi deloc. Dar realitatea circumstanţelor lor este o poveste cu totul diferită. Adevărul este că asemenea oameni – oameni buni, cu intenţii bune, plini de talent – au permis atât de des forţelor sinelui lor suveran să devină corupte, încât au căzut într-o stare de pasivitate acută. Da, majoritatea oamenilor sunt pasivi, nu constructori activi ai ambiţiilor interioare. Apoi, şi-au fabricat inconştient o serie de scuze cu privire la motivul pentru care nu pot să se arate drept lideri în activitatea lor şi creatori capabili ai propriei vieţi, pentru că îi sperie nespus să părăsească siguranţa stării lor de blocaj şi să facă exact îmbunătăţirile care i-ar duce către glorie.

Miliardarul se opri să-şi tragă sufletul. O rază de soare aurie se ivi în Taj Mahal. Apoi continuă. Ştiinţa ne confirmă acum că creierul îşi poate continua creşterea pe parcursul vieţii. Acest fenomen minunat se numeşte neuroplasticitate. Şi dovedeşte faptul că creierul uman, la fel ca voinţa personală, seamănă mai mult cu un muşchi decât se credea înainte. Este plastic, într-un fel. Forţaţi-l şi se va extinde. Flexaţi-l şi se va întinde – şi deveniţi mai puternici, deoarece folosirea lui este cea mai înaltă expresie a celor mai strălucite talente. Aşadar trebuie să vă asiguraţi că îl exersaţi cu fermitate pentru a face ca obişnuinţele noi, cum e aceea de a vă trezi devreme, să devină noua voastră normalitate. Neuronii care trimit impulsuri nervoase împreună se leagă între ei, ştiaţi? Pe măsură ce repetaţi rutina pe care doriţi să o adăugaţi stilului vostru de viaţă, ea devine mai uşoară şi mai familiară. Este un punct de vedere important asupra căruia să meditaţi. Şi apoi să îl urmaţi. Nu am ştiut niciodată că avem capacitatea de a ne creşte creierul, remarcă antreprenoarea cu entuziasm. Şi cred că ceea ce spuneţi este că, cu cât exersăm mai mult o obişnuinţă nouă, cu atât creierul va lucra mai mult cu noi şi va evolua, pentru a o face să devină parte din ceea ce suntem. Nu? Mda, răspunse

miliardarul. Îi plăcea să observe că cele două fiinţe umane al căror mentor era se perfecţionau datorită a ceea ce le comunica el. Adevăraţii lideri simt mereu o mare bucurie atunci când scot la lumină talentele celorlalţi. Remarcabilă idee, continuă el, pipăind cu un deget peretele acestei minuni a lumii. Nu ai creierul pe care îl vrei, ai creierul pe care ţi l-ai câştigat. Sau, cu alte cuvinte, nu trebuie să ai creierul pe care ţi-l doreşti, ai creierul pe care îl meriţi – în funcţie de cum l-ai folosit. Petreceţi-vă zilele cu atenţia distrasă de dispozitivele voastre, priponiţi în faţa televizorului şi preocupaţi de lucruri stupide, iar creierul vostru va deveni nevolnic şi moleşit, fiindcă nu l-aţi tratat cum trebuie. Se va atrofia exact cum se întâmplă şi cu alţi muşchi. Şi asta va duce la performanţe cognitive mai slabe, la o învăţare mai înceată şi la o putere de procesare mai lentă. Competiţia vă va distruge şi nu vă veţi atinge ţintele. Pe de altă parte, atunci când vă folosiţi inteligent creierul, extinzându-i limitele şi conducându-l ca un titan, el se va extinde şi îşi va spori conexiunile, ducând la câştiguri importante în productivitate, performanţă şi influenţă. A fost studiat creierul şoferilor de taxi din Londra şi s-a descoperit că zona responsabilă cu gândirea spaţială, hipocâmpul, este semnificativ mai mare în comparaţie cu cea a creierului oamenilor obişnuiţi. Ghiciţi de ce? Datorită complexităţii sistemului de străzi din Londra, răspunse sigur de el artistul. Ai ghicit, aplaudă miliardarul. Prin urmare, exact aşa cum îţi dezvolţi bicepşii la sală ridicând greutăţi sau făcând flotări, taximetriştii din Londra şi-au încordat hipocampul în timpul şofatului zilnic. Şi, după cum am spus, ţinând seama de faptul că creierul seamănă cu un muşchi mai mult decât credeau înainte specialiştii în neuroanatomie, acea parte a lui a devenit mai puternică. Vedeţi cât de puternice suntem noi, fiinţele omeneşti? Este un exemplu superb al neuroplasticităţii de care dispunem cu toţii. Creierul poate fi întărit, modelat şi optimizat, dacă vrem. Atunci când o să ajungeţi acasă, studiaţi atât acest fenomen, cât şi procesul extraordinar al neurogenezei care descrie capacitatea naturală a creierului de a da naştere la noi neuroni. Neuroştiinţa în curs de dezvoltare, care explică faptul că măiestria este disponibilă fiecărei persoane aflate în viaţă,

indiferent unde trăieşte, ce vârstă are, ce face sau cât de greu i-a fost trecutul, este extraordinar de interesantă, se entuziasmă magnatul.

Oricum, spuse el, deocamdată nu vreau decât să ştiţi că creierul dă dovadă de maleabilitate şi muscularitate. Şi ceea ce îi face pe indivizii extraordinari să fie extraordinari este faptul că înţeleg într-adevăr că dificultăţile zilnice sunt preţul succesului trainic. Şi că acel creier care generează o disciplină militărească se construieşte prin mari eforturi. Este un mit că marii oameni de acţiune ai omenirii au avut o viaţă uşoară!

Miliardarul băgă mâna în buzunar, scoase un plic sigilat şi îl înmână antreprenoarei. Te rog să-l deschizi şi să ne citeşti, cu cât mai multă convingere şi pasiune, o instrui magnatul cu amabilitate.

Înăuntru, pe o bucată de hârtie bună frumos împăturită, femeia de afaceri găsi următoarele cuvinte ale ilustrului filosof Friedrich Nietzsche:

> Să nu vorbiţi de înzestrare, de talente înnăscute! Putem numi oameni mari de tot felul care erau puţin înzestraţi. Dar ei au dobândit măreţie, au devenit „genii” (cum se spune), în lipsa unor calităţi despre care nu-i place să vorbească nimănui dintre cei ce sunt conştienţi de ele: ei au cu toţii seriozitatea aceea de meşteşugar iscusit care învaţă mai întâi să facă perfect părţile, până ce îndrăzneşte să realizeze un mare întreg; pentru aceasta ei şi-au acordat timp, fiindcă aveau mai mare plăcere să facă bine un lucru mic şi neînsemnat decât să obţină un efect printr-un tot orbitor[17]. Dă pagina, te rog, ceru miliardarul în timp ce ochii îi străluceau în lumina care pătrundea în mausoleu.

Antreprenoarea dădu glas unui al doilea citat care fusese scris cu grijă, probabil cu un stilou cu cerneală indigo. Cuvintele erau ale filosofului stoic Epictet. Imaginează-ţi aceste cuvinte pătrunzând în partea cea mai adâncă şi mai imaculată a sufletului tău:

> Taurul nu devine pe neaşteptate puternic, nici omul – nobil, ci trebuie să se fi antrenat în condiţii de iarnă, să fie pregătit şi să nu

[17] Friedrich Nietzsche, Opere complete, vol. 3, „Omenesc, prea omenesc”, I şi II, traducere de Simion Dănilă, Editura Hestia, Timişoara, 2000, p. 106. (n.tr.)

se repeadă la voia-ntâmplării la cele care nici măcar nu i se potrivesc[18]. Maeştrii, geniile şi eroii civilizaţiei au avut cu toţii o viaţă grea, explică mai pe larg miliardarul. S-au pregătit cu tenacitate. Au „jucat în ciuda durerii”, ca să împrumut o expresie pe care o folosesc în prezent mulţi sportivi celebri. Şi-au forţat din răsputeri potenţialul. Au fost ambiţioşi, constanţi şi încrâncenaţi, atunci când a fost vorba de valorificarea completă a potenţialului lor cel mai mare. Rădăcina latină a cuvântului „pasiune” înseamnă a „suferi”. Aceşti oameni au suferit pentru viziunile, idealurile şi aspiraţiile lor. Au suferit pentru sporirea abilităţilor lor şi s-au sacrificat pentru a-şi realiza potenţialul. Au îndurat un chin enorm cât şi-au dezvoltat meşteşugul şi au renunţat la tentaţii în favoarea succesului. Şi trebuie să vă spun, aceşti performeri iluştri au suferit şi ei pentru binele lumii. Dacă jucaţi la scară mică, să ştiţi că lumea va involua. Deoarece planeta sărăceşte fără măreţia voastră.

Dintr-odată, miliardarul căzu în genunchi. Se întinse pe podea şi închise ochii, cu mâinile împreunate deasupra inimii. Şi începu să sforăie. Zgomotos. Ce naiba faci acuma, frate? întrebă artistul, părând atât derutat, cât şi amuzat. Disconfort voluntar, veni răspunsul rapid. Alte sforăieli. Vreau ursuleţul! strigă el. Şi pijamalele mele.

Stone Riley începu apoi să îşi sugă degetul. E ireal, râse antreprenoarea, distrată evident de noua ispravă a acestui industriaş nonconformist.

Se putea vedea că miliardarul zâmbea impresionat aparent atât de abilităţile sale comice, cât şi de capacitatea lui neobişnuită de a sublinia o idee care trebuia învăţată.

Rămas pe podea, spuse: Unica şi cea mai bună metodă de a vă consolida voinţa este să vă puneţi voluntar în condiţii inconfortabile. Vrăjitorul le numeşte „Scenarii de Întărire”. Când eram mult mai tânăr şi capacitatea de a mă controla să fac ce

[18] Epictet, Diatribe, traducere de Andreea Ştefan, Editura Seneca, Bucureşti, 2018, Cartea I, cap. 2, p. 21. (n.tr.)

trebuie, atunci când nu aveam chef, era mult mai slabă, cedam tare uşor în faţa dorinţelor mele neînsemnate. Muşchii autodisciplinei erau foarte firavi, deoarece nu îi exersam. Vrăjitorul a ştiut că trebuie să devin mult mai puternic pentru a-mi putea stabili rutina de la ora 5 dimineaţa, astfel încât să o pot păstra de-a lungul întregii cariere. Prin urmare, m-a pus să intru intenţionat în situaţii grele. Şi a mers ca prin farmec. Ce fel de situaţii? întrebă artistul. Dormeam pe podea o dată pe săptămână. Vorbiţi serios? întrebă antreprenoarea. Pe bune? Bineînţeles, confirmă miliardarul. Şi am început să fac duşuri reci în fiecare dimineaţă. Posteam de două ori pe săptămână, aşa cum au făcut mulţi dintre oamenii realizaţi ai lumii, pentru a-şi valorifica şi a-şi exploata radical puterea primordială. Este remarcabil cât timp am economisit în perioada postului, când nu mâncam. Şi este uimitor cât de limpede îmi era gândirea şi câtă energie aveam. A, şi cât am stat în apartamentul din Zürich, pentru a-mi dezvolta rezistenţa şi perseverenţa, făceam „antrenament pe iarnă grea", despre care tocmai aţi citit, adică alergam prin zăpadă îmbrăcat doar cu un tricou şi cu o pereche de pantaloni scurţi, menţionă magnatul, aruncând o privire spre antreprenoare.

Miliardarul se ridică. Este exact ce v-am tot sugerat de când am ajuns la Taj Mahal: aveţi capacitatea unui autocontrol formidabil. Ştiinţa confirmă acest lucru. Adevăratul secret este să vă forţaţi creierul să dezvolte căi neurale noi şi muşchiul voinţei să se încordeze şi să se întindă, lucrând intenţionat cu aceste resurse naturale cât mai intens posibil. Astfel poate să devină oricine atât de puternic, curajos şi invincibil, încât, indiferent de obstacolele cu care se confruntă şi de dificultăţile prin care trece, să-şi continue misiunea de a-şi atinge scopurile glorioase. De ce credeţi că puşcaşii marini şi membrii Serviciului Special Aerian – adevăraţi războinici ai voinţei – participă intenţionat la asemenea scenarii cu potenţialul de a le înfrânge spiritul? Toate acele marşuri lungi prin ploaie, cu rucsaci grei în spate. Târându-se printr-o mâzgă groasă la miezul-nopţii. Consumând mâncare crudă şi locuind în condiţii spartane. Înfruntându-şi temerile prin participarea la teste precum ar fi să

sară în ocean de pe stânci, cu spatele, legaţi la ochi sau să îndure exerciţii ce presupun cădere psihică, pentru a se deprinde să se ridice deasupra lucrurilor care îi limitează cel mai mult. Uite ce e, pisoilor, curajul – şi capacitatea de a face lucruri dificile care sunt necesare pentru a vă exprima pe deplin măreţia – nu sunt binecuvântări divine. Nu. Nici pe departe. Sunt o practică voluntară. Duritatea – şi o voinţă de fier – necesită muncă. Aşa că vă sfătuiesc să începeţi să vă sufocaţi demonii, să vă ucideţi dragonii şi să vă îmbrăţişaţi monştrii, făcând mai multe lucruri care vă solicită. Este una dintre cele mai sigure căi către realizări măiestre şi o viaţă personală de care veţi fi foarte mândri la sfârşit. Ştiţi, asta mă face să mă gândesc la dramaturgul irlandez George Bernard Shaw. Doamne, ce barbă grozavă avea tipul, spuse pe neaşteptate miliardarul. Aţi văzut-o vreodată? continuă el. Nu, răspunse artistul. Ar trebui s-o vezi, e marfă, remarcă mogulul.

Apoi, pocni din degete de opt ori. După asta, o voce necunoscută bubui de undeva din mausoleu, strigând: „Omul rezonabil se adaptează la lume – cel nerezonabil insistă în încercarea de a face lumea să se adapteze la el. Prin urmare, întregul progres depinde de omul nerezonabil”.

Vocea tăcu. George Bernard Shaw a scris asta în minunata lui piesă Om şi supraom, o dramă în patru acte pe care a creat-o în 1903. Tot ceea ce încerc să spun este că, atunci când vine vorba să vă împliniţi înzestrările, talentele, ambiţiile admirabile şi instinctul de a schimba lumea aşa cum consideraţi că este mai bine, să nu fiţi niciodată rezonabili cu voi.

Miliardarul se opri. Apoi, făcu un lucru pe care cei doi elevi ai lui nu-l mai văzuseră la nimeni altcineva. Sărută partea aflată între degetul mare şi cel arătător de la mâna stângă. Apropo, trebuie să te iubeşti pe tine însuţi ca să poţi înălţa lumea, mormăi el cu un zâmbet, înainte de a-şi continua mentoratul. Plin de inspiraţie ce a spus George Bernard Shaw, recunoscu artistul. Cercetările dovedesc că una dintre realizările esenţiale ale unei vieţi legendare este să vă antrenaţi voinţa să crească la maximum, continuă miliardarul. Exploratorul galez Henry Morton Stanley a observat că autocontrolul este mai

indispensabil decât praful de puşcă. Categoric plin de inspiraţie, repetă antreprenoarea. Iată care-i treaba, spuse miliardarul. Există mitul că sportivii celebri, artiştii legendari şi oamenii politici respectaţi au avut mai multă voinţă înnăscută decât noi, restul. Nu e decât o mare minciună. Ce este adevărat, declară el, e că aceşti oameni excepţionali au început ca oameni obişnuiţi. Şi prin exersare neîntreruptă şi instrucţie constantă pentru a-şi configura obişnuinţe zilnice excelente, puterea lor de a se controla în faţa poftelor şi tentaţiilor a devenit mai puternică şi cultura a ajuns să-i perceapă ca pe nişte supraoameni. Îmbunătăţirile mărunte, zilnice, aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate uimitoare, comentă artistul, recitând bucuros preţiosul tatuaj mental pe care îl adoptase în această călătorie nemaipomenită.

Se întinse şi o apucă de mână pe antreprenoare. Exact, confirmă miliardarul. Ceea ce ochiului omenesc îi par a fi optimizări invizibile şi infinitezimale în ceea ce priveşte voinţa, dacă le faci zilnic o perioadă îndelungată de timp, te vor transforma într-un Michelangelo, un da Vinci, un Chopin, o Coco Chanel, un Roger Bannister, un Pelé, un Marc Aureliu sau un Copernic. Toate adevăratele genii au început ca oameni obişnuiţi. Dar au exersat atât de mult şi atât de des pentru a-şi consolida tăria, încât au s-au arătat formidabili ca de la sine. Iată un alt tatuaj mental pe care l-am învăţat de la Vrăjitor: Performerii legendari exersează de atâta timp să fie spectaculoşi, că nu îşi mai aduc aminte cum să se comporte nespectaculos. Deci, de unde începem din punct de vedere practic? întrebă antreprenoarea. Fiindcă amândoi ne dorim mai multă autodisciplină şi să avem obişnuinţe excelente care să dureze o viaţă întreagă. Mai ales să ne trezim la ora 5 dimineaţa. Urmaţi-mă, le spuse magnatul.

Domnul Riley îi conduse pe un coridor, pe lângă o serie de încăperi slab luminate, până ajunseră într-o cameră mică. Într-un colţ se afla o tablă. Miliardarul luă o bucată de cretă şi începu să deseneze această diagramă:

Acest model simplu se bazează pe ultimele studii despre cum se formează obişnuinţele, începu el. Punctul vostru de pornire este să vă creaţi un anumit factor declanşator. Pentru a integra în programul de dimineaţă ritualul trezirii matinale, acesta ar putea fi ceva simplu, cum ar fi să aveţi lângă pat un ceas deşteptător de modă veche, care să sune la ora 5 fix. Când ajungem la Roma, vă voi explica de ce nu ar trebui să aveţi niciun aparat de ultimă tehnologie în dormitor. La Roma? exclamară antreprenoarea şi artistul în acelaşi timp.

Miliardarul îi ignoră. Odată ce vă stabiliţi factorul declanşator sub forma ceasului deşteptător, următorul pas – după cum puteţi vedea din schema mea – este să desfăşuraţi rutina pe

care vreţi să o /inscripţionaţi. Deci, ne dăm pur şi simplu jos din pat, nu? întrebă antreprenoarea. Da, spuse miliardarul. Pare evident, dar săriţi imediat din pat, înainte ca mintea raţională – cortexul prefrontal – să vă poată oferi o grămadă de scuze ca să mai dormiţi. În acest moment aparte în care vă ridicaţi din pat, vă creaţi circuitul neural pentru trezirea matinală în creier, prin puterea neuroplasticităţii. Şi ţineţi minte: căile neurale care trimit impulsuri împreună se leagă de-a lungul timpului unele de altele într-o reţea neurală puternică. Exact în clipa în care vă confruntaţi cu alegerea de a rămâne la orizontală sau de a vă ridica şi a începe minunat ziua, aveţi şansa să vă întăriţi voinţa. Este incomod la început, ştiu. Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc şi minunată la sfârşit, îl întrerupse artistul, accentuând încă unul dintre tatuajele mentale ale Vrăjitorului. Da, fu de acord miliardarul. Următorul pas al tiparului alcătuit din patru părţi pentru a introduce un ritual nou este să vă asiguraţi că v-aţi stabilit o recompensă. Recompensa este ceea ce vă impulsionează şi vă determină să realizaţi noua obişnuinţă. Folosiţi mereu puterea recompenselor pentru progresul triumfului vostru. Hai să presupunem că faceţi ce ştiţi că este corect, în loc să urmaţi ceea ce este uşor, şi săriţi repede din pat – imediat ce porneşte alarma. Vă voi explica exact ce să faceţi în Ora Victoriei de la 5 la 6, atunci când vă voi arăta Formula 20/20/20. Omule, o să ne-o arăţi vreodată? îl întrerupse din nou artistul. Nu era nepoliticos. Dacă te-ai fi aflat în acea cameră cu cei trei, ai fi simţit că vorbise aşa doar pentru că era foarte interesat de Metoda 5 dimineaţa. Atât. Formula 20/20/20 este subiectul sesiunii de coaching de mâine-dimineaţă, spuse miliardarul cu cea mai mare bunăvoinţă. Deocamdată să rămânem concentraţi pe cel de-al treilea pas. Trebuie să vă stabiliţi o recompensă. Cercetătorii eminenţi ai voinţei ne spun că asta este esenţial pentru a crea comportamente care persistă. Recompensa pentru că v-aţi trezit odată cu soarele ar putea fi o bucată mai măricică de ciocolată neagră la prânz ca desert. Ar putea fi un pui de somn în aceeaşi zi, un alt ritual preferat al celor mai mari minţi creatoare ale planetei. Ar putea fi să vă răsfăţaţi cu cartea pe care vă doreaţi să o cumpăraţi pentru biblioteca voastră. Vă veţi

da şi singuri seama ce preferaţi. Am înţeles, spuse antreprenoarea. Era sigură acum că toate aceste informaţii îi vor schimba radical jocul în afaceri şi îi vor revoluţiona Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul – conducând-o spre o viaţă excelentă. Bine. Asta ne aduce la ultimul punct al schemei, spuse miliardarul atingând cuvântul „repetiţie” de pe tablă cu bucata de cretă, încăperea din Taj Mahal.

Modalitatea de a vă anihila impulsurile cele mai slabe ale sinelui inferior şi de a vă elibera de pofte şi tentaţii care blochează ce e mai bun în voi este repetarea neîncetată a comportamentului nou pe care munciţi din greu să îl stabiliţi. Cuvântul care îmi vine în minte este ferm. Fiţi fermi în angajamentul de a rămâne membri pe viaţă ai Clubului 5 a.m. Fiţi complet devotaţi şi nu folosiţi scuze când respectaţi această promisiune făcută vouă înşivă, care vă transformă viaţa. De fiecare dată când o respectaţi, aprofundaţi relaţia cu sinele suprem. De fiecare dată când vă treziţi în zori, vă purificaţi caracterul, vă consolidaţi voinţa şi vă intensificaţi focul din suflet. Cred că ceea ce încerc să vă ajut pe voi, doi oameni minunaţi, să apreciaţi este faptul că adevărata măsură a măreţiei nu se arată în exterior, în faţa unui public, ci în lumina blândă a dimineţii, în timpul exerciţiului solitar. Deveniţi invincibili prin ceea ce faceţi atunci când nu vă priveşte nimeni. Am citit destul de mult despre echipele sportive campioane, spuse antreprenoarea. Asta m-a ajutat să creez echipe minunate în compania mea. Şi dacă am învăţat un lucru, atunci acela a fost că ceea ce a dus echipa câştigătoare la victorie nu a fost atât felul în care au jucat oamenii în ultimele secunde ale unei dispute finale, ci mai degrabă cât de disciplinaţi au fost la antrenament. Exact, fu de acord miliardarul. Mişcările geniale din ultimele secunde ale meciului de campionat au fost automate: rezultatul unor ore neobosite de repetiţie a acelor mişcări splendide la antrenamente.

Grozav punct de vedere, se gândi artistul. Vreau să vă mai vorbesc de un model de învăţare în această dimineaţă înainte să vă dau drumul, pisoilor, unul care vă va convinge că stabilirea unei obişnuinţe urmează un proces de 66 de zile.

Totuşi, înainte de asta, vreau să vă împărtăşesc alte idei practice şi rapide referitor la autodisciplină. Grozav, replică artistul. Lecţia de astăzi a fost importantă pentru mine. Ştiu că mă va ajuta să înving procrastinarea şi sunt sigur că îmi va îmbunătăţi calitatea artei. Iar în reglarea condiţiei fizice am făcut deja progrese. A făcut, fu de acord antreprenoarea, făcând cu ochiul. Ei bine, ţineţi minte că voinţa slăbeşte atunci când oboseşte. Oamenii de ştiinţă numesc această stare „epuizarea egoului”. Vedeţi voi, vă treziţi în fiecare dimineaţă cu bateria autocontrolului încărcată. De asta vreau eu să faceţi activităţile care sunt cele mai importante pentru ascensiunea imperiilor interioare în momentul în care capacitatea voastră este cea mai mare: la 5 dimineaţa. Iată care e chestia: pe măsură ce trece ziua, vă duceţi la întâlniri, vă verificaţi mesajele şi efectuaţi diverse sarcini, capacitatea de autoreglare scade – şi la fel scade şi capacitatea de a face faţă tentaţiilor şi de a vă gestiona impulsurile nepotrivite. Faptul că muşchii disciplinei umane ostenesc din cauza oboselii decizionale explică de ce atâţia oameni cu un succes enorm ajung să facă lucruri prosteşti care le distruge cariera. Cedează în faţa îndemnului care le provoacă prăbuşirea, deoarece cât e ziua de lungă iau decizii importante. Până seara nu le mai rămâne suficientă voinţă pentru a-şi controla tentaţiile. Fascinant! adăugă antreprenoarea. Asta explică multe. Secretul îl constituie, aşadar, odihna şi recuperarea muşchiului autocontrolului, explică miliardarul. Nu îi daţi voie niciodată să obosească prea tare. Voinţa este într-adevăr cea mai slabă atunci când sunteţi cei mai obosiţi. Acesta este un lucru de care trebuie să fiţi foarte conştienţi. Luăm cele mai proaste decizii şi facem cele mai proaste alegeri când suntem istoviţi. Punct. V-am planificat, pentru mai târziu, o sesiune de mentorat eficientă despre cum îşi protejează atuurile nepreţuite cei mai buni oameni din lume – cum ar fi voinţa –, prin intermediul artei pierdute a regenerării personale.

Domnul Riley începu să tuşească. O tuse seacă, îngrijorătoare. Nu una lipsită de importanţă. Ah, adăugă el, adunându-şi gândurile. Vă rog să fiţi conştienţi că cercetările

sprijină ideea conform căreia ordinea exterioară sporeşte disciplina. De aceea Steve Jobs a avut grijă ca sediul NeXT să fie mobilat minimalist şi zugrăvit doar în alb cât a fost el acolo. Dezordinea vă scade autocontrolul şi vă şterpeleşte din lungimea de bandă cognitivă. Poate de aceea atâtea aşa-zise genii poartă aceeaşi uniformă în fiecare zi, comentă artistul. Vor să menţină ordinea şi organizarea în viaţa lor. Şi înţeleg că în fiecare dimineaţă ne trezim atât cu o cantitate limitată de voinţă, cât şi cu o concentrare mentală limitată. Prin urmare, în loc să risipească aceste daruri de preţ, făcând mai multe alegeri fără importanţă, cum ar fi cu ce să se îmbrace şi ce să mănânce, îşi automatizează cât mai multe lucruri posibil, astfel încât să îşi poată concentra cele mai înalte puteri pe câteva activităţi importante. Înţeleg acum şi mai bine cum devin oamenii de geniu şi mai geniali. Dacă tot ce aş face în fiecare zi ar fi să mă ocup de arta mea şi doar de câteva alte lucruri, nu aş suferi de pe urma „oboselii decizionale”, cum îi spuneţi. Şi asta ar însemna că nu aş mai irosi atâta timp seara, şi nu aş mai face atâtea alegeri proaste la sfârşitul zilei, cum ar fi să mă uit la seriale de televiziune prosteşti, să mănânc prea multă mâncare nesănătoasă şi să beau prea multă tequila. Aşa, declară miliardarul. E clar că voi, pisoilor, ştiţi că „orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc şi minunată la sfârşit”. Ar trebui ca această idee să fi ajuns departe şi să se fi instalat ca o convingere implicită în Gândirea voastră. Haideţi acum să analizăm acest tatuaj mental remarcabil al Vrăjitorului într-o schemă care explică cele trei faze prin care trece stabilirea fiecărei obişnuinţe, astfel încât să aveţi şi mai multă forţă pentru a vă asigura regimul trezirii în zori. O să vă placă în mod cert ceea ce sunteţi pe cale să învăţaţi. Promiteţi-mi că daţi volumul mai tare cât ascultaţi ceea ce o să vă spun? Şi cu asta vom încheia dimineaţa. Promitem, spuseră în cor antreprenoarea şi artistul. Pe cuvânt de onoare? întrebă miliardarul ridicând degetul mic. Da, răspunse antreprenoarea, prinzând cu degetul ei mic degetul mentorului. Da, fu de acord artistul, procedând la fel. Minunat, se entuziasmă magnatul.

Unul dintre agenţii de pază care îi conduseseră pe cei trei tovarăşi în clădire intră şi scoase un grafic dintr-un rucsac. Îl lumină cu lanterna, ca să vadă toată lumea ce era tipărit pe el. Schema de învăţat deveni vizibilă şi arăta astfel:

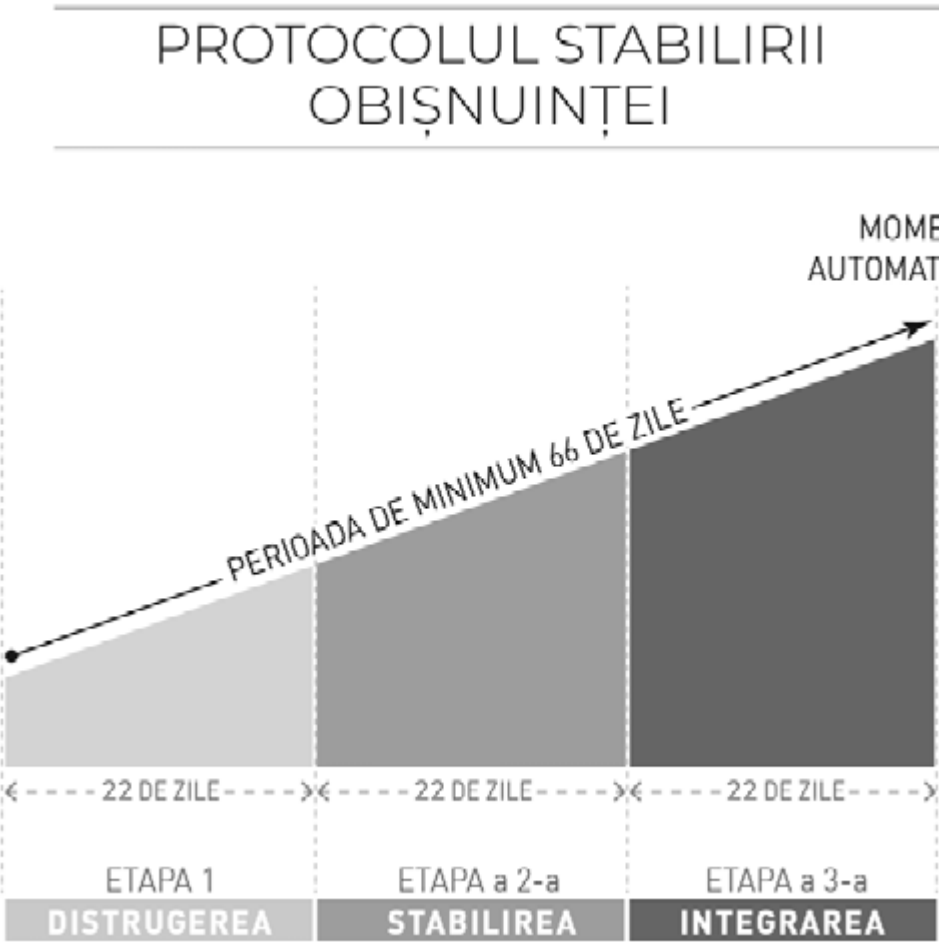

În timpul adoptării oricărei obişnuinţe noi veţi trece printr-o perioadă iniţială de distrugere, spuse domnul Riley indicând prima fază a diagramei. Perseveraţi şi veţi trece cu siguranţă la a doua etapă a procesului, în care se formează căi neurale şi începe adevărata stabilire. Aceasta este partea de mijloc, plină de confuzie. În sfârşit, dacă persistaţi în practica de a face din orice rutină nouă un mod de a fi normal, veţi ajunge la etapa finală – şi minunată: integrarea. Întregul exerciţiu ia aproximativ 66 de zile, potrivit datelor din cercetările întreprinse la Colegiul

Universităţii din Londra. În învăţăturile sale, Vrăjitorul numeşte acest adevăr remarcabil Perioada de minimum 66 de zile. 66 de zile de exerciţiu pentru însuşirea unei obişnuinţe noi. Aşa că nu renunţaţi după câteva zile sau după câteva săptămâni şi nici chiar după două luni. Cum are legătură cu dobândirea calităţii de membru al Clubului 5 a.m., respectaţi-vă promisiunea pe care v-aţi făcut-o cel puţin 66 de zile. Orice s-ar întâmpla. Faceţi acest lucru şi restul vieţii voastre va fi exponenţial mai bun. Vă promit asta din inimă, le spuse miliardarul.

Vedeţi voi, orice schimbare este grea la început. De asta Vrăjitorul a numit prima etapă „distrugerea”. Dacă nu ar fi dificilă la început, nu ar fi o schimbare reală. Trebuie să fie grea, deoarece vă rescrieţi tiparele mentale din trecut şi distrugeţi vechile modalităţi de operare. Şi reconfiguraţi vechile programe ale inimii şi emoţiilor. Ştiţi de ce foloseşte naveta spaţială mai mult combustibil în cele 60 de secunde de la decolare decât cât orbitează în jurul Pământului? Trebuie să învingă forţa puternică a gravitaţiei după ce decolează, evident, răspunse încrezător artistul. Exact, afirmă miliardarul. Este nevoie de o cantitate mare de combustibil pentru a învinge forţa iniţială şi pentru a atinge viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale. Dar odată ce reuşeşte, intervine impulsul şi naveta înaintează de la sine. Prima fază în crearea oricărei obişnuinţe noi – Etapa Distrugerii – este exact la fel. Trebuie să vă învingeţi obiceiurile imprimate adânc, ritualurile dominante şi stările de performanţă tradiţionale. Trebuie să vă ridicaţi deasupra propriei forţe gravitaţionale, până apare viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale. Este foarte dificil la început. N-am să vă mint: amândoi v-aţi descurcat foarte bine cu trezitul la 5 în dimineţile în care aţi fost cu mine. Dar vă veţi lovi de un zid în aceste prime 22 de zile, cât vă aflaţi în prima fază. Nu e nimic în neregulă – face parte din procesul stabilirii obişnuinţei prin care trebuie să treacă oricine caută să atingă productivitatea de vârf şi o viaţă mai bogată. Pentru majoritatea oamenilor pregătiţi să se trezească înaintea zorilor, fiecare zi din această fază este o dificultate. Vor să renunţe. Se plâng că trezitul devreme chiar nu li se potriveşte. Că nu sunt făcuţi pentru această rutină şi că

efectiv nu merită suferinţa. Sfatul meu este simplu: Continuaţi cu orice preţ. Persistenţa este punctul de început al măiestriei. Lucrurile care par să fie cele mai grele sunt şi cele mai valoroase. Nu uitaţi că realizarea unor lucruri dificile care sunt foarte importante a fost modul în care au dobândit putere oamenii cu cele mai bune rezultate şi marii eroi ai civilizaţiei noastre. Vă rog să ţineţi minte şi această regulă: atunci când vă aflaţi în faţa unei opţiuni, alegeţi-o întotdeauna pe cea care vă solicită cel mai mult, vă sporeşte dezvoltarea şi vă face să vă demonstraţi înzestrările, talentele şi potenţialul personal. Aşadar, atunci când vreţi să renunţaţi, perseveraţi. Veţi ajunge în curând la următoarea etapă. Şi înţelegeţi că gândurile negative, emoţiile care vă fac irascibili şi dorinţele puternice de a ceda sunt o parte firească a procesului configurării oricărui regim nou. Primele 22 de zile trebuie să dea senzaţia unei uşoare forme de tortură. Deoarece în prima etapă este vorba doar despre distrugerea obişnuinţelor vechi de a fi, pentru a putea fi instalate unele noi, nu? întrebă antreprenoarea. Aşa este, confirmă miliardarul. Şi doar pentru că nu aţi putut să faceţi ceva mai înainte, nu înseamnă că nu puteţi să faceţi acum, adăugă el dând din cap încurajator. Trebuie să repet ce am mai spus, ca să vă fixaţi ideea: dacă nu a fost grea la început, nu va fi o schimbare reală şi valoroasă. Societatea ne-a programat să credem că se întâmplă ceva rău dacă ne e greu la început. Că ar trebui să ne oprim din ceea ce facem. Şi să ne întoarcem la siguranţa fostei noastre normalităţi. Dacă vom opera conform acestei idei, vom avea zero dezvoltare şi evoluţie către un statut legendar. Zero! Foarte adevărat, fu de acord antreprenoarea. Toată lumea pe care o cunosc repetă în fiecare zi lucruri familiare. Bine. Poate nu toată lumea, dar fără îndoială majoritatea oamenilor. Aceleaşi gânduri, aceleaşi comportamente şi aceleaşi mişcări. Adevărul nu este că nu se pot schimba, spuse domnul Riley. Doar că nu şi-au luat niciodată angajamentul de a fi mai buni şi de a persevera în acest proces destul de mult pentru ca neurobiologia lor, dar şi psihologia, emoţiile şi spiritualitatea să facă minunile pe care le fac în mod natural. Să ştiţi că tot ce vi se pare uşor acum vi s-a părut greu cândva.

Miliardarul îi ceru lanterna agentului de pază şi o îndreptă către partea schemei de învăţare legată de a doua etapă a transformării în rutină. Mulţumesc, Krishna, adăugă el. Iată: orice schimbare este plină de confuzie la mijloc. Etapa a doua se numeşte „stabilire”, deoarece este ca şi cum aţi trece printr-un fel de renovare interioară. Trebuie dărâmate fostele fundaţii pentru a putea fi ridicate unele mai bune. Această etapă vă va face să vă simţiţi derutaţi, stresaţi şi frustraţi. Veţi vrea şi mai mult să renunţaţi şi să revocaţi decizia de a vă alătura Clubului 5 a.m., considerând-o îngrozitoare. Veţi tânji să vă întoarceţi pe partea cealaltă, să rămâneţi în patul cald şi să număraţi iar oile. Fiţi însă conştienţi şi aveţi încredere că totul este bine. Foarte bine, de fapt. Şi deşi nu puteţi vedea, avansaţi şi mai mult în dobândirea deprinderii de a vă însuşi pentru tot restul vieţii rutina trezitului devreme. Lucrurile sunt pe cale să devină mai uşoare. Cu adevărat. Doar că treceţi prin a doua etapă a procedurii. Şi vi se pare plină de confuzie. Şi că arată haotic. Realitatea este că vă dezvoltaţi minunat. Şi vă apropiaţi de un grad de performanţă cu totul nou. „În orice dezordine există o ordine ascunsă”, a spus celebrul psiholog Carl Jung.

Aşadar, atunci când vă configuraţi această rutină matinală nepreţuită, structura creierului vostru este dată peste cap din cauza căilor neurale noi create. Întregul vostru sistem este efectiv restructurat. Vă aflaţi sincer pe un teritoriu extrem de nefamiliar. Înmuguriţi. Exploraţi locuri noi. Cuceriţi noi teritorii ale potenţialului propriu şi accesaţi un caracter unic superior al optimizării umane. Nivelul cortizolului, hormonul fricii, a crescut acum, aşa că vă veţi simţi speriaţi o mare parte din timp. Tot ceea ce se întâmplă în creierul vostru consumă rezerve uriaşe de energie. Vă veţi simţi, aşadar, epuizaţi adesea în a doua etapă a stabilirii obişnuinţei. Înţelepţii, clarvăzătorii şi filosofii din vechime au numit o asemenea transformare personală „noaptea întunecată a sufletului”. Ceea ce a fost cândva o omidă se transformă haotic – dar aproape magic – în fluture. Misticii au scris despre schimbarea profundă şi adevărată ca fiind o călătorie care presupune o serie de morţi mărunte. Vechea ta persoană trebuie să moară pentru a putea renaşte o

persoană mai bună. Vrăjitorul spune că, pentru „a ajunge la măreţie, trebuie să suferi o anihilare a slăbiciunii”. Dramatice cuvinte, sunt de acord. Dar este adevărat ce spune gurul. În etapa a doua, s-ar putea să simţiţi uneori că totul se destramă. Dar de fapt totul se reuneşte – chiar mai bine. Deseori, percepţia voastră omenească nu este realitatea, după cum aţi aflat. Este doar modul în care vedeţi lumea printr-o lentilă. Adevărul este că iluzia siguranţei este mereu mult mai letală decât ascensiunea către măiestria personală. Rămâneţi în etapa a doua a procesului încă 22 de zile. Şi fiţi conştienţi că vine o răsplată enigmatică. Îmi place tot ce aţi spus, interveni artistul. Voi stabili acest ritual al trezitului devreme pentru tot restul vieţii, chiar dacă încercarea mă ucide, îşi promise el.

Miliardarul deveni tăcut. Am trecut de foarte multe ori prin acest proces de năpârlire şi transformare. De fiecare dată când urmăresc o obişnuinţă nouă, o abilitate mai bună sau chiar o convingere fundamentală mai evoluată, pătrund în acest ciclu al morţii şi renaşterii. Şi trebuie să vă spun că seamănă într-adevăr cu sfârşitul. Veţi fi speriaţi uneori, foarte obosiţi o vreme şi derutaţi de ceea ce vă va spune vocea întunecată a sinelui vostru. Câteodată vă veţi simţi chiar în pragul nebuniei. De aceea fac atât de puţini oameni treaba asta. Şi de aceea atât de puţini ajung în stratosfera performanţei epice şi au un impact asupra culturii la nivel global. Este un sport numai pentru eroii supremi. Necesită un curaj enorm, convingere nemăsurată şi o tărie de caracter neobişnuită. Aveţi toate acestea în voi. Nu vă trebuie decât hotărârea de a le aplica. După cum am spus, prin exerciţiu şi răbdare, totul va deveni mai uşor. Şi în cele din urmă automat.

Aşa, pisoilor, rosti miliardarul bătând din palme ca un antrenor de fotbal care încurajează jucătorii. Ştiu că înţelegeţi asta de minune. Aşa că hai să mergem mai departe. Perseveraţi în procesul stabilirii de obişnuinţe noi, depăşind distrugerea tiparelor vechi, ce are loc în etapa întâi. Continuaţi apoi cu formarea circuitelor noi din creier, care are loc prin intermediul neuroplasticităţii, şi cu fabricarea de căi mai bune în esenţa voastră emoţională în etapa a doua. Faceţi acest lucru şi veţi

ajunge mai mult ca sigur în etapa a treia, ultima parte a ascensiunii voastre: „integrarea”. Ţineţi minte: orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc şi minunată la sfârşit.

Miliardarul se opri, zâmbi blând şi apoi îşi atinse degetele de la picioare. Îşi sărută iar pielea dintre degete. Apoi continuă. Etapa finală este momentul în care totul se leagă, explică el, şi aveţi ocazia să resimţiţi beneficiile dăruirii fantastice faţă de statutul de membru al Clubului 5 a.m. Vă apropiaţi de sfârşitul perioadei de aproximativ 66 de zile necesare unui creier uman – şi unei fiinţe umane – pentru a-şi forma o rutină. Aşa că acum este momentul succesului. Aţi trecut de distrugerea iniţială, aţi reuşit să treceţi de pericolul şi haosul fazei de mijloc şi aţi ieşit de partea cealaltă mai puternici, mai pricepuţi şi cunoscându-vă mai bine natura supremă şi invincibilă. Sunteţi acum versiunea următoare a sinelui vostru suprem, capabili să acceptaţi provocarea unui joc mai însemnat, să influenţaţi mai mulţi oameni prin puterea glorioasă a exemplului vostru şi să fiţi mai utili în lume, deoarece sunteţi mult mai stăpâni pe eroismul vostru primordial. Toată munca intensă, tot sacrificiul şi toată suferinţa, consecvenţa scrupuloasă şi tot curajul strălucit se leagă în această etapă, atunci când obişnuinţa nouă la care aţi lucrat se integrează la nivel psihologic, emoţional, fizic şi spiritual. Şi devine noua voastră normalitate. Normalitate? întrebă artistul. Viaţa devine uşoară?

Miliardarul se aruncă dintr-odată pe podeaua de marmură a mausoleului şi începu să facă iar flotări. Semăna într-un fel cu un boxer care se antrenează pentru un meci important. Ce naiba faceţi acum? îl întrebă antreprenoarea amuzată.

E mai nebun decât mi-am imaginat vreodată, se gândi ea. Dar îmi place de el. Scopul primordial al vieţii este dezvoltarea: să depuneţi continuu eforturi pentru a vă materializa cât mai mult din potenţial. Flotările mele zilnice nu numai că mă menţin într-o stare de optimizare continuă în vederea atingerii unui nivel formidabil, dar sunt şi o modalitate extraordinară de a continua să mă simt tânăr, fericit şi însufleţit. Plictiseala ucide spiritul uman.

Industriaşul se ridică. Pentru jucătorul de top, vârful unui munte reprezintă doar poalele următorului. Stabilirea unei obişnuinţe noi, extraordinare aduce minunata ocazie de a da startul următoarei obişnuinţe. Fac o mie de flotări pe zi, să ştiţi. Grozav exerciţiu. Unul dintre cele mai bune. Atât de simplu. Mă menţine zvelt şi ca sculptat. E bun pentru trunchi, dar îmi pune la treabă şi fesierii, spuse miliardarul cu o expresie încurcată.

Însă cele o mie de flotări pe zi sunt totodată un ritual care să îmi reamintească să merg mai departe. Să mă dezvolt în continuare. Să îmi înalţ mai departe Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul şi să îmi intensific ascensiunea către ce am mai bun. Sincer, nu mă tem să ratez. Face parte din învăţarea zborului. Sunt doar îngrozit de stagnare. Am înţeles, spuse antreprenoarea, scriind frenetic în carneţelul ei.

Miliardarul îşi mută apoi arătătorul pe schemă şi îl opri în zona unde scria „punctul automatizării”. Faptul interesant este că, odată ce ajungeţi în punctul automatizării, nu mai aveţi nevoie de voinţă pentru a vă trezi la 5 dimineaţa. Introducerea noului regim în sistemul de operare uman este completă. Devine o a doua natură să vă treziţi înainte de răsărit. Şi este uşor. Iată adevăratul dar din partea excelenţei şi devotamentului vostru pe parcursul celor aproximativ 66 de zile: voinţa pe care o foloseaţi pentru a pune bazele obişnuinţei de a vă trezi devreme este liberă acum pentru a fi folosită la adoptarea unui alt comportament formidabil, astfel încât aveţi şansa să deveniţi mai productivi, mai prosperi, mai veseli şi mai plini de succes. Acesta este secretul ascuns al sportivilor profesionişti, de exemplu. Nu este vorba despre faptul că au mai multă autodisciplină decât o persoană obişnuită. Doar că şi-au valorificat controlul impulsurilor timp de 66 de zile, până când şi-au stabilit rutinele câştigătoare. După aceea, şi-au redirecţionat voinţa către alt lucru care le-ar îmbunătăţi competenţa. Un alt obicei care îi va ajuta să conducă în domeniul lor şi să obţină victoria. Aşa joacă profesioniştii: stabilindu-şi obişnuinţe una după alta. Cu timpul, comportamentele lor câştigătoare devin automate. Sistematizate. Instituţionalizate. Nu mai este nevoie de absolut

niciun efort pentru a le pune în practică odată ce au fost programate. Şi aceste superstaruri şi-au exersat atât de des obişnuinţele victorioase, încât au ajuns în punctul în care au uitat cum ar fi să nu le mai practice. Au ajuns într-un punct în care le-a fost mai uşor să le practice decât să nu le practice, nu? comentă antreprenoarea. Întru totul corect, răspunse miliardarul.

Artistul era entuziasmat. Atât de valoros pentru mine personal şi pentru munca mea ca lider. Şi, ca să înţeleg complet acest proces, fiecare dintre cele trei etape – Distrugere, Stabilire şi Integrare – durează cam 22 de zile, nu? Da. În jurul celei de a 66-a zile, se fixează ca rutină automată. Acesta este Punctul Automatizării, deoarece în cazul obişnuinţelor durează aproximativ 9 săptămâni pentru a fi implementate. Continuaţi să vă treziţi la 5 dimineaţa şi după o săptămână. Nu renunţaţi atunci când totul devine confuz, la mijlocul procesului. Rămâneţi inflexibili pe parcursul întregului exerciţiu, pe parcursul tuturor dificultăţilor şi provocărilor lui, exact aşa cum a făcut Shah Jahan atunci când el şi muncitorii lui construiau Taj Mahalul, pentru a-l face una dintre minunile lumii. Extraordinarul necesită răbdare. Şi genialitatea necesită timp. Rămâneţi fideli devotamentului de a aloca o oră pentru voi înşivă atunci când răsare soarele şi majoritatea oamenilor dorm, ca să vă dezvoltaţi cele Patru Imperii Interioare, ce vă vor pregăti să le realizaţi pe toate cele exterioare, pe care inimile voastre mari tânjesc să le facă să devină realitate. Nu neglijaţi chemarea de a vă desfăşura talentele complete, de a vă amplifica punctele forte spectaculoase, de a vă multiplica fericirea şi de a descoperi în voi un paradis al liniştii, pe care nu îl va putea tulbura niciun eveniment exterior. Aşa deveniţi, dragi prieteni, invincibili, indestructibili şi adevăraţi maeştri în domeniul vostru. Şi o minune a lumii în acelaşi timp, în felul vostru unic. Îmi place, zâmbi fericită antreprenoarea. Bravo. Totalmente util. Asta explică de ce atât de puţini oameni au obişnuinţele necesare pentru a obţine măiestria. Pur şi simplu nu perseverează în angajamentul iniţial destul de mult încât să-l facă să funcţioneze. Ar putea. Dar nu o fac. Mda, murmură

miliardarul. De aceea sunt atât de vital de importante informaţia şi educaţia, învăţarea şi dezvoltarea. Cei mai mulţi pur şi simplu nu cunosc acest model care să le schimbe viaţa şi ideile practice pe care vi le-am dezvăluit legate de el. Şi pentru că nu îl cunosc, nu pot să îl aplice. Iar cunoştinţele nevalorificate lasă şi potenţialul nevalorificat. Suntem cu toţii creaţi pentru triumf, indiferent cum alegem să îl definim. Din păcate, majoritatea oamenilor nu au fost niciodată educaţi în filosofia şi metodologia pe care mi le-a predat Vrăjitorul. Adică, în învăţăturile pe care acum vi le ofer vouă. Voi nu trebuie decât să vă asiguraţi că spuneţi cât mai multor persoane despre opera Vrăjitorului. Vă rog! În acest fel putem să îi ajutăm pe oameni să iasă din întunericul apatiei, al mediocrităţii şi frustrării şi să îşi găsească puterea înnăscută de a face lucruri uimitoare în restul vieţii. Doamne, trebuie să facem lumea asta un loc mai bun, mai sănătos, mai sigur şi mai plin de iubire.

—Neapărat! răspunseră în cor antreprenoarea şi artistul.

Femeia se opri apoi pentru a-şi da seama de natura de neuitat a scenei pe care o trăia. Se afla lângă un bărbat de care se îndrăgostise pe neaşteptate, într-o aventură bizară, frumoasă şi uimitoare. Se afla în interiorul uneia dintre cele şapte minuni ale lumii, localizată în India, o ţară pe care îşi dorise mereu să o viziteze, pentru priveliştile care îţi tăiau respiraţia, pentru plăcerile exotice şi pentru oamenii extraordinar de speciali ai ţării.

Se opri ca să se gândească ce se mai întâmplase în lumea ei obişnuită. Manipulări, hoţie, lipsă de loialitate şi trădare. Şi în momentul acela râse. Nu era un râs forţat, pe care atât de mulţi dintre noi îl aud la întâlnirile de afaceri, acolo unde oamenii de calitate poartă cu o teamă tăcută măşti sociale, în efortul de a se adapta, de a părea puternici şi imperturbabili. Nu, era bucuria palpabilă a unei fiinţe care tocmai descoperise unele dintre comorile adevărate ale unei vieţi trăite înţelept.

În acea clipă, antreprenoarea îşi dădu seama cât de binecuvântată era.

Încercarea de preluare se va soluţiona de la sine, deoarece viaţa are mereu un mod de a rezolva lucrurile aşa cum e mai

bine. Învăţase, bineînţeles, să nu îşi reprime sentimentele fireşti de furie, dezamăgire şi uneori tristeţe, care se trezeau din când în când în ea atunci când se gândea la situaţie. Toate astea nu însemnau decât că era o fiinţă umană, şi reală şi chiar curajoasă, nu slabă. Şi totuşi, înţelegea acum că existau lucruri mai importante decât averea, aprecierile şi celebritatea. Şi că mulţi oameni bogaţi, financiar vorbind, erau de fapt extrem de săraci.

Nimic nu este la fel de valoros ca fericirea mea. Nimic nu este la fel de nepreţuit ca liniştea mea sufletească, se gândi femeia de afaceri.

Găsise iubirea. Avea încă o sănătate excelentă. Avea atât de multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare: doi ochi cu care să vadă splendorile acestei lumi minunate, două picioare cu care să o exploreze, mâncare pe masă în fiecare seară, într-un moment în care miliarde de oameni au burta goală. Şi un acoperiş deasupra capului care o adăpostea generos. Avea cărţi pline de înţelepciune în bibliotecă, o muncă ce îi hrănea creativitatea şi, după cum spunea atât de des miliardarul, ocazia să obţină măiestria absolută nu numai în beneficiul ei, ci şi în serviciul societăţii.

Şi astfel, în interiorul mausoleului maiestuos care electrizase inspiraţia atâtor vizitatori de pe tot pământul şi în vreme ce soarele se ridica pe cerul vast al Indiei, antreprenoarea simţi în inima ei că trebuie să facă ceva ce avem nevoie să facem mai mult cu toţii.

Şi iertă.

Renunţă la ostilitatea faţă de investitorii ei. Se eliberă de resentimentele faţă de cei care o denigrau. Şi renunţ la absolut toate dezamăgirile ei apăsătoare. Viaţa este prea scurtă ca să iei lucrurile prea în serios. La sfârşitul vieţii, ceea ce va conta cel mai mult pentru ea nu va fi dacă acei investitori au avut dreptul de proprietate asupra firmei, ci ce a ajuns ea ca fiinţă umană. Şi care era calitatea activităţii desfăşurate. Şi câţi oameni a ajutat. Şi cât de mult a râs. Şi cât de bine a trăit.

Miliardarul avea dreptate: fiecare fiinţă umană face tot ce poate mai bine în funcţie de nivelul de conştientizare la care se

află în prezent şi în funcţie de gradul puterii adevărate pe care o poate controla. Şi dacă investitorii ei ar fi ştiut cum este mai bine, ar fi acţionat mai bine. Aceşti oameni i-au pricinuit durere şi suferinţă pentru că, la un nivel adânc şi subconştient, ei suferă. Şi pentru că se chinuie. Cei care le fac rău altora se detestă în secret pe ei înşişi. Da, felul acesta de a privi lucrurile nu este chiar aşa de comun în civilizaţia noastră. Dar poate din această cauză lumea noastră este plină de războaie, de pericol şi atâta ură. Poate că, se gândi ea, aceşti bandiţi corporatişti o învaţă ceva. Sunt trimişi de esenţa superioară a vieţii pentru a o face să ajungă pe muchie de cuţit, adică într-o asemenea situaţie de descurajare şi disperare încât să fie nevoită să se schimbe. Şi să înveţe să zboare. Poate că toate lucrurile prin care a trecut au fost, după cum i-a învăţat miliardarul, o pregătire preţioasă pentru ceea ce trebuia să devină, astfel încât să îşi împlinească potenţialul celor mai strălucite înzestrări ale ei şi să îşi îndeplinească promisiunea destinului său cel mai înalt, ca să aducă beneficii umanităţii. Şi poate că, atunci când ne confruntăm cu pierderea a tot ce avem, ajungem să ne cunoaştem sinele suprem.

Acest mentor ciudat, excentric şi cât se poate de sincer din faţa ei, domnul Stone Riley, îşi deschidea inima, explicând cum disciplina zilnică pentru a se alătura Clubului 5 a.m., simplă, dar nu uşoară la început, putea şi chiar transforma productivitatea, prosperitatea şi starea de bine a oricărei persoane care aplica metoda. Îşi respectase fiecare dintre elevatele promisiuni solemne pe care le făcuse la prima lor întâlnire bizară, la conferinţa fascinantă a Vrăjitorului. Demonstrase că este un titan, nu numai al industriei, ci şi al integrităţii. Şi al decenţei.

Avem nevoie de mai mulţi ca el, gândi ea. Femei şi bărbaţi care să fie lideri adevăraţi. Oameni care nu influenţează prin puterea unui titlu măreţ şi prin ameninţarea unei poziţii înalte, ci prin intermediul puterii caracterului lor, prin nobleţea competenţei lor, prin compasiunea din inima lor şi prin dăruirea neobişnuită de a-i lăsa pe toţi cei pe care îi întâlnesc într-o stare mai bună decât atunci când i-au găsit. Lideri conduşi mai puţin

de obsesiile egoiste ale egoului şi mai mult de ordinele altruiste ale înţelepciunii superioare.

Antreprenoarea îşi aminti de cuvintele poetei Maya Angelou: „Dorinţa mea este ca tu să continui. Să continui să fii ceea ce eşti, să uimeşti o lume rea cu actele tale de bunătate”.

În acea clipă, antreprenoarei îi veniră în minte şi sfaturile Maicii Tereza: „Dacă toată lumea şi-ar face curat în prag, întreaga lume ar fi curată”.

Şi astfel, în acea dimineaţă foarte specială, în interiorul unuia dintre monumentele splendide ale lumii, nu numai că a iertat, dar a făcut un pact cu ea însăşi. Înţelegând, ca niciodată înainte, că optimizarea sinelui este cea mai bună cale de a îmbunătăţi starea societăţii şi că dezvoltarea geniului interior e cea mai rapidă cale de a-şi înnobila relaţiile cu tot ceea ce se află în afară, antreprenoarea făcu o înţelegere. Îşi promise nu numai să nu se mai gândească vreodată să îşi ia viaţa, dar îşi făgădui ca în fiecare zi, pentru tot restul zilelor sale, să se trezească la 5 dimineaţa şi să îşi ofere darul acelei Ore a Victoriei, liberă de toate distragerile fără însemnătate, suprastimulări neimportante şi complicaţii inutile. Pentru a putea să continue. Să continue să îşi regleze Gândirea, să îşi purifice Inima, să îşi fortifice Sănătatea şi să îşi înalţe Sufletul.

Va cere asta de la ea însăşi, indiferent de scuzele şi motivele pe care le vor găsi latura mai slabă şi speriată a personalităţii sale. Deoarece merita să îşi vadă măreţia. Şi pentru că spera să fie unul dintre eroii pe care îi aşteptăm cu toţii. Oricum, strigă miliardarul, nepotrivit de tare. Trei strategii finale şi extrem de practice pentru a vă ajuta să vă fixaţi obişnuinţe noi. Am petrecut mult timp cu acest subiect, deoarece este absolut important pentru succesul vostru. Vă voi arăta repede trei tehnici despre care cercetările confirmă că vor ajuta rutina de dimineaţă a Clubului 5 a.m. să persiste. Apoi plecăm de aici.

Scoase lanterna şi lumină tavanul camerei. Apărură următoarele tatuaje mentale:

1. Pentru ca o obişnuinţă să dureze, nu ţi-o stabili niciodată singur.

2. Profesorul învaţă cel mai mult.

3. Atunci când vrei cel mai mult să renunţi, este momentul în care trebuie să mergi mai departe.

Miliardarul zâmbi din nou. Instrucţiuni destul de simple, nu? Profund de simple, pentru că sunt pur şi simplu profunde. Prima idee vă va reaminti că ritualurile au cele mai mari efecte atunci când sunt efectuate în grup. De aceea este atât de eficient să fiţi membri ai Clubului 5 a.m. Nu vă stabiliţi singuri rutina matinală. Suntem implicaţi cu toţii. Şi dorinţa mea sinceră este ca atunci când voi, pisoilor, veţi merge acasă, să aduceţi în club cât mai mulţi oameni posibil: oameni care sunt gata să se trezească de dimineaţă, pentru a face o muncă formidabilă şi a-şi făuri o viaţă fenomenală. Grupurile de sprijin s-au dovedit de mult a fi o modalitate de a face îmbunătăţiri trainice. Vă rog, aşadar, să valorificaţi acest concept în mod genial.

Miliardarul tuşi. Apoi îşi frecă pieptul. Se prefăcu că nu a observat nimeni. Şi merse mai departe cu discuţia. A doua idee vă va reaminti să îi învăţaţi efectiv pe ceilalţi filosofia şi metodologia pe care le-aţi învăţat de la mine. Pe măsură ce faceţi acest lucru, propria înţelegere a materialului se va aprofunda. În multe feluri, faptul că îi veţi instrui şi pe alţii în tot ceea ce v-am învăţat eu va fi un dar pe care vi-l faceţi singuri. Nu m-am gândit niciodată la asta, observă antreprenoarea. Este purul adevăr, îi informă miliardarul. Şi ultima afirmaţie pe care o vedeţi pe tavan este cea mai importantă. Ţineţi minte că persistenţa este necesară tuturor formelor de măiestrie. În momentul în care simţiţi că nu puteţi merge mai departe se află o ocazie uriaşă de a vă făuri o voinţă superioară. Atunci când simţiţi că nu mai puteţi să continuaţi, mai înaintaţi puţin. Muşchiul autodisciplinei va creşte considerabil. Şi respectul de sine va creşte mult. Puţine lucruri sunt la fel de esenţiale precum creşterea aprecierii de sine, pentru productivitatea exponenţială, pentru conducerea în domeniul vostru şi pentru crearea unei vieţi pe care să o adoraţi.

În mod uimitor şi fără niciun indiciu cu privire la ce avea să urmeze, miliardarul se răsuci şi rămase în poziţia stând în cap. Cu ochii închişi, recită o frază din scriitorul şi filosoful Gerald Sykes, care spunea aşa: „Orice realizare serioasă necesită, în mod necesar, ani întregi de ucenicie umilă şi înstrăinarea de cea mai mare parte a societăţii”.

Voi, două fiinţe umane uimitoare, meritaţi să vă materializaţi sinele superior şi să înfăptuiţi realizări epice, spuse miliardarul revenind cu picioarele pe pământ. Nu trădaţi puterile care dorm în voi, rămânând până târziu într-un pat moale care vă menţine sedaţi. Oamenii extraordinari ai lumii au ajuns astfel nu pentru că au trândăvit încântaţi sub pătură, ci pentru că au avut ambiţii sublime pe care au început apoi să le realizeze, chiar dacă majoritatea celor din jur îi numeau nebuni. Formidabilul necesită timp şi dăruire, sacrificiu şi răbdare – la fel cum ne arată Taj Mahalul. Iar eroismul nu apare niciodată într-un singur anotimp. Întipăriţi-vă obişnuinţa trezitului la 5 dimineaţa. Menţineţi procesul pe termen nedefinit şi mergeţi mai departe atunci când vreţi cel mai mult să vă opriţi. Veţi ajunge legendari dacă faceţi asta. Şi vă veţi hotărî soarta din perspectiva omului care merită să influenţeze întreaga lume.

Stone Riley se ridică. Îi îmbrăţişă pe cei doi elevi. Şi dispăru pe un coridor din marmură.

CAPITOLUL 13

Clubul 5 a.m. învaţă Formula 20/20/20

„Dimineaţa devreme, atunci când, în lenea ta, nu ai tragere de inimă să te ridici din pat, gândeşte-te la următorul lucru: «Mă ridic pentru a face munca unei fiinţe umane»”.
– Marc Aureliu, împărat roman

Am Roma în sânge. Energia ei îmi curge prin vene. Şi magia ei unică îmi pune din nou ordine în spirit, se gândi miliardarul în timp ce avionul său rula pe pista de aterizare a aeroportului privat din oraş. În boxele avionului vibra cântecul „Magnolia” al formaţiei italiene Negrita, în timp ce magnatul îşi legăna umerii săi musculoşi în ritmul muzicii.

Mă inspiră atât de mult măndria aprigă, pasiunile fantastice şi inimile glorioase ale romanilor, îşi spuse el. Felul în care cade lumina peste Trinità dei Monti, biserica ce se înalţă la capătul Treptelor Spaniole, mă însufleţeşte de fiecare dată şi îmi aduce adesea lacrimi în ochi. Mâncarea aleasă, inclusiv mozzarella di bufala[19] cacio e pepe[20], spaghetti amatriciana şi carbonara, alături de friptura de abbacchio[21], îmi stimulează dorinţa de a-mi spori plăcerea în viaţă la maximum. Iar arhitectura migălos lucrată a acestui oraş ca un muzeu în aer liber, unde îmi place să mă plimb prin ploaie, se adresează atât războinicului, cât şi poetului din mine, reflectă magnatul în timp ce avionul se apropia de poartă.

Miliardarul îşi petrecuse mulţi dintre cei mai buni ani ai vieţii sale fantastice, deşi departe de a fi perfectă, la Roma, unde locuise într-un apartament din centrul istoric de pe via Vittoria. Oraşul Zürich şi celelalte case pe care le avea erau locuri în care se ducea preponderent ca să lucreze la proiecte şi să îşi administreze interesele comerciale globale. Dar Roma, ei bine, Roma era ca să-şi alimenteze sentimentul uimirii. Şi să îşi hrănească apetitul pentru bucurie.

Două dintre lucrurile preferate în viaţă erau să inspire parfumul gardeniilor primăvara şi să facă plimbări lungi pe

[19] Mozzarella de bivoliţă. (n.tr.)

[20] Spaghetti cu brânză Pecorino Romano şi piper negru. (n.tr.)

[21] Carne de miel neînţărcat. (n.tr.)

lângă templul care împodobeşte lacul din parcul numit Villa Borghese. Să se trezească la ora 5 dimineaţa, înainte ca traficul aglomerat al Romei să îi poată înăbuşi măreţia, şi să meargă cu bicicleta pe lângă fântâna Trevi, prin cartierul Monti şi pe lângă Colosseum, ajungând la final în piaţa Navona, doar ca să stea şi să studieze minunăţia bisericii din această piaţă solemnă – toate astea îi reaminteau de magia pe care o aduce numai începutul dimineţii. Mult mai mult decât averea, asemenea experienţe îl făceau să se simtă prosper. Şi viu.

Ar trebui să ştii că marea iubire a vieţii lui era din Roma. Miliardarul o întâlnise într-o librărie englezească în apropiere de Via dei Condotti, strada fantastică pe care casele de modă emblematice ale Italiei îşi au reprezentanţele. Deşi se apropia de 40 de ani, titanul era încă burlac atunci când s-au întâlnit prima dată: puţin cam playboy şi renumit pentru gustul său în privinţa plăcerilor lumeşti fine. Îşi mai amintea şi acum cartea pe care îl ajutase să o găsească: Pescăruşul Jonathan Livingstone[22], de Richard Bach, acel roman extraordinar de influent despre un pescăruş care ştia că a fost făcut să zboare mai sus decât stolul şi care s-a îmbarcat într-o călătorie de neuitat pentru a face real acel sentiment lăuntric.

Vanessa a găsit repede un exemplar, a fost extrem de politicoasă, dar frustrant de distantă, şi a trecut apoi să ajute alt client.

Miliardarul a trebuit să viziteze un an de zile librăria aceea înghesuită, cu cărţile aranjate pe rafturi de lemn aliniate pe pereţii vechi, pentru ca această tânără să fie de acord să ia cina cu el. Insistenţa miliardarului a fost alimentată de genul ei de frumuseţe, care nu sărea în ochi, de inteligenţa ei ascuţită, de stilul personal boem şi de râsul ei stângaci, care îl făcea să se simtă la fel de fericit ca o familie de albine într-un borcan uriaş cu miere.

S-au căsătorit în Monopoli, un oraş încântător situat la malul mării, în regiunea Puglia, aflată în sudul Italiei.

---

[22] În original, Jonathan Livingston Seagull, Editura Humanitas, Bucureşti, 2014. (n.tr.)

Ce zi specială a fost, se gândi magnatul melancolic. Muzica răsuna în piaţa principală, iar noi toţi dansam într-un abandon total, sub strălucirea palidă a lunii pline. Brânza burata, proaspătă de la fermă, pastele orecchiette făcute de bunica bucătarului. Oamenii din oraş care s-au alăturat petrecerii vesele, demonstrându-şi nemărginita ospitalitate italiană, aducând sticle de Negroamaro făcut în casă şi vin Primitivo ca daruri de nuntă. Întreaga experienţă îl mişca şi acum considerabil.

Relaţia miliardarului cu Vanessa a fost senzaţională şi volatilă în acelaşi timp, la fel ca multe poveşti de iubire epice. Câteodată (des, de fapt), legăturile romantice intense scot la iveală suferinţe adânc înrădăcinate. Faţă de acea persoană specială, ne simţim în sfârşit în siguranţă să ne dăm jos armura socială şi să ne arătăm adevăratul sine. Şi astfel, acea persoană are ocazia să ne vadă în deplinătatea strălucirii, pasiunii şi luminii noastre. Însă asta face să se întrezărească clar latura întunecată pe care o avem cu toţii, latura care se dezvoltă din cauza suferinţelor avute în viaţă.

În Profetul, Kahlil Gibran a scris: „Când Iubirea vă face semn, urmaţi-i îndemnul, / Chiar dacă drumurile-i sunt grele şi prăpăstioase / Şi când aripile-i vă cuprind, supuneţi-vă ei, / Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni, / Iar când vă vorbeşte, daţi-i crezare, / Chiar dacă vocea-i ar putea să vă sfarme visurile, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustieşte grădinile... / Toate acestea vi le va da iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteţi cunoaşte tainele inimii, şi astfel să deveniţi o parte din inima Vieţii”[23]. Cu toate acestea, în ciuda naturii turbulente a căsniciei lor, miliardarul şi soţia lui ca sculptată în piatră au reuşit s-o facă să meargă câteva decenii.

Deşi murise subit cu mulţi ani înainte, el nu s-a recăsătorit niciodată. Nu şi-a mai dat voie să se îndrăgostească, preferând să îşi dezvolte imperiul din domeniul afacerilor, să îşi extindă acţiunile filantropice şi să se bucure singur de viaţa cu adevărat frumoasă pe care şi-o câştigase.

---

[23] Traducere de Radu Cârneci, Editura Orion, Bucureşti, 1991, pp. 8-9. (n.tr.)

Mogulul îşi luă portofelul şi scoase cu grijă o fotografie îndoită a Vanessei. Se uită fix la ea, fascinat de imagine. Apoi începu din nou să tuşească. Puternic. Sunteţi bine, şefule? întrebă unul dintre piloţii din cabină.

Miliardarul rămase tăcut, uitându-se la fotografie.

Antreprenoarea şi artistul zburaseră la Roma cu câteva zile mai devreme şi fuseseră vrăjiţi de priveliştile, splendoarea şi raritățile Cetăţii Eterne. Ţinându-se de mână, absorbind energia şi frumuseţea Romei, au traversat străzile pavate cu piatră, pe care merseseră mai înainte marii constructori şi nobilii împăraţi.

Astăzi era ziua pe care o aşteptaseră mult timp. În dimineaţa aceasta aveau să înveţe Formula 20/20/20 care se afla în centrul Metodei 5 a.m. Cei doi elevi vor învăţa, în detaliu, ce să facă mai exact în timpul Orei Victoriei, acea fereastră oportună care durează între 5 şi 6 dimineaţa, pentru a se bucura mereu de zile extraordinare.

Astăzi aveau să descopere, până în cele mai mici detalii, cum să îşi folosească bine dimineţile, ca să aibă o existenţă formidabilă.

După cum le ceruse miliardarul, cei doi aşteptau în picioare în capătul de sus al Treptelor Spaniole. Era 5 dimineaţa fix. Dacă ai sta pe platforma de sub obeliscul care se află chiar acolo şi te-ai uita în jos la treptele de sub el, ai vedea locul exact în care s-au întâlnit în acea dimineaţă mentorul şi cei doi elevi ai lui.

Primele raze ale soarelui Romei au sărutat Trinità dei Monti în timp ce îndrăgostiţii priveau acest oraş cu o asemenea cultură. Romanii din vechime erau remarcabili pentru viziunea lor grandioasă, pentru dimensiunile clădirilor lor şi pentru capacitatea nepământeană de a construi monumente care trădau realitatea inginerească. Cei doi puteau să vadă Bazilica Sf. Petru şi mormântul împăratului Augustus, precum şi cele şapte coline, esenţiale pentru protejarea imperiului ce pornise de la un sătuc aflat pe malurile Tibrului şi crescuse până la ceea ce astăzi ar putea include 40 de ţări ce se întind în Europa, Asia şi Africa. Aerul era parfumat cu un amestec de miresme florale şi miros de fum, de parcă undeva departe s-ar fi făcut un foc.

Buongiorno![24] exclamă o voce în mijlocul acelei linişti. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună! strigă miliardarul cu entuziasmul specific soldaţilor romani după ce au obţinut o victorie crucială.

Domnul Riley păşi în primele revărsări ale cascadei de lumină, cu un zâmbet de om atins de miracolul vieţii. Pentru această sesiune de coaching foarte importantă, alesese nişte ochelari de soare italieni eleganţi. Purta, de asemenea, un hanorac italian peste un tricou negru cu iniţialele SPQR imprimate pe el, pantaloni de trening negri şi pantofi de alergat portocalii. Tutto bene?[25], întrebă el vesel. Suntem bine, spuse antreprenoarea bucuroasă, înţelegând câteva cuvinte în italiană. Foarte bine, spuse artistul. Zi importantă, pisoilor. În lecţia pe care am să v-o predau astăzi eu, mentorul vostru mare mâncător de brânză şi paste tonarelli, este vorba doar despre Formula 20/20/20. Am ajuns în sfârşit aici. Suntem pregătiţi în fine să reglăm rutina matinală, astfel încât să vă materializaţi amândoi perspectiva geniului şi să duceţi o viaţă de o bucurie fără margini. O să vă placă foarte mult ceea ce sunteţi pe cale să ascultaţi. Viaţa voastră nu va mai fi niciodată la fel, declară ilustrul industriaş.

În timp ce soarele urca încet pe cer, pe dosul mânii stângi a miliardarului se putea vedea pentru prima oară un tatuaj. Era alcătuit din cifre. Scria simplu: „20/20/20”.

Razele de lumină se adunară deasupra capului său, lăsând impresia unei aureole. Scena era de-a dreptul eterică. Ai fi fost impresionat. E nou? întrebă artistul, arătând o curiozitate clară. Nu l-am observat până acum. Mda, răspunse magnatul. Am pus pe cineva din Trastevere să mi-l facă azi-noapte. Grozav, nu? zise miliardarul, părând la fel de inocent ca un nou-născut. Într-un fel, rosti artistul dând drumul unui căscat enorm şi sorbind apoi dintr-un pahar de cafea luat la pachet. Bună cafea aici, în Italia, adăugă el. Ei bine, tatuajul este temporar, recunoscu miliardarul. Mi l-am făcut fiindcă astăzi este ziua Formulei

[24] „Bună ziua”, în limba italiană în original. (n.tr.)

[25] „Este totul în regulă”, în limba italiană în original. (n.tr.)

20/20/20. Este într-adevăr una dintre cele mai importante zile din toată perioada de pregătire pe care am făcut-o împreună. Mă simt binecuvântat să fiu aici cu voi. Încep să mă simt ca într-o familie acum. Şi este incredibil de special să mă întorc la Roma. Nu am mai venit aici după ce a murit soţia mea, Vanessa. Mă durea prea tare să fiu aici fără ea, mărturisi el, înainte să îşi întoarcă privirea.

Apoi, Stone Riley băgă mâna într-un buzunar al pantalonilor de trening şi scoase un iadeş[26].

Arăta aşa, ca să ştii şi voi:

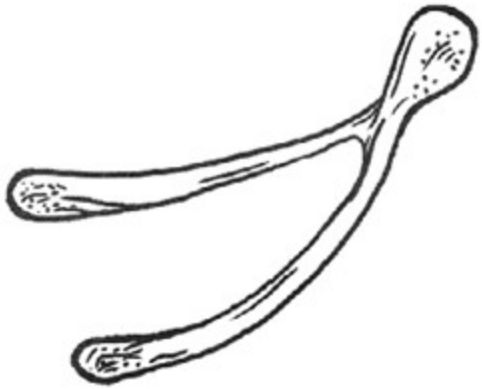

Miliardarul îi rugă pe cei doi oaspeţi ai lui să îşi pună câte o dorinţă, înainte de a-i instrui să tragă de el, ca să aibă noroc. L-am adus la sesiunea din dimineaţa asta nu numai ca să creez o atmosferă şi mai minunată pentru voi, pisoilor, continuă miliardarul, ci şi fiindcă vreau să ţineţi minte amândoi că, un iadeş fără coloană vertebrală nu o să vă ducă prea departe, explică el. Ceva de genul „un angajament parţial dă rezultate parţiale” despre care am învăţat mai înainte? întrebă artistul. Şi de genul „merge să spui habar n-am doar până te apuci de treabă”, întări antreprenoarea făcând o întindere de yoga sub soarele ce se ridica la orizont. Cam aşa ceva, răspunse

[26] Iadeş – Os, în formă de furcă, de la pieptul păsărilor, format din oasele claviculelor sudate în partea inferioară. (n.ed.)

miliardarul. Ştiu că vă doriţi amândoi să duceţi o viaţă productivă, excelentă, fericită şi plină de sens. Singura obişnuinţă – dintre toate cele posibile – care vă va garanta că această ambiţie măreaţă se va îndeplini este aceea de a fi membri ai Clubului 5 a.m. Este singurul şi cel mai bun obicei pe care l-am găsit şi care transpune în realitatea de zi cu zi intenţiile de a trăi glorios. Da, visurile şi dorinţele nu sunt altceva decât iadeşuri. Faptul că vă treziţi înainte de răsărit este coloana vertebrală în ceea ce priveşte realizarea lor.

Puterea de a vă trezi devreme provine, de fapt, din aplicarea zilnică a Formulei 20/20/20, continuă mogulul. Acum vă aflaţi la numai câteva secunde distanţă de momentul în care veţi face cunoştinţă cu această rutină matinală extraordinar de remarcabilă. Chiar era timpul! spuse artistul punându-şi ochelarii de soare cu lentile verzi, pentru a-şi proteja ochii de lumina care începea să scalde spaţiile goale din preajma Treptelor Spaniole şi mai jos, piaţa pavată cu pietre, cu o fântână celebră în prim-plan, construită în jurul sculpturii lui Bernini care înfăţişează o corabie veche. Daţi-mi o îmbrăţişare înainte să ne apucăm de treabă, oameni buni! răsună cu afecţiune vocea miliardarului, îmbrăţişându-i pe cei doi. Bine aţi venit în draga mea Romă! adăugă el, în timp ce piesa „Come un pittore” a formaţiei Modà începu să se audă de la fereastra deschisă a unui apartament din apropiere. O draperie atârna afară, jucând în adierea uşoară a vântului. Aşa. Hai să îi dăm drumul. Să ştiţi că propria voastră creativitate, productivitate, prosperitate, performanţă şi utilitate în lume, dar şi calitatea vieţii voastre private nu se vor transforma prin simpla trezire la 5 dimineaţa. Nu numai trezitul devreme face acest regim atât de eficient. Ceea ce face ca Clubul 5 a.m. să schimbe într-atât de mult jocul este ceea ce realizaţi în cele 60 de minute după ce vă treziţi. Nu uitaţi: Ora Victoriei vă oferă una dintre ocaziile cele mai mari din viaţă. După cum ştiţi, felul în care vă începeţi ziua influenţează substanţial felul în care se va desfăşura ea. Unii oameni se trezesc devreme, dar distrug calitatea dimineţii uitându-se la ştiri, navigând pe internet, explorând reţelele sociale şi verificându-şi mesajele. Sunt sigur că înţelegeţi

amândoi că un asemenea comportament vine din nevoia obţinerii unei plăceri rapide printr-un aflux de dopamină: o evadare din ceea ce este cu adevărat important. Acest mod de conduită îi face pe cei mai mulţi oameni să rateze realizarea acelor lucruri care le-ar permite să valorifice liniştea acestui moment special şi să îi ajute să îşi sporească la maximum măreţia, astfel încât să aibă în permanenţă zile extraordinare. Aşa cum ne creăm fiecare zi, ne făurim şi viaţa, nu? afirmă artistul, întărind o informaţie esenţială pe care o învăţase pe plaja complexului de la ocean al miliardarului. Asta este Fundaţia Acumulării Zilelor. Reprezintă unul dintre cele 4 lucruri asupra cărora cei care fac istorie îşi concentrează atenţia şi pe care ni le-aţi explicat. Mai ţin minte şi acum schema aceea. Corect! îl aplaudă miliardarul. Şi trebuie să spun că a-ţi începe ziua inteligent, sănătos şi liniştit nu se referă doar la optimizarea succesului public şi privat. Se referă şi la protejarea lui.

Pe neaşteptate, un bărbat îmbrăcat ca un gladiator care mâna o trăsură trasă de cai trecu prin piaţa cunoscută sub numele de Piazza di Spagnia şi strigă: Buongiorno, domnule Riley, şi apoi merse mai departe. A dopo[27], răspunse miliardarul suficient de tare ca să fie auzit de bărbat. Marfă costumul, nu? le spuse el elevilor lui.

Miliardarul îşi frecă tatuajul fals şi privi spre Colosseum. Bărbatul pe care tocmai l-am văzut îmi aduce aminte de auriga, un tip de sclav din Roma antică, care îi transporta pe liderii romani importanţi şi era ales pentru loialitatea sa. Iată ce este interesant aici: o altă treabă importantă a unui auriga era să stea în spatele generalului cunoscut sub numele de dux şi să îi şoptească la ureche cuvintele „Memento, homo”, în timp ce îi punea pe cap coroana de lauri. Ce înseamnă? întrebă antreprenoarea. Astăzi se îmbrăcase cu nişte blugi prespălaţi, un tricou roşu-aprins cu anchior şi pantofi de alergat albi. Părul îl avea prins în coadă de cal, aşa cum îi plăcea ei. Îşi pusese şi brăţările la mâini. Şi radia indiscutabil un optimism plin de speranţă. „Memento homo” înseamnă în latină „ţine minte, eşti

[27] „Pe mai târziu”, în limba italiană în original. (n.tr.)

doar un om”, răspunse miliardarul. Auriga făcea asta pentru a ţine în frâu aroganţa liderului şi pentru a-l ajuta să se opună inevitabilei invitaţii la egoism pe care o aduce orice mare succes. Ritualul reprezenta o disciplină profundă prin care se asigurau că generalul rămânea concentrat în mod obsesiv pe adevărata sa misiune, aceea de a se îmbunătăţi pe sine şi imperiul pe care îl conducea, fără să îşi distrugă realizările cu distracţia şi excesul care fac dinastiile să se prăbuşească. Ştiţi ce? spuse artistul. Am văzut câteva genii artistice distrugându-şi imperiul creator şi buna reputaţie, deoarece nu şi-au gestionat cum trebuie succesul. Aşa că înţeleg ce spuneţi. Păi da, zise antreprenoarea. Categoric, vreau să spun, se corectă ea repede ţinându-şi de mână noul iubit. Am văzut atâtea companii lansate rapid pierzându-şi cota de piaţă, pentru că s-au ataşat prea tare de formula lor câştigătoare. Şi-au pierdut energia. Au luat amploare şi au devenit arogante. Au crezut că, dacă s-au făcut cozi lungi pentru produsele lor excelente, se vor face mereu – chiar şi fără să îşi revizuiască produsele, să îmbunătăţească serviciile pentru clienţi şi să se asigure că fiecare angajat continuă să crească performanţa leadershipului. Aşa că şi eu înţeleg ce spuneţi, domnule Riley. Grozav, fu unicul răspuns. Pe măsură ce aplicaţi Formula 20/20/20, nu uitaţi să îmbunătăţiţi modul de desfăşurare în fiecare dimineaţă. Rămâneţi dornici. Menţineţi un punct de vedere deschis. Deoarece nimic nu duce la eşec cum o face succesul. Odată ce vedeţi cât de mult vă transformă acest obicei, va fi uşor să începeţi să vă mişcaţi la întâmplare şi chiar să neglijaţi câţiva paşi din cadrul procesului.

Miliardarul atinse una dintre trepte cu degetul arătător. Închise ochii şi declamă încet următoarele: Este momentul să nu mai fugiţi de sinele vostru superior şi să acceptaţi calitatea de membri în noul ordin al posibilităţilor, curajului şi înţelegerii chemării adresate vieţii voastre pentru a inspira umanitatea.

Traversă apoi platforma de piatră de deasupra Treptelor Spaniole şi făcu semnul victoriei. Apoi făcu din mână în direcţia unui bărbat care stătea pe scaun şi încălzea castane în Piazza di Spagnia, chiar unde începea Via dei Condotti. Bărbatul purta o

cămaşă gri, şifonată peste tot pe piept, pantaloni bleumarin şi pantofi de alergat galbeni.

Văzând semnul, bărbatul se ridică imediat şi o luă la fugă prin piaţă, urcând treptele – câte trei deodată – până în capăt, unde se afla miliardarul. Îşi ridică cămaşa boţită, dezvăluind o vestă antiglonţ, şi scoase de sub ea o bucată de hârtie plastifiată. Poftim, Grande. Mă bucur să vă văd iar la Roma, şefule. Bărbatul vorbea cu un accent italian pronunţat şi o voce aspră ca şmirghelul. Grazie mille! Molto gentile[28], Adriano! spuse miliardarul sărutându-şi palma înainte să întindă mâna pentru o strângere de mână. Adriano face parte din echipa mea de pază, spuse domnul Riley în timp ce studia pagina care îi fusese adusă. Este unul dintre cei mai buni oameni ai mei. A crescut în oraşul Alba din regiunea Piemont a acestei naţiuni excepţionale. Vă place tartufo, pisoilor? Ce e? întrebă artistul, părând puţin nedumerit de scena la care tocmai asistase. Trufe, dragilor! se entuziasmă miliardarul. Doamne Dumnezeule, au un gust incredibil. Pe pastele tagliolini, cu unt topit pe deasupra. Sau chiar rase peste ouă prăjite moi. Oh, Doamne, sunt hrana împăraţilor. Şi ochii miliardarului se făcură mari cât stepa când îşi imagină felul de mâncare pe care îl descria. Din colţul drept al gurii se scurgea un firicel de salivă. Da, un firicel de salivă. Mai mult decât ciudat, nu?

Adriano, care rămăsese pe poziţie, îi înmână discret o batistă. Se uită la antreprenoare şi la artist cu o privire care părea să spună: „Ştiu că e ciudat, dar şi noi îl iubim”.

Apoi toţi cei patru oameni cocoţaţi în acel loc atât de încântător că te copleşea începură să râdă. Împreună. O dimineaţă minunată! şefule, spuse Adriano, pregătindu-se să plece. Ne întâlnim la Testaccio în seara asta. Mulţumesc mult că m-aţi invitat să luăm masa împreună diseară. Mâncăm cacio e pepe, ca de obicei? Si[29], confirmă miliardarul. A presto[30]. Trufele

---

[28] „Mii de mulţumiri! Foarte amabil”, în limba italiană în original. (n.tr.)

[29] Da”, în limba italiană în original. (n.tr.)

[30] „Pe curând”, în limba italiană în original. (n.tr.)

albe provin din Alba, explică miliardarul. Câini dresaţi speciali le găsesc după miros. Sau porci. Poate că o să vă iau cu mine la căutat de trufe într-o zi. Vă promit că va fi de neuitat. Oricum, hai să analizăm schema asta fantastică. Vrăjitorul a analizat efectiv Ora Victoriei şi Formula 20/20/20 pentru noi. Acum nu mai există întrebări despre cum să vă desfăşuraţi rutina matinală. Nu mai e loc de scuze. Vi se explică totul. Jucaţi-vă rolul şi veţi fi stăpâni pe ziua voastră. Să amâni înseamnă să te urăşti, ştiaţi? Serios? întrebă artistul. Bineînţeles. Dacă v-aţi iubi cu adevărat, aţi abandona toate sentimentele care vă spun că nu sunteţi destul de buni încât să fiţi extraordinari şi aţi renunţa la orice formă de sclavie faţă de propriile slăbiciuni. Nu v-aţi mai concentra atenţia pe deficienţe şi v-aţi sărbători toate calităţile uimitoare. Gândiţi-vă numai: nu există în prezent nicio persoană pe planetă care să aibă acel set unic de înzestrări pe care le aveţi voi. De fapt, nu a mai existat o persoană identică cu voi în toată istoria lumii. Şi nici nu va exista. Da, atât de speciali sunteţi. Este un adevăr incontestabil. Aşa că îmbrăţişaţi forţa deplină a talentului vostru generos, a punctelor forte strălucite şi a puterilor uimitoare. Lăsaţi în urmă obişnuinţa distructivă de a vă încălca angajamentele pe care le luaţi faţă de voi înşivă. Unul dintre motivele pentru care foarte mulţi dintre noi nu ne iubim este acela că nu reuşim să ne ţinem promisiunile pe care ni le facem nouă. Faptul că nu urmăm până la capăt ceea ce spunem că vom face ne distruge sentimentul de valoare personală şi ne distruge stima de sine. Dacă veţi continua să vă comportaţi astfel, inconştientul din voi va începe să creadă că nu valoraţi nimic. Şi amintiţi-vă de fenomenul psihologic cunoscut sub numele de „Previziune autoîmplinită”, despre care v-am vorbit mai înainte. Acţionăm mereu în concordanţă cu felul în care ne percepem. Şi astfel, gândirea noastră dă naştere rezultatelor pe care le obţinem. Cu cât ne preţuim mai puţin, pe noi şi puterile noastre, cu atât avem acces la mai puţină putere, mai zise el.

Miliardarul se uită la un grup de fluturi care zboară pe lângă ei, înainte să continue. Pur şi simplu aşa funcţionează totul. Aşa că sfatul meu este să nu mai amânaţi lucrurile, să vă încordaţi

muşchii voinţei despre care am discutat în Taj Mahal şi să faceţi din restul vieţii voastre un exerciţiu de îndrăzneală, o mărturie a productivităţii extraordinare şi o rară expresie a frumuseţii imaculate. Cinstiţi ceea ce sunteţi în întregime, exprimându-vă geniul, în loc să vă dispreţuiţi, negându-vă caracterul special. Tergiversarea lucrurilor este un act de ură de sine, repetă miliardarul. Aşa că puneţi totul în joc pentru a vă stabili Formula 20/20/20 ca modalitate fundamentală de a vă gestiona dimineaţa.

Miliardarul prezentă schema antreprenoarei şi artistului.

Arăta astfel:

FORMULA 20/20/20

ANALIZĂ

INTERVALUL 1

05:00 AM
05:20 AM
FĂ MIȘCARE

CE	DE CE
• FĂ EXERCIȚII FIZICE INTENSE • TRANSPIRĂ MULT • ÎNVAȚĂ • HIDRATEAZĂ-TE • RESPIRĂ ADÂNC	• TE CURĂȚĂ DE CORTIZOL • FLUX DE BDNF* • CREȘTE NIVELUL DOPAMINEI • CREȘTE NIVELUL SEROTONINEI • METABOLISMUL SE INTENSIFICĂ

INTERVALUL 2

05:20 AM
05:40 AM
REFLECTEAZĂ

CE	DE CE
• SCRIE ÎN JURNAL • MEDITEAZĂ • FĂ PLANURI • ROAGĂ-TE • CONTEMPLEAZĂ	• SE AMPLIFICĂ RECUNOȘTINȚA • CREȘTE CONȘTIENTIZAREA • CREȘTE NIVELUL DE FERICIRE • SE DEZVOLTĂ ÎNȚELEPCIUNEA • CREȘTE STAREA DE LINIȘTE

INTERVALUL 3

CE	DE CE

După cum puteţi vedea din această schemă, sunt trei intervale de timp a câte 20 de minute fiecare pe care să vi le stabiliţi şi să exersaţi apoi până la perfecţiune. Primul interval de 20 de minute al Formulei 20/20/20 este destinat Mişcării. Cu alte cuvinte, calitatea zilei se va schimba în întregime dacă faceţi câteva exerciţii extenuante la prima oră a dimineţii. Al doilea interval vă îndeamnă să Reflectaţi timp de 20 de minute. Acest segment este menit să vă ajute să intraţi din nou în legătură cu puterea înnăscută, să vă intensificaţi conştientizarea de sine, să vă eliberaţi de stres, să vă alimentaţi fericirea şi să vă restabiliţi pacea interioară, într-o epocă a suprastimulării acute şi a activităţii excesive. Şi veţi încheia cele 60 de minute ale Orei Victoriei dedicate consolidării personale prin 20 de minute axate pe asigurarea Dezvoltării, fie că asta înseamnă să investiţi timp în lectura unei cărţi, care vă va îmbunătăţi cunoaşterea cu privire la cum poţi avea cea mai bună viaţă, sau a unui articol care vă va cizela abilităţile profesionale sau în ascultarea unei părţi dintr-un audiobook despre cum obţin experţii rezultate neobişnuite sau să vă uitaţi la un videoclip educativ, care vă va arăta cum să vă îmbunătăţiţi relaţiile, cum să vă creşteţi veniturile sau cum să aprofundaţi spiritualitatea. După cum ştiţi, pisoilor, liderul care învaţă cel mai mult învinge.

Unul dintre cele mai utile lucruri pe care le-am învăţat de la Vrăjitor a fost acela că este de cea mai mare importanţă să îmi încep dimineaţa cu un antrenament serios, aproape imediat ce am sărit din pat. Îmi amintesc şi acum cuvintele – şi au fost ferme: „Trebuie să îţi începi ziua cu un exerciţiu intens. Asta nu se negociază. Altfel Formula 20/20/20 nu va funcţiona. Şi îţi voi retrage statutul de membru al Clubului 5 a.m.

Pe deasupra miliardarului zburară trei porumbei. El îi privi cu un zâmbet larg. Îi trimise o bezea unuia dintre ei. Şi îşi continuă apoi discursul despre rutina matinală a celor care fac istorie. Un lucru care schimbă total jocul este să vă antrenaţi riguros în fiecare dimineaţă. Faptul că vă mişcaţi la scurt timp după ce vă

[31] Brain-Derived Neurotrophic Factor – factorul neurotrofic derivat din creier. (n.tr.)

ridicaţi din pat va produce o alchimie în creier – pe baza neurobiologiei sale – care nu numai că vă va trezi complet, ci vă va stimula concentrarea şi energia, vă va amplifica autodisciplina şi vă veţi începe ziua realmente entuziasmaţi. Acum, ca să fiu extrem de practic pentru voi doi, voi spune că antrenamentul ar putea însemna să faceţi o sesiune pe bicicleta fixă, să executaţi o serie de sărituri cu forfecare şi burpee, să săriţi coarda, aşa cum le place boxerilor profesionişti, sau să faceţi sprinturi. Nu sunt sigur ce merge mai bine în cazul vostru. Însă adevăratul secret este să vă asiguraţi că transpiraţi. De ce? întrebă artistul care îşi lua acum notiţe ample în jurnal. Din motivele pe care le veţi vedea în schemă. După cum ştiţi acum, cortizolul este hormonul fricii. Este produs în învelişul superior al glandelor suprarenale şi apoi eliberat în sânge. Cortizolul este una dintre substanţele principale care opreşte dezvoltarea geniului şi distruge oportunitatea implicită de a face istorie. Datele ştiinţifice confirmă că dimineaţa nivelul de cortizol este cel mai ridicat. Fascinantă informaţie, remarcă antreprenoarea executând o altă întindere sub soarele Romei. Da, este. Aşa că exerciţiul fizic făcut de la 5 la 5.20 – doar 20 de minute – o să scadă semnificativ cortizolul şi o vă pregătească, prin urmare, pentru o performanţă de vârf. Un mod fantastic de a începe dimineaţa, nu? Ştiinţa a mai arătat că există o legătură vitală între condiţia fizică şi capacitatea cognitivă. Transpiraţia după un antrenament eficient eliberează BDNF – factorul neurotrofic derivat din creier –, care stimulează acest organ pentru o zi plină de victorii. Uau! spuse antreprenoarea, care lua şi ea notiţe într-un ritm alert. S-a demonstrat că BDNF repară celulele creierului distruse de stres şi accelerează formarea conexiunilor neurale, astfel încât să gândiţi mai bine şi să procesaţi mai rapid, explică miliardarul. Un alt Avantaj Competitiv Uriaş, cu siguranţă. A, şi stimulează neurogeneza, astfel încât vi se vor dezvolta noi celule în creier. Fie şi numai pentru acest lucru, cât de mult valorează pentru voi? De două ori uau! strigă artistul, aproape grosolan şi fără urmă de stăpânire de sine. Afacerea mea va fi de neînvins, iar eu voi deveni invincibilă, când voi pune în aplicare toate ideile astea pe care ni le împărtăşiţi atât de generos, spuse antreprenoarea. Imitând ceea ce văzuse că

făcea domnul Riley atunci când ceilalţi erau amabili cu el, se plecă şi ea uşor pentru a-şi arăta aprecierea. Categoric, fu de acord miliardarul. Exersând intens în primul interval de 20 de minute, veţi produce şi dopamină, despre care ştiţi bine că reprezintă neurotransmiţătorul motivaţiei, şi veţi creşte nivelul de serotonină, minunata substanţă chimică ce controlează fericirea. Asta înseamnă că la 5.20, în timp ce competitorii voştri numără oi în vis, voi sunteţi deja plini de energie pentru a prelua conducerea în domeniul vostru, pentru a obţine rezultate excelente şi pentru a face ca ziua ce începe să fie valoroasă. Aţi putea să fiţi mai exact referitor la ceea ce faceţi ca să fiţi sigur că vă ridicaţi din pat odată cu soarele? îi ceru antreprenoarea. Adică, aţi putea să intraţi un pic în detaliu referitor la ce trebuie să facem ca să ne ridicăm efectiv din pat când porneşte alarma? Sper că nu este o întrebare prostească. E ceva prea simplu? Este o întrebare extraordinară, spuse artistul mângâind-o pe spate pe prietena sa. Este o întrebare fabuloasă! exclamă magnatul. Şi sigur, după cum am sugerat, cumpăraţi un ceas deşteptător de modă veche – asta folosesc eu. După cum am spus la Agra, nu e de dorit să dormiţi cu niciun gadget în dormitor. Voi explica în curând de ce. Când aveţi ceasul deşteptător, daţi-l înainte cu 30 de minute. Apoi puneţi alarma la 5.30. Serios? zise artistul. Pare ciudat. Ştiu, recunoscu miliardarul. Dar funcţionează de minune. Vă păcăliţi să credeţi că vă treziţi mai târziu, dar vă treziţi de fapt la 5 fix. Tactica aceasta funcţionează pur şi simplu. Aşa că puneţi-o în aplicare. Apoi, şi asta sună banal, dar este un alt secret-cheie, imediat ce porneşte alarma, săriţi din pat înainte ca sinele mai slab să găsească o groază de motive ca să mai staţi în pat. Înainte ca mintea raţională să poată inventa motive să mai rămâneţi sub pătură. Nu trebuie decât să treceţi prin cele 66 de zile ale procesului de stabilire a obişnuinţei pentru ca trezitul la ora 5 să ajungă în Punctul automatizării. Şi va fi mai uşor să vă treziţi devreme decât să dormiţi până târziu. Atunci când m-am alăturat Clubului 5 a.m., am dormit în hainele pentru antrenament.

Domnul Riley păru un pic jenat. Apoi mai trecură pe lângă ei câţiva porumbei şi fluturi. O fărâmă de curcubeu se putea vedea revărsându-se pe Treptele Spaniole. Faceţi mişto de mine, nu? zise artistul răsucindu-şi o şuviţă. Chiar aţi dormit în trening? Da, declară miliardarul. Iar pantofii de alergat erau puşi lângă pat. Am făcut tot ce a fost nevoie ca să mă feresc de strânsoarea mortală pe care scuzele obişnuite puteau să o exercite asupra mea.

Antreprenoarea dădu aprobator din cap. Arăta mai puternică şi mai fericită cu fiecare zi ce trecea. Oricum, daţi-mi voie să insist pe ideea exerciţiului la prima oră a dimineţii. Antrenându-vă intens, veţi stimula farmacia naturală a măiestriei care vă va face să vă simţiţi fundamental diferiţi faţă de cum vă simţeaţi când v-aţi trezit. Felul în care vă simţiţi atunci când vă treziţi nu este şi cel în care vă veţi simţi peste 20 de minute, la 5.20, după ce derulaţi această strategie prin care susţineţi mecanismele neurobiologice şi vă pregătiţi corpul de luptă. Vă rog să ţineţi minte asta! Bineînţeles că mişcarea extenuantă vă transformă cu timpul şi psihicul. Chiar dacă de obicei nu sunteţi o persoană matinală şi sunteţi morocănoşi la începutul zilei, vă veţi schimba – v-am spus chestia cu „neuronii care trimit impulsuri nervoase împreună se leagă între ei”. Veţi simţi toată încrederea de care are nevoie un lider fără titlu. Veţi avea capacitatea de concentrare necesară pentru a continua să lucraţi la o sarcină timp de ore întregi şi astfel să realizaţi o muncă genială. Şi vă veţi simţi mult mai calmi. Vedeţi voi, creşterea nivelului de noradrenalină pe care o produce această activitate matinală intensă nu numai că vă îmbunătăţeşte atenţia, dar vă face să vă simţiţi mai senini în mod semnificativ. Şi alte cercetări dovedesc că exerciţiul fizic reglează amigdala din sistemul limbic, creierul primitiv despre care am discutat mai înainte, astfel încât răspunsurile voastre la stimuli – fie că e vorba de un proiect greu, un client dificil, un şofer nepoliticos sau un bebeluş care plânge, să fie elegante, în loc să fie isterice. Beneficii nemaipomenite, remarcă antreprenoarea. Aveţi dreptate, domnule Riley. N-aş putea spune cât de preţios este să am în arsenalul meu toate aceste arme de

productivitate în masă. Exact, spuse miliardarul îmbrăţişând-o pe antreprenoare. Vă iubesc pe amândoi, adăugă el. O să-mi fie dor de voi.

În acel moment, optimismul obişnuit al mentorului se transformă într-un fel de tristeţe necunoscută. Timpul petrecut împreună se apropie de sfârşit. Poate că ne vom mai întâlni. Sper din toată inima. Dar nu ştiu...

Glasul i se stinse treptat şi îşi întoarse iar privirea în sus către biserica albă care se ridica în spatele locului în care se întâlniseră, omagiu glorios al celor mai strălucite exemple de arhitectură vizionară. Miliardarul băgă mâna într-un buzunar al pantalonilor lui negri de trening şi scoase o pastilă, dându-i drumul în gură ca un copil care mănâncă o bombonică. Oricum, după cum vedeţi şi din schemă, continuă el, cu hârtia în mână, antrenamentul la prima oră a dimineţii vă intensifică metabolismul şi alimentează motorul din organism care arde grăsimile, astfel încât ardeţi mai eficient excesul de grăsime şi slăbiţi mai rapid. O altă victorie preţioasă, nu? A, şi în timp ce vă optimizaţi condiţia fizică, vă pregătiţi să rămâneţi sănătoşi toată viaţa. „Antrenează-te mai tare. Trăieşte mai mult” este un motto inteligent după care îmi clădesc imperiile. Ştiţi acum că unul dintre secretele pentru a deveni o legendă este longevitatea. Nu muriţi. Nu puteţi să fiţi stăpâni pe jocul vostru şi să schimbaţi lumea dacă sunteţi oale şi ulcele într-un cimitir, rosti plin de energie titanul industriei.

Ideea principală pe care încerc să v-o ofer referitor la această primă parte a protocolului matinal – perfecţionat, nu superficial – este aceasta, în esenţă: viaţa va părea şi va funcţiona de o sută de ori mai bine atunci când sunteţi în cea mai bună formă fizică în care aţi fost vreodată. Exerciţiul extenuant, ca primă activitate după ce vă treziţi odată cu soarele, vă schimbă realmente viaţa. Punct. Faceţi aşadar tot ce este necesar pentru a vă întipări această obişnuinţă. Orice este necesar, pisoilor. Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Riley? întrebă politicos antreprenoarea. Dă-i drumul, spuse miliardarul. Şi dacă vreau să exersez mai mult de 20 de minute? E perfect în regulă, remarcă miliardarul. Această rutină matinală nu este săpată în

piatră cum sunt cuvintele pe obeliscul de acolo, adăugă el indicând monumentul aşezat pe o platformă micuţă, chiar deasupra Treptelor Spaniole. Luaţi toate lucrurile pe care vi le împărtăşesc şi însuşiţi-vi-le. Personalizaţi-le astfel încât să se potrivească preferinţelor voastre şi croiţi-le pe măsura vieţii voastre.

Miliardarul luă o gură din aerul proaspăt al Romei – acelaşi aer pe care îl respiraseră în urmă cu o mie de ani împăraţii, gladiatorii, politicienii şi meşteşugarii. Imaginează-ţi numai cum ar fi să respiri aerul acela. Şi să stai acolo cu aceşti trei membri fascinanţi ai Clubului 5 a.m. Asta mă aduce la al doilea interval de 20 de minute al Formulei 20/20/20, prin care trebuie să treceţi în timpul Orei Victoriei. Timpul dintre 5.20 şi 5.40 este cel în care „reflectaţi”. Ce anume vreţi să spuneţi prin „reflectaţi”? întrebă artistul, ilustrându-şi nou-găsita încredere de a fi un elev foarte bun. Îşi mângâie barbişonul în timp ce rostea întrebarea. Braţul i se odihnea pe umărul antreprenoarei. După cum v-am sugerat în decursul timpului petrecut împreună, o abilitate principală a oamenilor excepţionali este să îşi gestioneze bine dimineaţa. Un factor-cheie determinant al eminenţei în afaceri şi al măreţiei personale este să vă folosiţi în mod expert prima parte a zilei. Iar un element al unei rutine matinale inteligent detaliate este o perioadă de pace adâncă. Un pic de linişte şi singurătate pentru voi, înainte să înceapă să se complice lucrurile, înainte ca familia să aibă nevoie de energia voastră şi înainte ca toate celelalte responsabilităţi pe care le aveţi să preia controlul. Seninătatea este noul lux al societăţii noastre. Aşadar, în acest segment al Orei Victoriei, bucuraţi-vă de puţină linişte. Gândiţi-vă cum trăiţi şi cine speraţi să deveniţi. Gândiţi-vă şi concentraţi-vă pe valorile faţă de care vreţi să fiţi credincioşi în orele ce urmează. Şi cum doriţi să vă comportaţi. Gândiţi-vă ce trebuie să se întâmple pentru ca aceasta să fie o zi extraordinară în clădirea unei vieţi legendare. Acest interval va fi foarte important pentru mine, remarcă antreprenoarea în timp ce brăţările ei zăngăneau, lovindu-se unele de altele. Una dintre ele era strălucitoare şi nouă. Avea gravat pe ea cuvintele: „Toate aceste dimineţi în care m-am

trezit devreme mă vor face într-o bună zi o persoană emblematică”. Sunt de acord cu tine, rosti miliardarul. Veţi rămâne pentru tot restul zilei cu ceea ce Vrăjitorul numeşte „rămăşiţe de înţelepciune”, dacă reflectaţi la ceea ce este cel mai important într-o viaţă trăită frumos. De exemplu, dacă vă gândiţi în linişte cât de important este să faci o muncă care să reprezinte măiestria sau vă amintiţi de angajamentul de a trata oamenii politicos şi cu respect, veţi reîntări poziţia acestor virtuţi în conştiinţă. Şi astfel, pe măsură ce restul zilei se derulează, rămăşiţele reconectării cu această înţelepciune rămân în centrul atenţiei, umplând fiecare moment şi călăuzindu-vă fiecare alegere.

Un alt fluture trecu repede pe lângă ei. Încă trei îl urmară imediat, aproape poetic. Miliardarul hotărî să aprofundeze această explicaţie despre reflecţie, dar mai întâi înghiţi încă o pastilă. Îşi duse o mână la inimă şi se uită la priveliştea senzaţională a Romei. Nicăieri nu mai cade lumina ca aici, se gândi el. Are să-mi fie dor de Roma mea.

Miliardarul se uită în jos la corabia albă sculptată de Pietro Bernini, apoi aruncă o privire la florăria aflată şi ea în piaţa de dedesubt. Din multe puncte de vedere, reflecţia reprezintă sursa transformării, deoarece, odată ce ştii mai bine, poţi indiscutabil să faci mai bine. În timpul acestei perioade de 20 de minute a Orei Victoriei, tot ce trebuie să faceţi este să deveniţi senini, să staţi în linişte şi să intraţi în nemişcare. Va fi un dar nemaipomenit, în această epocă a atenţiei împrăştiate, a grijilor şi mediului zgomotos. Da, va fi un dar uriaş pe care să mi-l fac mie şi afacerii mele, recunoscu antreprenoarea. Îmi dau seama că am irosit atât de mult din timpul meu făcând şi reacţionând şi atât de puţin deliberând şi plănuind. Aţi vorbit despre cum au valorificat perioadele de izolare oamenii extraordinari. Am citit că multe genii faimoase aveau obiceiul să rămână în solitudine ore în şir, cu doar un teanc de hârtie şi un stilou alături, pentru a prinde ideile care urmau să se întrevadă pe ecranul imaginaţiei lor. Da, comentă miliardarul. Un portal extrem de important către succesul celebrităţii este să vă dezvoltaţi o imaginaţie extraordinară. Unul dintre lucrurile care fac atât de

speciale atracţiile istorice de aici, din Roma, este însăşi dimensiunea construcţiilor. Ce viziune şi încredere trebuie să fi avut romanii care le-au creat! Şi ce pricepere să transforme ideile în realitate! Ceea ce vreau să spun este că fiecare dintre edificiile senzaţionale din Cetatea Eternă este produsul imaginaţiei unei fiinţe umane, folosită aşa cum trebuie. Aşa că da, ar trebui să folosiţi intervalul pentru reflecţie şi ca să inventaţi, să vizualizaţi şi să visaţi. „Peste douăzeci de ani”, spune un citat al lui Mark Twain, cred, „vei fi mult mai dezamăgit de lucrurile pe care nu le-ai făcut decât de cele pe care le-ai făcut. Aşa că aruncaţi parâmele. Navigaţi departe de portul sigur. Prindeţi alizeele în pânze. Exploraţi. Visaţi. Descoperiţi”. Toţi marii artişti visează la un viitor despre care puţini cred că este posibil, afirmă cu înţelepciune artistul. Da, dădu aprobator din cap miliardarul. O altă tactică pe care puteţi să o folosiţi în acest moment este să alcătuiţi ceea ce Vrăjitorul numeşte o Schiţă pre-performanţă. Este pur şi simplu o declaraţie scrisă pentru ziua ideală care urmează. Cercetătorii confirmă că strategiile prin care te angajezi dinainte funcţionează de minune pentru a-ţi creşte concentrarea şi disciplina de a rezolva sarcinile. Veţi avea un scenariu clar şi detaliat pentru ziua care urmează, ca să se desfăşoare aşa cum vreţi. Bineînţeles că nimic nu este perfect în viaţă şi în afaceri. Totuşi, asta nu înseamnă că nu ar trebui să facem tot posibilul pentru a încerca. Oamenii cu adevărat eroici ai lumii au fost cu toţii perfecţionişti. Au fost oameni care încercau să maximizeze, obsedaţi să fie remarcabili în tot ceea ce făceau. Aşa că rezervaţi-vă cel puţin 10 minute pentru a vă aşterne pe hârtie ziua perfectă.

Mogulul cercetă din nou cu privirea florăria. Îşi ridică degetul arătător către cerul Romei. O tânără fulminant de atrăgătoare, cu pomeţi înalţi, ochelari de baga, o bluză gri de pânză şi pantaloni la modă se ridică, ţinând în mână o servietă metalică. Urcă apoi foarte repede scările, ca un ghepard care fuge după pradă. Salutare, Vienna, spuse miliardarul când fata ajunse lângă ei. Salve, domnule Riley, rosti respectuos tânăra. Suntem încântaţi că v-aţi întors la Roma. V-am adus lucrurile, domnule.

Asistenta introduse un cod şi servieta se deschise. Înăuntru se aflau trei jurnale lucrate luxos, legate în cea mai suplă piele italienească. Miliardarul înmânã unul antreprenoarei şi unul artistului. Îl ridică pe ultimul, îl ţinu strâns la inimă şi îl linse. Da, a lins efectiv jurnalul. Când vom fi pe podgoriile fantastice din Africa de Sud, vă voi explica de ce tocmai mi-am trecut limba peste jurnal, se entuziasmă miliardarul, din ce în ce mai secretos. Africa de Sud? întrebă artistul cu voce tare. Când mergem? Podgorii fantastice? întrebă antreprenoarea.

Miliardarul îi ignoră pe amândoi. Te-ai descurcat bine, Vienna, îi spuse miliardarul asistentei sale. Foarte bine. Ci vediamo dopo[32], adăugă el, în timp ce fata coborî treptele străvechi şi se urcă pe un scuter negru, care o aştepta, îndepărtându-se în goană.

Când antreprenoarea şi artistul îşi deschiseră jurnalele, văzură o schemă detaliată cu atenţie pe prima pagină. O altă diagramă pe care să o învăţăm? întrebă artistul pe un ton recunoscător. Si, le indică miliardarul. Frate, îmi plac schemele astea, spuse artistul. Nişte instrumente de predare nepreţuite pentru a face nişte concepte ambigue incredibil de clare. Şi super-relevante, adăugă antreprenoarea. Claritatea duce la măiestrie, nu? Adevărat, afirmă industriaşul. Cu plăcere, pisoilor. Dar Vrăjitorul este cel care a investit decenii din bogata sa viaţă pentru a crea aceste scheme ce explică filosofia şi metodologia Clubului 5 a.m. Arată simplu, fiindcă i-a luat o întreagă viaţă profesională să le conceapă. E nevoie de ani întregi de atenţie extremă şi izolare plină de pasiune pentru a dezbrăca o operă de complexităţi şi să ajungi la simplitatea care stă la baza adevăratului geniu. Este ca atunci când un amator se uită la o capodoperă. Arată simplu, întrucât nu înţelege priceperea maestrului care a dat la o parte tot ceea ce nu era necesar. Înlăturarea a ceea ce nu este esenţial necesită ani de dăruire. Şi decenii de devotament. Amprenta unui maestru este aceea de a face lucrurile să pară simple în ochii unui necunoscător.

---

[32] „Ne vedem după aceea”, în limba italiană în original. (n.tr.)

Iată cum arăta schema de învăţare din jurnalul de piele luxos, pentru a înţelege mai clar ce au văzut cei trei tovarăşi în acea dimineaţă însorită de la Roma:

OBIȘNUINȚA JURNALUL

ANALIZĂ

SPOREȘTE CLARITATEA ȘI CONȘTIENTIZAREA
ACTIVEAZĂ RECUN INTENȚIONATĂ
CONSOLIDEAZĂ ÎNVĂȚAREA ZILNICĂ
ÎNREGISTREAZĂ U
PROCESEAZĂ EMOȚIILE SĂRACE ÎN ENERGIE PENTRU A LE ELIBERA, NU A LE REPRIMA
OFERĂ UN LOC ÎN CA ATUNCI CÂND EȘTI C
PERMITE PLANIFICAREA ȘI STABILIREA DE OBIECTIVE ASTFEL

Daţi-mi voie să vă explic rostul acestor daruri pe care ni le-a adus asistenta mea, se entuziasmă miliardarul. În timpul perioadei pentru „reflecţie” al Formulei 20/20/20, o altă mişcare absolut câştigătoare este să scrieţi într-un jurnal. Aşa că am pus să vi le facă un meşter italian, pisoilor. Sper să facă minuni pentru voi.

Magnatul privi în jos pe Via dei Condotti. Măturătorii munceau din greu. Pe stradă se plimbau turişti, făcându-şi selfie-uri şi cumpărând mărunţişuri. Vrăjitorului îi place să-şi petreacă timpul cu mine aici, la Roma. Dacă avem noroc, îl vedem mai târziu în dimineaţa asta. Ştiu că s-a dus să alerge în zori pe lângă râul Prati. Ah, apropo, a folosit sintagma „Jurnal zilnic” pentru scrierea în jurnal timp de cel puţin câteva minute, între 5:20 şi 5:40. Secretul este să scrieţi pur şi simplu. Nu vă gândiţi prea mult. Notaţi-vă angajamentele pentru orele ce urmează, înregistraţi-vă ambiţiile preţioase şi activaţi-vă recunoştinţa, enumerând ce este bun în viaţa voastră în acest moment. Vă rog să folosiţi jurnalul şi ca loc pentru a procesa orice frustrări, dezamăgiri şi resentimente din inima voastră, ca să renunţaţi la ele. Este miraculos cum vă veţi elibera de emoţiile toxice din sistem atunci când vă aşterneţi pe hârtie suferinţele reprimate, deblocând creativitatea maximă, vitalitatea superioară şi performanţa de neegalat. O modalitate super de a-mi proteja şi consolida Inima, nu? spuse antreprenoarea. Ura! aplaudă miliardarul, care puse apoi un deget pe schema de învăţare de pe prima pagină a jurnalului.

Iată o parte din răsplata pe care o primiţi atunci când investiţi 10 minute sau poate pe toate cele 20 de minute ale intervalului numărul 2 din Ora Victoriei în scrierea în jurnalul zilnic. Şi repet, cu scopul de a sublinia asta, vă sugerez să nu notaţi numai elementele pozitive ale vieţii curente, ci şi acele aspecte ale experienţei care vă provoacă disconfort şi suferinţă. Întrucât cea mai rapidă cale de a scăpa de emoţiile dificile este să aveţi înţelepciunea şi curajul să le abordaţi direct. Să le simţiţi pentru a vă vindeca de ele. Să le daţi un nume pentru a le face să dispară. Să daţi o formă scrisă energiei întunecate a poverilor vieţii, pentru a vă debarasa de ele. Lucrurile pe care vi

le dezvălui sunt idei revoluţionare. Pentru că odată ce vă recăpătaţi puterea blocată de straturi întregi de emoţii toxice şi de cuvinte din trecut, Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul îşi vor lua exponenţial avântul. Şi atunci când cele patru imperii interioare se înalţă graţie autopurificării la care aţi muncit, sinele suprem începe să preia comanda. Asta duce apoi la crearea imperiilor externe pe care speraţi amândoi să le vedeţi crescând. Încerc să vă explic următorul fapt: sentimentele dificile pe care nu puteţi să le înlăturaţi într-un mod sănătos sunt reprimate, ceea ce creează stres, productivitate scăzută şi chiar boală. Grozavă schemă, recunoscu artistul. Spuneţi, de fapt, că dacă nu mă confrunt cu sentimentele inconfortabile, ele se tot adună şi se blochează până la punctul în care pot să mă îmbolnăvesc? Da, ceea ce ai spus este cam ceea ce vreau să sugerez, confirmă domnul Riley. Emoţiile toxice de care nu mai scapi se aşază peste înzestrările tale, peste talente şi înţelepciunea superioară. Este unul dintre motivele principale pentru care majoritatea oamenilor de pe planetă au uitat că sunt nişte eroi. Atunci când evităm să simţim, pierdem legătura cu sinele nostru cel mai puternic şi uităm adevărurile vieţii: că fiecare dintre noi poate să realizeze lucruri uimitoare, să producă opere uluitoare, să radieze de sănătate, să cunoască iubirea adevărată, să trăiască o viaţă magică şi să fie util celor mulţi. Rostesc un adevăr aici. Dar cei mai mulţi dintre noi avem atât de multă frică, suferinţă, furie şi tristeţe care se acumulează peste sinele nostru real, încât nu percepem oportunităţile care se află chiar în faţa noastră. Toată acea energie întunecată ne opreşte să le vedem. Şi ne blochează accesul la genialitatea firească. Oamenii extraordinari ai istoriei au avut acest acces. Astăzi, majoritatea oamenilor l-au pierdut. O viaţă magică? spuse antreprenoarea. Vorbiţi întruna despre magie. Pare un pic exagerat. Un pic cam hippy. Da, o viaţă magică, răspunse miliardarul amabil, dar ferm. Vă voi explica cum să accesaţi magia care este disponibilă tuturor, atunci când ajungem în Africa de Sud. Odată ce veţi învăţa ceea ce am să vă predau acolo, la podgorie, va creşte substanţial capacitatea voastră de a avea mai mulţi bani, o sănătate mai bună, o bucurie mai mare şi o pace interioară mai adâncă. Dar

nu pot deocamdată să vă spun nimic despre cum să trăiţi cu magia. Nu îmi este permis, comentă misterios miliardarul.

Trebuie să simţiţi rana ca să vindeci suferinţa, continuă miliardarul cu precizie. Am îndurat multă suferinţă în viaţa mea. Înfrângeri în afaceri, pierderi personale, eşecuri fizice. Şi acum trec printr-o situaţie care îmi întristează inima. Atitudinea plină de viaţă a miliardarului începu dintr-odată să se piardă. Pentru o clipă, păru mai bătrân. Se aplecă de spate. Şi respiraţia îi deveni greoaie. Dar apoi îşi reveni.

Oricum, vestea bună, spuse el plin de energie ridicând ambele braţe în aerul Romei, este că nu port prea multe dintre durerile trecute în acest moment minunat al prezentului şi nici în viitorul fantastic. Am folosit exerciţiul Jurnalului zilnic în timpul perioadei de „reflecţie” a Formulei 20/20/20, pentru a le depăşi şi pentru a mă elibera de toate. Numai această pricepere reprezintă unul dintre motivele pentru care sunt atât de plin de uimire, recunoştinţă şi pace interioară în cea mai mare parte a timpului. Şi pentru care am reuşit să obţin atât de multe. Faptul că trăiesc în trecut fură multă energie celor mai mulţi oameni, ştiaţi? Este o explicaţie foarte înţeleaptă a motivului pentru care majoritatea oamenilor sunt atât de neproductivi. Vrăjitorul este singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată care a făcut legătura între performanţa slabă şi tulburarea emoţională. Gândiţi-vă însă, este întru totul adevărat. Aşa că imaginaţi-vă ce va însemna pentru realizarea voastră şi pentru succesul afacerii voastre faptul că vă completaţi Jurnalul zilnic, în fiecare dimineaţă, mai ales când vă croiţi un drum pentru a trece prin ceva anume. Miliardarul vorbi cu o empatie palpabilă, punând un braţ zvelt în jurul antreprenoarei şi pe celălalt peste umărul iubitului ei. Şi pentru arta ta, adăugă el, întorcându-se către artist. Este atât de obositor să porţi cu tine o suferinţă din trecut, fu de acord artistul. Pe toţi ne înfrânge viaţa, şi câteodată aproape ne devastează.

Miliardarul îşi continuă discursul. Vă încurajez totodată să găsiţi cel puţin câteva momente în decursul celui de-al doilea interval, între 5.20 şi 5.40, pentru a medita. Vrăjitorul m-a învăţat cum să fac şi mi-a îmbunătăţit enorm concentrarea,

încrederea, performanţa şi calmul, în timp ce coordonam un portofoliu de afaceri sofisticat. Iar performerii calmi au cele mai bune rezultate. Meditaţia nu este o găselniţă, aşa că depăşiţi-vă prejudecăţile pe care le-aţi putea avea în privinţa acestei abilităţi, daţi-i drumul şi fixaţi acest obicei. Este pur şi simplu una dintre cele mai bune metode din lume pentru a vă întări concentrarea, pentru a vă păstra puterea naturală şi pentru a vă proteja pacea interioară. Există multe cercetări ştiinţifice care confirmă cât de important este un ritual regulat de meditaţie, prin urmare, chiar dacă vreţi să respingeţi metoda, datele spun că ea funcţionează – fenomenal – pentru optimizarea fiinţei umane. Cercetările recente dovedesc că meditaţia regulată ajută la scăderea nivelului de cortizol, reducând stresul. Este şi o modalitate eficientă de dezvoltare a relaţiei cu voi înşivă. Trebuie să vă faceţi mai mult timp pentru voi. Pentru a comunica şi a vă cunoaşte mai bine natura superioară. Pentru a intra din nou în legătură cu latura voastră cea mai bună, acea parte care înţelege că imposibilul este în principal ceea ce nu s-a încercat şi care vă cunoaşte rezervele ascunse de strălucire, curaj şi iubire. Acea latură a voastră care vede încă măreţia din ceilalţi oameni, chiar şi atunci când nu se comportă aşa cum trebuie, şi care este un model al optimismului în lume, chiar şi atunci când nu vi se răspunde cu aceleaşi valori. Da, intraţi în fiecare dimineaţă în acest sanctuar al liniştii şi nemişcării de 20 de minute şi amintiţi-vă ce sunteţi cu adevărat. Adevărul vorbeşte în solitudinea primei lumini a zilei. Luaţi apoi cu voi această informaţie uimitoare, pe parcursul orelor rămase din darul pe care îl numim zi.

Miliardarul se aruncă la pământ. Şi făcu rapid o serie de flotări. Apoi urmă un plank. Cunoşti de-acum foarte bine obiceiurile bizare ale acestui magnat excentric. Trebuie să ajung la al treilea interval al Formulei 20/20/20, ca să putem încheia sesiunea de mentorat de astăzi. Am stabilite pentru mai târziu o serie de întâlniri, după care merg la o cină minunată cu Adriano, cu Vrăjitorul şi cu alţi câţiva prieteni vechi, spuse voios miliardarul. Sigur, zise artistul. Nicio grijă. Bineînţeles, spuse antreprenoarea. Am auzit de un restaurant în apropiere de

Campo di Fiori care face nişte paste carbonara minunate. Îl încercăm diseară. Delicios, recunoscu miliardarul, mai degrabă cu entuziasmul unui copil de cinci ani decât al unui senior al comerţului. Continuă apoi discuţia despre rutina matinală a celor care construiesc imperii, a celor cu rezultate extraordinare şi a salvatorilor civilizaţiei noastre.

Dintr-odată, miliardarul se prinse cu mâna de abdomen, tresărind de durere. Sunteţi bine, domnule Riley? întrebă antreprenoarea repezindu-se către mentorul ei. Absolut, răspunse el, prefăcându-se că totul este bine. Să mergem mai departe. Sunt dedicat în întregime ideii de a mă asigura că învăţaţi tot ce am învăţat şi eu despre Clubul 5 a.m. înainte să vă las. Aveţi grijă însă, vă rog, să împărtăşiţi învăţăturile Vrăjitorului cât mai multor oameni. Veţi îmbunătăţi astfel lumea. S-ar putea ca eu să nu mai pot, spuse el în timp ce vocea i se stinse.

Aşa, continuă industriaşul. Să mergem mai departe. Al treilea interval al Formulei 20/20/20 este menit să vă ajute să vă „dezvoltaţi" zilnic. Amintiţi-vă de Modul de gândire 2x3x: pentru a vă dubla venitul şi impactul, a tripla investiţiile în două zone principale: măiestria personală şi competenţa profesională. Aşa că între 5.40 şi 6, segmentul final al Orei Victoriei, este perioada în care aprofundaţi baza cunoaşterii, vă creşteţi perspicacitatea, vă îmbunătăţiţi competenţa şi învăţaţi mai mult decât cei care vă fac concurenţă. Leonardo da Vinci a spus: „Nu există stăpânire, mai mică sau mai mare, decât cea a propriului sine", zise artistul. Te iubesc şi mai mult astăzi, spuse antreprenoarea. Ei bine, eu te ador din ce în ce mai mult în fiecare zi, răspunse el cu un zâmbet larg. O, frate, remarcă miliardarul. Am nimerit la un festival al iubirii. Chiar aici pe Treptele Spaniole.

Închise ochii şi spuse aceste cuvinte ale filosofului stoic Seneca, om politic roman: „Ia-ţi în fiecare zi un sprijin împotriva sărăciei, un sprijin împotriva morţii şi, deopotrivă, împotriva celorlalte năpaste; iar din tot ce vei fi parcurs, alege un singur lucru pe care să-l mistui în ziua aceea"[33].

[33] Seneca, Epistole către Lucilius, traducere de Ioana Costa, Editura Polirom, Iaşi, 2007, Cartea I, 2, p. 39. (n.tr.)

Miliardarul deschise ochii şi afirmă simplu: Leadershipul exterior începe în interior. În timpul intervalului final, de la 5.40 la 6, al Formulei 20/20/20, lucraţi pentru a deveni mai valoroşi, atât pentru domeniul vostru, cât şi pentru societate, adăugă el. Vedeţi voi, nu beneficiaţi de succes şi influenţă numai datorită lucrurilor pe care vi le doriţi. Le atrageţi în viaţa voastră pe baza a ceea ce sunteţi – ca persoană şi ca producător. Dorinţa în sine fără dezvoltare personală este ca şi cum ai visa să ai o grădină splendidă, dar nu sădeşti nicio sământă. Devenim magneţii unei excelente recompense prin creşterea propriei valori. Eu mi-am creat succesul pornind de la ideea aceasta. Pe măsură ce m-am perfecţionat, capacitatea mea de a îmbunătăţi viaţa mai multor oameni s-a îmbunătăţit şi ea prin intermediul calităţii ridicate a serviciului făcut. Cu cât deveneam mai informat, cu atât eram mai valoros în domeniile în care îmi desfăşuram afacerile, ceea ce mi-a crescut venitul şi influenţa. Iată un concept străin în epoca de azi: citiţi o carte. Studiaţi viaţa celor mai extraordinari oameni din trecut, mistuindu-le autobiografia în timpul intervalului „Dezvoltare”. Învăţaţi despre cele mai noi descoperiri din psihologie. Devoraţi opere despre inovaţii şi comunicare, despre productivitate şi leadership, despre prosperitate şi istorie. Şi uitaţi-vă la documentare despre cum fac experţii ceea ce fac şi despre cum au devenit ceea ce sunt. Ascultaţi audiobookuri despre măiestrie personală, creativitate şi dezvoltarea afacerilor. Una dintre trăsăturile pe care le avem eu şi toţi prietenii mei miliardari este aceea că ne place indiscutabil să învăţăm. Ne dezvoltăm înzestrările şi talentele în permanenţă – şi le valorificăm. Investim mereu pentru a ne dezvolta noi înşine şi profesionalismul nostru. Suntem cu toţii foarte pasionaţi să citim, să ne perfecţionăm şi să ne hrănim curiozitatea fără limite. Pentru noi distracţia înseamnă să mergem împreună la o conferinţă. Ne ducem la una, cel puţin la una, la fiecare trei luni, ca să rămânem plini de inspiraţie, excelenţi şi întru totul interesaţi. Nu petrecem mult timp cu distracţiile inutile, pentru că suntem mult prea atraşi de educaţie.

Viaţa este foarte echitabilă, să ştiţi, spuse mogulul, cu un aer foarte filosofic şi părând mult mai puternic. Veţi primi de la ea ceea ce îi oferiţi. Avem aici o lege esenţială a firii. Aşadar oferiţi mult mai mult devenind mult mai buni.

Aşa. Acum o aveţi, concluzionă domnul Riley cu exuberanţă. O rutină matinală minunat proiectată şi perfect organizată pentru o viaţă personală şi profesională formidabilă. Îmbrăţişaţi-o total, aplicaţi-o zilnic sau cel puţin cinci zile pe săptămână, iar productivitatea, prosperitatea, bucuria şi seninătatea voastră se vor accelera puternic, împreună cu valorile pe care puteţi să le oferiţi lumii. Ce urmează? întrebă artistul. Acum îi vom vizita pe cei morţi, veni răspunsul miliardarului.

Capitolul 14

Clubul 5 a.m. înţelege caracterul esenţial al somnului

„Nu-ţi poţi închipui cât de mult jinduiesc după odihnă... mă chinuie ca foamea şi setea. De şase zile întregi, de când mi-am terminat lucrul, mintea mea este un vârtej rapid, neschimbător şi neîncetat, un torent de gânduri care nu duc nicăieri, rotindu-se ameţitor şi fără oprire...” – H.G. WELLS[34]

Soarele Romei se ridică şi mai sus, pe când cei trei tovarăşi rămăseseră cu privirea pierdută peste acoperişuri şi spre

[34] Opere alese, vol. II, traducere de Mihu Dragomir şi C. Vonghizas, Editura Tineretului, Bucureşti, 1963, „Când se va trezi cel care doarme”, p. 201. (n.tr.)

Vatican. Străzile erau acum zgomotoase. Cetatea Eternă se trezise la viaţă.

Încă o dată, mâna gigantului se ridică în aer. Încă o dată, se văzu un asistent care apăru de nicăieri. De data aceasta, un bărbat care părea să aibă puţin peste 40 de ani traversă în fugă piaţa, se opri în centrul ei şi scoase un dispozitiv în care vorbi repede şi tare. Într-un minut, trei femei cu eşarfe pe cap – cam aşa cum ai vedea în filmele acelea italieneşti din anii 1950 – îşi făcură apariţia pe trei scutere Vespa strălucitoare, de culoare roşie. Le parcară la baza Treptelor Spaniole, chiar lângă sculptura corabiei, înainte să dispară pe Via delle Carrozze. Să plecăm, oameni buni! exclamă miliardarul. E momentul să mergem cu scuterele. Dar ce înseamnă asta, să-i vizităm pe cei morţi? întrebă antreprenoarea, cu ridurile de pe frunte vizibile bine acum şi cu braţele încrucişate. Aveţi încredere în mine. Urcaţi-vă pe scuter. Şi urmaţi-mă, îi instrui miliardarul.

Cei trei tovarăşi îşi croiră drum pe străzile străvechi ale Romei. Chiar şi cea mai banală biserică sau cel mai comun obelisc îi lăsa într-o stare de admiraţie visătoare. Lumina soarelui era acum orbitoare, iar locuitorii Romei şi turiştii umpleau bulevardele. Oraşul părea nespus de viu. Într-una dintre pieţele prin care trecură, o cântăreaţă de operă remarcabilă, cu un bărbat alături care aduna banii, impresiona inimile spectatorilor cântând de parcă ziua de mâine n-ar mai fi existat. În timp ce miliardarul, antreprenoarea şi artistul îşi continuară plimbarea pe străzile Romei, văzură altă privelişte fantastică: piramida funerară a lui Cestius, construită între anii 18 şi 12 î.Hr.

O piramidă în stil egiptean în inima Cetăţii Eterne. Incredibil, se gândi artistul încercând să îşi menţină ochii la drum.

În curând, trecură de zidurile cetăţii. Miliardarul conducea în continuare coloana. Antreprenoarea observă abia acum, deşi dimineaţa începuse de mult, că pe spatele tricoului său se aflau cuvintele înţelepte ale lui Benjamin Franklin, unul dintre părinţii fondatori ai Statelor Unite: „Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge”, iar pe spatele căştii era imprimat: „Trezeşte-te primul. Mori ultimul”.

Omul acesta este o minune, îşi zise ea. Unic. Antreprenoarea ştia că această aventură senzaţională se va apropia în curând de sfârşit. Dar spera că domnul Riley va rămâne în viaţa ei. Ajunsese nu numai să îl admire. Simţea că are nevoie de el.

Merseră cu scuterele o vreme, apoi miliardarul le spuse că ar trebui să se oprească pe o stradă lăturalnică misterios de pustie. După ce parcară scuterele, fără să scoată o vorbă, le făcu semn elevilor săi să îl urmeze, pe lângă bustul de piatră al generalului Iulius Cezar, coborând o serie de trepte într-un tunel întunecat şi prăfuit. Unde naiba suntem? întrebă artistul. I se formaseră broboane de sudoare pe pielea delicată de sub ochi. Imaginează-ţi că te-ai fi aflat acolo, cu aceşti oameni. Şi închipuie-ţi numai cum arăta artistul în acest moment. Suntem în catacombe, îi anunţă miliardarul. Aici îşi îngropau morţii locuitorii Romei antice. Toate aceste pasaje subterane sunt locuri de înhumare – cimitire – care datează din secolul al II-lea şi până în secolul al V-lea. Şi de ce suntem aici? întrebă antreprenoarea. V-am adus în cripta aceasta pentru a demonstra o idee, afirmă miliardarul pe tonul lui de obicei cald.

În acea clipă, se auzi un zgomot de paşi ce veneau de la capătul tunelului. Artistul aruncă o privire către antreprenoare, cu ochii larg deschişi.

Miliardarul nu rosti niciun cuvânt. Se putea auzi cum se apropiau paşii. Şi cum deveneau mai apăsaţi. Nu-mi place asta, comentă antreprenoarea.

Paşii continuară în timp ce lumina înceţoşată a unei lumânări lovi peretele ruinat al catacombelor. Întregul loc deveni apoi tăcut.

Ieşi încet la iveală o siluetă stingheră, cu o lumânare lungă în mână şi o glugă trasă peste cap, de genul celor purtate de călugări. Nu schimbară niciun cuvânt. Totul era extrem de misterios. Intrusul se opri în faţa celor trei prieteni. Apoi îşi dădu jos gluga.

Chipul descoperit era unul familiar. Un chip care apăruse pe stadioanele de pe tot globul. Şi unul care inspirase multe milioane de oameni să realizeze lucruri uimitoare, să îşi îndeplinească visurile epice şi să ducă o viaţă legendară.

Era Vrăjitorul. Doamne, m-aţi speriat! spuse artistul care transpira încă abundent. Îmi pare rău. Stone mi-a spus să vin aici. M-am rătăcit un pic, se scuză Vrăjitorul. Extraordinar loc, catacombele astea! Un pic cam înfiorător însă, adăugă el, părând sănătos, fericit şi relaxat. Salutare, amice, izbucni miliardarul îmbrăţişându-şi sfătuitorul şi cel mai bun prieten. Îţi mulţumesc că ai venit. Sigur, răspunse Vrăjitorul. Ei bine, dă-mi voie să trec direct la ideile pe care ai vrut să le împărtăşesc celor doi. Ştii că eu vin întotdeauna să joc, adăugă el, aplecându-se şi bătând palma cu el, aşa cum îi vezi pe jucătorii de baschet că fac după ce reuşesc o aruncare liberă. Domnul Riley mi-a cerut să vă spun care sunt părerile mele referitoare la importanţa somnului profund, ca element al creativităţi trainice a elitelor, a productivităţii de vârf şi a performanţei foarte înalte. Şi mi-a spus că vrea să o facem aici, deoarece nu numai că locuitorii acestei cripte se află într-un somn liniştit nesfârşit, dar ştiinţa confirmă că una dintre modalităţile principalele în care ne cauzăm prematur moartea este să nu dormim destul. Serios? întrebă antreprenoarea, strângându-şi iar braţele. Lumina de la lumânare dezvălui pe deget un inel de logodnă simplu, din argint. Nu! Nu se poate! se extazie miliardarul, cu o bucurie ce îi emana din vocea aspră. Făcu rapid o mişcare de dans curioasă, pe care nu o mai făcuse până atunci. Ba da, răspunseră împreună antreprenoarea şi artistul. Şi sunteţi invitaţi amândoi la nunta noastră. Va fi mică, dar specială, adăugă artistul. Sunteţi bine-veniţi să faceţi ceremonia pe plaja mea din Mauritius, se oferi miliardarul. Ce naiba, am să vă cinstesc pe amândoi, pisoilor, având grijă de toate cheltuielile. Pentru voi, pentru familiile voastre şi pentru toţi prietenii voştri. Voi avea grijă de tot. Măcar atât să fac pentru voi, noii membri ai Clubului 5 a.m. Aţi avut încredere într-un bătrân cu înfăţişare de nebun. Aţi venit în această odisee nebunească. Aţi fost deschişi la toate învăţăturile. Aţi muncit. Voi doi sunteţi eroii mei.

Miliardarul tuşi fără să se mai poată abţine. Poate că era din cauza prafului din catacombă. Îşi puse apoi trei degete pe piept, chiar în dreptul inimii. Şi tuşi iar. Sunteţi bine? întrebă

antreprenoarea, desfăcându-şi braţele şi atingându-l pe unul dintre umerii musculoşi. Da. Deci, spuse Vrăjitorul, daţi-mi voie să vă ofer câteva informaţii legate de motivul pentru care nu numai organizarea primei ore din zi este critică pentru excelenţa în leadership şi pentru o productivitate exponenţială, ci şi managementul ultimei ore a serii, dacă intenţionaţi cu adevărat serios să aveţi rezultate superioare.

Ţinea lumânarea mai jos de faţă şi efectul creat era aproape mistic. Ceea ce duce la performanţa de nivel genial este un echilibru delicat între stăpânirea rutinei matinale şi optimizarea ritualului de seară. Nu veţi putea să organizaţi Formula 20/20/20 pe care v-a arătat-o Stone în această dimineaţă dacă nu dormiţi cum trebuie. Eu sufăr aproape constant de lipsă de somn, recunoscu antreprenoarea. Uneori mi-e greu să funcţionez realmente. Memoria nu îmi merge bine. Şi mă simt epuizată. Mda, fu de acord artistul. Somnul meu e vraişte. Mă trezesc de câteva ori pe noapte. Dar de când sunt în călătoria asta, dorm în fiecare noapte. Mă bucur să aud asta. Deoarece traversăm o criză aprigă de somn la nivel global, rosti Vrăjitorul, dând glas acelui limbaj dramatic pentru care devenise cunoscut la nivel internaţional. Internetul şi reţelele de socializare, precum şi preocuparea la scară largă faţă de dispozitivele pe care le avem o alimentează în cea mai mare parte. Cercetările confirmă că lumina albastră emisă de toată aparatura noastră reduce cantitatea de melatonină din organism. Melatonina este substanţa chimică ce îţi informează organismul că trebuie să doarmă. Nu există nicio îndoială că verificarea dispozitivelor electronice cât e ziua de lungă dăunează funcţiei cognitive, după cum aţi învăţat. Şi evident că, dacă te afli în faţa ecranului înainte de culcare, acest lucru provoacă disfuncţii ale somnului. Aş putea să merg mai departe şi să vă explic că lumina dispozitivelor electronice activează acei fotoreceptori numiţi „celule ganglionare retiniene intrinsec fotosenzitive”, care limitează producţia de melatonină şi afectează negativ ritmul circadian, ceea ce dăunează somnului – dar aţi înţeles ideea. Da, confirmă antreprenoarea. Chiar am înţeles. Îmi voi schimba rutina dinaintea somnului, astfel încât să mă trezesc la 5

dimineaţa simţindu-mă mai bine şi plină de energie. Promit să fac asta, prin urmare mă voi odihni bine şi astfel voi putea să aplic perfect Formula 20/20/20. Cel puţin 66 de zile, până când devine o obişnuinţă automată, interveni artistul. Şi pentru tot restul vieţii mele, încât să devină mai uşor să aplic Metoda 5 dimineaţa decât să stau în pat şi să dorm. Atunci când nu dormi destul, reluă Vrăjitorul, nu numai că este extrem de dificil să te trezeşti devreme, dar o mulţime de alte lucruri extrem de dăunătoare îţi slăbesc productivitatea, îţi scad performanţa şi îţi reduc în acelaşi timp fericirea, erodându-ţi sănătatea. Mai spuneţi-ne, îi ceru antreprenoarea. Da, spune-le, îl încurajă miliardarul, stând acum pe vine. Poziţia aceasta este foarte bună pentru zona inferioară a spatelui, dar şi pentru digestie, adăugă el în mod curios. Ei bine, atunci când dormiţi – şi secretul constă nu numai în cantitatea somnului, ci şi în calitatea fazelor lui –, neuronii voştri scad cu 60%, când lichidul cefalorahidian curăţă creierul. S-a descoperit, de asemenea, că sistemul limfatic, despre care se credea înainte că se găseşte numai în corp, se află şi în craniu. Toate acestea înseamnă că noi, ca fiinţe umane, ne-am format prin evoluţie un proces eficient care ne curăţă în esenţă creierul, pentru a rămâne într-o stare optimă de funcţionare. Acest mecanism de curăţare nu se declanşează decât în timpul somnului. Incredibil de interesant, observă antreprenoarea. Spune-le despre HGH, îl rugă miliardarul. Sigur, spuse Vrăjitorul. HGH, hormonul de creştere, este produs în glanda hipofiză din creier şi este esenţial pentru sănătatea ţesuturilor din organism, pentru un metabolism puternic şi pentru o viaţă îndelungată. Un nivel crescut de HGH măreşte buna dispoziţie, capacitatea cognitivă, nivelul de energie şi masa musculară, reducându-vă în acelaşi timp apetitul prin reglarea leptinei şi grelinei. Iată ideea principală: deşi HGH este eliberat prin exerciţiu fizic, ceea ce reprezintă o parte din motivul pentru care intervalul numărul unu al Formulei 20/20/20 este atât de important, 75% din producţia de HGH se realizează în timp ce dormi! Şi iată care este adevăratul secret: pentru a maximiza procesul prin care creierul este curăţat aşa cum trebuie şi HGH este produs excelent, ca să mărească creativitatea, productivitatea, vitalitatea şi longevitatea, aveţi

nevoie de cinci cicluri complete de somn a câte 90 de minute. Asta confirmă studiile ştiinţifice în prezent. Înseamnă şapte ore şi jumătate de somn în fiecare noapte. Ar trebui să ştiţi că nu numai lipsa de somn ucide. S-a demonstrat şi că somnul în plus, de nouă ore sau mai mult, scurtează viaţa. Aveţi o schemă pentru noi care să explice toate acestea şi să avem cunoştinţe clare, nu vagi şi nesatisfăcătoare? întrebă artistul. Bună treabă, Stone. I-ai învăţat Formula Succesului în 3 Paşi, îl aplaudă Vrăjitorul.

Miliardarul, aflat încă aproape de podeaua murdară a criptei, dădu din cap. Apoi râgâi. Da, am o schemă pentru voi, confirmă Vrăjitorul. Mi-am analizat propria rutină de seară care m-a ajutat să am un somn excelent în toţi aceşti ani.

Vrăjitorul scoase apoi o lanternă pe care o ţinuse ascunsă în mantie. Îi deşurubă partea de deasupra şi dezvălui un compartiment secret în tub. Scoase din el două suluri subţiri şi dădu câte unul antreprenoarei şi artistului.

Pe fiecare sul apărea următoarea diagramă:

RITUALUL DINAINTEA SOMNU
PRODUCĂTORILOR EMBLEM

ANALIZĂ

07:00 PM
08:00 PM

- Ultima masă a zilei
- Toate dispozitivele oprite
- Izolare de suprastimulare

08:00 PM
09:00 PM

- Momentul pentru conversa
- A doua perioadă de medit
- Timp pentru lectură/audio

ascultat podcasturi

- Sesiune regulată de preocu
- Baie periodică cu sare am

- Pregătirea pentru somn în

Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse antreprenoarea. Amândurora, indică ea, uitându-se la miliardar, care făcea acum abdomene la lumina lumânării în timp ce şoptea: „Un mare noroc şi o înţelepciune hotărâtoare îmi vor ieşi în cale. Sunt mereu un lider, niciodată o victimă. Un leu, nu o oaie. Îmi iubesc viaţa şi o fac şi mai bună în fiecare zi. Şi cu cât ajut mai mulţi oameni, cu atât sunt mai fericit”. Sunt la fel de recunoscător ca iubita mea, comentă artistul. Întinse mâna către ea şi îi mângâie cu dragoste părul. Dacă lumea ar şti şi ar aplica filosofia şi metodologia Clubului 5 a.m., fiecare fiinţă umană aflată în viaţă s-ar transforma, întări antreprenoarea. Şi înţeleg acum că trezitul odată cu soarele nu înseamnă numai să te descurci cu mai puţin somn. Este vorba mai mult despre vechea zicală „ne culcăm devreme ca să ne sculăm devreme”. Şi pe măsură ce fiecare dintre noi îşi îndeplineşte obligaţia de a-şi revoluţiona viaţa, fiecare relaţie din viaţa noastră – de la cea pe care o avem cu meseria şi până la legăturile pe care le avem unii cu alţii – se va îmbunătăţi odată cu noi, spuse artistul. Seamănă cu vorbele lui Mahatma Gandhi: „Fii schimbarea pe care doreşti să o vezi în lume”, adăugă antreprenoarea trecându-şi degetele peste noul ei inel, cu chipul strălucind în lumina slabă a lumânării. Am citit un pic despre viaţa lui înainte să mă culc aseară. Cu tot respectul datorat, spuse Vrăjitorul înţelegător, cuvintele reale ale lui Mahatma Gandhi au fost modificate de-a lungul anilor până au devenit un slogan care se potriveşte unei culturi ce trece printr-un deficit de atenţie colectiv. Ceea ce a spus de fapt, îl întrerupse miliardarul, a fost că „dacă am putea să ne schimbăm pe noi înşine, tendinţele lumii s-ar schimba şi ele. Pe măsură ce un om îşi schimbă propria fire, la fel se schimbă şi atitudinea lumii faţă de el. Nu trebuie să aşteptăm şi să vedem ce fac ceilalţi”. Grozavă treabă, Stone, remarcă Vrăjitorul, zâmbind. Dar îmi place ideea ta în general, îi spuse cu bunătate antreprenoarei. Şi ai, bineînţeles, dreptate. Ceea ce vă cer amândurora este să împărtăşiţi cât mai multe dintre principiile şi schemele mentale cât mai multor oameni. Fiindcă, da, dacă fiecare lider din afaceri, lucrător comercial, om de ştiinţă, artist, arhitect, persoană influentă din politică, sportiv, profesor, mamă,

pompier, tată, şofer de taxi, fiică şi fiu şi-ar stabili doar rutina matinală şi ritualul de seară pe care vi le-am împărtăşit vouă, am avea o lume cu totul nouă. Mult mai puţină tristeţe, mojicie, mediocritate şi ură. Şi mult mai multă creativitate, frumuseţe, pace şi iubire.

Iar eu trebuie să plec acum, îi anunţă Vrăjitorul. Ne vedem în seara asta la cină, Stone. Avem în meniu cacio e pepe, nu? Bineînţeles, răspunse miliardarul ridicându-se. Începu să tuşească iar şi pentru o clipă păru să se clatine. Mâna stângă îi tremura. Un picior îi era nesigur.

Vrăjitorul întoarse repede privirea. Trebuie să plec, a fost tot ce a spus înainte să dispară în întunericul catacombei.

Cei trei rămaşi ieşiră şi ei din criptă, înapoi pe scări şi în lumina orbitoare a soarelui Romei.

Miliardarul porni scuterul şi făcu semn cu mâna oaspeţilor săi să îl urmeze. Se aventurară într-un labirint de străzi înguste, trecând pe lângă un apeduct antic şi înapoi între zidurile cetăţii. În curând îşi croiră drum pe străzile aglomerate ale centrului istoric şi mergeau pe Via dei Condotti.

După ce-şi parcară scuterele, antreprenoarea şi artistul îl urmară pe miliardar pe Treptele Spaniole. Ei bine, declară el. Asta ne aduce înapoi unde am început azi-dimineaţă sesiunea de mentorat de la ora 5. Înainte să vă dau drumul pe ziua de azi, mai am o schemă grozavă pentru voi, pisoilor. Vrăjitorul mi-a arătat-o atunci când eram mult mai tânăr şi s-a dovedit a fi nepreţuită. Ştiu că va lega învăţăturile din această dimineaţă cu o fundă foarte frumoasă.

Miliardarul bătu din palme cu un zgomot. De la distanţă se auzi un bâzâit zgomotos, ce venea dinspre Villa Borghese. Sunetul deveni curând mai puternic. Şi mai apropiat.

Un obiect plană deasupra antreprenoarei şi artistului. Turiştii care stăteau pe Treptele Spaniole, bând espresso şi mâncând gelato, priviră spre cer, încercând să îşi dea seama ce se petrece. Ţi-ar fi plăcut să fii acolo, în acel moment extraordinar. Mamma mia, strigă o bătrână cu o rochie înflorată şi vaporoasă. Cu un braţ ţinea la piept un copil şi cu celălalt un buchet de lalele minunat colorate. Este o dronă, ţipă un adolescent care

purta o şapcă de baseball, o jachetă de blugi care avea cusut pe spate: „Îndoiala nu este o opţiune” şi blugi rupţi cu nişte găuri uriaşe la genunchi. Era desculţ, nu se ştie din ce motiv.

Miliardarul începu să piloteze cu pricepere micul aparat de zbor, făcându-l să aterizeze precis, la fel de calm ca suprafaţa unui lac într-o după-amiază fierbinte de vară. Le făcu cu ochiul celor doi elevi ai săi. Mă pricep încă, zâmbi el fericit.

Drona căra o cutie de lemn care, care conţinea o bucată subţire de sticlă cu schema de învăţat pe ea.

Iată cum arăta diagrama de pe sticlă:

ZIUA EXTRAORDINARĂ ANA

ZONA FĂRĂ TEHNOLOGIE

INTERVALE ORARE	ACTIVITATE	N
4:45 AM	• Momentul optim pentru trezire • Igienă personală	• Perioada dinainte de • Lasă-ți echipamentu • Hidratează-te deoare mitocondriile din celule creste energia.
5:00 AM - 5:20 AM	• Exercițiu intens • Trebuie să transpiri (eliberează BDNF) • Hidratează-te în continuare • Podcasturi/Audio/Video/ Muzică	• Intervalul nr. 1: Mișca • Te face să treci de la la 5.20. • Exercițiul lungește te • Activează mecanisme
5:20 AM - 5:40 AM	• Meditează • Roagă-te • Scrie în jurnal • Exercițiul de recunoștință • Scrie scenariul schiței pentru performanță	• Intervalul nr. 2: Refle • Meditația reduce îmb • Planificarea și ordon productivitatea
5:40 AM - 6:00 AM	• Citește • Audiobook-uri • Podcast-uri • Videoclipuri instructive + motivaționale	• Intervalul nr. 3: Dezvo • Modalitatea de gândi • Stimulează speranța • Dezvoltă inspirația • Te face invincibil în d
6:00 AM - 8:00 AM	• Legături cu familia • Preocupări personale • Fără media de socializare • Fără știri • Fără verificarea mesajelor	• Crește starea de bine • Crește tonusul matin • Aduce bucurie și calr
8:00 AM - 1:00 PM	• Regula 90/90/1 • Metoda 60/10 • Muncă formidabilă	• Ciclurile gemene ale • Protocolul TBTF • Propriul Menlo Park
1:00 PM - 5:00 PM	• Muncă de valoare mai scăzută • Întâlniri • Organizare • Mic dejun (opțional: Dividendul 16/8)	• Sarcini administrativ • Muncă ce necesită m • Planificare • Hidratare suplimenta
5:00 PM	• Tu în trafic • 2WW	• Susține jocul prin int • Timp personal pentru

M-am gândit că voi, băieţi, veţi găsi valoros acest plan de joc detaliat pas cu pas pentru o zi extraordinară. Bineînţeles că este doar o posibilitate. Veţi observa că regimul de seară este diferit de cel al Vrăjitorului. Ca de obicei, felul în care aplicaţi aceste tactici pe care vi le-am împărtăşit depinde numai de voi. Este viaţa voastră – trăiţi-o aşa cum vreţi. Şi totuşi, această schemă m-a ajutat enorm, deoarece a luat multe dintre elementele remarcabile ale Formulei 20/20/20 pe care v-am arătat-o în dimineaţa aceasta împreună cu aspecte-cheie ale unui proces formidabil înaintea somnului şi le-a încorporat într-o hartă a zilei extrem de specifică, pe care o poate aplica oricine – şi chiar vreau să spun că oricine – pentru a avea mereu zile minunate. Este ca reţeta unui fel de mâncare: urmezi paşii şi veţi obţine rezultatele. Şi zilele minunate se adună într-o spirală ascendentă care duce către săptămâni minunate, care se transformă la rândul lor în luni minunate, afirmă artistul, închizându-şi jurnalul. Şi lunile minunate devin trimestre minunate, iar trimestrele minunate duc la nişte ani şi nişte decenii minunate şi până la urmă... adăugă antreprenoarea, închizându-şi jurnalul. La o viaţă minunată, spuseră într-un glas toţi trei. Zi după zi. Pas cu pas, se făureşte o existenţă epică, zise miliardarul, cu ochelarii lui moderni, de genul celor pe care îi poartă locuitorii cunoscători ai Romei, în stilul lor autentic, ce pară să spună: „Nu mă străduiesc prea tare să arăt aşa fenomenal de bine”. Alţi pescăruşi dădură din aripi şi scoaseră acele sunete enervante, pe care se pare că le place să le scoată.

Miliardarul era evident un suflet peste măsură de iubitor. Bogat nu doar în privinţa banilor, ci şi cu o inimă plină de avuţie. Dar detesta pescăruşii şi felul în care puseseră stăpânire pe multe acoperişuri din inima Romei, în ultimii ani. Trebuie să facem ceva în legătură cu creaturile astea cu pene, medită el, afişând o iritare ce nu-i era proprie. Oricum, ştiţi acum de ce v-am adus la Treptele Spaniole. Este realmente un sport pas cu pas să generezi o productivitate explozivă, cea mai bună stare de sănătate, o prosperitate excepţională, o bucurie permanentă şi o pace interioară fără margini. Îmbunătăţirile mici, zilnice şi

aparent nesemnificative, atunci când sunt făcute consecvent în timp, dau rezultate uimitoare. Victoriile zilnice minuscule şi optimizările infime sunt calea cea mai sigură către o viaţă de care veţi fi foarte mândri la sfârşit. Este realmente unul dintre locurile mele preferate din lume. Am vrut ca voi doi să fiţi cu mine nu numai pentru a vă învăţa procesul revoluţionar al Formulei 20/20/20, ci şi pentru a vă sublinia adevărul conform căruia o viaţă remarcabilă este într-adevăr o spirală ce urcă spre vârful scării succesului şi importanţei. Şi pe măsură ce întreprindeţi această călătorie pas cu pas, pentru a vă trăi pe deplin măreţia superioară, o magie şi o frumuseţe la fel de evidente precum cele la care sunteţi martori aici vă vor umple zilele şi vor deveni din ce în ce mai multe odată cu trecerea anilor. Puteţi fi siguri de asta.

După ce analiză cu grijă schema de învăţare, antreprenoarea întrebă cu voce tare: Ce este Regula 90/90/1? Dar Metoda 60/10? Şi nu înţeleg câteva dintre celelalte notiţe. Şi ce înseamnă 2WW şi 2MP din schemă? întrebă artistul. Veţi învăţa în curând, răspunse miliardarul, creând suspans. Ar trebui să ştiţi amândoi că am lăsat cele mai bune – şi cele mai preţioase – învăţături pentru sfârşitul perioadei noastre împreună.

Miliardarul îi îmbrăţişă apoi pe antreprenoare şi pe artist, mai strâns decât înainte. Puteau să vadă că lacrimile îi umpleau încet ochii. Nişte lacrimi enorme. Vă iubesc pe amândoi. Ci vediamo[35].

Şi apoi dispăru.

Capitolul 15

[35] „Ne vedem curând”, în limba italiană în original. (n.tr.)

Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viaţă

„Dacă aţi şti de câtă muncă a fost nevoie, nu aţi mai spune că a fost vorba de geniu.”– Michelangelo

São Paulo este atât de deosebit, nu-i aşa? spuse miliardarul în timp ce maşina banală, ieftină, condusă de un şofer într-o cămaşă cu mânecă scurtă se tot oprea şi pornea în traficul aglomerat din acest oraş cu multe milioane de locuitori. La fel ca în Mauritius, stătea pe scaunul din dreapta şoferului.

Cei trei tovarăşi tocmai aterizaseră şi acum se îndreptau către un hotel mic şi elegant din centrul acestei capitale financiare a Americii Latine. Este un oraş mare, zise artistul, făcând din nou o remarcă de o evidenţă izbitoare. Suntem foarte recunoscători că ne-aţi adus cu avionul în Brazilia pentru nuntă, se entuziasmă antreprenoarea. Îţi mulţumim, frate, adăugă artistul. Şi-a dorit foarte tare ca ceremonia să aibă loc în complexul dumneavoastră de pe malul oceanului, spuse antreprenoarea, arătând către logodnicul ei, cu o privire caldă. Da, afirmă artistul cu bucurie. Locul acela era un paradis. Şi, ca să fiu sinceră, şi eu mi-am dorit. Dar am vrut să cinstesc memoria tatălui meu, care era brazilian, spuse antreprenoarea. Dar o soţie fericită înseamnă o viaţă fericită, confirmă artistul cu un zâmbet larg.

Apoi cită cuvintele lui A.A. Milne din Ursuleţul Winnie the Pooh: „Dacă ajungi la 100 de ani, eu vreau să trăiesc 100 de ani fără o zi, pentru a nu fi nevoit să trăiesc fără tine”.

Antreprenoarea se aşeză astfel încât să poată fi mai aproape de artist pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce treceau pe

lângă catedrale magnifice în stil neogotic, pe bulevarde mari cu blocuri-turn impunătoare, pe o magistrală care etala impresionantul Theatro Municipal al oraşului şi traversară strada pe care se afla marele parc Ibirapuera.

Cuvintele spuse de artist îl făcură pe miliardar să se gândească la soţia lui. Încă se mai gândea la ea în fiecare zi. Şi nu-şi reaminti în mod deosebit de excursiile luxoase în locuri exotice. Şi nici de mesele rafinate la cele mai bune restaurante din lume. Gândurile îi alunecară către momentele cele mai simple şi aparent cele mai obişnuite petrecute în compania ei. Cum au împărţit o pizza ieftină, dar excelentă, stropită cu ulei de măsline. Cum stăteau să citească în linişte, în faţa unui foc aprins. Plimbări în natură, seri la film şi drumuri la supermarket. Cum dansau în dormitor pe o muzică ce le reamintea cât de mult se adorau unul pe celălalt. Şi lucruri precum răbdarea cu care l-a învăţat italiana, cum pufnea pe nas atunci când râdea foarte tare şi cât de devotată îi era singurului lor copil. Cele mai rafinate comori ale vieţii se găsesc în cele mai simple momente ale ei, reflectă miliardarul. Acele întâmplări zilnice pe care majoritatea nu le preţuim. Decât atunci când le pierdem.

Ridicându-şi mâna pentru a-şi afişa mândru inelul de logodnă, artistul continuă să îşi exprime profunzimea dragostei în vreme ce maşina mergea mai departe. O iubesc tare mult, omule, îi spuse el domnului Riley. Este lumina ochilor mei. Arta mea era tot ce conta înainte. Nu simţeam prea mult nevoia să am pe cineva lângă mine, să ştiţi. Cred că n-am ştiut niciodată ce este iubirea adevărată. Acum nu pot să îmi imaginez cum ar fi să trăiesc fără ea.

Antreprenoarea se gândi cât de binecuvântată era. În perioada care trecuse de când participase la evenimentul Vrăjitorului, Gândirea, Inima, Sănătatea şi Sufletul i-au fost schimbate şi îmbunătăţite. Radical. Şi irevocabil.

Se elibera de convingerile limitative care i se formaseră în copilăria ei tumultuoasă şi lăsa în urmă atât emoţiile toxice ale traumelor trecutului, cât şi situaţia actuală dificilă cu investitorii. Miliardarul avea dreptate, îşi dădu ea seama. Fiecare dintre noi face tot ce poate în funcţie de nivelul de conştientizare,

maturitate şi siguranţă personală la care se află. Oamenii care le fac rău altora suferă, de fapt, în sufletul lor. Se poartă cât de bine ştiu ei să se poarte. Dacă ar fi fost capabili să se comporte cu mai multă stăpânire, generozitate şi omenie, ar face-o. Această idee profundă a semănat şi mai mult seminţele iertării în sufletul femeii. Atunci când l-a auzit prima dată pe Vrăjitor vorbind la seminar, a fost cinică şi sceptică vizavi de multe învăţăminte. Îşi schimbase mult vederile de atunci, iar acum îmbrăţişa tot ce avusese norocul să înveţe, cu toată inima. Era o evoluţie plină de inspiraţie.

Trecuseră trei săptămâni de la vizita la Roma. În acest timp, antreprenoarea alerga 20 de minute la ora 5 în fiecare dimineaţă şi făcea un antrenament serios cu greutăţi. După asta, la 5.20 folosea seninătatea celui de-al doilea interval pentru a reflecta în linişte, pentru a scrie în jurnalul ei liste cu lucrurile pentru care era recunoscătoare şi pentru a medita. În sfârşit, la 5.40 asculta un audiobook despre un nonconformist din afaceri sau citea ceva pe tema productivităţii, lucrului în echipă şi leadershipului. Totodată, se dezvăţase, deşi nu fusese uşor, de dependenţa de gadgeturi care fusese atât colacul ei de salvare cât şi prilejul de a nu munci cât mai bine posibil. Şi o modalitate de distragere a atenţiei pentru a nu fi pe deplin prezentă în viaţă. În aceste zile fantastice petrecute departe de birou, avusese cel mai bun randament din carieră, valorificând fenomenul hipofrontalităţii tranzitorii despre care o învăţase miliardarul, ca să obţină rezultate la nivel de genialitate, pe care nu îl mai avusese până atunci. Şi îşi recăpătase sentimentul de bine lăuntric pe care îl pierduse.

Tot ce practica îi aducea recompense enorme. Părea că totul în viaţa ei funcţionează iar. Era într-o formă fizică mai bună decât fusese de ani buni, mai fericită şi mai liniştită decât fusese vreodată, dar şi mai productivă – în perioadele în care nu era cu artistul şi se ocupa de afaceri – decât îşi imaginase că poate să fie.

Totul datorită Clubului 5 a.m., despre care îşi dădea seama din ce în ce mai bine că îi permitea să îşi protejeze talentele naturale într-o lume comercială încărcată de zgomot, stres şi

invitaţii neîncetate la distragerea atenţiei. Ora Victoriei îi asigura o perioadă de timp izolată, la începutul zilei, pentru a-şi clădi cele patru imperii interioare, astfel încât să le construiască şi pe cele exterioare.

Cu ajutorul speranţei, încrederii şi capacităţii de iertare pe care abia le descoperise, făcuse progrese minunate chiar şi în negocierea unei soluţii cu investitorii. Era încântată că, în scurt timp, această încercare oribilă va rămâne în urmă.

Şi că se va căsători în curând. Îşi dorise mereu pe cineva special cu care să împartă bucuriile şi succesele. Şi îşi dorise mereu să echilibreze dorinţa de a face avere cu visul de a avea o familie. Genul de familie căreia îi dusese lipsa în copilărie.

Exact când se pregătea să răspundă la reflecţiile artistului legate de dimensiunea iubirii sale, răsună un foc de armă.

Sticla parbrizului se sparse, şi arăta ca o pânză de păianjen. Doi bărbaţi laţi în umeri, cu măşti de schi şi mitraliere pe umăr îi făcură un semn agresiv şoferului să descuie portierele. Atunci când încercă să accelereze şi să scape de pericol, un alt glonţ străpunse sticla, zgâriind urechea şoferului şi făcându-l să sângereze. Deschide uşa, îi spuse cu un calm uimitor domnul Riley. Mă ocup eu de asta, zise el apăsând un buton roşu, plasat strategic sub torpedou.

Uşile de descuiară cu un clic.

Vorbind sacadat, unul dintre ucigaşi strigă: Toată lumea afară din maşină. Acum! Sau muriţi!

În timp ce ocupanţii maşinii îi urmau ordinele, celălalt ucigaş o apucă pe antreprenoare de ceafă. Ţi-am spus să părăseşti firma. Ţi-am spus că te vom ucide. Ţi-am spus că asta are să se întâmple, zise el.

Dintr-odată un SUV lung, de felul celor în care călătoresc liderii militari în zonele de război, veni gonind la locul acţiunii.

Încă patru oameni, doi bărbaţi şi două femei, cu veste antiglonţ şi pistoale se apropiară în viteză pe motociclete.

Sosise echipa de gardă a miliardarului.

Pe stradă se declanşă lupta, se scoaseră cuţitele şi se traseră mai multe focuri de armă. Miliardarul fu îndepărtat cu o repeziciune uluitoare. Părea şi acum imperturbabil, şi spuse cu

simplitate, ca un general care conducea o misiune militară: Salvaţi-mi pasagerii. Sunt membri ai familiei mele.

Pe deasupra plana un elicopter. Da, un elicopter. Avea scris pe o parte „5AC” cu litere mari de culoare roşie, peste vopseaua albă.

Echipa de securitate a magnatului l-a dezarmat repede pe cel mai mare dintre cei doi ucigaşi, cel care o ameninţase pe antreprenoare, şi au dus-o în siguranţă în SUV-ul care aştepta. Dar artistul, ei bine, dispăruse, din păcate. Trebuie să îl găsesc, ţipă femeia către personalul din vehiculul blindat. Trebuie să-mi găsesc soţul, adăugă ea, într-o stare evidentă de şoc din cauza întâmplării. Staţi aici, îi ordonă unul dintre agenţii de securitate, ţinând-o ferm de braţ.

Dar antreprenoarea, demonstrând tărie mentală, o formă fizică bună, rezilienţă emoţională şi curaj spiritual, datorită noii ei rutine matinale, se eliberă de gardianul voinic, izbi cu piciorul în uşa care fusese lăsată uşor întredeschisă şi o luă la fugă. Ca o atletă de elită, sprintă cu uşurinţă pe autostrada pe care se circula cu viteză, pe patru benzi. Claxoanele urlau şi câţiva brazilieni pătimaşi strigară în portugheză, preocupaţi de binele ei. Dar ea continuă să alerge, la fel de repede ca o gazelă.

Intră într-o cafenea. Nici urmă de bărbatul ei. Apoi într-un restaurant. Goni apoi de-a lungul unei străzi renumite pentru localurile care serveau fripturi. Artistul nu se vedea pe nicăieri.

Apoi antreprenoarea îi zări carneţelul, cel în care îşi luase toate notiţele la lecţiile cu Vrăjitorul şi miliardarul. Acelaşi carneţel pe care îl văzuse ţinându-l strâns în mână când se întâlniră prima dată, aparent întâmplător, în sala de conferinţe – atunci când se afla într-o perioadă întunecată din viaţa ei. Iar el, ca un înger, a făcut-o să se simtă mai în siguranţă, mai calmă şi mai fericită prin simpla lui prezenţă plină de iubire.

Ce s-a întâmplat în continuare e tragic. Când antreprenoarea a încetinit pasul şi a cotit pe un bulevard îngust, a văzut sânge. Nu o baltă de sânge, ci stropi şi pete de sânge proaspăt. O, Doamne. O, Doamne. Te rog, nu! ţipă ea.

Continuă înnebunită să se ţină după urmă, trecând de câteva maşini parcate, o mamă cu un bebeluş într-un căruţ şi o serie

de case elegante. Te rog, nu-l lăsa să moară, se rugă femeia de afaceri. Te rog, Doamne. Sunt aici. Aici, răsună o voce piţigăiată.

Antreprenoarea ţâşni în direcţia chemărilor artistului. Apropiindu-se, îl zări pe ucigaş ţinând un revolver la tâmpla logodnicului ei. Asasinul îşi dăduse jos masca de schi. Se vedea că este tânăr. Şi arăta extrem de speriat. Uite ce e, spuse antreprenoarea, dând dovadă de curaj şi mergând încet spre cei doi bărbaţi. Uite ce e, repetă ea. Ştiu că nu vrei să îi faci rău. Ştiu că nu vrei să îţi petreci restul vieţii într-o celulă la închisoare. Dă-mi arma şi poţi să pleci. N-am să spun niciun cuvânt nimănui despre tine. Numai dă-mi arma.

Ucigaşul era împietrit. Rămăsese fără glas. Şi tremura. Îndepărtă încet arma de la tâmpla artistului. Şi o îndreptă spre pieptul antreprenoarei. Relaxează-te, îl imploră ea pe un ton ferm, dar plin de empatie. Continuă să meargă spre logodnicul ei şi spre răpitor. Am să te omor, strigă răufăcătorul. Stai pe loc.

Antreprenoarea făcu uşor câte un pas, uitându-se fix în ochii ucigaşului. Acum avea un zâmbet blând pe faţă. Până acolo mergea curajul ei recent câştigat. Şi tot până acolo mergea şi încrederea care crescuse considerabil.

După o pauză îndelungată, criminalul se ridică. Se uită la antreprenoare cu ceea ce părea a fi o combinaţie de respect uriaş şi neîncredere viscerală. Apoi se îndepărtă în grabă. Iubitule, eşti bine? Antreprenoarea îl îmbrăţişă tandru pe artist.

Recăpătându-şi stăpânirea de sine, deşi transpira încontinuu, îi răspunse: Aşa m-am născut, iubito. Aşa m-am născut. Mmm. Tocmai mi-ai salvat viaţa, ştii? Ştiu, spuse ea. N-am făcut-o fiindcă urmează să ne căsătorim, să ştii. Nu te-am salvat pentru că te iubesc. Cum? întrebă artistul. Atunci de ce ai făcut ceea ce tocmai ai făcut? Adică a fost incredibil ce ai reuşit să faci. Ca un adevărat gangster. Am făcut-o datorită clubului. Ce tot vorbeşti acolo? întrebă artistul. Am făcut ce am făcut datorită puterilor pe care mi le-am dezvoltat ca membru al Clubului 5 a.m. Aşa am putut să fac ceea ce tocmai am făcut. Chiar funcţionează totul. În întregime. Tot ce am învăţat în Mauritius. În India. La Roma. Şi principalul motiv pentru care ţi-am salvat viaţa nu este

acela că vei fi soţul meu în curând şi vom avea nişte copii minunaţi şi apoi nepoţi şi o grămadă de câini şi pisici şi poate chiar şi canari în casă, izbucni ea. Nu. Te-am salvat pentru că şi tu faci parte din club. Şi domnul Riley a spus că trebuie să ne susţinem unii pe alţii. Şi să avem grijă unii de alţii. Vorbeşti serios? întrebă artistul cu voce tare. Nu era mulţumit de ceea ce auzise. Sigur că nu! Glumesc, iubitule, râse antreprenoarea. Te ador. Mi-aş da viaţa pentru tine oricând. Acum hai să mergem să îl găsim pe domnul Riley. Să ne asigurăm că e bine.

———

În următoarea zi, după ce şi-au revenit de pe urma experienţei dramatice, se întâlniră în apartamentul miliardarului la hotelul elegant. Arăta zvelt, concentrat şi foarte fericit. Ce mai petrecere ieri, pisoilor, afirmă el într-un fel care sugera că ceea ce înduraseră nu a fost mai mult decât o plimbare vioaie printr-un parc plin de flori. A fost o întâmplare brutală, răspunse artistul. Vorbiţi despre o traumă – a fost traumatizant. Tu, prietena mea, ai fost o adevărată eroină ieri, se entuziasmă miliardarul cu mândrie, concentrându-şi atenţia pe antreprenoare. Eşti un miracol pe două picioare, domnişoară. Mulţumesc, spuse ea, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi asigurându-se că artistul e bine. Te-am văzut cum ai alergat. Ţi-am observat calmul. Ţi-am remarcat concentrarea sub presiune extremă. Şi nivelul de performanţă supraomenesc. Zeiţa asta de aici mi-a salvat viaţa, recunoscu artistul plin de entuziasm. Voi doi, porumbeilor, abia începeţi să prindeţi gustul beneficiilor pe care le are faptul că v-aţi alăturat Clubului 5 a.m. Imaginaţi-vă numai cum veţi fi după ce aplicaţi Cele minimum 66 de zile. Şi apoi după şase luni în care practicaţi rutina matinală formidabilă pe care aţi descoperit-o acum. Gândiţi-vă cum vă veţi valorifica potenţialul, cum vă veţi optimiza performanţa şi cum veţi fi utili lumii noastre peste un an. Ţineţi minte mereu că cei mai mari lideri au fost lideri care au slujit. Cu cât vă concentraţi mai puţin asupra propriei persoane şi cu cât vă axaţi mai mult pe înălţarea celorlalţi, cu atât va creşte şi

identitatea voastră de adevăraţi creatori de imperii. Şi veţi deveni una dintre persoanele care fac istorie. Am înţeles, confirmă antreprenoarea sorbind dintr-o sticlă cu apă, ca să fie sigură că este bine hidratată pentru a-şi menţine cea mai bună energie. Vreau să te răsplătesc pentru eroismul pe care l-ai arătat ieri, se oferi miliardarul. Am câteva veşti care cred că te vor face să iubeşti şi mai mult viaţa. Spuneţi-mi, vă rog, zise antreprenoarea. Deşi nu am realmente nevoie de nimic, să ştiţi. Am făcut ce am făcut din dragoste. Pur şi simplu. Păi... sunteţi gata? întrebă magnatul. Da. Gata. Ei bine, în dimineaţa aceasta i-am pus pe oamenii mei să cumpere toate acţiunile pe care le deţineau investitorii aceia meschini. Să zicem doar că le-am făcut o ofertă pe care nu au putut să o refuze. Iar echipa mea de avocaţi i-a pus să semneze un acord prin care promit că nu se vor mai apropia niciodată de compania ta şi prin care nu li se permite să se apropie de tine... sau de bărbatul care îţi va fi soţ peste câteva ore. Marfă, nu? rosti miliardarul dansând step pe podeaua apartamentului. Da, chiar a dansat step prin toată camera. Apoi a început să dea din mâini ca un nebun şi să se legene cu pasiune pe muzica închipuită. La final – fii atent – a început să dea din fund. Da, ilustrul industriaş care avea peste un miliard de dolari a început să dea din fund într-un apartament de hotel.

Este cea mai ciudată fiinţă umană pe care am cunoscut-o vreodată, una la un milion, se gândi antreprenoarea. Dar cu adevărat minunată. Şi destul de aproape de a fi fantastică.

Atât antreprenoarea, cât şi artistul se uitară unul la celălalt, apoi începură să chicotească. I se alăturară la dans cât de bine se pricepeau. Domnul Riley putea uneori să facă spectacol, aşa modest cum era. Apoi îl îmbrăţişară pe omul acesta care le devenise un mentor magnific, un sprijin exuberant şi un prieten sincer.

Antreprenoarea îi mulţumi din inimă excentricului magnat pentru generozitatea cu care îi rezolvase situaţia dificilă. Această escapadă spectaculoasă căpăta un aer aproape mistic. Totul devenea mai bun. Totul se desfăşura chiar mai bine decât

şi-ar fi imaginat ea vreodată. Şi acum iată că scăpase chiar de încercarea care o adusese în cel mai dificil punct al vieţii.

În acel moment, îşi dădu seama că, de cealaltă parte a oricărei tragedii, se află un triumf. Şi dincolo de necazuri există o punte către trainica victorie, dacă avem ochi să o vedem. Oricum, spuse miliardarul, sesiunea de astăzi va fi una scurtă. Şeful meu de personal se ocupă de toate detaliile nunţii voastre chiar în acest moment. Veţi avea crinii Casablanca pe care i-aţi cerut, muzica pe care aţi sugerat-o amândoi şi fiecare detaliu va fi excepţional organizat. Aşa lucrez eu şi echipa mea. A, toţi invitaţii au fost aduşi cu avioanele mele. Toată lumea este aici. Şi toată lumea este plină de încântare. Mai ales eu.

Titanul tuşi din nou puternic. Şi apoi încă de două ori. Braţul începu din nou să îi tremure în timp ce se aşeza pe un scaun de lemn cu aspect modern, acoperit cu un petec de piele albă, genul de mobilier pe care îl fac meşterii din Suedia şi Danemarca. Pentru prima oară, în ochi i se vedeau irizaţii de teamă. Am să învinge monstrul acesta, îşi şopti el. Te pui cu cine nu trebuie.

Îşi scoase portofelul, scoase din el fotografia uzată a soţiei lui, moartă de atâta timp, o lipi de piept în dreptul inimii şi se concentră pe ideile esenţiale ale discursului din dimineaţa aceasta. Acum că ştiţi cea mai mare parte din ceea ce trebuie să ştiţi despre Metoda 5 a.m., vreau să vă învăţ zece tactici care vă vor spori avântul atât în viaţa profesională, cât şi în cea privată. Sunt zece gesturi pentru eroismul zilnic. Formula 20/20/20 vă va ajuta să vă folosiţi inteligent dimineţile. Aceste zece rutine suplimentare vor completa protocolul, astfel încât restul zilei să se desfăşoare glorios. Fixaţi-vi-le şi veţi deveni invincibili. Şi veţi trăi însemnata spirală ascendentă a succesului, pe care urcă fiecare element important din viaţa voastră pe măsură ce orele trec.

Ca de obicei, o mână se ridică apoi în aer. Din biblioteca apartamentului ţâşni un asistent, chinuindu-se să care ceea ce părea a fi o operă de artă mare, înrămată. Miliardarul sări şi se grăbi să îşi ajute asistentul.

Pe partea din faţă a tricoului alb pe care îl purta tânărul asistent în formă şi nedrept de chipeş erau imprimate aceste cuvinte: „Toţi visează să fie legende până când vine momentul să facă treaba pe care o fac legendele”. Acesta este unul dintre cadourile mele de nuntă pentru voi. Miliardarul arătă spre portretul minunat al lui Thomas Edison, marele inventator. Peste chipul lui Edison, se aflau cuvintele inventatorului scrise cu litere colţuroase şi moderne: „Cele mai bune idei vin în timpul solitudinii. Cele mai proaste vin în timpul agitaţiei”.

L-am pus pe unul dintre artiştii mei preferaţi care locuieşte la Berlin să facă asta pentru voi. A făcut multe dintre operele de artă din apartamentul meu din Zürich. Acum nu prea mai pictează. Aceasta este o favoare specială. Aţi putea să ieşiţi la pensie, pisoilor, dacă l-aţi vinde, credeţi-mă. Întoarceţi-l, vă rog, le ceru miliardarul politicos, aşezându-se la loc pe scaunul elegant şi cercetând cu privirea apartamentul luxos cu vedere spre zgârie-norii din São Paulo. Multe dintre blocurile-turn aveau heliporturi deasupra, pentru ca figurile importante ale industriei care lucrau în ele să se poată deplasa de acolo-colo fără să fie nevoite să piardă ore preţioase din productivitate – şi din viaţă – stând în traficul din São Paulo. Deoarece, după cum ştii, orele pe care le pierd majoritatea oamenilor, cei cu adevărat epici le exploatează.

Pe spatele operei de artă perfect înrămate era o hartă cu acest titlu: Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viaţă.

Miliardarul continuă să le vorbească. Thomas Edison este un exemplu rar în istorie în ceea ce priveşte realizările creative prodigioase, deoarece a înregistrat 1.093 de brevete în timpul vieţii şi ne-a dat totul, de la bec până la camera de filmat, iar în 1901, o baterie care a fost folosită mai târziu pentru maşinile electrice. Nu a fost numai un inventator. A fost şi un fondator colosal de companii.

Mda, continuă miliardarul. Viaţa lui merită fără discuţie studiată şi apoi analizată în jurnalul vostru, ca să o cunoaşteţi şi să o înţelegeţi mai bine. Edison a spus odată: „Să fii ocupat nu înseamnă mereu că munceşti realmente. Obiectul oricărei munci este să produci sau să înfăptuieşti ceva”.

Iar când veţi analiza în detaliu formula de succes a inventatorului, vă rog să aprofundaţi studiul capacităţii lui de concentrare. Edison a mai remarcat: „Faci ceva cât e ziua de lungă, nu? Toată lumea face ceva. Dacă te trezeşti la 7 şi te culci la 11, ai 16 ore bune, iar în cazul celor mai mulţi oameni e sigur că fac ceva tot timpul. Singurul necaz este că fac ceva în privinţa a foarte multe lucruri, în timp ce eu fac ceva doar în privinţa unuia singur. Dacă ar lua timpul în cauză şi l-ar folosi într-o singură direcţie, în vederea atingerii unui singur obiectiv, ar reuşi". E un punct de vedere, observă artistul care era îmbrăcat tot în negru în dimineaţa aceasta şi purta obişnuitele lui ghete miliare. Îşi răsese barbişonul caracteristic.

Revenim la ideea pe care ne-aţi spus-o în Mauritius referitoare la faptul că ne trezim cu o lăţime de bandă cognitivă limitată şi că fiecare distragere care ne fură atenţia ne scade şansele să realizăm o muncă de excepţie. Deoarece atenţia rămâne îndreptată asupra fiecărei diversiuni pe care o permitem la serviciu şi în viaţă. Şi dacă nu avem mare grijă, vom sfârşi prin a fi bolnavi de demenţa digitală la care făcea referire ultima schemă pe care ne-aţi dat-o la Roma. Înţeleg această informaţie foarte bine astăzi. După ce o să mă întorc acasă, la mine în atelier, o să-mi organizez cu siguranţă mediul în aşa fel încât să fie lipsit de orice zgomot. Fără niciun dispozitiv. Am de gând să fac o detoxifiere tehnologică în stil mare. Fără reţele de socializare şi fără navigat pe internet cel puţin câteva săptămâni, ca să îmi recapăt concentrarea. Înţeleg că odată ce mă aflu într-un spaţiu perfect liniştit, ar trebui să mă concentrez la câte un proiect pe rând, nu să îmi risipesc puterea creatoare şi energia fizică în mai multe. Asta înţeleg eu din cuvintele lui Edison. Să nu îmi risipesc geniul pentru a fi bunicel la multe lucruri, când am posibilitatea să fiu legendar lucrând intens la un singur lucru. Îmi dau seama că fie şi o singură întrerupere, atunci când mă gândesc la un produs nou şi bun sau la următoarea mea investiţie în vederea extinderii, ar putea să mă coste multe milioane de dolari sau şi mai mult, zise entuziasmată antreprenoarea. Ceea ce tocmai aţi spus este extrem de important dacă voi, pisoilor, intenţionaţi serios să vă

valorificaţi talentele şi să vă exprimaţi la maximum măreţia înnăscută, afirmă miliardarul cu un zâmbet voios. Edison urca dealul ca să ajungă în laboratorul lui din Menlo Park şi lucra ore întregi şi uneori zile întregi cu echipa la invenţia care se afla în centrul atenţiei lor. Tipul ăsta grozav era un băiat pe cinste.

Miliardarul indică apoi harta de pe spatele picturii. Ştiu că trebuie să plecaţi ca să vă pregătiţi de ceremonie. Fiţi buni şi luaţi acest cadou cu voi. Dar mai întâi citiţi ce scrie pe spate, ca să începeţi procesul de configurare a acestor zece tactici ce vă vor accelera progresul în Clubul 5 a.m. şi vă vor scoate la rampă înzestrările, talentele şi puterile. Principala mişcare pentru a conduce în domeniul vostru de activitate şi pentru a vă îmbunătăţi viaţa personală este să vă treziţi în zori şi să aplicaţi Formula 20/20/20. Aceste 10 obişnuinţe sunt factorii voştri amplificatori. Ele vor garanta că treceţi de la rezultate liniare la recompense pe măsură.

CELE 10 TACTICI PENTRU GENIALITATE PE VIAȚĂ

Sub schema Celor 10 Tactici pentru Genialitate pe Viaţă, antreprenoarea şi artistul citiră următoarea listă de strategii cu explicaţii precise despre ceea ce înseamnă. Şi despre cum trebuiau să fie aplicate.

Tactica nr. 1: Sfera Etanşă a Concentrării Absolute (SECA)

Informaţii: Dependenţa faţă de distragere înseamnă moartea producţiei creative. Atracţia faţă de gadgeturile digitale care vă întrerup mereu vă costă o avere, din punct de vedere financiar, cognitiv, fizic şi spiritual. Pentru a avea un venit şi un impact la un nivel pe care numai puţini oameni îl au în prezent, trebuie să vă administraţi ziua aşa cum o fac foarte puţini oameni de acţiune în ziua de azi. Sfera Etanşă a Concentrării Absolute este un şanţ metaforic pe care îl construiţi în jurul atuurilor voastre de geniu, nu doar pentru a le păstra puternice, dar şi pentru a le face să crească. Principalele cinci atuuri pe care şi le apără toţi superproducătorii sunt concentrarea mentală, energia fizică, voinţa personală, talentul original şi timpul zilnic. Sfera voastră este înconjurată de o membrană poroasă, astfel încât să puteţi decide ce informaţie, ce oameni şi ce activităţi vă pot intra pe orbită. Orice este negativ, toxic şi impur e blocat la poartă. În esenţă, acest mod de a exista în lume reprezintă sistemul vostru blindat de apărare împotriva oricărui stimul care v-ar deprecia măreţia.

Implementare: Strategia Sferei Etanşe a Concentrării Absolute vă păstrează atât concentrarea, cât şi inteligenţa înnăscută, oferindu-vă perioade îndelungate de timp la adăpost de fascinaţii ordinare şi de orice influenţe care vă diminuează inspiraţia şi vă fac să nu mai jucaţi la nivel expert. În fiecare dimineaţă, intraţi în această sferă invizibilă inventată, complet lipsită de mesajele superficiale ale altor oameni, de informaţii nedorite, de ştiri false, reclame, videoclipuri caraghioase, vorbărie fără importanţă şi alte tipuri de capcane cibernetice care vă vor distruge această viaţă cu potenţial monumental. O parte din acest construct filosofic este propriul vostru Menlo Park, locul unde – la fel ca Thomas Edison – sunteţi pierduţi pentru lume şi în care mergeţi să creaţi capodoperele ce vă vor

ridica până la nivelul la care veţi ajunge să dominaţi în domeniul vostru şi la nivelul eminenţei globale. Adevăratul secret aici este solitudinea o perioadă din zi, într-un mediu pozitiv care vă umple de creativitate, energie, fericire şi de sentimentul că munca pe care o faceţi este în scopul progresului omenirii. Spaţiul pe care îl ocupaţi modelează rezultatele pe care le produceţi. Acest concept poate – şi ar trebui – aplicat şi dincolo de rutina profesională. Astfel încât timpul personal să fie lipsit de negativism, de vampiri energetici şi preocupări care nu fac bine sufletului. Lucraţi, bineînţeles, la acest zid de armuri ridicat în jurul celor cinci atuuri de geniu pentru a avea o viaţă socială minunată. Şi nu deveniţi pustnici. Utilizarea SECA în viaţă înseamnă să vă trăiţi zilele într-un univers alternativ creat de voi cu bucurie. Ţineţi minte, sfera are o membrană poroasă, aşa că puteţi alege cu grijă atât cui îi daţi voie să pătrundă în realitatea voastră privată, cât şi ce elemente ale frumuseţii, minunilor şi păcii admiteţi. Ideile de aplicare exacte includ printre altele să vă vindeţi televizorul, să evitaţi ştirile pentru tot restul zilelor, să nu intraţi în mall-urile zgomotoase unde cumpăraţi lucruri de care nu aveţi nevoie, să rupeţi prieteniile cu oamenii care vă secătuiesc de energie pe platformele de socializare, să opriţi toate notificările atunci când vă aflaţi în SECA şi să ştergeţi aplicaţiile cu anunţuri permanente.

Tactica nr. 2: Regula 90/90/1

Informaţii: Veţi căpăta un Avantaj Competitiv Uriaş dacă desfăşuraţi în fiecare zi, cu o consecvenţă absolută, o muncă adevărată, nu una artificială. Productivitatea la nivel de expert este rară. Şi piaţa plăteşte cel mai mult pentru ceea ce este rar. Cei cu rezultate legendare îşi concentrează toată atenţia şi efortul pe un singur proiect principal odată, pentru a-şi utiliza la maximum capacitatea cognitivă şi energia preţioasă în vederea lansării unor produse extraordinare, care să revoluţioneze domeniul de activitate. Pentru a lucra astfel, trebuie să stabiliţi o obişnuinţă zilnică de valorificare a celor mai bune ore de activitate profesională, încât să oferiţi cele mai bune rezultate. Atunci când veniţi la muncă, nu este momentul să faceţi

cumpărături online, să bârfiţi sau să vă verificaţi mesajele. Este momentul să faceţi spectacol. Să fiţi superproducători.

Implementare: În următoarele 90 de zile, programaţi-vă să folosiţi primele 90 de minute din ziua de lucru pentru o activitate care, atunci când va fi formidabil realizată, vă va face lideri în domeniul vostru. Această perioadă de 90 de minute trebuie să fie lipsită în totalitate de orice zgomot şi întreruperi. Puneţi-vă toate gadgeturile într-o geantă pe care scrieţi „pentru perioada 90/90/1”. Apoi, duceţi geanta într-o altă cameră. Faptul că vă stabiliţi limite clare care vă blochează accesul la tentaţii este o posibilă tactică de a le diminua.

Tactica nr. 3: Metoda 60/10

Informaţii: Cercetările confirmă faptul că cei mai buni performeri nu muncesc în mod liniar, nu muncesc mai intens şi mai mult timp în speranţa că vor ajunge la rezultate mai solide şi mai bune. În schimb, creatorii de elită fac ceea ce fac fiindcă înţeleg puterea fluctuaţiilor. Ei îşi organizează ciclurile de lucru astfel încât să alterneze izbucnirile de concentrare adâncă şi o intensitate aprigă a performanţei cu perioade de odihnă adevărată şi recuperare completă. Cu alte cuvinte, lucrează echilibrat şi rotesc perioadele axate pe rezultate uimitoare cu cele pentru realimentarea atuurilor geniale, ca să nu le epuizeze. Înarmaţi cu informaţii care concluzionează că fiinţele umane depun cea mai extraordinară muncă atunci când sunt odihnite şi relaxate, nu epuizate şi stresate, adevăraţii profesionişti dedicaţi glorificării geniului lor acţionează într-un ritm regulat, mai degrabă ca alergătorii de mare viteză decât ca maratoniştii.

Implementarea: După ce aţi derulat segmentul 90/90/1 din ziua de lucru, folosiţi un cronometru şi munciţi cât mai bine timp de 60 de minute neîntrerupte, stând jos sau în picioare, în linişte, în Sfera Etanşă a Concentrării Absolute. Obişnuiţi-vă să nu vă mişcaţi. Doar concentraţi-vă. Şi daţi cele mai bune rezultate posibil. După ce se termină sprintul productivităţii de 60 de minute, reîncărcaţi-vă bateriile timp de 10 minute. Ca idei

pentru acest ciclu de recuperare puteţi să faceţi o plimbare rapidă în aer liber, să citiţi o carte care vă va face să progresaţi în domeniul leadershipului sau al măiestriei personale, să meditaţi, vizualizaţi sau să ascultaţi o muzică energizantă la căşti, aşa cum fac mulţi sportivi campioni înainte să intre pe terenul de joc, pentru ca creierul să treacă de la reflecţia şi grija emisferei stângi la creativitatea şi fluiditatea emisferei drepte. După 10 minute minunate de regenerare, reveniţi şi treceţi la următorul segment de muncă de 60 de minute, plini de inspiraţie, excelenţă şi ingeniozitate. Efectuaţi apoi următorul ciclu 60/10.

Tactica nr. 4: Conceptul celor 5 Ţinte Zilnice

Informaţii: Studiile arată că cei mai eficienţi lideri din afaceri se află în punctul maxim al productivităţii în zilele în care, chiar dacă s-au confruntat cu câteva piedici serioase, s-au concentrat asupra progresului înregistrat. Procedând astfel, s-au imunizat împotriva tendinţei negative de autosabotaj a creierului. Unul dintre secretele extraordinare ale performanţei remarcabile este, aşadar, să vă obişnuiţi atenţia să obţină victorii consecvente de 1% şi realizări mărunte pe parcursul fiecărei ore a zilei de lucru. Realizările mărunte, făcute zilnic, atunci când sunt obţinute consecvent în timp, duc într-adevăr la rezultate uimitoare. Reflectând în mod intenţionat la domeniile în care faceţi progrese, vă veţi imuniza ambiţia, vă veţi proteja încrederea şi veţi învinge amăgirea periculoasă a fricii, astfel încât să realizaţi fapte uimitoare.

Implementarea: În al doilea interval al Orei Victoriei, stabiliţi cinci ţinte mici pe care vreţi să le atingeţi în ziua care urmează, ca să aveţi sentimentul că v-aţi petrecut-o aşa cum trebuie. Acesta, ca multe dintre cele învăţate, este tot un exerciţiu: cu cât îl practicaţi mai des, cu atât va deveni mai uşoară obişnuinţa şi cu atât va deveni mai puternică abilitatea voastră de a-l practica. Aşadar perseveraţi. După numai 30 de zile, veţi fi obţinut 150 de victorii valoroase. Iar după un an, chiar şi această singură strategie va fi responsabilă pentru atingerea a 1.825 de ţinte cu valoare înaltă, garantând că următoarele 12

luni sunt cele mai productive 12 luni pe care le-aţi avut vreodată.

Tactica nr. 5: Antrenamentul pentru redobândirea forţei

Informaţii: Aţi descoperit acum datele minunate de ordin neurologic aflate în spatele exerciţiului fizic zilnic. Faptul că vă mişcaţi în mod regulat vă sporeşte concentrarea, accelerează atât puterea de procesare a creierului, cât şi capacitatea de învăţare, vă creşte energia, vă măreşte optimismul, vă ajută să dormiţi mai bine prin intermediul producţiei unei cantităţi mai mari de melatonină şi susţine longevitatea prin producţia hormonului de creştere (HGH), pe lângă faptul că vă alungeşte telomerii. Telomerii împiedică destrămarea capetelor cromozomilor – sunt ca vârfurile de plastic aflate la capătul şireturilor. Îmbătrânirea ne scurtează telomerii, motiv pentru care sunt comparaţi câteodată cu o bombă cu ceas. Ideea remarcabilă aici este cunoaşterea faptului că exerciţiul fizic le încetineşte scurtarea, ajutându-vă să rămâneţi sănătoşi mai mult timp. Ar trebui să fiţi conştienţi că s-a dovedit că meditaţia, o dietă bogată în alimente integrale, calitatea somnului şi postul intermitent (pe care Vrăjitorul îl numeşte Împărţirea 16/8 deoarece nu se mănâncă în timpul unei perioade de post negru de 16 ore, după care se mănâncă într-o perioadă de 8 ore) protejează telomerii împotriva degenerării. Ţinând seama de datele empirice care demonstrează puterea întru totul transformatoare a exerciţiului fizic, de ce aţi face doar un antrenament pe zi? De ce să nu folosiţi acest instrument pentru a vă creşte masiv vitalitatea nu numai pentru a trăi mai mult decât egalii voştri din domeniul de activitate, ci şi pentru a păcăli bătrâneţea, bucurându-vă de o viaţă extraordinar de fericită şi productivă.

Implementarea: Pentru a executa exerciţiul ARF, programaţi-vă un al doilea antrenament la sfârşitul zilei de lucru, astfel încât să vă redobândiţi forţa pentru o seară extraordinară. Veţi învinge epuizarea pe care o resimt majoritatea oamenilor după muncă, vă veţi reîncărca bateriile voinţei în vederea

îmbunătăţirii alegerilor de seară şi veţi descoperi chiar că pofta de zahăr nocturnă se va reduce semnificativ. Una dintre cele mai frumoase activităţi pe care le-aţi putea desfăşura în cadrul acestei rutine este o plimbare de o oră în natură. Veţi câştiga un alt interval de timp la adăpost de întreruperile digitale, ceea ce vă va permite să reflectaţi şi să vă vină idei preţioase. Veţi fi recompensaţi şi cu beneficiile pe care o plimbare în cadrul naturii, cu soare şi aer curat, le aduc Gândirii, Inimii, Sănătăţii şi Sufletului. Naturalistul John Muir a exprimat minunat acest lucru atunci când a spus: „De fiecare dată când ne plimbăm în natură primim mai mult decât căutăm”. Alte idei pentru ARF includ o plimbare de 60 de minute cu bicicleta, să înoate pe distanţe lungi sau participarea la un curs de yoga. Aplicând această rutină, veţi arde şi mai multe calorii şi veţi accelera ritmul metabolismului, reducând grăsimea din organism. ARF schimbă jocul.

Tactica nr. 6: Protocolul 2 Masaje (P2M)

Informaţii: Studiile au demonstrat că terapia prin masaj reprezintă o modalitate care aduce îmbunătăţiri semnificative în ceea ce priveşte performanţa creierului, a dispoziţiei, a capacităţii de a combate stresul şi în starea generală de bine. Beneficiile unui masaj includ o scădere cu 31% a nivelului cortizolului (hormonul fricii), o creştere cu 31% a dopaminei (neurotransmiţătorul motivaţiei), o creştere cu 28% a serotoninei (neurotransmiţătorul responsabil pentru reglarea anxietăţii şi sporirea fericirii), reducerea tensiunii musculare, alinarea semnificativă a durerii din muşchii tensionaţi prin transmiterea de semnale antiinflamatoare către celulele musculare şi creşterea semnalizării celulelor musculare de a produce mai multe mitocondrii. Secretul este să faceţi un masaj serios al ţesuturilor, nu doar un masaj de relaxare. Trebuie să doară un pic ca să funcţioneze bine. Acest obicei minunat reduce şi stresul care face telomerii să se degradeze, diminuând starea de sănătate şi micşorând durata de viaţă.

Implementare: Pentru a aplica P2M, stabiliţi în programul săptămânal să faceţi două masaje de câte 90 de minute. Fiindcă

lucrurile programate sunt lucruri care se fac. Şi pentru că planurile vagi duc la performanţă vagă. Şi pentru că şi cele mai mărunte acţiuni sunt cu adevărat mai bune decât cele mai nobile intenţii. Experţii îşi pun viziunea în mişcare prin dedicarea lor faţă de acţiune. S-ar putea să spuneţi că sunteţi oameni ocupaţi şi că nu vă permiteţi luxul de a face două masaje lungi în fiecare săptămână. De fapt, ţinând seama de beneficiile dovedite şi fantastice ale acestui protocol pentru starea mentală, pentru cogniţie, fericire, sănătate şi longevitate, adevărul este că nu puteţi să nu vă permiteţi să nu vă stabiliţi această obişnuinţă. Da, două masaje a câte 90 de minute pe săptămână vor costa o mulţime de bani. Moartea te va costa mai mult.

Tactica nr. 7: Universitatea din Trafic

Informaţii: Oamenii care fac naveta 60 de minute zilnic, către serviciu şi înapoi, îşi petrec aproximativ 1.200 de zile din viaţă făcând acest lucru – dacă au o durată medie de viaţă. Asta înseamnă peste trei ani petrecuţi în trafic, într-un autobuz sau într-un tren. Iar odată cu ascensiunea meganavetei, această perioadă de timp nu face decât să crească. Majoritatea oamenilor care stau bară la bară se infectează cu ştiri toxice, cu glume proaste la radio şi alţi stimuli negativi care ne erodează productivitatea şi ne tulbură pacea interioară. Oamenii aflaţi în trenurile sau autobuzele de navetişti dorm adesea, visează cu ochii deschişi sau se joacă cu gadgeturile lor. Fiţi diferiţi.

Implementarea: Participarea la Universitatea din Trafic înseamnă utilizarea timpului de călătorie – fie că este către sau de la muncă, ori către sau de la cumpărături sau diverse alte sarcini de realizat – pentru a învăţa, pentru a vă extinde competenţa profesională şi cunoştinţele. Printre ideile exacte care să vă ajute să faceţi asta se află ascultarea unor audiobookuri sau a unor podcasturi folositoare. Adevărul este că fie şi o singură idee pe care aţi putea-o dobândi dintr-o carte sau dintr-un curs online ar putea să vă aducă milioane sau miliarde de dolari. Sau să vă amplifice exponenţial creativitatea, productivitatea, vitalitatea şi spiritualitatea. Pur şi simplu, nu există un alt mijloc de investiţie disponibil astăzi care să vă

aducă un profit mai mare decât investiţia în propria educaţie şi dezvoltare.

Tactica nr. 8: Tehnica Echipei de Vis

Informaţii: Sportivii profesionişti îşi alcătuiesc o echipă completă care să le sprijine ascensiunea către statutul de cei mai buni din lume. În acest fel sunt liberi să îşi mobilizeze cele mai bune atuuri de geniu în ceea ce priveşte abilităţile şi puterea pentru a domina în sportul lor. Michael Jordan nu şi-a fost şi medic, iar Muhammad Ali nu şi-a fost şi antrenor de box. Superproducătorii deleagă şi automatizează toate activităţile, cu excepţia celor aflate în zona lor de competenţă, ceea ce le permite să se concentreze doar pe un singur lucru şi le asigură foarte mult timp liber.

Implementarea: Delegaţi sarcinile care nu numai că reprezintă o folosire necorespunzătoare a timpului vostru, dar vă micşorează şi fericirea. Ideal ar fi să vă restructuraţi întreaga viaţă pentru a face numai lucruri la care vă pricepeţi de minune şi pe care vă place să le faceţi. Cu o asemenea organizare, nu numai că vă veţi mări performanţa, deoarece aţi dat prioritate doar câtorva lucruri, dar vă veţi bucura şi de mai multă libertate personală. Şi de seninătate. De asemenea, pentru că aveţi în Echipa de Vis oameni experţi în ceea ce fac, ascensiunea la un statut legendar va fi mai rapidă, fiind înconjuraţi de aceşti oameni extraordinari. Printre membrii echipei voastre ar putea fi un antrenor de fitness cu care lucraţi periodic, un nutriţionist, un maseur, un consilier pe probleme financiare, care să vă consolideze averea, un consilier pentru relaţii, care să vă ajute să menţineţi legături puternice cu oamenii din viaţa voastră, şi un consilier spiritual care să vă ajute să vă protejaţi perspectiva. Şi pentru a trăi în baza adevărurilor eterne ale unei vieţi magnifice.

Tactica nr. 9: Sistemul de Proiectare Săptămânală (SPS)

Informaţii: Ştiţi acum că lucrurile care sunt programate sunt lucrurile care se fac. Proiectarea unei săptămâni în lipsa unui plan de acţiune detaliat pe cele 7 zile este ca şi cum ai încerca

să ajungi pe vârful Mont Blanc fără o strategie de căţărare sau să faci o excursie în inima pădurii fără busolă. Da, este extraordinar de important să fiţi spontani şi să lăsaţi loc miracolelor neaşteptate. Şi totuşi, asta nu înseamnă că nu ar trebui să daţi dovadă de responsabilitate personală şi maturitate stabilindu-vă obiceiul de a plănui un scenariu săptămânal bine gândit şi clar, care să vă amplifice energia, să vă organizeze opţiunile şi să vă asigure echilibrul.

Implementarea: Rezervaţi-vă 30 de minute în fiecare duminică dimineaţa devreme pentru a crea „Schiţa pentru o Săptămână Frumoasă" şi faceţi un ritual din acest lucru. Începeţi procesul scriind în jurnal o relatare despre cele mai bune momente din cele şapte zile pe care tocmai le-aţi trăit. Consemnaţi apoi lecţiile învăţate şi îmbunătăţirile obţinute pentru a vă face următoarea săptămână şi mai bună. Apoi, pe o bucată mare de hârtie împărţită pe zile şi respectiv pe ore, de 5 la 11, notaţi-vă tot ce trebuie să faceţi. Secretul este să enumeraţi nu numai întâlnirile de afaceri şi proiectele de lucru. Desemnaţi perioade clare pentru Ora Victoriei, pentru sesiunile 90/90/1, ciclurile 60/10 şi ARF, dar şi un timp pentru cei dragi, intervale pentru portofoliul pasiunilor şi perioade de timp pentru mici sarcini pe care le mai aveţi de îndeplinit. Dacă faceţi asta săptămânal, veţi ajunge la o concentrare extraordinară în fiecare zi, vă veţi lua un avânt minunat, vă veţi spori semnificativ productivitatea şi vă veţi îmbunătăţi considerabil echilibrul în viaţă.

Tactica nr. 10: 60 de Minute Elev

Informaţii: Cu cât ştiţi mai multe, cu atât vă veţi descurca mai bine. Liderii legendari au cu toţii o curiozitate neţărmurită şi un apetit nelimitat de a deveni cât mai buni posibil. Şi educaţia constituie o imunizare reală împotriva distragerii. Producătorii de vârf învaţă toată viaţa. Fiţi dintre cei puţini şi formidabili care îşi redobândesc eroismul, îşi cultivă meseria şi îşi materializează geniul întorcându-se la statutul de elev excepţional.

Implementarea: Timp de cel puţin 60 de minute pe zi, studiaţi aşa cum aţi făcut la şcoală. Faceţi tot ce este nevoie pentru a vă ţine angajamentul faţă de dezvoltarea continuă. Învăţatul zilnic îţi creşte perspicacitatea, îţi sporeşte înţelepciunea şi aprinde o pasiune arzătoare care îţi alimentează gloria. Veţi gândi serios şi veţi deveni veritabile superstaruri. Tacticile specifice pentru cele 60 de minute includ lectura, recitirea notiţelor din jurnal, studiul unui program online, discuţii cu un mentor şi vizionarea de videoclipuri care formează abilităţi. Pe măsură ce vă valorificaţi cele mai extraordinare înzestrări şi cele mai mari puteri, nu numai că veţi deveni persoane mai importante, ci şi indispensabile. Veţi fi atât de extraordinari în ceea ce faceţi, încât organizaţia şi piaţa nu vor putea să funcţioneze fără voi. Veţi evolua pentru a deveni lideri excepţional de valoroşi în domeniul vostru. Şi veţi putea să le oferiţi o valoare remarcabilă celor din echipă, clienţilor şi comunităţilor pe care sunteţi binecuvântaţi să le serviţi. Rezultatele vor fi recompense generoase care vă revin sub forma profitului, a eminenţei şi bucuriei sufleteşti, generate de faptul că sunteţi persoane nobile care fac o muncă formidabilă şi îndeplinesc un scop formidabil.

———

Mai am un cadou cu care să vă onorez înainte să înceapă nunta! exclamă miliardarul. Este un vers pe care l-am memorat pentru Vanessa mea. Ţinea în mână fotografia ei în timp ce spunea acestea. Făcusem o tradiţie din a-i oferi 108 trandafiri roşii în fiecare zi a îndrăgostiţilor, nişte ciocolată de calitate superioară şi încă un lucru, la cina pe care o luam în restaurantul nostru preferat. După asta mă aşezam în genunchi şi îi recitam o poezie. Care era celălalt lucru? întrebă artistul.

Miliardarul păru un pic jenat. Privirea îi coborî în podea. Lenjerie, fu unicul răspuns şi le făcu cu ochiul.

Se ridică apoi în picioare pe masa întinsă de stejar aflată pe o latură a uriaşului apartament de hotel. Ca un copil care se joacă de-a v-aţi ascunselea, îşi acoperi ambii ochi cu mâinile. Apoi recită o poezie veche de Spencer Michael Free, cu o pasiune furtunoasă:

În astă lume contează atingerea umană,
Atingerea dintre-a ta mână şi a mea,
Care semnifică mai mult pentru o inimă blajină
Decât sălaşul, pâinea şi chiar vinul pe care le-ai putea avea.
Căci nu mai ai nevoie de sălaş atunci când noaptea se sfârşeşte
Iar pâinea va dura numai o zi.
Îns-o atingere a mâinii şi al vocii sunet
Vor continua să cânte-n suflet zi de zi.
Cât e de frumos! spuse artistul, vizibil mişcat.

Domnului Riley îi devenea din ce în ce mai limpede că acest pictor boem, deşi mai puţin rafinat, avea o inimă sensibilă. Şi că, deşi unui privitor necunoscător s-ar fi putut să-i pară că artistul era jumătatea mai pasivă a cuplului romantic, nu era de fapt aşa. În realitate, profunzimea iubirii lui pentru antreprenoare anula nevoile imature ale egoului său. Bunătatea lui nu trebuia confundată cu slăbiciunea. Artistul era un bărbat puternic. Am scris şi eu o poezie, adăugă artistul. Este pentru tine, iubita mea. Citeşte-mi-o, te rog! spuse femeia cu eleganţă, aranjându-i gulerul. Bine, spuse artistul înghiţind în sec. Se numeşte „Să nu ne luăm niciodată rămas-bun”. Şi sună aşa:

Ne-am întâlnit din întâmplare şi din prima privire,
Frumuseţea ta m-a mişcat
Şi puterea ta m-a calmat.
Ocazie neaşteptată a vieţii
Trimise de o inteligenţă ştiutoare
Ce ne-a cerut să ne jucăm rolul. Asumându-ne un risc.

Numai cei care îndrăznesc vor câştiga.
Numai cei care sunt dispuşi să se confrunte cu refuzul îşi vor găsi salvarea.
Numai cei care îşi redobândesc puterea vor reînvia.
Nu am cunoscut niciodată dragostea adevărată.
Nu am crezut niciodată în curcubeie duble.

În plimbări romantice şi în mâini înlănţuite la răsărit de soare.

Nu mi-am imaginat niciodată că acel prim sărut va duce la asta.

Atunci când vei cădea, eu te voi sprijini.
Dacă vei fi speriată, eu te voi ţine în braţe.
Atunci când nu vei fi sigură, voi sta lângă tine.
Când te vei bucura de succes, voi ridica paharul în cinstea ta.
Şi atunci când vei vrea să pleci, n-am să te las.

Mă gândesc la tine tot timpul.
Te simt adânc în fiinţa mea.
Nu sunt sigur ce am făcut ca să te merit.
Dar acum visul meu este să îmbătrânesc alături de tine.
Să nu ne luăm niciodată rămas-bun.

Artistul se lăsă în genunchi şi îi sărută mâna celei care avea să îi fie mireasă în curând. Ea se îmbujoră puternic şi fu profund impresionată. Se auzi apoi un plânset zgomotos.

Cei doi elevi îi dădură mentorului lor un şerveţel să îşi şteargă ochii.

Capitolul 16

Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanţei de Elită

„Dacă te poţi bucura de libertate, flori, cărţi şi lună, cum să nu fii pe deplin fericit?”[36] – Oscar Wilde

Miliardarul stătea singur pe terasa spaţioasă a căsuţei private pe care o închiriase pe un domeniu viticol din Franschhoek, în Africa de Sud. În vreme ce îşi scria jurnalul zilnic, domnul Riley reflecta la fericirea extraordinară, la exuberanţa neobişnuită şi la frumuseţea impresionantă a nunţii antreprenoarei cu artistul, la São Paulo. Era limpede că erau făcuţi unul pentru celălalt.

Universul lucrează pe căi interesante şi foarte inteligente, se gândi el. Şi dacă e să fie o uniune care să dureze, atunci aceasta este.

În timp ce magnatul îşi nota în jurnal, păsările îşi cântau trilurile lipsite de griji şi grădinarii în uniforme albastre de lucru săpau pământul viei cu lopeţi strălucitoare, sporovăind vioi cu un accent sud-african pronunţat. Lujerii de viţă încâlciţi, dar frumos aranjaţi pe araci de lemn exprimau un farmec pe care doar natura şi-l permite, în vreme ce un fir mistic de ceaţă se strămuta încet din valea Franschhoek, urcând către munţii din jur.

Un pic mai devreme, la ora 5 dimineaţa, miliardarul îi luase pe antreprenoare şi pe artist într-o cursă cu bicicletele, care începuse pe podgorie, cotise apoi pe strada Daniel Hugo şi ajunsese în sat, unde trecuse pe lângă grajduri pentru cai, câini leneşi care se mişcau la fel de lent ca nişte melci care au luat prozac şi tufe de trandafiri ce se răsuciseră pe gărduleţele albe ridicate pe ambele părţi ale drumului de pământ. Era într-adevăr un locşor aproape perfect pe care miliardarul îl alesese ca decor pentru penultima lor sesiune de mentorat.

Lecţia pe care le-o prezentase miliardarul în timp ce pedalau împreună s-a axat pe importanţa fundamentală a echilibrării performanţei de elită în afaceri cu reînnoirea personală profundă pentru realizări excepţionale continue. Titanul le-a explicat importanţa alternării perioadelor de timp petrecute în lume urmărind succesul la cel mai înalt nivel cu perioadele de

[36] Oscar Wilde, De Profundis, traducere de Irina Izverna, Editura Allfa, Bucureşti, 1996, p. 68. (n.tr.)

timp petrecute în sălbăticie pentru refacere – o simetrie necesară pentru a asigura o armonie solidă între victoriile din viaţa profesională şi bogăţia vieţii. Şi, pentru a se asigura că elevii săi joacă pe termen lung, având ca bază atuurile lor geniale, miliardarul le-a mai explicat că productivitatea uriaşă în societate fără o inimă mare, un sentiment de bucurie autentic şi o pace interioară trainică nu era cu nimic diferită de jocul unui hamster care aleargă într-un cilindru. El crede că se mişcă, dar rămâne captiv într-o cuşcă.

În timp ce razele zorilor se topeau în verdeaţa luxuriantă, mogulul pedala pe bicicleta lui roşie şi strălucitoare, vorbea cu entuziasm şi râdea jovial, optimist şi sincer. Râsul acela de care ne dorim cu toţii să avem parte mai mult în viaţă. A continuat să tuşească mult. O dată chiar a scuipat sânge. Cu toate acestea, pentru că miliardarul părea plin de viaţă şi neobişnuit de sănătos, antreprenoarea şi artistul au foat doar uşor îngrijoraţi pentru starea de bine a generosului lor mentor. Poate că aceasta a fost greşeala lor. Dar proaspăt căsătoriţi erau atât de absorbiţi încât nu au petrecut prea mult timp ca să-şi dea seama ce se petrece. Privind retrospectiv, şi-ar fi dorit să o fi făcut.

Atunci când cei trei tovarăşi făcură o pauză şi lăsară jos bicicletele, Stone Riley le prezentă soţilor o altă schemă, pe care o scosese dintr-un rucsac albastru.

Arăta aşa:

CICLURILE GEMENE AL
PERFORMANȚEI DE ELI

PROTECȚIA CELOR 5 ATUURI ALE GE

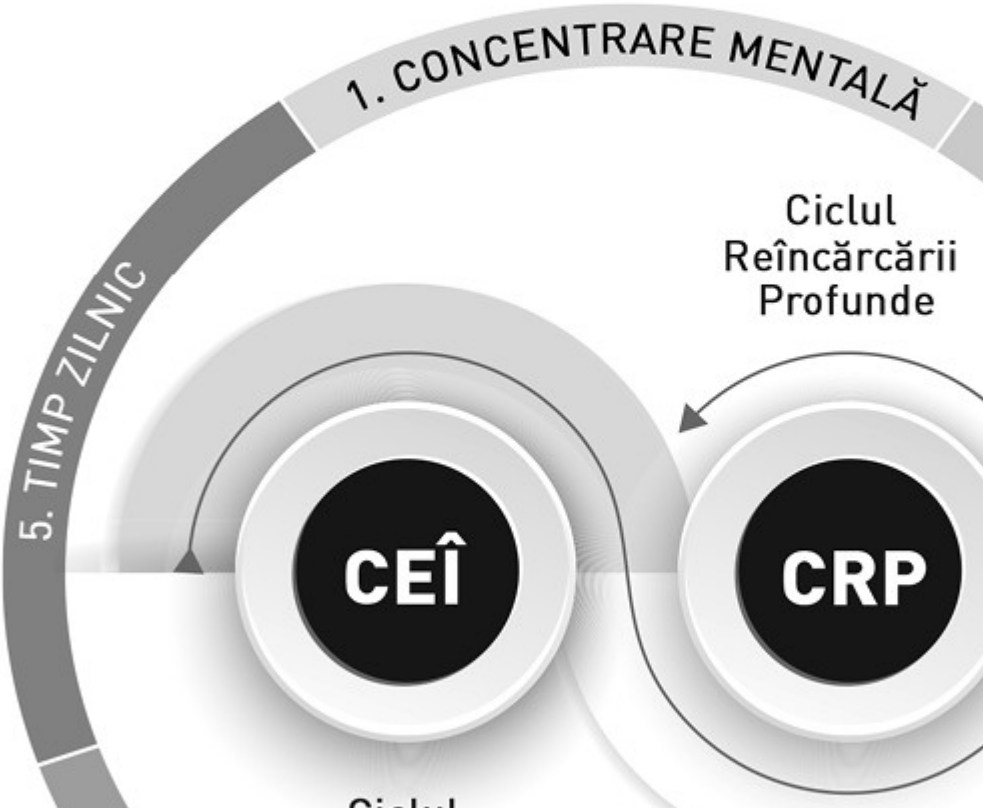

Miliardarul le arătă că „producţia creatoare mai mult decât excelentă duce la o scădere evidentă a performanţei în absenţa unei protecţii corespunzătoare a atuurilor umane”. Ceea ce a vrut să spună prin asta era că a deveni legendar în domeniul tău de activitate presupune sustenabilitate. Şi să se asigure că se prezintă la nivel formidabil nu doar o lună şi nici chiar un an întreg. Adevăratul sport al liderilor din comerţ, al marilor maeştri din artă, al vizionarilor din domeniul ştiinţelor, al eroilor omenirii şi al giganţilor din sport este să îşi păstreze jocul de top pe tot parcursul vieţii. Longevitatea este într-adevăr cheia către statutul de legendă. Aceasta, le spuse el celor doi elevi recunoscători, este unul dintre principalele secrete ale ascensiunii către un nivel emblematic. Chiar trebuie să învăţaţi cum să echilibraţi munca intensă şi genială cu odihna şi recuperarea profundă, astfel încât să rămâneţi plini de energie şi puternici pe parcursul unei cariere îndelungate. Dacă procedaţi astfel, nu vă veţi epuiza înzestrările forţându-vă excesiv, aşa cum îşi suprasolicită genunchii unii sportivi – ceea ce îi face să nu mai poată concura niciodată. Geniile cunosc şi aplică acest principiu important.

În timp ce miliardarul sorbea din cafeaua neagră şi dulce, le explică că ceea ce îi face excepţionali pe oamenii extraordinari ai lumii este, în parte, punerea în practică a unui fenomen cunoscut sub denumirea de „supracompensare”. Aşa cum se rupe un muşchi atunci când îl forţezi peste limita capacităţii sale, după care creşte efectiv în pauza de recuperare, cele cinci atuuri ale geniului cresc brusc din momentul în care le împingi serios dincolo de limitele lor obişnuite şi le acorzi apoi o perioadă de regenerare. Domnul Riley arătă către schema de pe hârtie şi spuse: Vedeţi voi, pisoilor, secretul puţin cunoscut al succesului pe termen lung este un cuvânt simplu: fluctuaţie. L-am menţionat la São Paulo, dar sunteţi amândoi pregătiţi să intrăm în detalii. Categoric suntem, declară antreprenoarea. Fiţi atenţi, spuse miliardarul. Atunci când oamenii de ştiinţă i-au studiat pe nemaipomeniţii halterofili ruşi, au descoperit că secretul din spatele invincibilităţii lor era raportul dintre muncă

şi odihnă. Ce înseamnă asta? întrebă artistul în timp ce tovarăşii săi mergeau pe lângă biciclete pe poteca de la marginea unei vii minunate. Dezvoltarea are loc atunci când vă odihniţi, răspunse fără ocolişuri miliardarul. Nu are deloc sens din punct de vedere logic, nu? continuă el. De fapt, această regulă a productivităţii este unul dintre adevărurile esenţiale şi, cu toate acestea, cel mai paradoxal pe care mi le-a dezvăluit Vrăjitorul atunci când îmi cream imperiile de nivel global. Gândirea convenţională ne spune că, pentru a rezolva mai multe treburi, trebuie să muncim mai multe ore. Pentru a obţine mai mult, trebuie să facem mai mult. Dar cercetări riguroase confirmă acum că acest gen de abordare liniară – „munceşte mai mult pentru a produce mai bine" – este profund greşit. Nu este sustenabil. Nu duce decât la burnout. La epuizare. La pierderea inspiraţiei şi la reducerea dorinţei personale arzătoare de a conduce în propriul domeniu şi de a îmbunătăţi lumea. Acest mod învechit de acţiune determină, de asemenea, o secătuire viscerală a înseşi resurselor umane care, consumate inteligent, vă vor face stăpâni pe piaţa voastră. Ceea ce ne spuneţi îmi aduce aminte de Metoda 60/10, remarcă fericit artistul. Era îmbrăcat în echipamentul de biciclist pe care li-l dăduse miliardarul. Şi datorită actualei exersări zilnice a Formulei 20/20/20 ca membru cu drepturi depline al Clubului 5 a.m., arăta semnificativ mai în formă, mai concentrat, mai plin de energie şi mai încrezător în sine decât atunci când apăruse la conferinţa Vrăjitorului. Transformarea lui era chiar miraculoasă. Minunat punct de vedere, declară miliardarul. Şi ai dreptate. Cu toate acestea, schema pe care sunt pe cale să v-o arăt reprezintă mult mai mult decât atât. Astăzi veţi primi informaţii avansate despre cum să alternaţi perioadele de muncă şi odihnă, pentru a genera o productivitate exponenţială. Veţi învăţa şi cum să vă distraţi de minune în timp ce faceţi asta. În dimineaţa aceasta veţi descoperi cum să munciţi mai puţin, dar să produceţi mai mult prin ceea ce sportivii profesionişti numesc „periodizare". După ce terminăm, veţi înţelege foarte bine de ce este nevoie pentru a triumfa în domeniul vostru, trăind totodată frumos tot restul vieţii.

Miliardarul indică partea din schemă intitulată Cele 5 Atuuri ale Geniului. După cum aţi învăţat acum, în fiecare dimineaţă vă treziţi cu o baterie plină de energie creatoare. La fiecare răsărit, vă treziţi cu o fântână plină de comori personale care, bine gestionate, vă vor face să învingeţi forţa scuzelor şi să evitaţi tăişul ascuţit al limitelor din trecut, astfel încât marele erou configurat în sufletul vostru să iasă la lumina zilei. Şi vă va permite să deveniţi tot ceea ce sunteţi meniţi. Realizatorii unei activităţi spectaculoase, lideri fără titlu şi fiinţe umane dedicate să trăiască cu cele mai minunate haruri ale vieţii. Sunt convins în întregime! exclamă artistul. Şi după cum ştiţi, Cele 5 Atuuri ale Geniului, continuă domnul Riley uitându-se la schemă, sunt concentrarea mentală, energia fizică, voinţa personală, talentul original şi timpul zilnic. Le repet ca să le ţineţi minte. Aceste atuuri principale se află la cel mai ridicat nivel dimineaţa devreme. De asta trebuie să vă începeţi bine ziua şi să vă realizaţi cele mai importante scopuri la cele mai de preţ ore, în loc să irosiţi această oportunitate preţioasă prostindu-vă cu tehnologia, uitându-vă la ştiri sau dormind prea mult. Am înţeles, confirmă antreprenoarea, luându-şi cu ardoare notiţe în jurnalul de piele pe care îl primise la Roma. O eşarfă plină de culoare, cu motive elegante, dădea părului ei prins în coadă un aspect dramatic în această dimineaţă. Iar ideea principală a lecţiei de astăzi este aceasta, spuse miliardarul, indicând către centrul modelului. Performanţa de vârf chiar nu este un joc liniar. Succesul de elită seamănă mai mult cu bătăile inimii, mai degrabă cu un ritm, cu un puls. Dacă vreţi să vă prezentaţi ca un mare maestru pe parcursul deceniilor, astfel încât să dominaţi la propriu domeniul pentru întreaga carieră şi să duceţi o viaţă pe care o adoraţi până la bătrâneţe, trebuie să alternaţi neîndoielnic Ciclurile Excelenţei Înalte, acele perioade de efort intens şi fantastic, cu perioadele de recuperare semnificativă, Ciclurile Reîncărcării Profunde. Vă rog să studiaţi acest lucru, le ceru miliardarul, lovind uşor cu arătătorul în schema tipărită. Doar ca să îmi fie limpede, zise artistul inspirând aer proaspăt. CEÎ este Ciclul Excelenţei Înalte şi CRP este Ciclul Reîncărcării Profunde? Da, răspunse miliardarul.

Astăzi, pe tricoul lui negru avea scris cu litere albe: „Da, sunt într-o relaţie – cu mine însumi”. Ciudăţenia lui era magnifică. Prin urmare, principala voastră acţiune, dacă vreţi o victorie de durată – atât profesională, cât şi personală –, este să fluctuaţi, continuă magnatul. Pentru a roti perioadele de muncă formidabilă, plină de pasiune şi concentrare obsesivă în cel mai înalt grad cu intervalele de timp stabilite pentru odihnă, relaxare, reîncărcarea bateriilor şi distracţie absolută. Chiar seamănă cu bătăile unei inimi care pulsează. Îmi place foarte mult conceptul pe care ni-l predaţi cu atâta bunăvoinţă, remarcă antreprenoarea. Va fi încă un impuls pentru viaţa mea de afaceri şi pentru lumea mea privată. Da, va fi, aprobă succint miliardarul. Dezvoltarea chiar are loc în faza de odihnă. Paradoxal. Nu? Am fost programaţi să credem că, dacă nu creăm şi nu producem, pierdem timpul. Ne simţim vinovaţi dacă nu facem ceva. Dar iată cum stă treaba. Magnatul desfăcu o borsetă din material plastic pe care o avea prinsă în jurul taliei. Scoase două medalii care păreau a fi de aur şi le puse în jurul gâtului antreprenoarei şi artistului, aşa cum s-ar face pentru premierea unui campion. Pe fiecare medalie erau gravate aceste cuvinte:

ECUAŢIA PERFORMANŢEI LEGENDARE:

PRESIUNE X REÎNCĂRCARE = DEZVOLTARE + DURABILITATE

Marele jucător de tenis Billie Jean King a spus că presiunea este un privilegiu, le-a reamintit miliardarul celor doi elevi ai săi. Vedeţi voi, presiunea şi stresul nu sunt rele. Nu sunt? întrebă antreprenoarea. Nu. Sunt de fapt absolut necesare pentru extinderea capacităţii voastre, rosti miliardarul. Trebuie să vă utilizaţi la maximum talentele, continuă el. Chiar şi atunci când nu vreţi. Dincolo de zona voastră de confort. Numai atunci se vor dezvolta. Nu uitaţi niciodată: momentul în care chiar nu aveţi chef să faceţi ceva este cel mai bun moment să îl faceţi. În parte, motivul este acela că, după cum ştiţi acum, atunci când vă creşteţi muşchiul voinţei într-un domeniu important, autodisciplina în toate celelalte domenii creşte odată cu voi. Ideea generală pe care încerc să v-o prezint este că presiunea şi

stresul sunt binecuvântări minunate pe care jucătorii de vârf le valorifică. Înzestrările nu ni se dezvoltă atunci când rămânem în zona noastră de siguranţă. Nu. Provocaţi-vă şi măriţi-vă capacităţile depăşind ceea ce vă este familiar. Muşchii se dezvoltă numai atunci când îi forţăm dincolo de limitele obişnuite. Şi le acordăm apoi timp pentru a se realimenta şi a se recupera.

Miliardarul cuprinse via cu privirea. Apoi adăugă: Îmi amintesc că am avut o discuţie fascinantă cu un sportiv profesionist care a venit la una dintre petrecerile mele pentru strângere de fonduri în scop caritabil. Ştiţi ce mi-a spus? Ce? întrebă artistul. Mă odihnesc pentru a permite antrenamentului să îşi facă efectul, rosti miliardarul. Un mod profund de a vedea lucrurile. Munca fără pauză îţi epuizează măreţia în timp. Hmm, mormăi antreprenoarea, ducându-şi bicicleta până la un trunchi şi sprijinind şaua de el. Dacă vreţi să vă formaţi muşchi abdominali mai puternici, vă forţaţi dincolo de limitele actuale, spuse miliardarul. Dacă puteţi face o sută de abdomene, faceţi două sute. Dacă porţia voastră zilnică este de două sute, urcaţi până la trei sute. Asta face muşchiul să se rupă. Fiziologii sportivi numesc acest fenomen „microruptură”. Dacă vreţi totuşi ca muşchiul să se dezvolte, nu puteţi să exersaţi fără întrerupere, fiindcă vă veţi răni. Trebuie să vă odihniţi muşchii o zi sau două. Şi în acest ciclu de recuperare are loc dezvoltarea efectivă, interveni artistul, fixându-şi principiul pe care îl învăţa. Întru totul corect! aplaudă miliardarul. Dezvoltarea are loc în faza de odihnă – nu în etapa de realizare efectivă. Pisoilor, mai ţineţi minte că la începutul activităţii noastre împreună, pe plaja mea din Mauritius, v-am spus că am crescut la o fermă cu mult timp înainte să mă mut în Malibu? Cred că da, zise antreprenoarea. Mi se pare că Mauritius a fost într-o altă viaţă. Ei bine, există o metaforă pe care am învăţat-o la ferma noastră şi care vă va ajuta să înţelegeţi pe deplin Ciclurile Gemene ale Performanţei de Elită. Vorbiţi cu orice fermier şi are să vă spună despre „sezonul inactivităţii”. Înainte de el, există o perioadă intensă în care terenul este cultivat, se seamînă recolta şi se efectuează lucrări serioase. Apoi vine acel sezon al odihnei.

Pare că nu se întâmplă nimic. Pare că timpul este irosit. Şi cu toate acestea, iată partea frumoasă: recolta se dezvoltă, de fapt, în sezonul inactiv. Toate legumele şi fructele care apar toamna nu sunt decât un rezultat final vizibil.

Miliardarul mai sorbi din cafea. Vărsă un pic pe tricou. Recipientul în care se afla cafeaua Java avea scris pe el: „Visează la scară mare. Porneşte de jos. Începe acum”.

Un fluture galben, dând din aripile lui fragile cu vinişoare roşii ca sângele, plană pe lângă ei. Trei vulturi îşi făcură cunoscută apariţia cu autoritate deasupra lor. Doamne, ce îmi plac fluturii, spuse miliardarul melancolic. Şi curcubeiele, stelele căzătoare, luna plină şi apusurile minunate. De ce să mai trăieşti dacă nu trăieşti din plin?

La douăzeci şi ceva de ani, eram ca un robot, recunoscu el. Mă luam prea în serios. Nu avem niciun minut de pierdut. Aveam ceva programat în fiecare oră. La fiecare călătorie cu maşina ascultam un audiobook. Toate zborurile erau legate de productivitate. Uite care e chestia... glasul îi pieri, iar privirea îi părea singuratică, melancolică şi pierdută.

Am fost epuizat în cea mai mare parte a timpului. Vrăjitorul mi-a salvat viaţa. Chiar mi-a salvat-o. Şi modelul pe care vi-l arăt în dimineaţa aceasta m-a ajutat enorm.

Miliardarul inspiră profund, apoi continuă. Atuurile mele de geniu s-au măcinat cu timpul. Creativitatea mea scârţâia, la fel şi eficacitatea. Mi-am dat seama de atunci că sunt plătit de grupul meu de companii ca să gândesc. Să vin cu viziuni, idei de noi produse şi inovaţii care vor schimba direcţia şi vor oferi o valoare imensă tuturor clienţilor noştri de pe mapamond. Dar pe atunci nu înţelegeam asta. Vrăjitorul m-a ajutat enorm. M-a învăţat despre Ciclurile Gemene ale Performanţei de Elită în prima noastră sesiune de coaching. Şi a insistat necontenit să le pun imediat în practică şi consecvent. Însă, Doamne, cât m-am împotrivit! Era pur şi simplu împotriva firii mele să mă relaxez, să respir şi să fac pauză. Acum înţeleg pe deplin că odihna este cea care permite măreţiei primordiale să se desfăşoare.

Antreprenoarea dădu aprobator din cap, cu înţelegere. Dacă nu muncesc, mă simt extrem de vinovată. De parcă aş face

ceva greşit. Grija de sine este esenţială pentru iubirea de sine, remarcă miliardarul. Nu spun decât că înţeleg că echilibrul este cu mult mai important pentru performanţa de talie mondială. Faptul că am muncit zi şi noapte nu m-a făcut deloc mai eficient. Doar m-a obosit mai mult. Şi m-a făcut mai morocănos. Aşa că acum îmi fac timp să mă odihnesc, să am grijă de mine, să merg cu bicicleta, să citesc cărţile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le citesc, să mă bucur de un pahar de vin excelent, ca paharul de Pinotage minunat pe care l-am savurat aseară în faţa focului în căsuţa mea de aici, din vale. Ironic este că, pe măsură ce am aplicat acest fel de recuperare, creativitatea mea s-a amplificat, productivitatea a prins avânt şi rezultatele mele au devenit brusc mai mari. Este foarte profund: muncesc mai puţin, mă distrez mai mult şi totuşi rezolv mult mai multe treburi.

Domnul Riley duse apoi mâna în rucsacul său albastru şi scoase o bucată de material alb, care arăta de parcă fusese ruptă din pânza unei ambarcaţiuni. În mod remarcabil – dacă te uitai cu atenţie –, puteai să vezi pe ea o imagine a lui Albert Einstein într-o barcă cu pânze.

Imaginea arăta aşa:

Mogulul îşi continuă discursul, în podgoria încântătoare. O, da, pisoi grozavi, pentru a conduce în domeniul vostru, pentru a vă îmbunătăţi viaţa şi pentru a fi o sursă de inspiraţie pentru întreaga lume, este esenţial să vă distraţi. Toate fiinţele uimitoare şi toate persoanele excepţionale şi productive au avut un lucru în comun, ştiaţi? Spuneţi-ne, vă rugăm! îi ceru antreprenoarea în timp ce brăţările ei scoaseră un clinchet. Verigheta nouă sclipea în lumina soarelui de dimineaţă.

Miliardarul trecu repede în poziţia stând în mâini. Apoi, se bătu rapid cu pumnul în piept, murmurând aceste cuvinte pentru sine:

Această zi este nepreţuită. Nici toţi banii din lume nu o vor mai aduce înapoi. Aşa că profit de ea, mă bucur de ea şi o cinstesc. În această zi îmi umplu mintea cu visuri mari, ca să nu mai rămână loc

şi pentru îndoieli meschine. Înlocuiesc concepţia care spune nu pot cu mentalitatea care spune pot. Şi îmi aduc aminte că dezvoltarea cea mai considerabilă are loc la marginea extremă a celor mai înalte limite ale mele.

În această zi îmi voi aminti că, până în momentul în care misiunea mea nu devine o obsesie, înzestrările mele nu îmi vor aduce gloria. Şi că, atâta timp cât dorinţa mea de a fi de folos nu îmi depăşeşte nesiguranţa, voi rata marea şansă de a face ca aceste ore preţioase să fie o modalitate de a ajuta.

În această zi îmi reafirm angajamentul de a evita nobleţea prefăcută, rămânând sincer, smerit, cu picioarele pe acest pământ binecuvântat. Dacă negativiştii şi prefăcuţii aruncă cu pietre în mine, le răspund cu bunătate şi iubire, în ciuda comportamentului lor negativ, chiar dacă nu merită. În cazul în care criticii râd de mine – aşa cum au făcut mereu încă din copilărie –, voi lua pietrele cu care aruncă în mine şi voi face din ele monumente ale măiestriei. Şi dacă cineva va spune că sunt ciudat, aşa cum se spune de obicei, voi zâmbi cu sentimentul evident, adânc înrădăcinat în inima mea, că numai inadaptaţii, nonconformiştii şi excentricii schimbă lumea. E într-adevăr cool să fii diferit. Şi excentricitatea este la modă.

Era o scenă de-a dreptul senzaţională. Stone Riley, cu capul în jos, bătându-se în piept de parcă voia să îşi activeze inima şi declamându-şi poezia. Cuvintele au putere creatoare, să ştiţi, declară el în timp ce se ridica şi lua o gură mare de aer curat din Franschhoek. Rostiţi cuvintele eroismului descătuşat. Predicaţi ca o persoană pasionată care vede posibilităţi peste tot. Folosiţi limbajul speranţei, propoziţiile puterii, expresiile leadershipului şi pe cele ale iubirii nestăvilite. Eu îmi plănuiesc meticulos cuvintele. În fiecare dimineaţă.

Miliardarul se uită la lujeri. Oricum, adăugă el, tuturor marilor genii le-a plăcut să se joace. Au înţeles că distracţia este o formă de recuperare. Cu toţii au avut activităţi de relaxare care le-au reîncărcat bateriile golite. Lui Einstein i-a plăcut să navigheze. Lui Aristotel şi lui Charles Dickens le-a plăcut foarte mult să se plimbe zilnic. Meryl Streep, vedeta de la Hollywood, obişnuia să împletească, Steve Wozniak juca polo, Bill Gates era un maestru la bridge, iar Sergey Brin lucra adesea la trapez. Timpul petrecut departe de muncă nu este unul irosit, întări

magnatul. Este ceva obligatoriu. Oferă un spaţiu de incubare chiar pentru ideile care vă vor aduce o avere. Aşadar munciţi mai puţin pentru a realiza mai mult. Cam despre asta este vorba în Ciclurile Gemene ale Performanţei de Elită. Înţeleg şi mai bine valoarea Metodei 60/10, adăugă artistul. Asta înseamnă că este în regulă să ne luăm câteva zile libere în fiecare săptămână. Nu numai că e în regulă, dar e şi necesar pentru a vă proteja cele cinci atuuri ale geniului, chiar pe acelea pe care jucătorii de vârf le exploatează pentru a obţine întâietatea în industria lor, astfel încât munca pe care o depun să reziste testului timpului. Pentru precizie şi planificare, luaţi-vă cel puţin două zile libere săptămânal. Departe de tehnologie. „Zile fără dispozitive”, aşa le numeşte Vrăjitorul. Recuperare completă. Şi o dată la fiecare trimestru, acordaţi-vă şi mai mult timp. De decenii întregi, îmi iau libere în iunie, iulie şi august, în fiecare an. Navighez, merg cu bicicleta, dorm, citesc, înot, mă relaxez cu prietenii, mă distrez cu fiica mea şi trăiesc viaţa din plin. S-ar putea ca voi, pisoilor, să nu puteţi să vă luaţi atâta timp liber. Dar trebuie să vă spun că în aceste cicluri de vacanţă îmi vin cele mai bune idei şi planuri şi am cea mai bună inspiraţie. Mă întorc mereu la birou de o mie de ori mai inspirat, mai plin de pasiune şi de viaţă.

Un alt fluture plană pe lângă ei. Podgoria părea să şoptească despre miracolele minunate ce aveau să vină. Deşi soarele se afla acum în toată gloria lui strălucitoare, umbra subţire a lunii concura pentru atenţie pe cerul vast al Africii. Îţi tăia respiraţia.

Antreprenoarea îşi luă soţul de mână. Este magic, spuse ea. Ei bine, spuse domnul Riley ridicându-şi bicicleta şi pornind pe drumul ascuns pe care îl descoperise. Raiul pe Pământ nu este vreun loc mistic, spiritual la care să aspirăm. Nu este vreun tărâm rezervat doar sfinţilor, vizionarilor şi înţelepţilor. Deloc. Am descoperit – şi, Doamne, ce viaţă fascinantă şi intensă am dus în toţi aceşti ani – că Raiul pe Pământ este o stare pe care şi-o poate crea oricine.

Miliardarul aprofunda acum semnificativ discuţia şi devenea chiar mai filosofic în privinţa acestei lecţii particulare despre graniţele dintre muncă şi viaţă în vederea unei performanţe

legendare trainice şi a unei existenţe mai fericite. Deoarece victoria în afaceri fără o inimă plină de fericire înseamnă că ai ratat ocazia. Eu mă simt foarte, foarte binecuvântat în viaţă, afirmă Stone Riley. Trăiesc în magie în cea mai mare parte a timpului. Magie? întrebă artistul, trăgând acum de două şuviţe şi dezlegându-şi pantofii de ciclism. Magie, confirmă miliardarul, părând senin şi totuşi încrezător, relaxat şi totuşi gânditor, jucăuş şi totuşi spiritual. Am învăţat că succesul fără simţire reprezintă cea mai mare înfrângere.

Antreprenoarea şi artistul stăteau jos unul lângă altul, pe pământul podgoriei.

Miliardarul continuă. Deşi am fost mereu pasionat să îmi dezvolt companiile şi să îmi extind interesele comerciale – în principal, pentru a vedea cât de departe pot să ajung şi pentru a mă ajuta să îmi susţin activitatea filantropică –, sunt la fel de dornic să savurez magia unei vieţi extraordinar de bine trăite. Victoria fără să te bucuri de ea nu înseamnă nimic. Nu sunt sigură că vă înţeleg, recunoscu antreprenoarea în timp ce pe lângă ei trecu un camion care ducea un grup de muncitori, care zâmbeau charismatic. E o dimineaţă minunată! strigă unul. Îmi iubesc nespus munca! Iar casele, bunurile şi mijloacele de distracţie pe care le deţin îmi aduc multă plăcere. Dar nu am nevoie de ele. Am lucrurile şi reputaţia mea publică de om de afaceri la nivel global. Dar nu mă identific cu ea. Nu sunt ataşat de nimic din toate acestea. Chiar dacă îmbătrânesc, tot îmi plac foarte mult plăcerile acestei lumi, dar nu îmi sunt necesare pentru fericirea şi pacea mea sufletească. Am ajuns să văd totul ca pe un mare joc, un fel de sport.

Stăpânesc lucruri, dar ele nu mă stăpânesc pe mine, continuă magnatul. Şi, deşi joc în lume, îmi place foarte mult şi sălbăticia, nu numai metaforic, ci şi la propriu – aşa ca aici, văzând minunile naturale ale acestei văi fantastice din Franschhoek. Iar acesta este un exemplu pentru modul în care trăiesc conform modelului Ciclurilor Gemene. Îmi fac timp pentru a mă bucura pe deplin de viaţă.

Magia! repetă miliardarul, în timp ce păsările cântătoare păreau să ciripească mai tare, iar un roi şi mai mare de fluturi apăru să le asculte conversaţia.

Doamne, viaţa este frumoasă. Nu vă lipsiţi de minunăţiile şi caracterul ei incredibil. Vă e mereu la îndemână, indiferent prin ce aţi trece. Vedeţi voi, timpul pe care îl avem de trăit este luat cu împrumut. Şi viaţa chiar trece repede. Voi doi, pisoilor, veţi fi bătrâni înainte să vă daţi seama şi probabil vă veţi petrece timpul cu o sută de nepoţi, spuse el chicotind.

Oricum, vorbi în şoaptă domnul Riley, Utopia, Shangri-la, Nirvana şi Raiul pe Pământ sunt nume pentru o stare de a fi, nu locuri de vizitat. Intraţi în magia vieţii şi simţiţi fericirea desăvârşită atunci când vă recăpătaţi puterea înnăscută care se ascunde în esenţa voastră. Şi atunci când vă arătaţi recunoscători chiar şi pentru cele mai mărunte binecuvântări zilnice. Veţi deveni un magnet pentru miracole atunci când veţi începe să fiţi un fel de magician.

Miliardarul intră acum pe un teren destul de mistic şi neobişnuit, se gândi antreprenoarea. Raiul pe Pământ, declamă industriaşul. Viaţa mea este în general un flux constant de frumuseţe, ştiaţi? Şi am descoperit că asta are puţine legături cu faptul că am bani mulţi. Are o mai mare legătură cu faptul că am găsit împlinirea în cele mai mărunte lucruri. Cu felul în care m-a încălzit şi m-a vrăjit focul aseară, de exemplu. Are legătură cu faptul că petrec mult timp în natură, fie pe podgorii ca aceasta, spuse el indicând cu arătătorul viile care împânzeau valea, fie făcând plimbări prin pădure, excursii pe munte sau în apropierea mării, fie rătăcind prin nisipurile vreunui deşert. Are legătură cu faptul că mă reconectez cu fiorul, uimirea şi magia aflate la dispoziţia oricărei fiinţe umane, vizitând frecvent galeriile de artă şi lăsând energia şi geniul creatorului să îmi pătrundă în Gândire, în Inimă, Sănătate şi Suflet. Are legătură cu faptul că mănânc alimente proaspete şi preparate cu simplitate, împreună cu oameni interesanţi, reali, serioşi, creatori şi plini de compasiune, care te fac să te simţi bine. Să păşeşti în magie se leagă mult şi de faptul că îţi iei rămas-bun de la trecut, acceptând pe deplin prezentul şi întorcându-te la

imaginaţia, inocenţa, exuberanţa şi capacitatea de a iubi pe care le cunoşteai bine în copilărie. Adulţii sunt doar nişte copii stricaţi. Raiul pe Pământ va răsări în mod natural în inima voastră atunci când aveţi înţelepciunea şi curajul de a o deschide din nou. Aşa cum făceaţi când eraţi mici. Picasso a spus odată: „Mi-au trebuit patru ani ca să pictez ca Rafael şi o viaţă ca să pictez ca un copil”, adăugă şi artistul cu vioiciune. Sunt de acord că întoarcerea la inocenţă readuce magia în viaţa noastră.

Miliardarul se opri. Îşi sprijini bicicleta şi le făcu semn cu mâna celor doi elevi ai săi să îl urmeze într-o zonă a podgoriei unde se afla un semn metalic pe care scria „Chenin Blanc”, cu litere strălucitoare de culoare galbenă. Miliardarul căzu în genunchi.

Antreprenoarea şi artistul îl priviră cum desena o schemă în solul plin de minerale al podgoriei.

Arăta exact aşa:

BUCURIA CA GPS

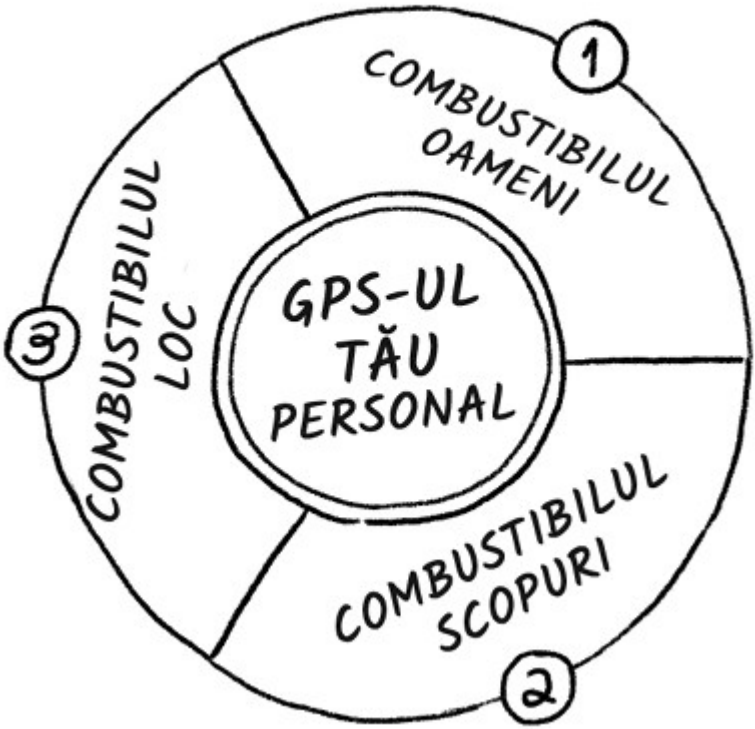

Magia! reflectă miliardarul, tot în şoaptă, stând la fel de drept ca un soldat în front. Ochii îi erau închişi acum. Părul lui des flutura uşor în adierea blândă a vântului. Când îşi duse o mână la inimă, apărură şi alţi porumbei. Mai nou, îmi place mult când adie vântul. L-aţi aprecia numai dacă nu aţi mai avea parte de el. După cum spuneam, viaţa este plină de farmec. Se află chiar în faţa voastră. Este la dispoziţia oricui. Cu toţii putem să devenim un fel de magicieni. Dar pentru a simţi realitatea superioară despre care vorbesc – pentru a o găsi cu adevărat –, va trebui să vă îndepărtaţi mult de lume. Jucaţi în societatea de azi şi reuşiţi în jocul pe care vi-l propune, dar îndepărtaţi-vă

adesea de ea, astfel încât să nu vă stăpânească niciodată cu adevărat. Deoarece sportul pe care îl practică cei mai mulţi oameni este doar o iluzie, un fel de vis cu ochii deschişi căruia prea mulţi oameni buni îi dedică cele mai grozave dimineţi din cele mai frumoase zile ale lor, punând banii mai presus de lucrurile semnificative, profitul mai presus de oameni, popularitatea mai presus de integritate, faptul că sunt ocupaţi mai presus de familie şi realizările mai presus de micile miracole ale prezentului.

Ochii miliardarului rămaseră închişi. Apoi îşi ridică ambele mâini către cer, aşa cum îi plăcea lui să facă. Pătrundeţi pe tărâmul magiei folosindu-vă bucuria pe post de GPS, spuse miliardarul, vorbind către diagrama pe care o desenase în ţărână.

Pentru a cunoaşte o fericire din ce în ce mai mare, aveţi încredere în ceea ce vă face fericiţi. Inima voastră ştie unde trebuie să fiţi. Este cu mult mai înţeleaptă decât capul. Şi cu siguranţă instinctul ştie mult mai mult decât intelectul. Inteligenţa noastră este alcătuită din ceea ce ne-au învăţat cei din jur. Este limitată. Este delimitată de logică şi de ceea ce s-a mai făcut înainte. Sinele vostru suveran ştie mai bine. El operează cu posibilităţile, nu cu caracterul practic. Este vizionar. Este nelimitat. Nu sunt sigură că vă înţeleg, afirmă antreprenoarea. Urmează-ţi bucuria, o sfătui domnul Riley. Stai doar pe lângă acei oameni care îţi alimentează bucuria. Întreprinde doar acele acţiuni care îţi alimentează fericirea. Stai doar în acele locuri care te fac să te simţi plină de viaţă. Uite care-i situaţia: ştiu că este greu să trăiţi întocmai după această schemă, aşa că vă rog să o priviţi ca pe un ideal către care să vă îndreptaţi. La fel ca în cazul a tot ceea ce v-am mai învăţat, este un proces, nu un eveniment. Va fi nevoie de timp. Dar totul începe cu faptul că sunteţi conştienţi de această schemă. Şi cu faptul că apoi îi permiteţi bucuriei să vă fie GPS.

Miliardarul o luă din loc pe lângă bicicletă şi le făcu semn cu mâna celor doi oaspeţi să îl urmeze. Ah, magia care trăieşte în esenţa vieţii. Îmi place foarte mult. Mă umple de mai multă seninătate şi linişte decât ar putea să o facă vreodată un obiect

material. Şi aceasta este importanţa echilibrării succesului cu simţirea.

Miliardarul îşi strânse tare braţele, de parcă îl încerca iarăşi o durere puternică. Inima este întotdeauna mai înţeleaptă decât capul, spuse el încet. Ştie unde trebuie să fiţi. Urmaţi-o. Aveţi încredere în ea. Veţi găsi magia.

Apoi, dădu un semnal şi, din spatele unei sperietori de ciori, se ivi un asistent care începu să alerge prin podgorie către angajatorul său. Miliardarului îi fu înmânată o cazma argintie şi schimbară o îmbrăţişare rapidă.

Omul se apucă să sape cu entuziasm. Atunci când metalul se lovi de metal, se auzi un clinchet. Domnul Riley îngenunche şi se apucă să îndepărteze pământul de pe cutia de oţel care stătuse îngropată în pământ. În timp ce făcea asta, începu să cânte, aşa cum fac cântăreţii de muzică populară din Elveţia şi Austria. Era o adevărată privelişte să îl priveşti pe industriaş săpând. Şi să auzi cum cânta.

Antreprenoarea şi artistul erau vrăjiţi.

Cutia a fost deschisă, cu mare grijă. Înăuntru erau 11 amulete magice, fiecare legată de câte o scrisoare. În acel moment, lumina soarelui ce strălucea deasupra miliardarului crea din nou efectul unei aureole. Fac parte din tot ceea ce este, murmură miliardarul pentru sine. Marea putere a universului se află în mine. Tot ceea ce îmi doresc, cu încredere reală, pozitivitate, speranţă şi convingere conştientă, este pe cale să se împlinească. Şi dacă ceea ce sper nu se împlineşte, este doar din cauză că mi se va întâmpla ceva şi mai bun. Ştiu că această convingere este adevărată. Toţi vrăjitorii ştiu că este adevărată.

Antreprenoarea şi artistul se uitară unul la altul cu ochii larg deschişi. Ce faceţi? îl întrebă artistul. Folosesc una dintre incantaţiile mele, răspunse miliardarul.

Mai cântă un pic ca tirolezii la sfârşitul propoziţiei, apoi spuse: Nu poţi să faci magie în viaţă, până când nu înveţi artele luminoase ale unui adevărat magician.

Dintr-odată, cutia începu să se ridice şi, pentru o clipă, pluti deasupra solului. Gura antreprenoarei şi a artistului erau larg deschise, ca nişte trandafiri primăvara.

Artistul era un pic tulburat. O iluzie optică pe care aţi învăţat-o de la cineva, nu? Poate că da. Poate că nu. Răspunsul miliardarului nu făcu decât să adâncească misterul. Fiecare dintre aceste amulete magice vă va ajuta să vă amintiţi câte una dintre cele 11 maxime pe care le-am aplicat în aceste ultime decenii pentru a-mi spori averea şi pentru a trăi o viaţă minunată. După cum am spus, zilele mele îmi aduc un flux constant de frumuseţe, respect maxim şi uimire neîntreruptă. Raiul pe Pământ, reiteră miliardarul. Şi vreau ca şi voi doi să trăiţi la fel. Chestia grozavă e că oricine poate să îşi creeze acest gen de existenţă. Dar astăzi foarte puţini oameni ştiu cum să îşi facă una.

Şi fiecare scrisoare va pune laolaltă unele dintre temele-cheie despre care v-am vorbit în această aventură senzaţională, rezumând într-un fel lucrurile, pe măsură ce ne apropiem de sfârşit, adăugă magnatul.

Prima amuletă era o oglindă micuţă. Iată ce spunea scrisoarea ataşată ei.

Maxima nr. 1 a miliardarului

Pentru a crea magie în lume, puneţi stăpânire pe magia dinăuntrul vostru.

Uitaţi-vă în oglindă. Relaţia cu voi înşivă anticipează relaţia cu lumea. Aduceţi-vă aminte că aveţi o dorinţă primordială de linişte şi solitudine şi că în linişte apare conştientizarea de sine. Matematicianul francez Blaise Pascal scria: „Toate problemele umanităţii izvorăsc din faptul că omul este incapabil să stea într-o încăpere singur şi în tăcere”. Eliberaţi-vă de nevoia de complexitate şi afundaţi-vă în nemişcarea pe care numai începutul dimineţii poate să vi-o aducă, astfel încât să ajungeţi să vă cunoaşteţi din nou. Căci fuga de solitudine este de fapt fuga de libertate.

Pentru a deveni magicieni în lume, astfel încât viaţa voastră să fie plină de pasiune, belşug şi multă pace, trebuie să vă simţiţi din ce în ce mai bine stând nemişcaţi. Astfel încât să

auziţi şoaptele marelui geniu care doarme adânc în voi. În tihnă, vă veţi aminti cine sunteţi cu adevărat. Veţi reintra în legătură cu sinele suprem, plin de creativitate, putere, invincibilitate şi o iubire necondiţionată. În acest sanctuar al liniştii, vi se va oferi ceva nespus de rar în epoca aceasta: timpul în care să fiţi. Şi cu cât faceţi asta mai mult, cu atât veţi înţelege mai bine cum funcţionează viaţa. De asemenea, veţi începe să faceţi diferenţa între convingerile voastre care sunt simple constrângeri culturale şi cele care sunt adevăruri. În tăcere, vă vor veni şi cele idei revoluţionare care vă vor transforma domeniul de activitate. Ştiu să sună ciudat, dar în mijlocul liniştii veţi vizita realitatea paralelă în care şi-au petrecut mult timp vizionari precum Nikola Tesla, Albert Einstein, Grace Hopper, Thomas Edison, John D. Rockefeller, Marie Curie, Andrew Carnegie, Sam Walton, Rosalind Franklin şi Steve Jobs, împreună cu alte minţi luminate. De ce credeţi că oamenii de ştiinţă, inventatorii, industriaşii şi artiştii legendari şi-au petrecut atât de mult timp în solitudine? V-am povestit că perioadele îndelungate petrecute în contemplare tăcută sunt unul dintre secretele minţii avansate. La urma urmei, sunteţi singura persoană cu care vă veţi afla întreaga viaţă. De ce să nu vă întăriţi relaţia cu sinele suprem, să vă cunoaşteţi pe deplin geniul şi să începeţi o poveste de dragoste pe viaţă cu natura voastră cea mai nobilă?

———

Amuleta numărul doi era sub forma unei flori. Miliardarul se delectă cu parfumul ei. Zâmbi apoi şi le înmână celor doi elevi scrisoarea care o însoţea, ca să arunce o privire. Iată ce scria:

Maxima nr. 2 a miliardarului

Adunaţi mai multe experienţe miraculoase şi mai puţine lucruri materiale.

Lumea v-a împovărat şi v-a înăsprit. În copilărie, instinctul vă făcea să percepeţi imediat miracolul unui fulg de zăpadă, cum să găsiţi norocul într-o pânză de păianjen şi să adoraţi splendoarea frunzelor care cad într-o dimineaţă pitorească de toamnă. Scopul nu era să dobândiţi lucruri. Era să exploraţi

viaţa. Ca să schimbaţi lentilele prin care priviţi viaţa, de la cele care văd ceea ce este obişnuit la cele care percep extraordinarul, trebuie să vă amplificaţi capacitatea de a crea miracole. Şi să refaceţi legăturile cu puritatea pierdută pe care aţi cunoscut-o în copilărie, înainte ca societatea coruptă să vă înveţe să preţuiţi mai mult obiectele şi banii decât bucuria şi încântarea. Râdeţi mai mult, dansaţi mai des şi jucaţi-vă frecvent. Vă rog.

„Viitorul are în el promisiunea unui bine misterios. Orice se poate întâmpla peste noapte”[37], a spus misticul Florence Scovel Shinn. Fiţi conştienţi de minunile care se află în viaţa voastră: adierea uşoară a vântului, veveriţele care se aleargă în parc şi minunata muzică ce vă stoarce lacrimi. Şi veţi începe să trăiţi ca nişte regi, sporindu-vă în acelaşi timp puterile primordiale, pentru a vă face şi mai magice dimineţile. Nu vă sacrificaţi niciodată bunăstarea şi calitatea vieţii pentru un venit anual mai mare sau pentru un profit mai ridicat. Factorii determinanţi ai unei vieţi magnifice au rămas aceiaşi de secole: sentimentul că te dezvolţi şi îţi valorifici potenţialul uman, munca intensă care scoate la iveală cea mai bună productivitate, fiind profitabilă pentru umanitate, legăturile serioase cu oameni pozitivi care îţi sporesc bucuria şi timpul în care faci ceea ce îţi hrăneşte spiritul, trăind totodată cu o inimă plină de recunoştinţă.

Da, la Roma mi-am lins jurnalul. Este unul dintre ritualurile pe care le practic pentru a fi mai plin de viaţă, crescându-mi aprecierea pentru toate lucrurile cu care am fost binecuvântat. Cu cât preţuiesc mai mult totul în viaţă, cu atât mai mult va creşte valoarea tuturor lucrurilor de care voi avea parte.

Deveniţi, aşadar, colecţionari de experienţe extraordinare, nu consumatori de lucruri materiale. Simplificaţi-vă viaţa şi reveniţi la bucuriile esenţiale aflate chiar sub nasul vostru. Atunci când veţi face asta, veţi învinge forţele care v-au înăbuşit pasiunea şi veţi dărâma şarada superficialităţii în care sunt prinse atâtea

---

[37] Florence Scovel Shinn, Uşa secretă către succes, traducere de Florina Pârvulescu, Editura Act şi Politon, Bucureşti, 2014, p. 109. (n.tr.)

suflete nobile. Pe măsură ce veţi continua, veţi ajunge să ştiţi ce minunată şi grozavă este de fapt viaţa voastră.

Vă rog să nu uitaţi că trecutul este doar un servitor care v-a făcut tot ceea ce sunteţi, iar nu un tovarăş cu care să petreceţi mult timp sau un prieten care să vă poarte către un viitor imaculat. Este imposibil să accesaţi magia pe care o aduce fiecare nouă dimineaţă dacă unele părţi sunt încă prinse în dezamăgiri vechi, resentimente şi suferinţe. Ştiţi bine asta acum.

Lipsa de griji şi suferinţele vechi nu se înghit una pe alta. Aşa că obişnuiţi-vă, prin exerciţiu constant şi neîntrerupt, să vă cufundaţi cu totul în prezent. Da, este nevoie de muncă şi răbdare. Dar, dacă vreţi o viaţă uimitoare, este esenţial să savuraţi clipa. Momentul prezentului este tot ceea ce aveţi în realitate. Şi este un imperiu care valorează mai mult decât orice sumă de bani din lume. Într-o zi, veţi înţelege.

———

A treia amuletă magică era simbolul unei uşi. Fiecare sfârşit marchează un nou început. Tot ceea ce trăim se întâmplă dintr-un motiv. Atunci când o uşă se închide, alta se deschide de fiecare dată, remarcă miliardarul. Aveţi mereu încredere că viaţa are grijă de voi, chiar dacă nu înţelegeţi ce se petrece.

În scrisoarea ataşată se putea citi:

Maxima nr. 3 a miliardarului

Eşecul sporeşte curajul.

„Este imposibil să trăieşti fără să nu eşuezi în vreun fel, în afară de cazul în care trăieşti atât de prudent încât mai bine nu ai trăi deloc, situaţie în care eşuezi de la sine”, a spus J.K. Rowling.

Uriaşii puternici ai ambiţiei şi gigantul imaginaţiei din tine nu trebuie răpiţi niciodată de laşităţi mărunte precum: „Ce-ar zice oamenii?”, „Şi dacă voi fi respins?” şi „Probabil că voi arăta ridicol dacă încerc”.

Puteţi să vă lăsaţi paralizaţi de frica respingerii sau puteţi să ieşiţi şi să uimiţi lumea. Dar nu puteţi să le faceţi pe amândouă.

Realitatea vieţii este că aveţi un destin transcendent care vă imploră să îi daţi atenţie, în era aceasta a complexităţii zdrobitoare. Nu vă mai insultaţi măreţia, nu vă mai deformaţi splendoarea şi nu vă mai negaţi strălucirea etichetând drept eşec ceea ce nu a ieşit cum v-aţi fi dorit. Ştim cu toţii că în fiecare obstacol aparent se află ocazia specială a unui succes şi mai mare.

Şi începeţi să spuneţi mai des „da” în viaţă. Curajul este arma cu care învingeţi armatele regretului ce distruge orice viaţă trăită umil.

———

O pensulă de lemn cam de dimensiunea unui deget a fost următoarea amuletă magică pe care domnul Riley a ridicat-o cu grijă din cutia metalică. Aceasta va întări ideea că sunteţi creatori puternici ai propriei vieţi. Şi că este o minciună că oamenii productivi, prosperi, în formă fizică bună şi optimişti şi-au obţinut marea avuţie datorită norocului. Am investit mult timp asigurându-mă că înţelegeţi acest punct de vedere. Şi anume că asemenea oameni şi-au făurit imperiile financiare, de vitalitate şi influenţă în societate, deoarece stelele s-au aliniat în ordinea potrivită ca să dea naştere succesului lor. Uitaţi-vă aici, vă rog, le ceru politicos mentorul, în timp ce le înmâna următoarea scrisoare.

Maxima nr. 4 a miliardarului

Utilizarea corespunzătoare a puterii primordiale vă creează propria Ţară a Utopiei.

Multe fiinţe umane îşi petrec cele mai bune ore în spatele faţadei satisfacţiei. Prin asta vreau să spun că ele cred şi spun că sunt fericite, dar în realitate se simt îngrozitor. Îşi justifică faptul că şi-au trădat visurile, şi-au neglijat comorile umane şi au minimalizat impactul pe care l-ar fi putut avea asupra planetei spunându-şi să fie mulţumite cu ceea ce au, în loc să evolueze. Da, fiţi extrem de recunoscători pentru tot ceea ce

aveţi, însă gândiţi-vă că asemenea indivizi au ajuns singuri într-o fundătură, fiindcă şi-au neglijat complet puterea înnăscută şi au abandonat-o total. Prin urmare, orice sentiment de libertate personală şi orice speranţă de a dobândi suveranitatea asupra talentelor lor generoase le-au fost sfâşiate în bucăţi.

Pentru a accesa magia din viaţa voastră, trebuie să vă conştientizaţi cele patru instrumente creatoare care vă transformă fiecare dorinţă în rezultate vizibile. Aceste patru resurse care vă vor permite să înfăptuiţi miracole în lume sunt gândurile, sentimentele, cuvintele şi faptele voastre. Antrenaţi-vă creierul să gândească numai lucruri care servesc ascensiunii către excelenţă şi fericire. Insistaţi cu regularitate pe sentimente de recunoştinţă, aşteptări pozitive şi iubire pentru tot ceea ce aveţi în viaţă. Rostiţi numai cuvinte care se referă la înălţare, belşug şi încurajare, aşa cum aţi văzut că făceam atunci când stăteam cu capul în jos. Şi realizaţi numai acele fapte care se află într-o concordanţă solidă cu eroul aflat la baza înţelepciunii voastre.

Studiaţi o persoană care joacă la scară mică cu potenţialul său şi veţi înţelege clar de ce situaţia sa este atât de dificilă. Îşi concentrează atenţia pe ceea ce îi lipseşte, nu pe ceea ce are din belşug. Nu respectă puterea cuvintelor, vorbind întruna despre „probleme”, caracterizându-şi situaţia ca fiind „îngrozitoare” şi clasificând recompense precum un mare succes, avere financiară, mulţumire şi ajutorarea plină de energie a altora ca fiind „imposibile”, fără să înţeleagă că ceea ce rupe legătura cu capacitatea de a crea magia este propriul discurs. Cuvintele sunt cu adevărat nişte factori multiplicatori creatori. Şi, dacă este vorba de faptele zilnice ale unor asemenea performeri rămaşi pe loc, ei nu se omoară cu munca deloc, făcând cât mai puţin posibil, însă speră la o viaţă frumoasă, crezând că nu vede nimeni crimele pe care le fac împotriva propriei umanităţi. Cu toate acestea, magicianul cel mai înalt din ei – conştiinţa şi subconştientul lor – priveşte. Şi este martor că fură de la ce e mai bun în ei.

———

Următorul obiect era un nazar, o amuletă ca un ochi care este folosită în unele culturi pentru a te proteja de oamenii răi. S-ar putea să fi văzut una, într-una dintre călătoriile tale. Iată care e treaba, pisoilor, eu nu cred că este nimeni cu adevărat rău, le spuse miliardarul elevilor lui. Ei bine, poate or fi câţiva. Dar în cea mai mare parte, cu cât înaintez în viaţă, cu atât îmi dau seama mai bine că fiecare dintre noi a trecut prin traume de intensitate diferită. Şi după cum v-am spus mai înainte, numai oamenii care suferă le fac şi altora lucruri care să-i doară. Cei care suferă creează suferinţă. Iar indivizii al căror comportament este ambiguu sunt în general şi foarte confuzi. Suferă cu adevărat. Şi li s-a întâmplat ceva care i-a făcut să se simtă ameninţaţi. Prin urmare, bunătatea din sufletul lor s-a restrâns şi s-a închis în ea însăşi. Am da dovadă de superficialitate să spunem că sunt nişte oameni îngrozitori. Este vorba despre ceva mult mai profund decât această percepţie pripită. Oricum, acestea fiind spuse, deocamdată hai să zicem doar că pentru productivitatea voastră maximă, pentru performanţa de top, pentru bucuria fără margini şi liniştea sufletească, este foarte important să îi evitaţi pe „oamenii răi”, pe cei plini de rănile trecutului, care nu au conştientizarea de sine necesară ca să nu le proiecteze asupra voastră. Am fost cândva într-o călătorie de afaceri în Barbados, unde un şofer de taxi mi-a oferit această mostră de înţelepciune, care mi-a fost foarte utilă. „Evitaţi oamenii răi!”

De ochi era lipită această scrisoare:

Maxima nr. 5 a miliardarului

Evitaţi oamenii răi!

Nu subestimaţi niciodată influenţa legăturilor voastre. Atât prin intermediul fenomenului cunoscut sub numele de „contagiune emoţională”, cât şi prin activarea neuronilor oglindă din creier, imităm comportamentul oamenilor cu care ne petrecem zilele. Înconjuraţi-vă în viaţă de oameni excepţional de încântători, întreprinzători, sănătoşi, pozitivi, morali şi plini de iubire sinceră. Cu timpul, veţi prelua şi voi aceste trăsături alese. Dacă permiteţi accesul în Sfera Etanşă a Concentrării

Absolute a celor care fură visurile şi energia şi răpesc entuziasmul, să ştiţi că veţi ajunge asemenea lor.

Adevăratul secret este să îi evitaţi pe cei care creează necazuri. Oamenii care au crescut într-un mediu plin de drame şi probleme necontenite vor recrea în mod conştient şi subconştient drame şi probleme necontenite, deoarece, oricât ar părea de uimitor, aşa se simt bine, în siguranţă şi ca acasă. Staţi departe de persoanele melodramatice şi de negativişti. Dacă nu, mai devreme sau mai târziu, vă vor înfrânge măreţia şi vă vor distruge viaţa. Asta fac ele.

Relaţionaţi paşnic, pe cât posibil, cu toată lumea. Chiar şi un singur duşman este prea mult. Treceţi prin viaţă cu graţie, apucând pe drumul distincţiei atunci când apar conflictele. Dacă cineva vă nedreptăţeşte, lăsaţi karma să facă treaba murdară. Şi lăsaţi ca viaţa voastră să vă fie răzbunarea.

———

Prinsă de a şasea scrisoare în cutia de metal era o bancnotă de valoare mare. Fusese împăturită într-un triunghi, dintr-un motiv misterios, necunoscut antreprenoarei şi artistului. Această scrisoare era mai lungă decât celelalte. Iată ce spunea:

Maxima nr. 6 a miliardarului.

Banii sunt fructul generozităţii, nu al zgârceniei.

Nu vă lăsaţi induşi în eroare de filosofia care domină în lume. Sărăcia este consecinţa unei stări interioare, nu a unei situaţii exterioare. Să credeţi altceva înseamnă să renunţaţi la capacitatea de a da naştere magiei prosperităţii pe care v-o doriţi, în favoarea lucrurilor de care vă plângeţi.

Banii sunt o monedă care trebuie să curgă ca electricitatea. Da, banii sunt un curent. Ei trebuie să circule. Dacă îi adunaţi, asta le opreşte fluxul în afacerea şi viaţa voastră privată. Toţi magicienii adevăraţi ştiu asta. Aşadar, daţi mai mult pentru a primi mai mult. Lăsaţi bacşişuri generoase chelnerilor la restaurant, menajerelor la hotel şi şoferilor de taxi. Donaţi asociaţiilor de binefacere. Faceţi lucruri minunate pentru familie

şi prieteni, fără să vă gândiţi la răsplată. Veţi primi înapoi un val de bogăţie.

S-ar putea să vă întrebaţi de ce atâţia dintre noi trăiesc în asemenea lipsuri. Această existenţă se datorează cicatricelor pe care le avem în privinţa banilor. Acestea sunt programe ascunse adânc în subconştientul nostru, care au fost plasate acolo, în necunoştinţă de cauză, de mesajele părinţilor noştri şi de învăţăturile altor factori influenţi din copilărie. Afirmaţiile lor obişnuite, bazate pe neadevărurile pe care le-au învăţat şi ei, sună cam aşa: „Fii fericit cu ce ai”, „Oamenii bogaţi sunt necinstiţi” sau „Banii nu cresc în copaci”. Aceste cuvinte au sădit în noi seminţele întunecate ale deficitului de la o vârstă fragedă, impresionabilă.

Patru practici m-au ajutat să fac avere, financiar vorbind, aşa că vi le dăruiesc: aşteptarea pozitivă, credinţa activă, recunoştinţa din ce în ce mai mare şi darurile extrem de valoroase. Prin aşteptare pozitivă vreau să spun doar că îmi menţin mereu un mod de gândire în care mă aştept ca banii să vină la mine cu regularitate şi din surse extrem de neaşteptate. Credinţa activă este atunci când te comporţi astfel încât să arăţi vieţii că ai încredere în belşugul şi bunăvoinţa ei. Universul adoră gesturile care arată bogăţie, cum ar fi să plăteşti cina la un restaurant scump pentru tine şi prietenii tăi, atunci când nu îţi permiţi în totalitate să faci asta, sau să cumperi instrumentele necesare pentru a te perfecţiona în meseria ta, atunci când ai puţini bani în portofel. Nu vă sugerez sub nicio formă să vă aruncaţi în temniţa datoriilor. Nici pe departe. Supraîndatorarea este în prezent o forţă foarte distructivă a civilizaţiei noastre. Arătaţi naturii că sunteţi conştienţi de prosperitatea care se apropie şi faceţi fapte în urma cărora să vă simţiţi ca şi cum aţi avea din belşug. Cât despre recunoştinţa din ce în ce mai mare, ei bine, am discutat mult în călătoria pe care am făcut-o împreună. Continuaţi să vă deschideţi inima faţă de tot şi faţă de toţi cei din viaţa voastră. Binecuvântaţi banii atunci când plătiţi o factură. Binecuvântaţi casierul de la băcănie şi pe fermierii care vă dau hrana. Binecuvântaţi-l pe şoferul care v-a lăsat să intraţi pe banda lui în trafic şi pe

muzicienii care au compus melodiile care au devenit coloana sonoră a vieţii voastre. Binecuvântaţi-vă picioarele, pentru că v-au purtat în toţi aceşti ani, ochii pentru că v-au permis să vedeţi frumuseţea şi inima pentru că v-a îngăduit să vă simţiţi plini de viaţă. Iar darurile extrem de valoroase înseamnă să le oferiţi celorlalţi – clienţi, membri ai familiei şi necunoscuţi – din ce în ce mai multe beneficii decât s-ar putea aştepta vreodată de la voi. Deoarece culegem ceea ce semănăm.

Dezvoltarea şi consolidarea conştiinţei prosperităţii vor aduce câştiguri semnificative în ceea ce priveşte venitul şi profitul personal. Prin urmare, vă rog să înţelegeţi corect partea aceasta. În mare parte, tristeţea existentă în societatea actuală se datorează faptului că mulţi dintre noi nu au bani suficienţi. Nu e nevoie să fie aşa.

———

Ce urmează? întrebă artistul rupând un bob mare de strugure de pe un lujer de viţă şi băgându-l în gură.

Miliardarul scoase din cutie un pantof pentru alergat în miniatură şi spuse: Exerciţiul fizic este cu siguranţă o amuletă magică. Citiţi scrisoarea referitoare la asta pe care am scris-o pentru voi.

Scrisoarea spunea aşa:

Maxima nr. 7 a miliardarului

Starea optimă de sănătate vă creşte la maximum puterea de a produce magia.

Exerciţiul fizic la prima oră a dimineţii vă asigură în principal de faptul că puteţi tăia de pe listă grija cu privire la sănătate. Această activitate foarte importantă pe care o realizaţi în zori vă pregăteşte capacitatea cognitivă, energia, fiziologia şi spiritul în vederea creării unor adevărate minuni în cursul zilei.

Atunci când începeţi să vă antrenaţi consecvent în fiecare dimineaţă, veţi fi surprinşi cât de rău vă veţi simţi dacă săriţi peste o zi. Vă veţi da seama că aşa v-aţi simţit în cea mai mare parte a timpului înainte să recurgeţi la acest ritual. Atât că nu eraţi conştienţi de asta, deoarece era normal pentru voi să vă simţiţi rău.

O stare de sănătate bună înseamnă într-adevăr o avuţie. Cei care îşi pierd sănătatea, îşi petrec restul vieţii încercând să o recapete. O vitalitate neobişnuită este, de asemenea, o metodă minunată pentru a vă creşte prosperitatea. Atunci când veţi fi în cea mai bună formă fizică, vă veţi regla alimentaţia la nivel expert, vă veţi configura perfect rutina de somn şi veţi încetini îmbătrânirea, veţi observa o creştere importantă a capacităţii de a vă cunoaşte intim sinele suveran. Prin urmare, veţi aduce în lume şi mai mult din geniul, gloria şi compasiunea voastră. Aceasta vă va aduce în schimb o mare avere. Mult mai important, vă veţi afla în poziţia de a putea să aveţi o contribuţie mai importantă. Şi nu este nimic mai minunat decât să-ţi oferi ajutorul. Orice magician cunoaşte bine acest adevăr.

———

Cel de-al optulea simbol era un alpinist micuţ. NÎÎ: Niciodată să nu Încetaţi să vă Îmbunătăţiţi calitatea dimineţilor şi frumuseţea vieţii, explică miliardarul. Şi mai scoase un tril tirolez. Muncitorii de pe podgorie se uitară înspre el şi râseră zgomotos.

Domnul Riley le făcu cu mâna şi chicoti împreună cu ei. Apoi îşi continuă discursul. Întregul joc al jucătorilor de elită constă într-o ascensiune permanentă. Atunci când ajungi pe o culme înaltă, vezi următorul lanţ de piscuri care aşteaptă să fie escaladate. Aici este o metaforă-cheie pentru voi, pisoilor.

Suflă ţărâna de pe scrisoarea care corespundea acestei amulete magice şi o ridică pentru ca elevii săi să o vadă. Iată ce scria în ea:

Maxima nr. 8 a miliardarului

Continuaţi să vă ridicaţi standardele vieţii către nivelul excelenţei absolute.

Adaptarea hedonistă descrie condiţiile psihologice în care fiinţele umane se adaptează schimbărilor de mediu şi de viaţă. Primiţi mărirea de salariu pe care v-o doriţi de ani întregi şi vă bucuraţi peste măsură timp de o zi. Apoi, acest nou nivel de venit devine noua voastră normalitate. Bucuria pe care aţi

simţit-o dispare. Sau vă mutaţi într-un apartament zgomotos, aproape de calea ferată, dar cu timpul nu mai auziţi trenurile. Sau poate că maşina visurilor voastre, pe care tocmai aţi cumpărat-o, vă umple de entuziasm până când, după câteva săptămâni, devine doar un alt element din peisaj. Acestea sunt câteva exemple ale modului în care funcţionează adaptarea hedonistă. Iar fenomenul are loc în viaţa fiecăruia dintre noi.

Un antidot al acestui mod de operare omenesc este să ridicaţi permanent standardele personale şi să creşteţi calitatea vieţii. Faceţi în aşa fel încât fiecare trimestru să fie mai bun decât precedentul şi fiecare an mai bun decât cel dinainte. Aşa procedează titanii şi legendele.

Legat de acest lucru, există o filozofie foarte importantă, care mi-a servit de minune: trăieşte-ţi viaţa pe picior mare. Viaţa este prea scurtă ca să nu vă trataţi cât mai bine posibil. Iar atunci când aveţi mai multă grijă de voi, relaţiile cu ceilalţi, cu munca, cu banii şi cu lumea întreagă se vor îmbunătăţi corespunzător, deoarece relaţiile cu tot ce se află în afară nu sunt decât o mostră a relaţiilor pe care le aveţi cu tot ceea ce se află în interiorul vostru. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Investiţi în cele mai bune cărţi pe care puteţi să le cumpăraţi şi veţi fi recompensaţi înmiit. Mâncaţi o mâncare excelentă, de cea mai bună calitate, chiar dacă tot ce puteţi să vă permiteţi în prezent este o salată ca antreu la un restaurant de lux. Mergeţi şi beţi o cafea la cel mai bun hotel din oraş. Dacă localitatea în care locuiţi are o echipă sportivă profesionistă pe care o îndrăgiţi, luaţi-vă bilet fie şi numai la un singur meci, în loc să vă petreceţi timpul stând pe locurile ieftine câteva sezoane. Conduceţi cea mai bună maşină pe care v-o permiteţi. Ascultaţi zilnic muzică veselă. Dansaţi cât mai des pe melodiile preferate. Vizitaţi galerii de artă, aşa cum v-am învăţat, astfel încât creativitatea şi conştiinţa pictorilor să vi se întipărească în suflet. Şi ţineţi minte, staţi des în preajma florilor: vă sporesc atât ritmul, cât şi capacitatea de a vedea universul alternativ pe care îl accesează toţi vizionarii. De ce credeţi că atâţia dintre marii sfinţi, clarvăzători, vindecători şi înţelepţi au ţinut flori pe

lângă ei? Veţi fi plăcut surprinşi de ceea ce face acest lucru pentru puterea voastră de a genera ce vă doriţi.

———

Amuleta magică numărul nouă era o inimă. Iată ce spunea scrisoarea care o însoţea:

Maxima nr. 9 a miliardarului

Iubirea profundă are ca rezultat o bucurie de nestăpânit.

Arătaţi-le iubire oamenilor cu orice ocazie. Un citat atribuit adesea lui William Penn mi-a îndrumat cea mai mare parte din viaţă şi mi-a fost deosebit de util. Spune aşa: „Mă aştept să trec prin viaţă doar o dată. Ca atare, dacă pot să dau dovadă de bunătate sau pot să fac un lucru bun pentru orice fiinţă, îl voi face pe loc şi nu îl voi amâna sau neglija, fiindcă nu voi mai trece pe aici”.

Spuneţi oamenilor cât de mândri sunteţi de ei şi cât de mult îi iubiţi, cât timp mai sunteţi încă în viaţă. Am întâlnit odată un om care mi-a spus că simte o fericire considerabilă atunci când vede o persoană în viaţă. „De ce?”, l-am întrebat eu. „Pentru că am văzut atâţia oameni morţi în viaţa mea, încât este un dar preţios să întâlnesc pe cineva în viaţă”, a spus el.

Nu ştie nimeni când ne vom afla faţă în faţă cu sfârşitul. Aşadar de ce să ascundem cel mai valoros lucru: capacitatea omenească de a iubi profund?

O parte din sarcina voastră ca fiinţe umane în viaţă este să îi faceţi pe oameni să aibă o părere mai bună despre ei. Şi să îi faceţi pe ceilalţi să zâmbească. Vă poate şoca de cât de puţin este nevoie pentru a-i face pe oameni fericiţi. Scrieţi scrisori afectuoase, de modă veche, tuturor celor la care ţineţi, scrisori de mulţumire tuturor celor care v-au ajutat şi mesaje de stimă tuturor celor despre care credeţi că merită să fie apreciaţi. Exprimaţi în cuvinte ceea ce simţiţi cu adevărat, fără să lăsaţi afurisita frică de respingere să vă îngrădească. Şi fiţi întotdeauna mai interesaţi de ceilalţi decât preocupaţi să apăreţi ca o persoană interesantă. Fiecare fiinţă umană pe care

o întâlniţi are o lecţie pe care să o învăţaţi, o poveste pe care să o ascultaţi şi un vis în suflet care are nevoie de sprijinul vostru.

Inima noastră va fi încătuşată de cuvintele afectuoase pe care nu le rostim, de sentimentele calde pe care nu le afişăm şi de faptele bune pe care nu le facem.

———

Uite, luaţi asta, vă rog, le ceru magnatul cu blândeţe, dându-le oaspeţilor săi figurina unui înger. Ce se află pe pagina aceasta este deosebit de important. Vă sugerez să o citiţi cu mintea deschisă.

Scrisoarea spunea următoarele:

Maxima nr. 10 a miliardarului

Raiul pe pământ este o stare, nu un loc.

Faceţi călătorii zilnice pe tărâmul admiraţiei şi porniţi periodic în aventură pe cel al uimirii. Uimirea este o sursă remarcabilă pentru fericire şi o abilitate-cheie în promovarea geniului vostru din ce în ce mai mare. Toţi oamenii extraordinari ai lumii au învăţat cum să se relaxeze în magia unei zile petrecute cu înţelepciune.

Graţie propriei mele experienţe cu viaţa, înţeleg acum că ceea ce marii filosofi, mistici şi mântuitori au numit „Raiul pe pământ” nu este un loc de vizitat, ci o stare de spirit. Credeţi-mă, pe măsură ce vă cultivaţi Gândirea, vă purificaţi Inima, vă optimizaţi Sănătatea şi vă înălţaţi Spiritul, felul în care percepeţi şi trăiţi viaţa vă va revoluţiona existenţa. Dar, dacă nu efectuaţi această muncă deosebit de importantă, nu veţi şti niciodată. Iar cuvintele mele vor părea vorbăria fără şir a unui bătrân excentric. O persoană sănătoasă la minte într-o lume care a luat-o razna a fost mereu considerată nebună, ştiaţi?

Aşa că, pe măsură ce dedicaţi mai mult timp măiestriei personale, dimensiunile iubirii de sine vor creşte şi ele. Şi toate succesele considerabile şi bucuriile personale depind într-adevăr de iubirea de sine. Ceea ce vă ţine robi ai îndoielilor, incertitudinilor şi temerilor voastre este respectul de sine scăzut. Din cauza a ceea ce au spus oamenii despre voi în

copilărie, mintea voastră subconştientă micşorează proporţiile curajului, vă sufocă grandoarea şi vă înlănţuie măreţia.

Când renunţaţi la faptul că falsele convingeri dobândite sunt adevăruri şi vă eliberaţi de rănile emoţionale care v-au închis în faţa iubirii – şi vorbesc aici despre ceva mai mult decât iubirea romantică –, vă veţi dezvolta capacitatea de a simţi această realitate cu totul nouă la care am tot făcut aluzie. Ea s-a aflat mereu acolo. Dar, din cauza filtrului prin care vedeaţi lumea, aţi fost împiedicaţi să o cunoaşteţi.

Însă nu este nimic greşit în asta. Nu s-a irosit nimic. Totul se desfăşoară aşa cum ar trebui. La sfârşit, vă veţi da seama că foarte puţin din ceea ce vi s-a întâmplat a fost un accident. Totul a fost pentru propria voastră dezvoltare. Şi totul a fost pentru binele vostru suprem.

———

Antreprenoarea şi artistul au fost puţin luaţi prin surprindere atunci când li s-a arătat a unsprezecea şi ultima amuletă magică. Dacă vreţi într-adevăr să participaţi la magia vieţii, reflectaţi adesea la aceasta, îi instrui miliardarul înmânându-le un sicriu în miniatură.

Scrisoarea, spre deosebire de cele anterioare, era scrisă cu cerneală roşie:

Maxima nr. 11 a miliardarului

Ziua de mâine este un bonus, nu un drept.

Nu amânaţi niciodată când e vorba de eroism şi de liniştea interioară. Viaţa voastră se poate face ţăndări într-o oră. Eu sunt un optimist şi un adevărat negustor de speranţă. Dar sunt realist totuşi. Accidentele, boala, pierderea şi moartea au loc în fiecare zi. Stă în firea omului să creadă că aceste lucruri nu se vor întâmpla niciodată. Cu toate acestea, toţi filosofii ne vorbesc despre caracterul efemer al existenţei noastre.

Înarmaţi cu această informaţie, gândiţi-vă la caracterul vostru muritor. Înţelegeţi că zilele voastre sunt numărate. Şi că, odată cu trecerea fiecărei dimineţi minunate, vă apropiaţi de sfârşit.

Nu amânaţi exprimarea înzestrărilor şi talentelor voastre. Şi asiguraţi-vă că vă bucuraţi de această călătorie. Distraţi-vă în timp ce vă ridicaţi către splendoare. Este trist cum majoritatea oamenilor amână să trăiască o viaţă frumoasă, distractivă şi plină de farmec până când ajung prea bătrâni ca să se mai bucure de ea.

Viaţa este întru totul o călătorie sublimă. Da, trecem cu toţii prin încercări şi prin dezamăgiri. Dar în general totul este bine. Fiecare poveste eroică trebuie să aibă atât un personaj negativ, cât şi un tragism interesant pe lângă triumfurile şi victoria supremă, pentru a fi o relatare care merită urmărită.

Prin urmare, menţineţi în centrul atenţiei caracterul scurt al vieţii. Nu amânaţi fericirea până când aveţi mai mult timp sau obţineţi o promovare sau aveţi mai mulţi bani în bancă. Acestea sunt scuze născute din sentimentul că nu meritaţi. Conştientizaţi-le şi apoi eliminaţi-le de pe orbita voastră, pentru a putea urca mai sus, pe cele mai înalte tărâmuri.

Ziua de mâine este o promisiune, nu un fapt. Bucuraţi-vă de fiecare dimineaţă şi apreciaţi fiecare zi pe care o aveţi pe pământ. Asumaţi-vă riscuri îndrăzneţe, dar asiguraţi-vă ascultând de bunul-simţ. Echilibraţi o viaţă trăită de parcă ziua de mâine nu ar mai fi cu un comportament care să spună că veţi trăi de-a pururi. Astfel încât, atunci când va veni într-adevăr sfârşitul, să ştiţi că aţi trăit viaţa ca pe o demonstraţie măreaţă a capacităţii de a fi legendar pe care o poartă în sine fiecare fiinţă umană.

———

Apoi, miliardarul îşi sărută elevii. Vă iubesc, să ştiţi. Îmi va fi foarte dor de voi.

Apoi dispăru în podgorie, lăsând în urmă bicicleta.

Capitolul 17

Membrii Clubului 5 a.m. devin eroii propriei lor vieţi

„Trăieşte ca un erou. Asta ne învaţă clasicii. Fii personajul principal. Altminteri, pentru ce ar fi viaţa?” – J.M. Coetzee

Heliportul din Cape Town, Africa de Sud, se află pe faleza V&A, un loc în care turiştii se dau în Cape Wheel, cei care fac curse cu iahturile se reaprovizionează pentru concursurile lor pline de curaj şi adrenalină din largul oceanului, pot fi rezervate ambarcaţiuni pentru pescuit şi se poate găsi cafea tare dimineaţa.

Bruneta plină de viaţă cu ochelari de bibliotecară se asigură că declaraţiile de asumare a riscului şi răspunderii au fost semnate de miliardar, antreprenoare şi artist. Se aşează apoi pe o canapea de piele, îşi notă ceva pe lista ei şi le făcu celor trei clienţi VIP instructajul de siguranţă obligatoriu, înainte ca elicopterul să îi ducă pe Insula Robben.

După cum ştii, Insula Robben – o bucată de pământ stearpă, nu foarte mare, înconjurată de rechini, cu un aspect de rău augur, aflată nu departe de coasta oraşului Cape Town – este locul în care a fost închis Nelson Mandela, într-o celulă extrem de mică, timp de 18 ani din cei 27 în care a stat închis. De-a lungul timpului, acest mare erou al lumii a fost atacat, agresat şi maltratat în diferite feluri. Şi totuşi, el a răspuns acestui comportament josnic cu ramuri de măslin, văzând bunătatea din cei care l-au ţinut captiv şi apărându-şi speranţa într-o naţiune democratică, în care toţi oamenii sunt egali. Vorbind despre Mahatma Gandhi, Einstein a spus odată: „Generaţiile

care vor veni abia dacă vor crede că un asemenea om, în carne şi oase, a păşit pe acest Pământ”. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre domnul Mandela. Este o plăcere deosebită să vă avem aici pentru scurta călătorie pe insulă, spuse politicos femeia. Sud-africanii sunt un popor remarcabil de manierat şi atent.

Miliardarul avea o şapcă de baseball neagră cu un înscris cusut în partea din faţă: „Să conduci înseamnă să fii de folos”. Va trebui să o dai jos când ajungeţi pe heliport, tinere, îi spuse femeia cu o sclipire aurie în ochi.

Miliardarul radia. Cred că mă place, le şopti el tovarăşilor săi. Astăzi este ultima noastră zi împreună, adăugă el ca fiind un lucru de la sine înţeles.

După ce li se făcu instructajul de siguranţă, miliardarul, antreprenoarea şi artistul fură însoţiţi afară din clădire, într-o zonă de aşteptare pavată, unde se aflau două mese de picnic uzate de vreme. Deşi era însorit, vântul bătea în rafale. Miliardarul îşi dădu jos şapca.

Mă simt puţin neliniştit, se gândi miliardarul. Nu am mai fost pe Insula Robben. Am citit mult despre ce s-a petrecut acolo sub sistemul nefast şi inuman al apartheidului, care clasifica tratamentul oamenilor în funcţie de culoarea pielii, fără să ţină cont de valoarea caracterului lor sau de calitatea sufletului.

Un tânăr cu înfăţişare de om serios, care purta un trenci subţire, pantaloni kaki şi pantofi pentru navigaţie, apăru dintr-una dintre boxele goale pentru întreţinere şi le ceru celor trei să îl urmeze pe heliport. Un elicopter verde militar stătea în centrul acestei suprafeţe, cu rotoarele învârtindu-se impresionant. Pilotul era deja la bord, reglând cadrane, butoane şi altele asemenea.

Tânărul se asigură meticulos că toţi cei trei clienţi erau aşezaţi cum trebuie în aeronavă, pentru o distribuire a greutăţii sigură şi uniformă, apoi puse pe capul miliardarului nişte căşti cu microfon.— Bună dimineaţa, bubui glasul entuziasmat al miliardarului către pilot în timp ce rotoarele accelerau. Chipul pilotului nu se vedea de sub cască, ochelarii de aviator şi protecţia pentru faţă. Şi refuză să spună vreun cuvânt.

Nu e prea prietenos, reflectă miliardarul, rămânând oarecum neliniştit, dar şi entuziast în vederea acestei experienţe unice în viaţă ce avea să urmeze.

Elicopterul începu să se ridice, încet la început, apoi să urce rapid. Călătoria va dura aproximativ cinci minute. Vântul şi hula sunt deosebit de puternice astăzi, a fost tot ce le-a spus pilotul. Chiar şi aceste cuvinte le rosti pe un ton tăios.

Miliardarul, artistul şi antreprenoarea rămaseră tăcuţi. Fiecare dintre ei se uitară lung la Insula Robben, o masă de pământ care părea mai vastă – şi chiar mai sălbatică – pe măsură ce se apropiau de ea.

Elicopterul ateriză pe o platformă înconjurată de copaci scunzi şi, în timpul manevrei, şapte gazele sud-africane săriră graţios în apropiere. Da, şapte gazele! În acelaşi timp, începu să plouă. Şi un alt curcubeu dublu, asemenea celui care apăruse atunci când înotaseră cu delfinii în Mauritius, se întinse pe toată lungimea liniei orizontului ce se intersecta cu Oceanul Atlantic. Totul e foarte special, şopti artistul, braţ la braţ cu soţia lui. Am intrat cu siguranţă pe tărâmul magiei, răspunse miliardarul, pe un ton respectuos care transmitea o recunoştinţă enormă pentru oportunitatea de a vedea Insula Robben, dar şi un sentiment de tristeţe pentru vieţile preţioase care fuseseră distruse aici.

Pilotul rămase în cabina lui, apăsând pe butoane şi oprind cu totul elicopterul, cât timp cei trei pasageri ieşiră în zona de aterizare asfaltată şi examinară în tăcere priveliştea. De undeva, o camionetă veche marcată cu literele „KSA” pe o parte se grăbi către aeronavă, lăsând în urma ei nori de praf. N-ar trebui să fiţi aici, strigă şoferul, un agent de securitate, cu siguranţă, cu un pronunţat accent sud-african, imediat ce ajunse la elicopter. Dar nu coborî din vehicul.

Din cauza vremii, Insula Robben a fost închisă pentru public, spuse el ferm. Nu mai circulă niciun feribot. Nu poate să vină niciun vas în zona portului de aici şi nu îi este permis niciunui elicopter să aterizeze. Ar fi trebuit să ştiţi asta! Nu ar trebui să fiţi aici! sublinie agentul, adăugând: Cine sunteţi?

Omul se purta ca un adevărat profesionist, dar era vizibil surprins. Şi evident puţin agitat, imaginându-şi poate că ocupanţii aeronavei plănuiseră cine ştie ce atac terestru. Şi gândindu-se că vizitatorii neaşteptaţi aveau intenţii rele. Avem intenţii paşnice, spuse pilotul cu o fermitate şi o încredere pe care nu le vezi prea des. Ieşise din elicopter şi se îndrepta încet către bărbatul din camionetă, aranjându-şi mai întâi cămaşa şi apoi casca, pe care o păstrase pe cap. Pilotul nu mai era tânăr. Puteai să îţi dai seama de asta după cum mergea. Este o zi specială pentru ei, remarcă pilotul, şi vocea lui deveni mai puternică. Oamenii aceştia au venit de departe ca să vadă celula în care a stat Nelson Mandela. Au venit să vadă cariera de calcar unde a tăiat piatră mai bine de un deceniu, în soarele orbitor ce se reflecta în stâncă, până când i-a distrus definitiv vederea. Vor să vadă curtea în care omul politic făcea mişcare şi arunca mingi de tenis cu mesaje confidenţiale către ceilalţi deţinuţi politici din aripa alăturată a închisorii. Trebuie să meargă în locul în care manuscrisul cărţii Long Walk to Freedom (Lungul drum spre libertate) al lui Nelson Mandela, autobiografia sa, a fost îngropat în secret în pământ, după ce petrecuse nenumărate ceasuri scriindu-l. Trebuie să simtă – măcar puţin – suferinţa pe care domnul Mandela a îndurat-o în cei peste 18 ani groaznici petrecuţi aici. Şi trebuie să afle că, deşi tratat cu brutalitate – deşi i s-au furat mulţi dintre cei mai buni ani ai vieţii –, odată ce a fost eliberat, a ales să îi ierte pe toţi cei care au fost atât de cruzi cu el.

Pilotul se opri în faţa camionetei. Oamenii aceştia vor şi ei să fie nişte adevăraţi eroi, din câte am auzit. În viaţa lor profesională şi privată. Vor să fie lideri ai productivităţii, figuri reprezentative care să îşi exprime pe deplin măiestria şi poate chiar nişte deschizători de drumuri în crearea unei omeniri mai bune. Lumea noastră nu a avut nicicând o mai mare nevoie de eroi adevăraţi cum are astăzi. Şi, după cum spun mereu atunci când vorbesc de pe podium: De ce să îi aştepţi când ai tot ce îţi trebuie în tine pentru a deveni unul dintre ei? Nu eşti de acord, Stone? întrebă pilotul, adresându-se direct miliardarului, care rămase cu gura căscată.

Pilotul îşi scoase apoi grijuliu apărătoarea pentru faţă, mişcându-se aproape cu încetinitorul. Apoi îşi dădu jos ochelarii de soare. Iar la sfârşit îndepărtă şi casca.

Miliardarul, antreprenoarea şi artistul erau uimiţi de ceea ce văzură.

Era Vrăjitorul!

———

O lumină fluorescentă sterilă şi rece menţinea închisoarea de pe Insula Robben tulburător de sinistră, chiar şi în timpul zilei. Îţi lăsa o senzaţie de austeritate, brutalitate şi lipsă de cruţare.

O pereche de mâini invizibile păreau să îi călăuzească pe miliardar, pe antreprenoare şi pe artist în acea dimineaţă fantastică din Africa de Sud, deoarece, printr-o minunată simfonie a coincidenţei – miliardarul ar fi numit-o „magie” –, agentul de securitate care se grăbise să îi întâmpine în camioneta prăfuită era un mare adept al Vrăjitorului. Genul de fan înfocat. Îi plăcea foarte mult opera acestuia.

Şi astfel – nu vei crede, dar chiar s-a întâmplat –, după ce primi undă verde din partea agentului de pază, administratorul porni autobuzul, care era indisponibil în ziua aceea din cauza vremii urâte, şi îl aduse unde se aflau vizitatorii. Apoi, sună pentru a-l chema pe unul dintre puţinii ghizi care se mai aflau pe insulă să ridice steagul şi să deschidă închisoarea pentru un tur privat. Doar pentru miliardar, pentru antreprenoare, artist şi Vrăjitor.

În orice viaţă, mai ales într-una dificilă, uşile posibilului şi porţile miraculosului se deschid, dezvăluind realitatea conform căreia tot ce trăim face parte dintr-un plan inteligent – şi da, câteodată ilogic – menit să ne apropie de puterile noastre superioare, de cele mai minunate circumstanţe şi de binele suprem. Toate lucrurile prin care trecem în timp ce călătorim prin viaţă reprezintă, de fapt, o orchestrare fantastică gândită să ne prezinte talentele noastre veritabile, să ne pună în legătură cu sinele nostru suveran şi să ne facă să aprofundăm

cunoaşterea intimă a eroului glorios care trăieşte în fiecare dintre noi. Da, în fiecare dintre noi. Asta înseamnă că şi în tine.

Ghidul, care din întâmplare fusese şi el deţinut politic, era un bărbat masiv cu o voce răguşită. În timp ce îşi conducea vizitatorii în celula în care Nelson Mandela fusese obligat să trăiască atâţia ani grei, le răspundea la fiecare întrebare pe care i-o puneau. L-aţi cunoscut pe Nelson Mandela, întrebă Vrăjitorul cu un aer gânditor. Da, am făcut opt ani de închisoare cu el aici, pe Insula Robben. Cum era ca om? întrebă artistul, părând copleşit de emoţiile pe care le simţea în timp ce mergeau pe coridorul principal al închisorii, care fusese locul atâtor atrocităţi în timpul apartheidului. Ah, spuse ghidul cu un zâmbet binevoitor şi liniştit pe faţă, era genul de slujitor plin de modestie. Şi cum era Nelson Mandela ca lider? întrebă antreprenoarea. Formidabil. Demn. Îi inspira pe ceilalţi prin modul în care se purta şi prin toate întâmplările prin care trecuse. De fiecare dată când se întâlnea cu vreunul dintre ceilalţi lideri – asta se întâmpla adesea aici, în curte, comentă ghidul păşind în zona în care deţinuţii politici se plimbau, vorbeau, făceau planuri şi stăteau –, el îi întreba: „Aţi mai învăţat ceva?”. De asemenea, spunea adesea: „Fiecare om să-l înveţe pe celălalt”, arătându-le în acest fel tovarăşilor săi cât de important era să îşi împărtăşească unii altora cele învăţate peste zi, pentru a creşte capacitatea de leadership a tuturor celor din jur. Domnul Mandela a înţeles că educaţia este calea supremă către libertate.

Omul acesta a fost tratat nespus de rău. Toate acele ore de muncă istovitoare în cariera de calcar. Toată degradarea şi umilirea. La câţiva ani după ce a venit aici, i s-a ordonat să sape un mormânt în curtea închisorii şi apoi să se întindă în el, adăugă ghidul. A crezut probabil că i-a venit sfârşitul, reflectă încet miliardarul. Probabil, răspunse ghidul. În schimb, gardienii s-au desfăcut la pantaloni şi au urinat deasupra lui.

Vrăjitorul, miliardarul, antreprenoarea şi artistul îşi plecară privirea. Cred că avem cu toţii propria Insulă Robben care ne ţine prizonieri, rosti miliardarul. Pe măsură ce trecem prin viaţă, suferim greutăţi şi nedreptăţi. Nimic la fel de grav precum ceea

ce s-a petrecut aici, bineînţeles. Am citit că Nelson Mandela a spus că cel mai mare regret al său era că nu i s-a permis să iasă din închisoare pentru a merge la înmormântarea fiului său cel mare, care fusese ucis într-un accident de maşină, zise miliardarul. Se uită către cer. Cred că avem cu toţii regrete. Şi nu scapă nimeni fără chinuri şi tragedii.

Ghidul le indică a patra fereastră, în dreapta intrării în curte. Acolo, afirmă el. Aceea este celula lui Nelson Mandela. Haideţi să intrăm.

Celula era incredibil de mică. Fără pat. O masă mică de lemn la care deţinutul trebuia să îngenuncheze pentru a scrie în jurnal, deoarece nu exista niciun scaun, o podea de beton şi o pătură maro de lână, cu scame verzi şi roşii în ea. În primul an de detenţie, lui Nelson Mandela nici măcar nu i s-a permis să poarte pantaloni lungi, deşi în Africa de Sud e ger iarna. I s-au dat doar o cămaşă subţire şi un şort. Făcea duş doar în prezenţa gardienilor, care îl supravegheau pe bătrânul gol, în încercarea de a-l umili şi a-i înfrânge rezistenţa. Când era ora mesei, i se dădea o mâncare ce nu ar fi fost potrivită nici măcar pentru animale. Când veneau scrisori de la soţia şi copiii lui, adesea nu îi erau înmânate. Sau, dacă i se dădeau, erau serios cenzurate. Toate acestea erau făcute cu grijă pentru a zdrobi spiritul domnului Mandela, continuă ghidul. Mi se pare că tot ce a îndurat în celula aceasta cât o cutie de pantofi, pe insula aceasta pustie înconjurată de oceanul furios, l-a format, l-a întărit şi l-a făcut să se deschidă. Închisoarea a devenit creuzetul lui. Tratamentul inuman a devenit salvarea sa, cel care l-a făcut să ajungă la puterea lui firească, la umanitatea superioară şi la starea absolută de eroism imaculat. Într-o lume îmbâcsită de atâta egoism, apatie şi oameni care nu mai ştiu ce înseamnă să fii om, el a valorificat ceea ce i s-a dat pentru a deveni un suflet superior al planetei, un om care avea să ne arate nouă, celorlalţi, ce înseamnă leadershipul, tăria de caracter şi iubirea. Şi făcând asta, a devenit una dintre marile embleme ale iertării. Şi unul dintre cele mai bune simboluri ale păcii, spuse Vrăjitorul. Da, într-adevăr, răspunse ghidul. Când domnul Mandela a fost eliberat în cele din urmă de pe Insula

Robben, a fost transferat la ceea ce se numeşte acum Centrul de Corecţie Drakenstein, între Paarl şi Franschhoek. Ascensiunea sa la preşedinţia Africii de Sud a fost inevitabilă, aşa că era pregătit să îşi asume poziţia şi să conducă o naţiune liberă, dar profund divizată. În ultima parte a detenţiei, i s-a dat casa directorului închisorii. Iar în ziua eliberării, a ieşit din locuinţa aceea pe un drum lung, pavat, cu un gardian şi cu o poartă albă la capăt. Nelson Mandela a fost întrebat de personalul închisorii dacă ar prefera să fie dus cu maşina pe drumul către libertate. El a refuzat, spunând simplu că preferă să meargă pe jos. Şi astfel, acest lider, care a adus schimbarea şi a făcut istorie, care a lăsat o moştenire ce va inspira multe generaţii, a păşit fără grabă către eliberare.

Ghidul inspiră prelung şi obosit. Apoi continuă. Domnului Mandela i s-a dat o ţară aflată în pragul războiului civil. Dar a reuşit cumva să devină un unificator, nu un distrugător. Îmi amintesc şi acum cuvintele rostite în celebrul discurs pe care l-a ţinut la unul dintre procesele intentate lui:

> În timpul vieţii mele m-am dedicat acestei lupte a poporului african. Am luptat împotriva dominaţiei albilor şi am luptat împotriva dominaţiei negrilor. Am ţinut la idealul unei societăţi democratice şi libere, în care toţi oamenii vor trăi împreună în armonie, beneficiind de şanse egale. Este un ideal pentru care sper să trăiesc şi pe care să îl văd realizat. Dar... dacă este nevoie, este un ideal pentru care sunt pregătit să mor.

Domnul Riley îşi drese vocea. Se uita în continuare la podeaua de ciment a celulei micuţe. Domnul Mandela a fost un adevărat erou, le confirmă ghidul. După eliberare, l-a invitat la cină pe procurorul care ceruse pedeapsa cu moartea pentru el. Vă vine să credeţi? Şi i-a cerut unuia dintre gardienii care îl păziseră aici, pe Insula Robben, să participe la inaugurarea sa ca preşedinte al Africii de Sud. Serios? întrebă încet antreprenoarea. Da, este un fapt real, răspunse ghidul. A fost un adevărat lider, un om capabil de iertare sinceră.

Vrăjitorul ridică un deget pentru a semnala că vrea să spună şi el ceva vizavi de asta. Nelson Mandela a scris: „Când am ieşit pe uşa care dădea spre poarta ce avea să mă ducă spre libertate, am ştiut că, dacă nu las în urmă amărăciunea şi ura,

voi fi tot la închisoare”. Tot el a spus că „să fii liber nu înseamnă doar să arunci lanţurile, ci şi să trăieşti în aşa fel încât să respecţi şi să sporeşti libertatea celorlalţi”, adăugă ghidul. Şi că „nu se naşte nimeni urând altă persoană din cauza culorii pielii, a mediului de proveniență sau a religiei. Oamenii trebuie să înveţe să urască şi, dacă pot să înveţe să urască, pot să înveţe şi să iubească, deoarece iubirea este mai firească pentru inima omului decât opusul ei”. Am citit că se trezea adesea în jur de 5 dimineaţa şi alerga pe loc 45 de minute, apoi făcea 200 de abdomene şi 100 de flotări sprijinit în degete. De aceea îmi fac eu mereu flotările, spuse miliardarul, oarecum fără legătură cu subiectul. Hm, zise ghidul înainte să continue. Când a intrat în în această celulă, domnul Mandela era un tânăr impulsiv, furios, ostil şi militant. Persoana care a devenit aici, în închisoarea aceasta, este cea care a făcut din el o figură emblematică pe care o respectăm acum cu toţii. După cum ne-a învăţat arhiepiscopul Desmond Tutu, „suferinţa poate fie să ne înrăiască, fie să ne înnobileze”. Din fericire, Madiba – acesta este numele clanului său – a ales-o pe cea din urmă. Oamenii cei mai buni din lume au cu toţii un singur lucru în comun, spuse Vrăjitorul: suferinţa extremă. Şi fiecare dintre ei a ajuns la măreţie pentru că a ales să folosească situaţia în care se afla în vederea vindecării, a purificării şi înălţării.

Vrăjitorul scoase apoi din jacheta sa o schemă, ultima pe care cei doi elevi aveau să o vadă. Se numea Cercul Eroismului. Iată cum arăta:

Acestea sunt virtuţile la care fiecare dintre noi trebuie să aspire pentru a schimba lumea şi pentru a deveni eroi în beneficiul unei societăţi mai bune, spuse Vrăjitorul, cu vocea plină în această dimineaţă atât de note melancolice, cât şi de o putere imensă.

Toată lumea poate să acceadă la leadership. Fiecare dintre noi, indiferent unde locuim, ce facem, ce ni s-a întâmplat în trecut şi prin ce trecem în prezent, trebuie să se elibereze de cătuşele auto-învinuirii, de lanţurile urii, de piedicile apatiei şi de gratiile care ne ţin în sclavia forţelor întunecate ale naturii noastre inferioare. Fiecare dintre noi trebuie să se trezească zilnic la ora 5 dimineaţa şi să facă tot posibilul pentru a-şi exprima geniul, pentru a-şi dezvolta talentele, pentru a-şi întări caracterul şi pentru a-şi face spiritul să progreseze. Fiecare dintre noi trebuie să facă asta, oriunde ar fi în lume.

Vrăjitorul începu să plângă în timp ce vorbea mai departe. Trebuie să evadăm cu toţii din închisorile care ne încarcerează gloria şi ne menţin nobleţea în robie. Vă rog să ţineţi minte că înzestrările şi talentele pe care le neglijăm devin blesteme şi suferinţe.

Vrăjitorul se opri. E vremea voastră, afirmă el, uitându-se direct în ochii antreprenoarei şi artistului.

Schema cu Cercul Eroismului fusese aşezată pe masa mică din cameră. Vrăjitorul o trase la mijloc, ca să devină punctul central al celulei, în acea zi foarte specială.

Apoi, le ceru miliardarului, antreprenoarei, artistului şi ghidului să se adune în jurul schemei. Se ţineau de mâini. Da, indiferent cu ce dificultăţi ne confruntăm şi ce împrejurări potrivnice vom suporta. Indiferent cu ce atacuri, umilinţe şi violenţe suntem pedepsiţi pe nedrept. Trebuie să stăruim. Trebuie să continuăm. Trebuie să rămânem puternici. Trebuie să fim credincioşi naturii noastre strălucite. Şi să ne dezvoltăm sinele suveran. Chiar dacă ni se pare că toată lumea este împotriva noastră. Asta ne face cu adevărat fiinţe umane. Chiar dacă pare că lumina nu va străpunge niciodată întunericul, continuaţi pe drumul vostru spre libertate. Fiţi modele a ceea ce e mai bun pentru noi, restul. Fiţi exemple ale bunăvoinţei pentru majoritatea dintre noi. Demonstraţi iubirea reală pentru noi toţi. Acum este momentul vostru, spuse Vrăjitorul, ridicând o mână şi punând-o pe umărul artistului, iar pe cealaltă pe al antreprenoarei.

Pe chipul său apăru un zâmbet discret. Arăta pregătit şi senin. Pentru ce? întrebă artistul. Să vă începeţi pelerinajul, fu răspunsul neobişnuit. Către ce? întrebă antreprenoarea, părând un pic nedumerită. Către un teritoriu numit Moştenire, menţionă Vrăjitorul. Mulţi oameni sunt turişti în acest loc. Pentru câteva minute trecătoare din dimineţile lor preţioase se gândesc la volumul de muncă depusă şi la ce vor lăsa în urmă după moarte. O perioadă scurtă de timp, înainte să le fie distrasă atenţia, reflectează la calitatea muncii lor, la cât de amabili sunt şi la profunzimea impactului pe care îl au. Pentru numai câteva perioade scurte, înainte ca agitaţia ocupaţiilor lor să îi mistuie din nou, se opresc să mediteze la cât de frumos au trăit şi la cât de utili au fost. Sunt doar nişte vizitatori pe acest tărâm.

Domnul Riley îşi ridică braţele în timp ce asculta vorbele mentorului său. Îmi iubesc viaţa. Voi deveni un lider mai bun. Voi fi util în continuare. Şi voi evolua pentru a deveni o fiinţă umană care să îi inspire mai mult pe ceilalţi, şopti el mai degrabă pentru sine. Eroii distinşi ai omenirii, reluă Vrăjitorul, au fost cetăţeni ai acestui Teritoriu al Moştenirii şi au locuit o viaţă întreagă acolo. A fost patria lor. Şi asta i-a făcut legendari în cele din urmă. Misiunea măreaţă în jurul căreia şi-au construit viaţa a fost aceea de a trăi pentru o cauză mai importantă decât ei înşişi. Prin urmare, atunci când au murit, au lăsat lumea noastră un loc mai bun decât l-au găsit. Cu toţii am venit pe lume cu o perioadă de valabilitate, adăugă miliardarul. Dar niciunul dintre noi nu ştie cât mai are de trăit. Aşa este, a fost de acord antreprenoarea. Ziua de azi, continuă Vrăjitorul, şi exact acest moment merită şi vă solicită angajamentul de a deveni sublim de creativi, impecabil de productivi, cuviincioşi la modul decadent şi în slujba celor mulţi. Vă rog să nu vă mai amânaţi măiestria. Să nu mai opuneţi rezistenţă puterii voastre primordiale. Nu lăsaţi forţele întunecate ale fricii, respingerii, îndoielii şi dezamăgirii să slăbească lumina sinelui vostru cel mai luminos. Este vremea voastră. Şi aceasta este ziua voastră: să faceţi saltul, în modul vostru original, în stratosfera celor mai buni lideri care au trăit vreodată. Şi să intraţi în universul

adevăraţilor maeştri, al experţilor eminenţi şi al eroilor autentici care au fost responsabili pentru progresul omenirii.

Toţi cinci erau încă adunaţi în cerc. Domnul Riley începu să cânte ca tirolezii, înainte ca privirea severă a Vrăjitorului să îl facă să se potolească. Îşi zâmbiră unul altuia. Un gest clar de respect reciproc. Să fii lider înseamnă să îi inspiri pe ceilalţi prin felul în care trăieşti. Să fii lider înseamnă să treci prin focul celor mai grele momente şi să ajungi la iertare. Să fii lider înseamnă să împiedici orice formă de mediocritate să se infiltreze în orice domeniu din viaţa ta, într-o sărbătoare uimitoare a măreţiei care este dreptul tău din naştere. Să fii lider înseamnă să transformi toate spaimele în triumfuri şi să transpui fiecare dezamăgire în eroism. Şi mai presus de toate, să fii lider înseamnă să fii o forţă a binelui pe micuţa noastră planetă. Iar astăzi, trebuie să acceptaţi acest apel măreţ de a ridica standardul după care să trăiţi restul vieţii. Sau cel puţin începând de mâine, sugeră miliardarul cu un zâmbet ştrengar. Începând cu ora 5 dimineaţa. Fiţi stăpâni pe dimineaţa voastră! Făceţi-vă viaţa mai bună!

Epilog

Un an mai târziu

La câteva luni după momentele petrecute pe Insula Robben, Stone Riley a murit.

A murit liniştit în somn, într-un apartament micuţ din centrul istoric al Romei. Fiica sa iubitoare i-a fost alături. La fel şi Vrăjitorul.

În ziua morţii gigantului, mai mulţi porumbei şi fluturi ca niciodată s-au înălţat în zbor deasupra Cetăţii Eterne. A fost chiar şi un curcubeu dublu, care s-a întins de la Treptele Spaniole şi până la Colosseum.

Ai fi fost impresionat, dacă ai fi fost acolo să îl vezi.

Miliardarul suferise de SLA, care înseamnă scleroză laterală amiotrofică. Este o boală neurologică rară despre care domnul Riley nu a spus nimănui, cu excepţia Vrăjitorului. Pentru că era cel mai bun prieten al său.

Vei fi fericit să ştii că, în ultimele sale zile, magnatul excentric şi-a lichidat complet companiile vastului său imperiu de afaceri. Şi a donat toată suma pentru acţiuni de binefacere.

Domnul Riley s-a hotărât să lase complexul din Mauritius, de pe malul oceanului, antreprenoarei şi artistului, deoarece ştia cât de mult le plăcuse să stea acolo.

Dă-mi voie să îţi spun ce s-a întâmplat cu antreprenoarea şi artistul după această cea mai fantastică aventură pe care o trăiseră cu miliardarul. Ştiu că probabil te întrebi.

Antreprenoarea a devenit o femeie fantastic de bogată, dezvoltând compania pe care o fondase până când a ajuns o firmă emblematică. A renunţat la demonii trecutului ei, care au bântuit-o atât de mult timp, şi acum iubeşte întru totul viaţa pe care o împarte cu soţul ei, artistul. Munceşte şi acum din greu, dar se şi bucură mult de timpul liber. Tocmai a terminat cel de-al patrulea maraton săptămâna trecută, a început să îi placă foarte mult grădinăritul şi face voluntariat la un adăpost pentru persoane fără locuinţă, în fiecare marţi seara. Nu îi mai pasă prea mult de faimă, avere şi putere în lume, chiar dacă acum are toate aceste lucruri.

Artistul, vei fi fascinat să afli, a devenit unul dintre cei mai apreciaţi pictori din domeniul său. Şi-a învins complet problemele pe care le avea cu tergiversarea lucrurilor, este considerat peste tot un maestru în profesia sa şi este un soţ extraordinar. A alergat la două maratoane împreună cu soţia lui şi a devenit vegan. În serile de miercuri merge la cursuri de muzică tiroleză.

Şi fii atent: cei doi au un băieţel extraordinar de frumos şi foarte inteligent. I-au pus numele Stone.

Antreprenoarea şi artistul sunt şi acum membri ai Clubului 5 a.m. şi aplică în fiecare dimineaţă Formula 20/20/20, cu mult înainte de răsăritul soarelui. Practică încă majoritatea rutinelor învăţate de la domnul Riley. Şi şi-au ţinut promisiunea făcută

mentorului lor de a spune cât mai multor oameni despre valoarea revoluţionară a trezitului în zori.

Cât despre Vrăjitor, el trăieşte încă. Din multe puncte de vedere, e într-o formă mai bună ca oricând. Locuieşte lângă Tokyo, dar îşi petrece încă o mare parte din viaţă pe scenele stadioanelor din întreaga lume, în avioane şi în camere de hotel.

Îi place şi acum să pescuiască.

CE URMEAZĂ ÎN AVENTURA TA EROICĂ?

Sfârşitul acestei cărţi reprezintă începutul călătoriei tale în Clubul 5 a.m. Pentru a te ajuta să faci din rutina trezitului în zori un obicei pe viaţă şi să îţi stabileşti Formula 20/20/20 ca rutină matinală, astfel încât să ai rezultate, Robin Sharma a creat pentru tine următoarele instrumente eficiente, toate fiind disponibile absolut gratuit:

Aplicaţia pentru trezirea la ora 5 dimineaţa

O aplicaţie remarcabilă care te va ajuta să-ţi urmăreşti procesul zilnic în următoarele 66 de zile, astfel încât trezirea înaintea zorilor să devină automată. Vei primi, de asemenea, acces deplin la foi de lucru, pentru a avea la îndemână schemele pe care le-ai învăţat, liste cu muzică pentru stimularea încrederii şi o platformă de sprijin extraordinară, prin care să intri în contact cu alte persoane care se trezesc devreme ca parte a acestei mişcări globale.

Provocarea Clubului

Vei primi videoclipuri pentru coaching, bogate în conţinut şi grozav de practice, necesare unei perioade de două luni, încurajările unui mentor şi instantaneele rapide, pline de inspiraţie ale lui Robin Sharma, astfel încât să-ţi respecţi

angajamentul. Şi pentru a-ţi mări la maximum victoriile, aşa cum face oricine se trezeşte odată cu zorii.

Meditaţiile matinale experte ale Clubului 5 a.m.

Pentru a te ajuta să îţi începi ziua cu senzaţia de calm, concentrat şi pozitiv, Robin Sharma a creat cu atenţie şi a proiectat cu precizie şi meticulozitate o serie de meditaţii ghidate pe care să le faci în fiecare dimineaţă, astfel încât să îţi optimizezi Gândirea, să îţi purifici Inima, să îţi întăreşti Sănătatea şi să îţi înalţi Sufletul.

Capitolul secret pierdut

Aflat în focul creaţiei într-o dimineaţă devreme, Robin Sharma a scris pentru cartea aceasta un capitol final alternativ (şi foarte neaşteptat). Este interesant, încântător şi foarte dramatic.

Pentru a obţine acces deplin la toate aceste resurse minunate şi valoroase,

disponibile fără niciun cost, mergi la:

robinsharma.com/The5AMClub

STIMULEAZĂ-ŢI ASCENSIUNEA CITIND TOATE BESTSELLERURILE DE TALIE MONDIALĂ ALE LUI ROBIN SHARMA

Ai remarcat vreodată că oamenii cei mai profunzi, cei mai elocvenţi, cu cel mai mult succes şi cei mai eleganţi pe care i-ai întâlnit au cu toţii un obicei comun? Citesc tot ce le cade în mână.

Indiferent dacă te afli în vârf sau abia acum îţi începi ascensiunea, lectura este una dintre obişnuinţele principale ale oamenilor extraordinari.

Iată o listă completă a cărţilor autorului apreciate la nivel internaţional, care să-ţi sprijine ascensiunea către o productivitate de vârf, o măiestrie totală în activitatea ta şi o viaţă frumoasă, ajutându-te totodată să îţi pui amprenta asupra istoriei.

The Monk Who Sold His Ferrari

The Greatness Guide

The Greatness Guide, Book 2

The Leader Who Had No Title

Who Will Cry When You Die?

Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari

Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari

Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari

The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari

The Mastery Manual

Little Black Book for Stunning Success

The Saint, the Surfer, and the CEO

Editura ACT şi Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, Bucureşti, România, C.P. 050202.

tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro | www.blog.actsipoliton.ro

1. Mesaj din partea autorului şi dedicaţie
2. Cuprins
    1. 1. Un act periculos
    2. 2. O filosofie zilnică pentru a deveni legendar
    3. 3. O întâlnire neaşteptată cu un necunoscut surprinzător
    4. 4. Cum să laşi în urmă mediocritatea şi tot ce este obişnuit
    5. 5. O aventură bizară pentru o dimineaţă perfectă
    6. 6. Un zbor către productivitatea, virtuozitatea şi invincibilitatea maximă
    7. 7. Pregătirea pentru transformare începe în paradis
    8. 8. Metoda 5 dimineaţa: rutina matinală a celor care fac istorie
    9. 9. O schemă pentru exprimarea măreţiei
    10. 10. 4 lucruri aflate în centrul atenţiei celor care fac istorie
    11. 11. Navigând pe valurile vieţii

12. 12. Clubul 5 a.m. descoperă protocolul stabilirii obişnuinţelor
13. 13. Clubul 5 a.m. învaţă Formula 20/20/20
14. 14. Clubul 5 a.m. înţelege caracterul esenţial al somnului
15. 15. Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viaţă
16. 16. Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanţei de Elită
17. 17. Membrii Clubului 5 a.m. devin eroii propriei lor vieţi
18. Un an mai târziu

3. Ce urmează în aventura ta eroică?
4. Stimulează-ţi ascensiunea citind toate bestsellerurile de talie mondială ale lui Robin Sharma